

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ, ਪਟਿਆਲਾ

੧੯੬੦

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੦੦੦

ਮੁੱਲ :

੧੦੦੦

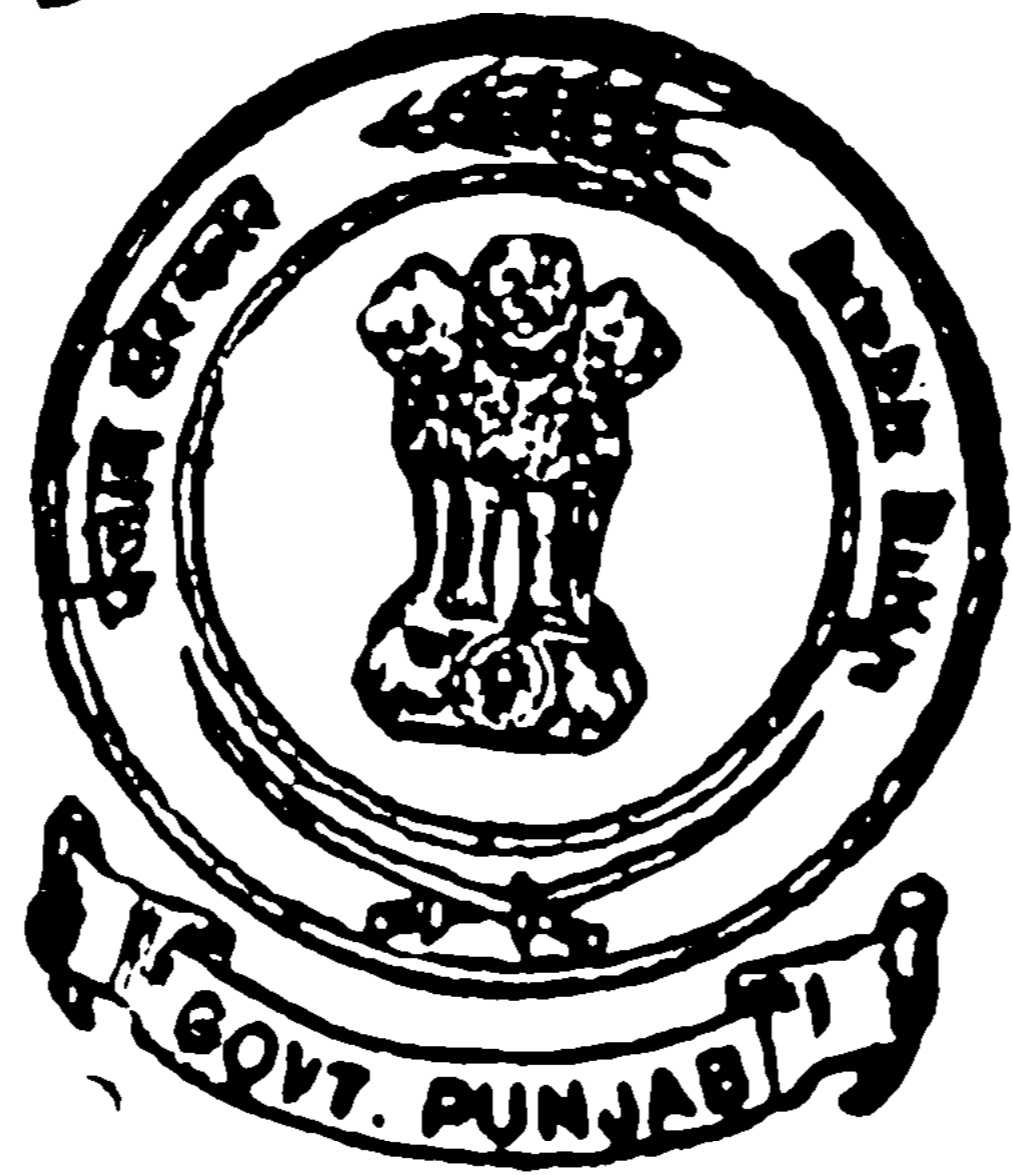
Chetan Singh

Chetan Singh
B.A. Hons.

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ, ਪਟਿਆਲਾ

੧੯੬੦

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ੧੦੦੦

Price : Rs 3.16 nP.

ਮੁੱਲ : ~~੩.੧੬ ਨਪ.~~

ਸਭ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਮਿਲਣ ਦਾ ਪਤਾ :—

ਕੰਟਰੋਲਰ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ,
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ

ਪਰਕਾਸ਼ਕ :—

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ,
ਪਟਿਆਲਾ

ਛਾਪਕ :—

ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਸੂਰੀ,
ਚੋਪੜਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ,
ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਸਾਹਿਤ ਕੌਮਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਡਮੁੱਲਾ ਵਿਰਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਵਿਰਸੇ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸਾਧਨ । ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ । ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਤੇ ਗ਼ਰੀਬੀ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਿਕਾਸ ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਇਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ-ਸੇਵੀ ਸਦਾ ਹੀ ਪਹਿਲ ਦੇਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ।

ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਇਕ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਖਾਣ ਹੈ ਕਿ ਬੋਲੀ ਬਾਹਰੀਂ ਕੋਹੀਂ ਬਦਲਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਦਾ ਪਰਤੱਖ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੂਗੋਲਕ ਅਸਰ ਬੋਲੀ ਦਾ ਮੁਹਾਂਦਰਾ ਢਾਲਣ ਵਿਚ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਲਈ ਹਰੇਕ ਭਰਵੀਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੋਲੀ ਦੀਆਂ ਕਈ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬੋਲੀ ਦੇ ਪੀਢੇ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ । ਕਿਸੇ ਬੋਲੀ ਦੇ ਪਰਮਾਣੀਕ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਖਰੀਆਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਛਾਪਣੀਆਂ ਵੀ ਇਕ ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਣ ਕੰਮ ਹੈ ।

ਪੌਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਇਸ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਛੋਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਮੁੱਲੀ ਦੇਣ ਹੈ । ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਜਤਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ ਤੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਵੀ ਸੰਪੂਰਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਦਮਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਸਾਡੇ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਪੰਜਾਬੀ-ਪੰਜਾਬੀ ਕੋਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਾਈ ਹੋਏਗੀ ।

ਲਾਲ ਸਿੰਘ,

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜਨਰਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ।

ਪਟਿਆਲਾ,

੧੬-੧੧-੧੯੬੦

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬੈਰਡ

ਡਾ. ਜੀਤ ਸਿੰਘ 'ਸੀਤਲ'
ਪ੍ਰੋ. ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ
ਸ੍ਰੀ ਸਰਬ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ
ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਕੋਹਲੀ
ਸ੍ਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ 'ਅਵਾਰਾ' (ਕਨਵੀਨਰ)

ਮੁਖ ਬੰਧ

ਕੀਮਾਂ ਤੇ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੇ ਅਮਿੱਟ ਸਰਮਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਸੋਮਾ ਤੇ ਆਧਾਰ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਅੰਕਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਕੱਤਰ ਜਾਂ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਨਾ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਇਸ ਕਾਰਜ ਦਾ ਸਫਲ ਪਰੀਣਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਮੀਰ ਬੋਲੀ ਆਪਣੇ ਬੋਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਇਲਾਕੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤਕ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣਾਂ, ਸੁਖੈਨ ਤੇ ਟਕਸਾਲੀ ਉਚਾਰਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਲਗਦੇ ਹੱਦ-ਬੰਨਿਆਂ ਪੁਰ ਵੀ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਇਲਾਕਾਈ ਰੂਪ ਤਜ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਫਾਰਸੀ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਈਰਾਨ ਦੇ ਕੇਵਲ ਫਾਰਸ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਬੋਲੀ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਸ਼ਰੀਨੀ ਕਾਰਨ ਸਾਰੇ ਈਰਾਨ ਪੁਰ ਛਾ ਗਈ ਤੇ ਅਜ ਫਾਰਸੀ ਈਰਾਨ ਦੀ ਰਾਜਸੀ ਬੋਲੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਵਖ ਵਖ ਇਲਾਕਿਆਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਪੁਰ ਰਾਜ ਕਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਅਜ ਦੀ ਬੋਲੀ ਭੂਤ-ਕਾਲ ਦੀ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਉਂ ਕਹੋ ਕਿ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਹੀ ਅਸਲ ਟਕਸਾਲੀ ਤੇ ਪਰਮਾਣੀਕ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਬੋਲੀ ਤੇ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਦਾ ਅਟੁੱਟ ਤੇ ਗਹਿਰਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜਿੰਨੀਆਂ ਕਿਸੇ ਬੋਲੀ ਦੀਆਂ ਵਧੇਰੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਉੱਨੀ ਹੀ ਉਹ ਅਮੀਰ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਅਮੀਰ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਅੱਠ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਮੰਨੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਮੂਲ ਵਿਉਂਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਇਕ ਸਵਿਸਥਾਰ ਕੋਸ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਨਿਸਚਿਤ ਹੈ ਉਥੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇਸੇ ਕਾਰਯਕ੍ਰਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਫਿਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਭਵ ਜਾਂ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਉਚੇਚੇ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਮਾਹਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਤਕ ਅਸੀਂ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਤੇ 'ਪੁਆਧੀ' ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਚੁਕੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ। 'ਮਲਵਈ' ਪੁਰ ਕੰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। 'ਕਾਂਗੜੀ' ਪੁਰ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਹੈ। 'ਲਹਿੰਦੀ' ਪੁਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਜਿਉਕਸ ਤੇ ਵਿਲਸਨ ਦੇ 'ਲਹਿੰਦਾ ਕੋਸ਼' ਇਸ ਪਾਸੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚੰਗੇ ਜਤਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਹੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੜ ਛਾਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੰਮੂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 'ਡੋਗਰੀ' ਪੁਰ ਵੀ ਖਾਸਾ ਨਿੱਗਰ ਕੰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਸ਼ੀਘਰ ਹੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਣਗੇ, ਤੇ ਇਉਂ ਸਾਡੀ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੀਆਂ ਅੰਤਮ ਕੜੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਆਪ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਮੁਕੰਮਲ ਕੋਸ਼ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਦੇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਉਪਰੰਤ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਔਕੜਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਆਈਆਂ। ਇਕ ਤਾਂ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਦੀ ਇਹ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਹੈ, ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਮਾਹਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ 'ਆਵਾਰਾ' ਲਈ ਅਪਹੁੰਚ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਇਕੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਜਿਹੜੇ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਚ ਸੰਕਲਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਉਧਰੋਂ

(ਗ)

ਆਏ ਲੋਕ, ਇਕ ਤਾਂ ਦੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਖਿੰਡ-ਪੁੰਡ ਗਏ ਤੇ ਦੂਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਾਰਨ ਖ਼ਾਲਸ ਪੇਂਠੋਹਾਰੀ ਨਾ ਰਹੀ । ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉਪ-ਬੋਲੀ-ਮਾਹਰ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਪੇਂਠੋਹਾਰੀ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਬੈਠੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਜਾ ਜਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

ਆਸ ਹੈ ਸਾਡੇ ਸੁਹਿਰਦ ਪਾਠਕ ਸਾਡੀ ਇਸ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰੱਖ ਕੇ ਹੀ ਇਸ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਦਾ ਮੁੱਲਅੰਕਣ ਕਰਨਗੇ ; ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਪ-ਭਾਖਾ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਪਾਸ ਬਿਨੈ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਵਧ ਤੋਂ ਵਧ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਸਮਿਲਤ ਹੋਣੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ । ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਝਾਉ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਪਰਵਾਨ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਜਤਨ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਏ ਜਾਣ ।

ਇਸ ਕੋਸ਼ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਕੋਸ਼ਕਾਰੀ ਭਾਗ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕੋਸ਼ ਪਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਬਖਸ਼ਿਆ ।

ਪਟਿਆਲਾ,
੧੪ ਨਵੰਬਰ, ੧੯੬੦

ਜੀਤ ਸਿੰਘ 'ਸੀਤਲ'
ਡਾਇਰੈਕਟਰ,
ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ, ਬੰਜਾਬ

ਭੂਮਕਾ

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਬੋਲੀ ਕੋਲ ਐਨੀ ਅਮੀਰ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਬੋਲੀ ਦਾ ਲਿਖਾਰੀ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਠੀਕ ਠੀਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਬੋਲੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਰਗਟਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਦੂਜੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਉਧਾਰੇ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭੁੰਘਾ ਸਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਆਪਣੀ ਟਕਸਾਲੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਬੜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਉਪ-ਬੋਲੀ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਐਨ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਨਾਸਬ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਅਜੇਹੀ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਇਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੇ। ਹਰ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਪਰਮਾਣੀਕ ਬੋਲੀ ਜਨਮ ਹੀ ਆਪਣੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਜੋ ਟਕਸਾਲੀ ਜਾਂ ਪਰਮਾਣੀਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਈ-ਗੁਣ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਚਾਰਣ-ਭੇਦ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸਾਂਝੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈਆਂ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਆਗ ਕੇ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਟਕਸਾਲੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵਿਚ ਚੋਖਾ ਹੱਥ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਇਹ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਹੀ ਟਕਸਾਲੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹੋਏ ਪੰਜਾਬੀ-ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਪੰਜਾਬੀ-ਕੋਸ਼, ਪੰਜਾਬੀ-ਹਿੰਦੀ-ਕੋਸ਼, ਪੰਜਾਬੀ-ਹਿੰਦੀ-ਉਰਦੂ-ਕੋਸ਼ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ-ਵਿਸ਼ਵ-ਕੋਸ਼ ਆਦਿ ਜੇਹੇ ਕੋਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਗਈ, ਓਥੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਖੋਂ ਉਹਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਇਸ ਉੱਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਮਹਿਕਮੇ ਵੱਲੋਂ 'ਪੁਆਧੀ' ਅਤੇ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਦੋਹਾਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਬੀੜਾ ਚੁਕਿਆ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਸੰਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਗਈ ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਸਰੂਪ ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ 'ਪੁਆਧੀ' ਅਤੇ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਭੇਟਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹਥਲਾ ਕੋਸ਼ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਦਾ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿ ਗੁੰਅਰਸਨ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਸਵਤੰਤਰ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ 'ਲਹਿੰਦੀ' ਦੀਆਂ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਉਪ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਉੱਤੇ 'ਲਹਿੰਦੀ' ਦਾ ਚੋਖਾ ਪਰਭਾਵ ਹੈ ਪਰ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਹੈ।

੧੯੪੭ ਦੇ ਮਹਾਨ ਘੱਲੂਘਾਰੇ ਮਗਰੋਂ 'ਪੋਠੋਹਾਰ' ਦੇ ਅਸਲੀ ਤੇ ਮੁਢਲੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੀ ਮਾਤ-ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਖ਼ੈਰਬਾਦ ਕਹਿ ਕੇ ਵਾਘੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਡੇਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੋਨੇ ਵਿਚ ਜਾ ਵਸਿਆ ਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਵਿਚ। ਐਨ ਇਹੋ ਹਾਲ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮਾਲਵੇ, ਪੁਆਧ, ਦੁਆਬੇ, ਮਾਝੇ, ਹਰਿਆਣੇ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਉੱਜੜ ਕੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਗਏ ਲੱਖਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕ ਜਾ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲ ਚਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਉਥੋਂ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਬੋਲ ਚਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਉੱਤੇ ਪਿਆ। ਵੱਖ ਵੱਖ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਪਸ ਵਿਚ ਰਲਗੱਡ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਜ਼ਬਾਨ ਖਿਚੜੀ ਜਿਹੀ ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਗੋਲਕ ਗੁੱਟਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪੈਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਚੇਚੇ ਯਤਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੀ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਥਿਆ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਮਹਾਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਫੇਰ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਕੇ ਵਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲਚਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਵੀਂ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਤੇ ਜੰਮ ਪੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਵਜੂਦ ਉਹੋ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਹੀ ਕਾਇਮ ਰਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਲਵਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡ ਮਗਰੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਟਾਂਦਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ਹਾਲਤ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਵੀ ਐਨ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਆ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਅਸਲੀ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਦੀ ਉਸ ਭੂਗੋਲਕ ਇਕਾਈ ਵਿਚ ਹੀ ਅਸਲੀ ਨੁਹਾਰ ਲੱਭਣੀ ਔਖੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਹੋ ਜੇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਰੋਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਲੈਣਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਤਨ ਅਰੰਭਿਆ ਹੈ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾ ਭੂਗੋਲਕ ਖੇਤਰ

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਭਾ ਆਪਣੇ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ 'ਪੋਠੋਹਾਰ' ਦੀ ਹਦਬੰਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ—“ਦਰਿਆ ਜੇਹਲਮ ਅਤੇ ਸਿੰਧ ਦੇ ਮੱਧ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਭਾਗ ਜ਼ਿਲਾ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਵਿਚ ਹੈ,” ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀ ਗੀਅਰਸਨ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾ ਖੇਤਰ ਨੀਅਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਦੋ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਤਾਂ ਉਹ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਜੋ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਹ ਜੋ ਕੋਹ ਮਰੀ ਢੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਜੰਮਦੀ ਪਲਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਲੇਖਕ 'ਪੋਠੋਹਾਰ' ਨੂੰ 'ਪੁਠਵਾਰਾ' ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ 'ਪੋਠੋਵਾਰ' ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਉੱਚਾ ਨੀਵਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੋ ਜੇਹੇ ਉੱਚੇ ਨੀਵੇਂ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ 'ਪਠਾਰ' ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ 'ਪੋਠੋਹਾਰ' ਸ਼ਬਦ 'ਪੁਠਵਾਰ' ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਨਿਰੁਕਤੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ (ਪੋਠੋਹਾਰ = ਪੋਠ + ਪੁਠ + ਓ + ਹਾਰ) ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ 'ਪੁਠ ਵਾਲਾ'। ਪਸ਼ੂ ਦੀ 'ਪੁਠ' ਬਾਕੀ ਦੇ ਲਾਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਚਾਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ (ਸਤ੍ਰਾ) ਨਾਲੋਂ ੧੯੯੪ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਦੱਸੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਿਹਲਮ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ੭੬੫ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਆਪਣੇ ਲਾਗਲੇ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਉਚਾਈ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਸ ਭੂਗੋਲਕ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਾਉਂ 'ਪੁਠਹਾਰ' ਜਾਂ 'ਪੁਠਵਾਰ' ਤੋਂ 'ਪੋਠੋਹਾਰ' ਪੈ ਗਿਆ।

ਉੱਪਰਲੇ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਲਾ ਜਿਹਲਮ ਦਾ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸਾ, ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਜ਼ਿਲੇ ਦਾ ਮੈਦਾਨੀ ਹਿੱਸਾ, ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਕੋਹ ਮਰੀ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਤਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜ਼ਿਲੇ ਹਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਕੁੱਝ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਉਤੇ ਵੈਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਪਰਭਾਵ

ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰੀਆ ਲੋਕ ਤੇ ਹੋਰ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਮਲਾਆਵਰ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਆਏ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੀ ਕੋਹ ਹਿੰਦੂਕੁਸ਼, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿਚ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਆ ਕੇ ਸਿੰਧ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਠਹਿਰਦੇ ਰਹੇ। ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਪੈਰ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵੀ ਆਰੀਆ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਇਸੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਮਲਾਆਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਇਸੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਉਪ-ਬੋਲੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਵੈਦਿਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਵੈਦਕ-ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਪਏ ਪਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਜਿੱਥੇ

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੀ ਕੁੱਝ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਓਥੇ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਗੁੰਦਵੀਂ ਹੈ । ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵੀ ਅਤੀ ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਬਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ।

ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰਬ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਵਿਯੋਗਆਤਮਕ ਗੁਣ ਵਧਦਾ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਲਹਿੰਦੇ ਵਲ ਨੂੰ ਤੁਰੀਏ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਸੰਜੋਗਆਤਮਕ ਗੁਣ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਉੱਤੇ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ਖੜੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਵਧਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਉੱਤੇ ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਅਤੇ ਸਿੰਧੀ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਸਾਫ਼ ਦਿਸਦਾ ਹੈ । ਆਪਣੇ ਸੰਜੋਗਆਤਮਕ ਗੁਣ ਕਰਕੇ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹੈ । 'ਖਾਂਦਾਈਸੁ', 'ਜਾਂਦਾਈਸੁ' ਤੇ 'ਮਾਰਦਾਈਸੁ' ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਉੱਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਹੀ ਅਸਰ ਹੈ ਜੋ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਢੇਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਤਰੈ' = ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ "त्रय" = ਤਿੰਨ, ਅਤੇ ਪੋਠੋਹਾਰੀ 'ਤੇਤਰੀ' = ਤੇਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਵੀ "त्रय" = ਤੇਤੀ ਹੀ ਹੈ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਹਮਾਤੜ' ਅਤੇ 'ਤਮੁਾਤੜ' ਲਈ ਦੋ ਸ਼ਬਦ 'ਅਸਮੱਤਰ' ਅਤੇ 'ਤੁਸਮੱਤਰ' ਆਮ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਰੂਪ 'ਅਸਮ੍' ਜਾਂ 'ਅਸਮ੍' ਅਤੇ 'ਯੁਸਮ੍' ਜਾਂ 'ਯੁਸਮ੍' ਕਰਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ । 'ਰਾਕਸ਼', 'ਜਾਤਕ', ਅਤੇ 'ਗੱਛ' ਆਦਿ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਆਮ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹਨ । ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਵਲ ਮਾਮੂਲੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਤ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਤਰਕਰੀ' ਨੂੰ 'ਤਰੱਕੜੀ' ਅਤੇ 'ਕੱਪਨਾ' ਨੂੰ 'ਕੱਪਣਾ' ਆਦਿ ।

ਵੇਦਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਰਬੀ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਵੀ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ । ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ 'ਕਾਸ਼ਕ' ਚਮਚੇ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਉਪਬੋਲੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਬਰ ਵਾਸਤੇ 'ਕੌਰ', ਖੁਲ੍ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ 'ਮਵਾਹ' (ਅਰ. ਮਬਾਹ) ਸੌਣ ਵੇਲੇ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਲਈ 'ਕੁਫ਼ਤਾਂ' (ਫ਼ਾ. ਖੁਫ਼ਤਾਂ) ਆਦਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨੀ ਗ੍ਰੀਅਰਸਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ 'ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ । ਇਕ ਉਹ ਜੋ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਦੇ ਮੈਦਾਨੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਹ ਜੋ ਮਰੀ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਪਿਛਲੀ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਾੜੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ 'ਪਹਾੜੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਅਤੇ 'ਮੈਦਾਨੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ' ਵਿਚ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਭਿੰਨਤਾ ਹੈ । ਮਰੀ ਤੋਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਵਲ ਜਾਈਏ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਪਹਾੜੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਮੈਦਾਨੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਰੀ ਤੋਂ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵੱਲ ਜਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਉਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਦਾ ਪਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਗੱਛ' ਧਾਤੂ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਅਤੇ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੋਹਾਂ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਕੁ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਮਗਰੋਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਵੀ ਪੁੱਜੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਦਾਨੀ-ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵੀ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ । ਇਕ ਉਹ ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪਰਭਾਵ ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਸ਼ਹਿਰੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਹ ਜੋ ਅਣਪੜ੍ਹ ਪੇਂਡੂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ । ਸ਼ਹਿਰੀਏ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਆਖਣਗੇ— 'ਕੁਧਰ ਜਾਨੈ' ਪਰ ਪੇਂਡੂ ਆਖਣਗੇ— 'ਕੁਧਰ ਗਛਣੈ' । ਸ਼ਹਿਰੀਏ ਆਨਾ, ਜਾਨਾ, ਮੈਂਡਾ, ਤੈਂਡਾ ਤੇ ਮਿੱਘੀ ਆਖਣਗੇ ਪਰ ਪੇਂਡੂ 'ਅੱਛਣਾ', 'ਗੱਛਣਾ', 'ਮਾੜਾ', 'ਤੁਹਾੜਾ' ਤੇ 'ਮਿੱਘੀ' ਹੀ ਬੋਲਣਗੇ । ਖ਼ਾਲਸ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਪੇਂਡੂਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੀਆਂ ਵਿਆਕਰਣਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਈਆਂ

ਵਿਆਕਰਣ ਅਤੇ ਧੁਨੀ-ਪਰੀਵਰਤਨ (Phonetic Changes) ਦੇ ਦਰਿਸ਼ਟੀ-ਕੋਣ ਤੋਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਉਪ-ਬੋਲੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਗਹੁ ਨਾਲ ਪਰਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਤੂ ਲਭਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੜੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਟੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕੁਝ ਕੁ ਕੱਢੇ ਸਿੱਟੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :—

- ੧) ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੁਢ ਵਿਚ ਆਏ 'ਉ' ਅਤੇ 'ਇ' ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਹੁ' ਅਤੇ 'ਹਿ' ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ—'ਉਸ', 'ਇਸ', 'ਇਕ', 'ਇਤਨਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਹੁਸ', 'ਹਿਸ', 'ਹਿਕ' ਅਤੇ 'ਹਿਤਨਾ' ਆਦਿ ਲਿਖੇ ਤੇ ਬੋਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ੨) ਵਰਤਮਾਨ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤਲੇ 'ਦ' ਨੂੰ 'ਨ' ਅਤੇ 'ਣ' ਵਿਚ ਵਟਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਜਾਂਦਾ', 'ਪੀਂਦਾ', 'ਲੈਂਦਾ' ਤੇ 'ਕਰਦਾ' ਆਦਿ ਦੀ ਥਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਜਾਨਾ (ਣਾ)', 'ਪੀਨਾ (ਣਾ)', 'ਲੈਨਾ (ਣਾ)' ਤੇ 'ਕਰਨਾ (ਣਾ)', ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਜਾਂਦਿਆਂ', 'ਦੇਂਦਿਆਂ', 'ਖਾਂਦਿਆਂ' ਤੇ 'ਪੀਂਦਿਆਂ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਜਾਨਿਆਂ', 'ਦੇਨਿਆਂ', 'ਖਾਨਿਆਂ', 'ਪੀਨਿਆਂ' ਅਤੇ 'ਜਾਣਿਆਂ', 'ਦੇਣਿਆਂ', 'ਖਾਣਿਆਂ', 'ਪੀਣਿਆਂ' ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ੩) 'ਦਾ', 'ਦੇ', 'ਦੀ', ਅਤੇ 'ਦੀਆਂ' ਆਦਿ ਸਬੰਧਕੀ ਪ੍ਰਤਿਆਵਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਨਾ', 'ਨੇ', 'ਨੀ' ਅਤੇ 'ਨੀਆਂ' ਕਰਕੇ ਉਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ 'ਕਾਕੇ ਦਾ ਝੱਗਾ', 'ਜਾਤਕੜੀ ਦੀ ਕਮੀਜ਼', 'ਭਾਪੇ ਦੇ ਕਪੜੇ' 'ਚਾਚੇ ਦੀਆਂ ਪੱਗਾਂ' ਆਦਿ ਦੀ ਥਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ 'ਕਾਕੇ ਨਾ ਝੱਗਾ', 'ਜਾਤਕੜੀ ਨੀ ਕਮੀਜ਼' ਅਤੇ 'ਭਾਪੇ ਨੇ ਕਪੜੇ' 'ਚਾਚੇ ਨੀਆਂ ਪੱਗਾਂ' ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ੪) ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਕਿੱਥੇ', 'ਕਿੱਧਰ', 'ਕਿਸ' ਆਦਿ ਦੀ ਸਿਹਾਰੀ (ਿ) ਦੀ ਥਾਂ ਔਂਕੜ (_) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਕੁਥੇ', 'ਕੁਥੈ', 'ਕੁਧਰ' ਜਾਂ 'ਕੁਸ' ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ੫) ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਉਥੇ', 'ਇਥੇ', 'ਕਿੱਥੇ' ਅਤੇ 'ਜਿੱਥੇ' ਆਦਿ ਦੀ ਲਾਂ (^) ਦੀ ਥਾਂ ਦੁਲਾਂ (^) ਵਰਤ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਣ 'ਉਥੈ', 'ਇਥੈ', 'ਕੁਥੈ' ਅਤੇ 'ਜਿੱਥੈ' ਆਦਿ ਕਰ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ੬) 'ਉਠਾਉਣਾ', 'ਬਣਾਉਣਾ', 'ਭੁਲਾਉਣਾ' ਅਤੇ 'ਜਗਾਉਣਾ' ਆਦਿ ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚਲੇ 'ਉ' ਨੂੰ ਅੱਵਲ ਤਾਂ ਉਚਾਰਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਜਿਵੇਂ—'ਉਠਾਣਾ', 'ਬਣਾਣਾ', 'ਭੁਲਾਣਾ' ਅਤੇ 'ਜਗਾਣਾ' ਆਦਿ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਕਿਧਰੇ ਕਿਧਰੇ 'ਗਾਉਣਾ', 'ਨ੍ਹਾਉਣਾ' ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ 'ਉ' 'ਵ' ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—'ਗਾਵਣਾ' ਅਤੇ 'ਨ੍ਹਾਵਣਾ' ਆਦਿ।
- ੭) ਸਬੰਧਕੀ ਪ੍ਰਤਿਆ 'ਨੂੰ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਕੀ' ਦਾ ਪਰਯੋਗ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਆਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਲਾਲੇ ਕੀ ਆਖ' ਅਤੇ 'ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਮਾਰ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਕੁੱਤੇ ਕੀ ਮਾਰ' ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਨੂੰ' ਦੀ ਥਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚ 'ਆਂ', 'ਆਂਹ', ਅਤੇ 'ਈ' ਵੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ—'ਮੋਹਣ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ?' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮੋਹਣ ਆਂ ਕਹਿ ਹੋਇਐ?' 'ਮੋਹਣ ਆਂਹ ਕਹਿ ਹੋਇਐ?', 'ਮੋਹਣ ਈ ਕਹਿ ਹੋਇਐ?' ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- ੮) ਸਮਾਸੀ ਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੁਕਤਾ ਅੱਖਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਬਿਹਾਰੀ (ਿ) ਵਧਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਮਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—'ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਕਰੀ ਕੇ ਜਾਣਾ', 'ਸੁੰਘ ਕੇ ਜੀਵਣਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸੁੰਘੀ ਕੇ ਜੀਵਣਾ' ਅਤੇ 'ਡਰ ਕੇ ਰਹਿਣਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਡਰੀ ਕੇ ਰਹਿਣਾ' ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਲਾਂ (^) ਜਾਂ ਦੁਲਾਈਆਂ (^) ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸ ਅੱਖਰ ਦੇ ਅੱਗੇ 'ਈ' ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—'ਦੇ ਕੇ ਜਾਣਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਦਈ ਕੇ ਜਾਣਾ' ਅਤੇ 'ਲੈ ਕੇ ਦੇਣਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਲਈ ਕੇ ਦੇਣਾ' ਆਦਿ।

- ੯) ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੇ 'ਉ' ਵਾਲੀ ਸੰਗਿਆ ਦੇ 'ਉ' ਨੂੰ 'ਵ' ਵਿਚ ਬਦਲ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਜੀਉਣ', 'ਸੀਉਣ' ਅਤੇ 'ਸਾਉਣ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਜੀਵਣ', 'ਸੀਵਣ' ਅਤੇ 'ਸਾਵਣ' ਆਦਿ ।
- ੧੦) ਗੁੱਜਰਖਾਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਅਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਆ 'ਸੀ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਾ' ਅਤੇ 'ਸਨ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸੇ' ਵਰਤਦੇ ਹਨ । ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ 'ਸਨ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸੀਆਂ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਉਹ ਗਿਆ ਸੀ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਉਹ ਗਿਆ ਸਾ', 'ਸਾਰੇ ਗਏ ਸਨ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਾਰੇ ਗਏ ਸੇ' ਅਤੇ 'ਸਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਆਂ' ਆਦਿ ।
- ੧੧) 'ਕੀ' 'ਪੜਨਾਵ' ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਜਿਹਲਮ ਦੇ ਲਾਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ 'ਕੇ' ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 'ਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਏ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੇ ਹੋਇਐ' ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਪਰ ਅਗੇਰੇ ਭੁੰਘੇਰੇ ਪੋਠੋਹਾਰ ਵਿਚ ਇਹ 'ਕੇ' ਵੀ ਬਦਲ ਕੇ 'ਕਹਿ' ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਓਥੇ ਇਹੋ ਵਾਕ 'ਚਾਰੀ ਕੀ ਕਹਿ ਹੋਇਐ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।
- ੧੨) ਜਿਹਲਮੋਂ ਪਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ 'ਮੈਨੂੰ', 'ਤੈਨੂੰ', 'ਉਸ ਨੂੰ' (ਜਾਂ ਉਹ ਨੂੰ) ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ 'ਮਨੂੰ', 'ਤਨੂੰ', ਤੇ 'ਉਨੂੰ' ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹਜ਼ਾਰੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਇਹੋ ਸ਼ਬਦ 'ਮਾਂਹ', 'ਤਾਂਹ', 'ਉਸਾਂਹ', ਫਿਰ 'ਮੀਹ', 'ਤੁਹੀ', 'ਉਸਈ' ਤੇ ਫਿਰ 'ਮਿਕੀ', 'ਤੁਕੀ', 'ਉਸ ਕੀ' ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਮਿੰਘੀ', 'ਤੁੰਘੀ' ਤੇ 'ਉਸ ਈ' ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ।
- ੧੩) ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਸੰਗਿਆ ਦਾ ਇੱਕ-ਵਚਨ ਤੋਂ ਬਹੁਵਚਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਸਤਰੀ ਲਿੰਗ ਸੰਗਿਆ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ਅੱਖਰ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ (ੀ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—ਮੱਝ ਤੋਂ ਮੱਝੀਂ । ਪਰ ਜੇ ਅੰਤਲੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਨਾ (ਿ) ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ (ਈ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—ਹਵਾ ਤੋਂ ਹਵਾਈਂ, ਬਲਾ ਤੋਂ ਬਲਾਈਂ ਅਤੇ ਗਾਂ ਤੋਂ ਗਾਈਂ ਆਦਿ ।
- ੧੪) ਕਈ ਵਾਰੀ ਖਾਸ ਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਆਮ ਸੰਗਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਾਂ (ੰ) ਬਿਹਾਰੀ (ੀ) ਜਾਂ ਆਂ (ੀਂ) ਆਮ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ—'ਮੋਹਨ ਨੂੰ ਮਾਰੋ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮੋਹਣੇ ਕੀ ਮਾਰੋ', 'ਮੱਝ ਨੂੰ ਸੂਲ ਹੈ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮੱਝੀ ਕੀ ਸੂਲ ਐ' ਅਤੇ 'ਮੇਰੀ ਸਲਵਾਰ 'ਚ ਨਾੜਾ ਪਾ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮੈਂਢੀ ਸਲਵਾਰਾਂ 'ਚ ਨਾੜਾ ਪਾ' ਆਦਿ ।
- ੧੫) ਕਦੇ ਕਦੇ ਕਨੌੜਾ (ੰ) ਦੀ ਥਾਂ ਦੁਲਾਈਆਂ (ੰ) ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ—ਭੌਣਾ (ਘੁੰਮਣਾ) ਅਤੇ ਸੌਣਾ (ਸੌਂ ਜਾਣਾ) ਦੀ ਥਾਂ 'ਫੈਣਾ' ਅਤੇ 'ਸੈਣਾ' ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।
- ੧੬) ਕਈ ਸੰਗਿਆ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਕੰਨਾ (ਿ) ਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਨੂੰ ਦੀਰਘ ਕਰਨਾ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਆਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—'ਘਰ' ਨੂੰ 'ਘਾਰ' ਤੇ 'ਹੜ੍ਹ' ਨੂੰ 'ਹਾੜ੍ਹ' ਆਦਿ ।
- ੧੭) ਉਹ ਸੰਗਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਦੁਲੈਂਕੜ ਹੋਵੇ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਨੁਨਾਸਕ (Nazalise) ਕਰ ਕੇ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—'ਆਲੂ' ਨੂੰ 'ਆਲੂੰ', 'ਪਿੱਸੂ' ਨੂੰ 'ਪਿੱਸੂੰ', 'ਕੱਦੂ' ਨੂੰ 'ਕੱਦੂੰ' ਅਤੇ 'ਬਿੱਜੂ' ਨੂੰ 'ਬਿੱਜੂੰ' ਆਦਿ ।
- ੧੮) 'ਮਾਂ', 'ਭੈਣ', 'ਭਰਾ' ਤੇ 'ਪਿਉ' ਆਦਿ ਦੇ ਪਿੱਛੇ 'ਉ' ਵਧਾ ਕੇ 'ਮਾਉ', 'ਭੈਣੂ', 'ਭਰਾਉ' ਅਤੇ 'ਪਿਉ' ਆਦਿ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।
- ੧੯) 'ਲਹਿੰਦੀ' ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਟਿੱਪੀ (ੰ) ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਅਧਕ (ੰ) ਵਾਂਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—ਕੰਘੀ, ਸੰਘੀ, ਕੰਧ, ਸੰਢ ਤੇ ਲੰਘ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੱਘੀ, ਸੱਘੀ, ਕੱਧ, ਸੱਢ ਅਤੇ ਲੱਘ ਆਦਿ ।
- ੨੦) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ 'ਓਕਾ' ਪਰਤਿਆ ਲਾ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ—ਕਲੂ, ਪਰ, ਅਜ ਅਤੇ ਕਦ ਤੋਂ ਕਲੋਕਾ, ਪਰੋਕਾ, ਅਜੋਕਾ ਅਤੇ ਕਦੋਕਾ ਆਦਿ ।
- ੨੧) ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਲਿਖਣ ਤੇ ਬੋਲਣ ਸਮੇਂ ਅਧਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਸੇ

ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਧਕ () ਨੂੰ 'ਪੋਠੋਹਾਰਨ' ਸੱਦਿਆ ਹੈ । ਪੋਠੋਹਾਰ ਵਿਚ 'ਪਿਤਾ' ਨੂੰ 'ਪਿੱਤਾ', 'ਪਤਾ' ਨੂੰ 'ਪੱਤਾ' ਕਰ ਕੇ ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ।

੨੨) ਦੁਲਾਈਆਂ (ੈ) ਦੀ ਥਾਂ ਕਨੌੜਾ (ੋ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ— 'ਮਾਰ ਪੈਸੀ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਮਾਰ ਪੌਸੀ' ।

੨੩) ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਤੇ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ ਤਾਂ ਢੇਰ ਫ਼ਰਕ ਹੈ, 'ਗਾ' ਅਤੇ 'ਗੀ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਸਾ' ਅਤੇ 'ਸੀ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ— 'ਜਾਵਾਂਗਾ' ਨੂੰ 'ਜਾਸੀ', 'ਖਾਵੇਗੀ' ਨੂੰ 'ਖਾਸੀ' ਅਤੇ 'ਆਵੇਗਾ' ਨੂੰ 'ਆਸੀ' ਕਰ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕ

ਪੋਠੋਹਾਰੀ-ਕੋਸ਼ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕ ਅਸਾਂ ਉਹੋ ਹੀ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਛਪ ਚੁੱਕੇ 'ਪੰਜਾਬੀ-ਕੋਸ਼' ਦੀ ਸੀ । ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਇਹ ਜਤਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵੱਲੋਂ ਛਪਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ਤਾਕਿ ਪਾਠਕ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਸ ਮਹਿਕਮੇ ਦੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਤਰਤੀਬ ਜਾਂ ਤਕਨੀਕ ਦੇ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪੈਣਾ ਪਵੇ ਤੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਾਡੀ ਨਿਸਚਿਤ ਕੀਤੀ ਤਰਤੀਬ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਗਮਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤ ਸਕਣ । ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰੱਖਿਆ ਹੈ । ਪਹਿਲੇ ਮਿਲਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਵਿਸ਼ਾ-ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ । ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਸਬੰਧੀ ਹੋਈ ਮੌਜੂਦਾ ਖੋਜ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ (Alphabetical order) ਹੀ ਇਕ ਐਸਾ ਵਿਗਿਆਨਕ-ਕ੍ਰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਠਕ ਬੜੀ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹਨ ।

ਜਿਵੇਂ ਪੰਜਾਬੀ-ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਉਪ-ਸ਼ਬਦ (Derivatives), ਅਖੌਤਾਂ, ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੇ ਸਮਾਸ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਐਨ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹੋ ਤਰਤੀਬ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ— 'ਇੱਟੀ' ਨੂੰ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਮੰਨ ਕੇ 'ਇੱਟੀ ਟੱਲਾ' ਅਤੇ 'ਇੱਟੀ ਡੰਡਾ' ਆਦਿ ਉਪ-ਸ਼ਬਦ (Derivatives) ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ । ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਆਂਟੜਾ' ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਧੀਨ 'ਆਂਟੜੇ ਕੁਧਰੇ, ਕੁੜ ਕੁੜ ਕੁਧਰੇ' ਆਦਿ ਅਖੌਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਕਿਸੇ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਹੇਠ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹਾਵਰਿਆਂ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਵੀ ਓਹੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ— 'ਕੁੱਛ' ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ ਹੇਠ 'ਕੁੱਛਾਂ ਫੋਲਣੀਆਂ' 'ਕੁੱਛਾਂ ਵਿਚ ਵੜਨਾ' ਆਦਿ ਮੁਹਾਵਰੇ ਆਪਣੇ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਏ ਹਨ ।

ਕਈ ਥਾਂ ਸ਼ਬਦ ਕੇਂਦਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਮੁਹਾਵਰੇ, ਅਖੌਤਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਸ ਆਪਣੇ ਹੀ ਢੰਗ ਦੇ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਯੋਗ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕਿਧਰੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਇਹੋ ਜੇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਉਪ-ਸ਼ਬਦ, ਸਮਾਸ, ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੇ ਅਖੌਤਾਂ ਆਦਿ ਆਪਣੇ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਉਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ । ਉਦਾਹਰਣ 'ਸੌ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੇ ਅਖੌਤਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਉਪ-ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵੇਖੋ । 'ਸੌ' ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੀਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ 'ਸੌ ਕਰੀਏ', 'ਸੌ ਦਾਂਦੀਆ', 'ਸੌ ਦਾਂਦੀਆ ਵੀ ਹਿੱਕ ਦਾਂਦੀਏ ਕੋਲ ਜਾਨੈ' ਅਤੇ 'ਸੌ ਦਿਹਾੜਾ ਚੋਰੇ ਨਾ ਹਿੱਕ ਦਿਹਾੜਾ ਸ਼ਾਹਦੇ ਨਾ' ਆਦਿ ਉਪ-ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਅਖੌਤਾਂ ਦਰਜ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ।

ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਵਲ ਟਕਸਾਲੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ । ਵਧੇਰੇ ਅਰਥਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ਗਈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਉੱਕਵਾਂ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਪਰਿਆਏਵਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਉਥੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਸਥਾਰ ਤੋਂ

ਵੀ ਕੰਮ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹ ਲਗਦੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕੁਟੇਸ਼ਨ (Quotation) ਵੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖੋ ਸ਼ਬਦ 'ਛਾਂਡਾ', 'ਛੱਡਣ' ਅਤੇ 'ਲਾਇਕਦਾਰ' ।

ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਉੱਤੇ ਬਾਤ ਮਾਰਿਆਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਉਪਬੋਲੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਕਈ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਢੇਰ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ 'ਸੈਫੁਲ ਮਲੂਕ' ਦਾ ਕਰਤਾ ਮੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਲਿਖਾਰੀ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਪਰਸਿੱਧ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਓਵੇਂ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਥਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ । ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ, ਡਾਕਟਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਡਾਕਟਰ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ 'ਦਰਦੀ', ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁਗਲ, ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ 'ਮਾਹਰ', ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਨਾਵਲਿਸਟ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਰ, ਵਿਧਾਤਾ ਸਿੰਘ 'ਤੀਰ', ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ 'ਦਰਦ', ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ 'ਆਵਾਰਾ', ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉੱਪਲ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ 'ਸਰਨਾ' ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਹੀ ਜੰਮਪਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਅਤੇ ਵਾਧੇ ਵਿਚ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਈ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ ਹਨ ।

ਇਸ ਸ਼ਬਦ-ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੱਖਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਸੰਕੇਤ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਪਟਿਆਲਾ,
੧੪-੧੧-੧੯੬੦

ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ,
ਇਨਚਾਰਜ, ਕੋਸ਼ਕਾਰੀ ਭਾਗ,
ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ।

ਸੰਕੇਤ

ਅਖੌ.	-----	ਅਖੌਤ
ਅਵ.	-----	ਅਵਯ
ਇ.	-----	ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ
ਸੈਫਲ. ਮਲੂ.	-----	ਸੈਫਲ ਮਲੂਕ
ਸੈਫਲ.	-----	ਸੈਫਲ ਮਲੂਕ
ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਅਕਰਮਕ
ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਅਪੂਰਨ
ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਸਕਰਮਕ
ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਸਮਾਸੀ
ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰੇ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਪ੍ਰੇਰਕ
ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.	-----	ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
ਪੁ.	-----	ਪੁਲਿੰਗ
ਬ. ਵ.	-----	ਬਹੁਵਚਨ
ਮੁਹਾ.	-----	ਮੁਹਾਵਰਾ
ਲਹਿੰ.	-----	ਲਹਿੰਦੀ
ਲਾ. ਕ੍ਰਿ.	-----	ਲਾਗੂ ਕ੍ਰਿਆ
ਵਿ.	-----	ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ੳ

ਉਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਉਸ ਨੂੰ
 ਉਸ ਕੁਸ—(ਪੜ.) ਉਸ ਕਿਸ
 ਉਸਕਲਾ—(ਪੁ.) ਉਸਕਲ
 ਉਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਉਸ ਨੂੰ, ਓਹਨੂੰ
 ਉਸ ਨਾ—(ਪੜ.) ਉਸ ਦਾ
 ਉੱਸਰ ਪੱਸਰ—(ਪੁ.) ਅਸਰ
 ਉਸਰੱਗਾ—(ਪੁ.) ਉਸਾਰ, “ਬਿ.ਫ. ਫਰਜ਼ੀਦ ਮੇਰੇ ਕਿਸ ਕਾਰੀ
 ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਸਰੱਗੇ” (ਸੈਫੁਲ)
 ਉਸਲਾ—(ਪੁ.) ਮੰਜੇ ਦਾ ਸੇਰੂ, ਸੇਰੂਆ
 ਉਸਾਂਹ—(ਪੜ.) ਉਸ ਨੂੰ
 ਉੱਸੇ—(ਪੜ.) ਓਸੇ
 ਉੱਸੇ ਆਂ—(ਪੜ.) ਓਸੇ ਨੂੰ
 ਉੱਸੇ ਕੀ—(ਪੜ.) ਓਸੇ ਨੂੰ
 ਉੱਸ 'ਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਸੇ ਵੇਲੇ
 ਉੱਸੈ—(ਪੜ.) ਓਸੇ
 ਉੱਸੈ ਆਂ—(ਪੜ.) ਓਸੇ ਨੂੰ
 ਉੱਸੈ ਕੀ—(ਪੜ.) ਉਸ ਨੂੰ
 ਉੱਸੈ ਨਾ—(ਪੜ.) ਉਸੇ ਦਾ
 ਉਹਯੋ—(ਵਿ.) ਓਹੀਉ
 ਉਹਾ—(ਪੜ.) ਉਹੋ
 ਉੱਕਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਕਣ, ਉੱਕਰ
 ਉੱਕਰ—(ਇ.) ਗੁੱਲੀ ਡੰਡੇ ਵਿੱਚ ਡੰਡੇ ਉੱਤੇ ਗੁੱਲੀ ਦੇ ਬੁੜਕਾਉਣ
 ਦੀ ਟਕੋਰ। ਬੱਚੀ
 ਉੱਕਰੇ—(ਪੁ.) (ਬ.ਵ.) ਛੱਟੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪਾਏ ਅੱਖਰ; ਪੂਰਨੇ (ਲਾ.
 ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੇ, ਪੈਣੇ)
 ਉੱਗਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਜਾਣਾ (ਮੇਲੇ ਜਾਂ ਭੀੜ
 ਦਾ), ੨. ਉੱਧੜ ਜਾਣਾ (ਵਲੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ
 ਆਦਿ ਦਾ) ੩. ਉਤਰ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਖੁਰ
 ਜਾਣਾ (ਰੰਗ ਦਾ)
 ਉਗੋਲੂ—(ਵਿ.) ਕੱਚਾ ਅਤੇ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਰੰਗ)
 ਉਘਰੀ ਉਘਰੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਉੱਘਰ ਉੱਘਰ ਪੈਣਾ
 ਉਂਘਲ ਮੁੰਘਲ—(ਇ.) ਝੁੰਬਲ ਮਾਟਾ
 ਉਂਘਲਾ ਮੁੰਘਲਾ—(ਪੁ.) ਉਹਲਾ ਮੋਹਲਾ
 ਉੱਚਾ ਬੋਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮੁੱਲ ਬਹੁਤਾ ਮੰਗਣਾ
 ਉਚੜਾ ਪੱਚੜਾ } —(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਚੇਚਾ
 ਉੱਚਾ ਪੱਚਾ }
 ਉੱਛੂ—(ਪੁ.) ਉੱਥੂ, ਉਥਰੂ

ਉੱਠ ਨਾ ਹੰਗਾਂ, ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਗੋਡਿਆਂ ਨਾ—(ਅਖੋ.) ਉੱਠ
 ਨਾ ਸਕਾਂ, ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਗੋਡਿਆਂ ਦਾ
 ਉੱਠ ਨੀ ਧੀਏ ਨਿੱਸਲ ਹੋ, ਚਰਖਾ ਛੋਡ ਤੇ ਚੱਕੀ ਝੋ—
 (ਅਖੋ.) ਉੱਠ ਨੀ ਧੀਏ ਨਿੱਸਲ ਹੋ, ਚਰਖਾ
 ਛੋਡ ਤੇ ਚੱਕੀ ਝੋ
 ਉੱਡ ਉੱਡ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਲਗਣਾ, ਫੱਬਣਾ
 ਉੱਡਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉੱਡਣਾ
 ਉਂਡਾ—(ਵਿ.) ਉਂਡਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)
 ਉਂਡਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰ.) ਉਂਡਾ ਕਰਨਾ
 ਉਡਾਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰ.) ਉਡਾਉਣਾ
 ਉੱਡੀ ਉੱਡੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਉੱਡ ਉੱਡ ਪੈਣਾ
 ਉਡਾਰ—(ਇ.) ਡਾਰ
 ਉਣੱਤਰੀ—(ਇ.) ਉਣੱਤੀ
 ਉਣਤਰੀ ਬੁਣਤਰੀ—(ਇ.) ਉਣਤੀ ਬੁਣਤੀ
 ਉਤਣੂੰ—(ਪੁ.) ਚਮੂਣਾ
 ਉਤਰ ਸਾਹੀ—(ਇ.) ਓਤਰਸਾਹੀ
 ਉਤਣੂੰ—(ਪੁ.) ਉਤਣੂੰ
 ਉੱਤਾ—(ਵਿ.) ਉੱਤਲਾ
 ਉਤਾਵਲ } —(ਇ.) ਉਤਾਉਲ, ਉਤਾਉਲੀ
 ਉਤਾਵਲੀ }
 ਉਤਾਵਲਾ—(ਵਿ.) ਕਾਹਲਾ
 ਉੱਤੇ'ਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਸੇ ਵੇਲੇ
 ਉਥਰੂੰ—(ਪੁ.) ਉਥਰੂ
 ਉੱਥੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਥੋਂ
 ਉੱਥੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਥੇ
 ਉੱਥੈ ਕੁੱਥੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਥੇ ਕਿੱਥੇ
 ਉੱਦਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਦਣ
 ਉੱਦਣ ਕਿੱਦਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਦੋਂ ਕਦੋਂ
 ਉੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਦੇ
 ਉੱਦੇ ਕਿੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਦੇ ਕਿਥੇ
 ਉਦੋਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਦੋਕਣਾ
 ਉੱਧਰ ਕੁੱਧਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓਧਰ ਕਿੱਧਰ
 ਉਨੱਤਰੀ—(ਵਿ.) ਉਨੱਤੀ
 ਉਨਤੱਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਉਨੱਤੀਆਂ
 ਉਪਰਾ—(ਵਿ.) ਉੱਪਰਲਾ
 ਉਪੁਰਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਤਾਂਹ
 ਉਪਰੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਪਰੋਂ

ਉਪਰੰ ਉਪਰੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ
ਉਪਰੋਂ ਤਲੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਪਰਥਲੀ
ਉਪਰੋਂ ਤਲੀ ਨੇ—(ਵਿ.) ਉਪਰਥਲੀ ਦੇ
ਉਫਰਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਤਾਂਹ
ਉੱਫਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉੱਫਲਣਾ
ਉਂਬਰ—(ਇ.) ਉਮਰ
ਉਂਬਰਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਉਮਰਾਂ ਦਾ
ਉਂਬਾਹੂ—(ਵਿ.) ਉਮਾਹੂ
ਉਮਦੀ—(ਵਿ.) ਉਮਦਾ, “ਚਾਰ ਕੁ ਸੈ ਹੋਰ ਲਿਖ ਲਿਆਏ ਸੂਰਤ
ਸੋਹਣੀ ਉਮਦੀ” (ਸੈਫੁਲ)
ਉਮੈਦੀ—(ਵਿ.) ਉਮੈਦ ਵਾਲਾ, “ਕੈਦੇ ਅੰਦਰ ਹਾਂ ਉਮੈਦੀ, ਪੀ ਕੇ
ਜਾਮ ਸਬਰ ਦਾ” (ਸੈਫੁਲ)
ਉਰਾ—(ਵਿ.) ਉਰਲਾ
ਉਰਾਰਾ—(ਵਿ.) ਉਰਾਰਲਾ
ਉਰਾਰਾ ਪਾਰਾ—(ਵਿ.) ਉਰਾਰਲਾ ਪਾਰਲਾ
ਉਰਿਆ—(ਵਿ.) ਉਰਲਾ
ਉੱਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਲਾਰਨਾ
ਉਲੱਣ-ਬਾਕੀ—(ਇ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੇਂਦ
ਨੂੰ ਉਤਾਂਹ ਉਛਾਲ ਕੇ ਬੋਚਦੇ ਹਨ
ਉਲ੍ਹਾ—(ਪੁ.) ਹੁੱਲ੍ਹਾ
ਉੜਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਅੜਗਣਾ
ਉੜਚਣ—(ਇ.) ਅੜਚਣ
ਉਨਣਾ—(ਵਿ.) ਉੜਣ ਵਾਲਾ; ਉੜਦਾ ਹੋਇਆ
ਉੜਨੀ ਧਾਰਨ—(ਇ.) ਉੜਦੀ ਧਾਰਨ
ਉਹਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਧਰ
ਉਹਰ ਕੂਹਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉੱਧਰ ਕਿੱਧਰ
ਉਹਯੋ—(ਵਿ.) ਉਹੋ
ਉਹੈ—(ਵਿ.) ਓਹੀ
ਉਹੈ ਜੇਹਾ—(ਵਿ.) ਓਹੋ ਜੇਹਾ
ਉਂਠ—(ਪੁ.) ਉਠ
ਉਂਠਵਾਣ—(ਵਿ.) ਉਠਵਾਣ
ਉਂਠਵਾਣੀ—(ਇ.) ਉਠਵਾਣ ਦਾ ਕੰਮ
ਓਖਰ—(ਪੁ.) ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਚਾਰਾ ਜਾਂ ਦਾਣਾ
ਓਠ—(ਪੁ.) ਹੋਠ
ਓਤਰਸਾਹੀ—(ਇ.) ਹੱਕੜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਗਣੀ)
ਓਤਰ ਨਖੱਤਰ—(ਵਿ.) ਔਤਰ ਨਖੱਤਰ

ਓਤਰਾ—(ਵਿ.) ਔਤਰਾ
ਓਤਰੀ ਨਾ—(ਵਿ.) ਔਤਰੀ ਦਾ (ਗਾਲ੍ਹ)
ਓਪਰਿਹਾਂ—(ਪੁ.) ਓਪਰਾਪਨ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ, ਮੰਨਣਾ)
ਉਮਰਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਉਮਰਾਂ ਦਾ
ਉਮਰੈ ਨਾ—(ਵਿ.) ਉਮਰ ਦਾ
ਓੜ—(ਇ.) ਓੜਕ, (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਕਰ ਦੇਣੀ)
ਓੜ ਬੰਨਾਂ—(ਪੁ.) ਓੜਕ ਬੰਨਾਂ

ਅ

ਅਸ—(ਪੜ.) ਅਸੀਂ
ਅਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਅਸਾਂ ਨੂੰ
ਅਸ ਤੁਸ—(ਪੜ.) ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ
ਅਸਕਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਕਸਰ
ਅਸਧਾਤ ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਹਰਾਮੀ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ, ਹਰਾਮਬਦਗੀ
ਅਸਧਾਤੀ—(ਵਿ.) ਹਰਾਮੀ
ਅਸਮੱਤਰ—(ਵਿ.) ਹਮਾਤੜ
ਅਸਾਂਹ—(ਪੜ.) ਅਸਾਨੂੰ
ਅਸਾਂਹ ਤੁਸਾਂਹ—(ਪੜ.) ਅਸਾਨੂੰ, ਤੁਸਾਨੂੰ
ਅਸਿਓਂ—(ਪੁ.) ਅੱਸੋਂ, ਅੱਸੂ
ਅੱਸੋਂ—(ਪੁ.) ਅੱਸੂ
ਅਸੇਂ ਮਾਹ ਸਿਆਲਾ, ਦਿਹੇਂ ਧੁੱਪਾਂ ਰਾਤੀਂ ਪਾਲਾ—
(ਅਖੋ.) ਅੱਸੂ ਮਾਹ ਸਿਆਲਾ, ਦਿਨੇਂ ਧੁੱਪ ਤੇ
ਰਾਤੀਂ ਪਾਲਾ
ਅਹਾ }
ਅਹਿਆ } —(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ‘ਹੋਣਾ’ ਦਾ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਹੈਸੀ, ਸੀ
ਅਹੀਅਸ—(ਕ੍ਰਿ.) ਹੈ ਸੂ
ਅਹੀਐ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ
ਅਹੀਸ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ ਸਾ ਸੂ
ਅਹਿੰਗਰਨਾ }
ਅਹਿੰਗੜਨਾ } —(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਤੀਂਘੜਨਾ
ਅਹਿਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹਨ
ਅਹੁਦੀ—(ਇ.) ਅਉਧ
ਅਹੁਦੀ ਪੁੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਉਧ ਪੁਗਣੀ
ਅਹੁਰ—(ਇ.) ਰਾਈ
ਅਹੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ
ਅਕੱਤਰੀ }
ਅਕੱਤੀ } —(ਵਿ.) ਇਕੱਤੀ

ਅਕੱਤਰੀਆਂ }
ਅਕੱਤੀਆਂ } —(ਵਿ.) ਇਕੱਤੀਆਂ

ਅਕੜੇਸ—(ਇ.) ਅਕੜਾਉ

ਅਕਾਈ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਕਾ ਮਾਰਨਾ

ਅੱਕੀ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਅੱਕ ਜਾਣਾ

ਅੱਖ ਪਰੱਤਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਖ ਪੁੱਟਣੀ

ਅੱਖ ਫਰੱਖੀ ਨਾ ਮਿਲੈ, ਮੂੰਹੈ 'ਚ ਰਿਹਾ ਗਰਾਹ—(ਅਖੋ.)
ਅੱਖ ਫਰਕਣੀ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ
ਗਰਾਹ

ਅਖਤਾ—(ਵਿ.) ਕਾਹਲਾ

ਅਖਤਾ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਾਹਲਾ ਪੈਣਾ

ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਸਰਿਉਂ (ਸਰਿਉਆਂ) ਫੁਲੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.)
ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਫੁੱਲ ਜਾਣੀ

ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਲੂਣ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਪਾਉਣਾ

ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਲੂਣ ਬਾਹੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਪਾ
ਜਾਣਾ

ਅੱਖਾਂ ਨੂਟ (ਨੂਟੀ) ਜਾਣਾ }
ਅੱਖੀਂ ਨੂਟ(ਨੂਟੀ) ਜਾਣਾ } —(ਮੁਹਾ.) ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਜਾਣਾ

ਅੱਖਾਂ ਮੱਥੇ ਤੇ ਲਾਈ ਲੈਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਤੇ
ਰਖਣਾ

ਅੱਖੀਂ ਪਾਇਆ ਨਾ ਡਹਿਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਖੀਂ ਪਾਇਆ
ਨਾ ਰੜਕਣਾ

ਅਖੀਰ ਹੋਈ ਗੱਫਣੀ (ਜਾਣੀ)—(ਮੁਹਾ.) ਅਖੀਰ ਹੋ ਜਾਣੀ

ਅਖੁਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖੁਟਣਾ

ਅੱਖੋਂ ਓਹਲੇ ਘੱਤ ਭੜੋਲੇ—(ਅਖੋ.) ਅੱਖੋਂ ਓਹਲੇ ਪਾ ਭੜੋਲੇ

ਅਖੋਨਾ—(ਪੁ.) ਅੱਖ ਦਾ ਕੋਨਾ

ਅਖੋੜ—(ਪੁ.) ਖੋੜ, ਅਖਰੋਟ

ਅਖੋੜੀ—(ਇ.) ਖੋੜੀ

ਅੱਗ ਖਾਸੀ (ਖੈਸੀ) ਤੇ ਅੰਗਾਰ ਹੱਗਸੀ—(ਅਖੋ.) ਅੱਗ ਖਾਵੇ
ਅੰਗਾਰ ਹੱਗੇ

ਅੱਗ-ਖਾਇਆ—(ਵਿ.) ਅੱਗ ਖਾਣ ਵਾਲਾ (ਇੱਕ ਗਾਲ੍ਹ ਹੈ)

ਅੱਗ-ਲਾਇਆ—(ਵਿ.) ਅੱਗ ਲਾਉ

ਅੰਗਸਾਹਰਾ—(ਵਿ.) ਇਕਸਾਰ

ਅੰਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖੁਣਨਾ (ਮਾਤਾ ਦਾ ਟੀਕਾ)

ਅੰਗਲ—(ਇ.) ਉਂਗਲ

ਅੰਗਲ-ਗਲੂਣਾ—(ਵਿ.) ਅੰਗਲਗੁਣਾ

ਅੰਗਲ ਮਿੱਤਾ—(ਵਿ.) ਅਣਮਿੱਤਾ

ਅਗਲੇ ਨਹੀਂ ਭਾਂਵਨੇ, ਹੋਰ ਢਿੱਡ ਕੱਢੀ ਆਵਨੇ—(ਅਖੋ.)
ਜਦ ਅਗਲੇ ਹੀ ਚੰਗੇ ਨਾ ਲਗਦੇ ਹੋਣ ਤੇ ਉੱਤੋਂ
ਹੋਰ ਆਈ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਅੱਗਾ ਤੈਂਡਾ ਪਿੱਛਾ ਮੈਂਡਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗਾ ਤੇਰਾ, ਪਿੱਛਾ
ਮੇਰਾ

ਅੱਗੀ ਤੇ ਤੇਲ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗ ਤੇ ਤੇਲ ਖਾਉਣਾ
ਅੱਗੀ ਨਾ ਸੜਿਆ ਟਨਾਣੇ ਕੋਲੂੰ ਡਰਨੈਂ—(ਅਖੋ.) ਅੱਗ
ਦਾ ਸੜਿਆ ਟਟਹਿਣੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ

ਅੱਗੀ ਤੇ ਮੂਤਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੋਝੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ

ਅਗੇਚੀ ਚਮਚਾ—(ਵਿ.) ਅਗੇਚੂ

ਅੱਗੈ ਅੱਗੈ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ

ਅੱਗੈ ਪਿੱਛੈ ਹੋਈ ਗੱਫਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਅਗੈ ਪਿੱਛੈ ਕਰੀ ਸੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗ ਪਿੱਛੇ ਕਰ ਛੱਡਣਾ

ਅੱਗੈ ਅੱਗੈ ਜਾਹ ਕਰਮਾਂ ਨਾ ਖੱਟਿਆ ਖਾਹ—(ਅਖੋ.) ਅੱਗੇ
ਅੱਗੇ (ਅਗੇਰੇ) ਜਾਹ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖੱਟਿਆ
ਖਾਹ

ਅੱਗੈ ਪਿੱਛੈ ਭਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਭੋਣਾ

ਅੱਗੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਗੋਂ

ਅੱਗੂੰ ਹੋਈ ਕੈ ਟੱਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗੋਂ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲਣਾ

ਅੱਗੂੰ ਦੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਗੋਂ ਦੀ

ਅੱਗੂੰ ਲਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਗੋਂ ਤੋਂ

ਅੱਗੂੰਵਾਲੀ ਹੋਣਾ (ਹੋਈ ਪੈਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਗੋਂ ਵਾਲੀ
ਹੋਣਾ (ਹੋ ਪੈਣਾ)

ਅੰਘਰਾ—(ਪੁ.) ਲੰਗਾਰ

ਅੰਘਰੇ ਲਾਹਣਾ

ਅੰਘਰੇ ਲਾਹੀ ਸੋੜਨੇ } —(ਮੁਹਾ.) ਲੰਗਾਰ ਲਾਹਣਾ

ਅਚਮੀਂ—(ਇ.) ਅਚਬੀ, ਅਚਵੀ, ਅਚਪੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਗਣੀ)

ਅਚੋਥ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਚੋਥ

ਅੱਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਆਉਣਾ

ਸਾਹੜਾ ਵੇਲਾ ਅੱਛਣਾ, ਗਾਹ ਪਈ ਗੱਫਣਾ—(ਅਖੋ.)
ਜਦ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਾਰ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਖੇਡ ਹੀ
ਉਲਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਅੱਛਣਾ ਗੱਫਣਾ—(ਪੁ.) ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ

ਅੱਜ ਖਾ ਤੇ ਦਿਹਾਂ ਖੁਦਾ—(ਅਖੋ.) ਅੱਜ ਖਾਹ ਤੇ ਕਲ੍ਹ ਦਾ
ਖੁਦਾ

ਅੰਜ—(ਪੁ.) ਅੰਗ

ਅੰਜ ਅੰਜ—(ਪੁ.) ਅੰਗ ਅੰਗ

ਅੰਜ ਪੈਰ—(ਪੁ.) ਅੰਗ ਪੈਰ

ਅੰਜ ਬਾਂਹ—(ਇ.) ਅੰਗ ਬਾਂਹ

ਅਜਮੀਤ—(ਇ.) ਜਮੀਤ “ਖਾਉਣ ਦੇਹ, ਹੰਢਾਉਣ ਦੇਹ,
ਅਜਮੀਤ ਵੀ ਦੇਹ”

ਅਜਮੀਤ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਮੀਤ ਕਰਨਾ

ਅਜਮੀਤੀ—(ਵਿ.) ਜਮੀਤੀ

ਅਜਮੀਤੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਮੀਤੀ ਹੋਣਾ

ਅੰਜਾਣ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨਾ ਖੋ—(ਅਥੋ.) ਅੰਵਾਣ ਵਿੱਦਿਆ
ਜਾਣ ਦਾ ਖੋ

ਅਜਾਬਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ (ਅੱਛਣਾ) ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਸੀਬਤ
ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ

ਅਜਾਬੀਂ ਫਾਸਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਜਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ

ਅੱਜੀ (ਮੁਸਲਮਾਨ)—(ਪੁ.) ਅੱਬਾ

ਅੱਜੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਜੇ

ਅੱਜੇ ਈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਜ ਹੀ

ਅੱਜੇ ਕੁੱਥੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਜੇ ਕਿੱਥੇ

ਅੱਜੇਂ ਲਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ

ਅੰਝ—(ਪੁ.) ਅੰਗ

ਅੰਝ ਅੰਝ—(ਪੁ.) ਅੰਗ ਅੰਗ

ਅਝਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਅਟਕਣਾ

ਅੱਟ—(ਪੁ.) ਹਲਟ

ਅੰਟਾ—(ਪੁ.) ਅੰਡਾ

ਅਟੇਕਲਾ—(ਪੁ.) ਟੇਕਲਾ

ਅਠੱਤਰੀ } —(ਵਿ.) ਅਠੱਤੀ

ਅਠੱਤੀਆਂ—(ਵਿ.) ਅਠੱਤੀਆਂ

ਅਠਵਾਰੀ—(ਇ.) ਅਠਵਾਰਾ

ਅੱਠਾ—(ਪੁ.) ਆਠਾ

ਅੱਠਾ ਮੱਠਾ—(ਪੁ.) ਬੇਹੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਤੇ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ
ਖਿਲਾਰ ਕੇ ਜਮਾਈ ਹੋਈ ਮੱਖਣ ਦੀ ਤਹਿ
(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ, ਖਾਣਾ)

ਅੱਡਾ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਡੀ ਮਾਰਨਾ

ਅੱਡਾ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਡ ਲੱਗਣਾ

ਅੱਡੀਉਂ ਲੰਬ ਲੱਗੀ ਕੈ ਚੋਟੀਉਂ ਜਾਈ (ਕੈ) ਨਿਕ-
ਲਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਡੀ ਤੋਂ ਚੋਟੀ ਤਕ ਅੱਗ
ਲੱਗ ਜਾਣੀ

ਅੱਡੀ ਖੋੜਾ—(ਪੁ.) ਅੱਡੇ ਖੋੜਾ

ਅੱਡੀ ਤੁੱਪਾ—(ਪੁ.) ਅੱਡੀ ਟੱਪਾ

ਅੰਡੀ—(ਇ.) ਡੱਗੀ

ਅੱਡੋ-ਖੋੜਾ—(ਪੁ.) ਅੱਡੀ ਖੋੜਾ

ਅੰਡੋਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਡੋਲ

ਅੱਢਾ—(ਪੁ.) ਅੱਡਾ

ਅੱਢਾ ਬੰਨਾ—(ਪੁ.) ਅੱਡਾ ਬੰਨਾ

ਅਣਗਿੱਤਾ—(ਵਿ.) ਅਣਗਿਣਿਆ

ਅਣਭਾਖ—(ਇ.) ਨਾਵਾਕਫੀ

ਅਣਭਾਖਾ—(ਵਿ.) ਅਣਜਾਣਿਆ

ਅਣਮਿੱਤਾ—(ਵਿ.) ਅਣ-ਮਿਣਿਆ

ਅਣਵਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰ.) ਮੰਗਵਾਉਣਾ

ਅੱਤ ਆਣਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਤ ਲਿਆਉਣੀ

ਅੰਤ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਤ ਲੈਣਾ

ਅੱਤ ਚਾਣੀ } —(ਮੁਹਾ.) ਅੱਤ ਚੁੱਕਣੀ

ਅੰਤਾਂ ਚਾਣੀਆਂ } “ਲੱਥੇ ਲੰਗ ਗਈਆਂ ਭਜ ਸੁਨਤਾਂ,
ਦਰਦਾਂ ਅੰਤਾਂ ਚਾਈਆਂ” (ਸੈਫਲ)

ਅਤ੍ਰੋਂ }
ਅਤ੍ਰਿਓਂ } —(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਤਰਸੋਂ, ਪਰਸੋਂ

ਅਤਰੋਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਤਕਾਂ

ਅੰਤਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਅੰਤ ਦਾ

ਅਤਾਰ—(ਪੁ.) ਐਤਵਾਰ

ਅਤਾਰੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ

ਅੰਤੀ ਆਂ ਆਲੇ ਮਾਰਨੇ } —(ਮੁਹਾ.) ਮੌਤ ਨੂੰ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਨਾ

ਅੰਤੀ ਕੀ ਆਲੇ ਮਾਰਨੇ } —(ਵਿ.) ਮੌਤ ਜੋਗਾ (ਗਾਲੁ)

ਅੰਤੀ ਜੋਆ } —(ਵਿ.) ਮੌਤ ਜੋਗਾ (ਗਾਲੁ)

ਅੰਤੀ ਜੋਗਾ } —(ਵਿ.) ਮੌਤ ਜੋਗਾ (ਗਾਲੁ)

ਅੰਤੀ ਨੇ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਤ ਨੇ ਚੁਕਣਾ

ਅੱਥਰ—(ਇ.) ਅਥਰੂ

ਅੱਥਰ ਨਾ ਸੁਕਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਥਰੂ ਨਾ ਸੁਕਣੇ

ਅਥਰੂ—(ਪੁ.) ਅਥਰੂ

ਅੰਦਰਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਅੰਦਰਲਾ

ਅੰਦਰਾਸ—(ਪੁ.) ੧. ਅੰਦਰਸ ੨. ਢੁੰਡਰੀ ਕਾਂਚ

ਅੰਦਰਾਖੜ—(ਪੁ.) ਅੰਦਰਸ

ਅੰਦਰਿਆ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਅੰਦਰਲਾ

ਅੰਦਰੂਨਾ—(ਪੁ.) ਅੰਦਰਲਾ “ਤਪ ਤੰਦੂਰ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰੂਨਾ,
ਜਾਗੀ ਆਤਸ਼ ਗਰਮੀ” (ਸੈਫਲ)

ਅੰਦਰੇ ਨੀ ਮੈਲ—(ਇ.) ਅੰਦਰ ਦੀ ਮੈਲ

ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ ਪੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੀ ਪੀ
ਜਾਣਾ
ਅਦਲੇ ਨਾ ਬਦਲਾ—(ਪੁ.) ਅਦਲੇ ਦਾ ਬਦਲਾ
ਅੰਦੇ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਦੇ ਪਾਉਣਾ
ਮਾਰੀ ਮਾਰੀ ਕੈ ਅੰਦੇ ਪਾਈ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰ ਮਾਰ
ਕੇ ਦੁੰਬਾ ਬਣਾ ਦੇਣਾ
ਅਧ ਸਿਰੱਤਾ }
ਅਧ ਸਰਿੱਤਾ } —(ਪੁ.) ਅੱਧ ਸੀਸਾ, ਅਧਸਿਰਾ
ਅਧਿਰਾਣਾ—(ਵਿ.) ਅਧੋਰਾਣਾ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਕੁੱਤਾ ਵਾਉ ਆਂ (ਕੀ) ਭੌਂਕੇ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ
ਫਜ਼ੂਲ ਕੰਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਅੰਨ੍ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਰਲਿਆ ਤੇ ਹਿੱਕਾ ਝੁੱਗਾ ਗਲਿਆ—
(ਅਖੋ.) ਅੰਨ੍ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਰਲਿਆ ਤੇ ਇੱਕੋ ਝੁੱਗਾ
ਗਲਿਆ
ਅੰਨ੍ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਤੈ ਰੇਤੂ ਨੇ ਫੱਕੇ—(ਅਖੋ.) ਅੰਨ੍ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਤੇ
ਰੇਤ ਦੇ ਫੱਕੇ
ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੀਹੈ ਤੇ ਕੁੱਤੀ ਚੱਟੈ, ਆਟਾ ਘੱਟੈ ਕਿ ਨਾ ਘੱਟੈ—
(ਅਖੋ.) ਅੰਨ੍ਹੀ ਪੀਹਵੇ ਤੇ ਕੁੱਤਾ ਚੱਟੇ
ਅੰਨੇ ਨਾ ਬੁਰਾ ਮੰਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਨ ਦਾ ਬੁਰਾ ਮੰਗਣਾ
ਅਪਣਾ ਈ ਨਾ ਭਰੈ ਤੇ ਕੁੜਮਾਂ ਅੱਗੇ ਕਹਿ ਧਰੈ ?—
(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਜੋਗਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
ਅੱਪਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉੱਪਰ
ਅਪਰੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉੱਪਰੋਂ
ਅੱਪੜ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅੱਪੜ ਆਉਣਾ
ਅੱਪੜ ਆਵਣਾ—(ਵਿ.) ਅੱਪੜ ਆਉਣ ਵਾਲਾ
ਅਫਸੋਸੀ—(ਵਿ.) ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਅਫਰਉ—(ਪੁ.) ਅਫਰਾਉਂ
ਅਬਸ ਆਵਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰਮ ਆਉਣੀ
ਅਬਸੋਸ—(ਪੁ.) ਅਫਸੋਸ
ਅਬਸੋਸਿਆ—(ਵਿ.) ਅਫਸੋਸਿਆ
ਅਬਰਿਠ, ਅਬ੍ਰਿਠ }
ਅਭਰਿਠ, ਅਭ੍ਰਿਠ } —(ਵਿ.) ਅਭਿੱਰਿਠ
ਅੰਬਲ—(ਪੁ.) ਅਮਲ
ਅੰਬਲੀ—(ਵਿ.) ਅਮਲੀ
ਅੰਬਲੋਕ—(ਪੁ.) ਅਮਲੋਕ
ਅੰਬੜ ਜਾਇਆ—(ਪੁ.) ਅੰਮੜੀ ਜਾਇਆ
ਅੰਬੜ ਜਾਈ—(ਇ.) ਅੰਮੜੀ ਜਾਈ

ਅੰਬੜੀਕੀ—(ਇ.) ਅੰਬਾਕੜੀ
ਅਬਰੋਈ—(ਵਿ.) ਅਬਰੋ ਵਾਲਾ
ਅੰਬਾੜੀ—(ਇ.) ਅੰਬ ਦੀ ਫਾੜੀ
ਅੱਬੋਸਾਹਿਆ—(ਵਿ.) ਬੇਵਿਸਾਹਿਆ
ਅੱਬੋਸਾਹੀ—(ਇ.) ਬੇਵਿਸਾਹੀ
ਅੰਮ—(ਪੁ.) ਅੰਬ
ਅਮਨ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ
ਅਮੁਰਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਪ-ਮੁਹਾਰਾ
ਅਮੀਕੜੀ—(ਇ.) ਅੰਬਾਕੜੀ
ਅਰ—(ਅਵ.) ਆਰ, ਓ
ਅਰਕਣ ਮਰਕਣ—(ਇ.) ਅੜਕਣ ਮੜਕਣ
ਅਰਗਾਹ—(ਇ.) ਆਘਾਤ, “ਇਨਸ਼ਾ ਅੱਲਾ ਮੂਰਤ ਤਾਈ ਕੁਬ
ਅਰਗਾਹ ਨਾ ਲਗਸੀ” (ਸੈਫੁਲ)
ਅਰਨੌਲੀ—(ਇ.) ਹਰਨੌਲੀ
ਅਰੁਲੀ—(ਇ.) ਹੁੱਲੜ, ਅਲ੍ਹਰੀ
ਅਰੁਲੀ ਆਣਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਨ੍ਹੀ ਜਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਲਿਆਉਣਾ
ਅਰੁਲੀ ਜੋਆ }
ਅਰਲੀ ਜੋਗਾ } —(ਮੁਹਾ.) ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਜੋਗਾ
ਅਰੁਲੀ ਲਿਆਵਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਰਲੀ ਆਣਨੀ; ਅਲ੍ਹਰੀ
ਆਣਨੀ; ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਲਿਆਉਣੀ
ਅਰਾਮੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ; “ਹਰ ਕੋਈ ਆਪੋ
ਆਪਣੀ ਜਾਈ, ਜਾ ਅਰਾਮੀ ਹੋਇਆ”
(ਸੈਫੁਲ)
ਅੱਲੁਣ—(ਪੁ.) ਆਲਣ
ਅੱਲਾ ਪੱਲਾ—(ਪੁ.) ਤਨ ਢਕਣ ਦੇ ਕਪੜੇ
ਅੱਲਾ ਪੱਲਾ ਫੋਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣੀ
ਅੱਲਾ ਬੇਲੀ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਛੋਹਣਾ
ਅੱਲਾ ਮੰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅੱਲਾ ਨੂੰ ਮੰਨਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ
ਅਲੁੰ—(ਵਿ.) ਅਲੁੰਆਂ
ਅਲੁਣਕ—(ਇ.) ਲੁਣਕ
ਅਵਾਜ਼ ਸਹਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿੜਕ ਲੈਣਾ
ਅਵਾਜਾਰਗੀ—(ਇ.) ਅਵਾਜ਼ਾਰੀ
ਅਵਾਂਡਾ—(ਪੁ.) ਅਵਾੜਾ
ਅਵਾੜਾ—(ਪੁ.) ਚੰਗਿਆੜਾ, “ਨਾਹਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਢਹਿਣ ਅਵਾੜੇ,
ਅੱਗ ਦਿੱਸੇ ਹਰ ਜਾਈ” (ਸੈਫੁਲ)
ਅਵਾਡਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਕਲਵਾਂਡਾ
ਅਵਾਡੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਕਲਵਾਂਡੇ

ਅੜਕ—(ਇ.) ਰੜਕ, (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ)
 ਅੜਕਣਾ—(ਪੁ.) ਅੜਕ
 ਅੜਲ ਮਾਰੇ ਹੋਣਾ } —(ਮੁਹਾ.) ਢੇਰ ਲਗਣੇ
 ਅੜਲ ਲਗਣਾ }
 ਅੜਵੈਂਗ—(ਵਿ.) ਅੜਬੰਗ
 ਅੜਵਾਂਗਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਅੜਬੰਗਪੁਣਾ
 ਅੜੀਂਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਅੜੀਂਗਣਾ
 ਅੜੀਂਗੜੀ—(ਇ.) ਅੜੀਂਗੜੀ
 ਅੜੂਕ—(ਪੁ.) ਅੜਕਾ
 ਅੜੀਂਗੜੀ—(ਇ.) ਅੜੀਂਗੜੀ
 ਆਉਂਨਿਆਂ ਵੈਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਉਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ
 ਆ—(ਅਵ.) ਆਹਾ, ਹੈ
 ਆਂ—(ਸਬੰ.) ਨੂੰ
 ਆਇਆ—(ਪੁ.) ਐੜਾ (ਅ)
 ਆਇਆ ਬੀਬੀ ਨਾ ਵਾਰਾ } . (ਅਖੌ.) ਆਇਆ ਬੀਬੀ
 ਉਜੜੀ ਗਿਆ ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰਾ } —ਦਾ ਵਾਰਾ, ਉੱਜੜ ਗਿਆ
 ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰਾ
 ਆਈ ਤੇ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਈ ਤੇ ਆਉਣਾ
 ਆਈ ਤੇ ਅੱਛੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਈ ਤੇ ਆ ਜਾਣਾ
 ਆਸ ਦਰ ਆਵਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਸ ਬਰ ਆਉਣੀ
 ਆਸ ਦਰ ਲਿਆਵਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਸ ਬਰ ਲਿਆਉਣੀ
 ਆਸੇ ਆਸੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਸ ਹੀ ਆਸ ਵਿੱਚ
 ਆਂਹ—(ਸਬੰ.) ਨੂੰ
 ਆਹ } —(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਸੀ, ਹੈਸੀ, ਹੈ ਸੀ, ਸਾਂ
 ਆਹੀ }
 ਆਹਸ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ. ਭੂਤਕਾਲ) ਹੈਸੀ, ਸਾਂ
 ਆਂਹਗਸ—(ਇ.) ਆਸੰਗ
 ਆਹਰ ਸਾਹਰ ਨਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਸਰ ਸਾਰ ਨਾ ਹੋਣਾ
 ਆਹਰ—(ਅਵ.) ਅਰ
 ਆਹਲੀ ਮੁਆਲੀ—(ਪੁ.) ਵਾਲੀ ਵਾਰਸ
 ਆਹਵੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਅਹੁੜਨਾ, ੨. ਉੱਲਰਨਾ
 ਆਹਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈਸੀ, ਸੀ, ਅਹਿਆ
 ਆਹਿਆ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਅਹਿਆ
 ਆਗਲ—(ਪੁ.) ਅਰਲ, ਹੋੜਾ
 ਆਖਰਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਆਖਰ ਦਾ
 ਆਖਰੀ ਕੀ ਆਲੇ ਮਾਰਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਮੌਤ ਨੂੰ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਨਾ
 ਆਖਰੀ ਜੋਗਾ—(ਵਿ.) ਮਰਨ ਜੋਗਾ (ਗਾਲੂ ਹੈ)

ਆਖਿਆ ਬਾਇਆ—(ਪੁ.) ਆਖਿਆ ਵੇਖਿਆ
 ਆਖਿਆ ਬਾਇਆ ਮਾਫ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਖਿਆ
 ਵੇਖਿਆ ਮੁਆਫ ਕਰਨਾ
 ਆਜਤ—(ਵਿ.) ਆਜੜ
 ਆਜਤੀ—(ਇ.) ਆਜੜੀ
 ਆਜਤੀ ਪਗੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਜੜੀ ਪਕੜਨੀ
 ਆਂਟੜਾ—(ਪੁ.) ੧. ਅੰਡਾ, ੨. ਅੰਟਾ
 ਆਂਟੜੇ ਕੁਧਰੇ, ਕੁੜ ਕੁੜ ਕੁਧਰੇ —(ਅਖੌ.) ਆਂਡੇ ਕਿਧਰੇ ਤੇ
 ਕੁੜ ਕੁੜ ਕਿਧਰੇ
 ਆਂਟਾ—(ਪੁ.) ਆਂਟੜਾ
 ਆਂਡੜਾ—(ਪੁ.) ਆਂਡਾ. ਅੰਡਾ
 ਆਣਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲਿਆਉਣਾ
 ਆਣੇ ਕੱਢੀ ਕੱਢੀ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਣੇ ਕੱਢ ਕੱਢ ਕੇ
 ਵੇਖਣਾ
 ਆਤਕਾਂ ਨੇ ਆਤਕ, ਜਹੇ ਮਾਪੇ ਤਹੇ ਜਾਤਕ—(ਅਖੌ.)
 ਭਾਵ ਉਲਾਦ ਮਾਪਿਆਂ ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
 ਆਤੜੀਆਂ ਕਵਾਤੜੀਆਂ ਨਿਭਣ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ—(ਅਖੌ.)
 ਵਾਦੜੀਆਂ ਸੁਵਾਦੜੀਆਂ ਨਿਭਣ ਸਿਰਾਂ ਦੇ
 ਨਾਲ
 ਆਦਮ ਖਾਇਆ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਆਦਮਖੋਰ
 ਆਂਦਰਾਂ ਕੀ ਸੇਕ ਅੱਛਣਾ } —(ਮੁਹਾ.) ਆਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸੇਕ
 ਆਂਦਰਾਂ ਕੀ ਸੇਕ ਲੱਗਣਾ } ਲਗਣਾ
 ਆਂਦਰਾਂ ਕੀ ਹੱਥ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ
 ਪਾਉਣਾ
 ਆਂਦਰਾਂ ਕੀ ਵਲੇਹੜ ਪੈਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਆਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਟ ਪੈਣੇ
 ਆਂਦਰਾਂ ਨਾ ਕੁਲਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਂਦਰਾਂ ਦਾ ਕੁਲ ਕੁਲ
 ਕਰਨਾ
 ਆਨੀ—(ਇ.) ਆਨਾ (ਅੱਖ ਦਾ)
 ਆਨੀਆਂ ਕਢਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਆਣੇ ਕੱਢਣਾ
 ਆਨੀਆ-ਸੜਿਆ—(ਵਿ.) ਆਣੇ ਸੜਿਆ (ਗਾਲੂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ)
 ਆਪਣਾ ਈ ਸਿਰ ਮਲੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਿਰ
 ਧੋਣਾ
 ਆਪਣਾ ਹੀ ਨਾ ਭਰੇ ਤੇ ਕੁੜਮਾਂ ਅਗੈ ਕਹਿ ਧਰੇ—(ਅਖੌ.)
 ਜਦ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਜੋਗਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਆਪੁੰ—(ਪੜ.) ਆਪ, ਆਪੇ, ਆਪ ਹੀ
 ਆਪੁੰ ਹੀ ਆਪੁੰ—ਆਪ ਹੀ ਆਪ

ਆਪੁੰ ਹੀ ਮੈਂ ਰੱਜੀ ਪੁੱਜੀ, ਆਪੁੰ ਮਰੇ ਬੱਚੇ ਜੀਵਣ—

(ਅਖੌ.) ਆਪੇ ਹੀ ਮੈਂ ਰੱਜੀ ਪੁੱਜੀ, ਆਪੇ ਮੇਰੇ
ਬੱਚੇ ਜੀਉਣ

ਆਪੁੰ ਕੱਢਣਾ ਤੇ ਆਪੁੰ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਪੇ ਕੱਢਣਾ
ਆਪੇ ਪਾਉਣਾ

ਆਪੁੰ ਫਾਬੜੀਏ ਤੁਗੀ ਕੁਣ ਛੁਡਾਏ—(ਅਖੌ.) ਆਪੇ ਫਾਬ-
ੜੀਏ ਤੈਨੂੰ ਕੋਣ ਛੁਡਾਏ

ਆਪੇ ਧਰਾਪਣਾ }
ਆਪੇ ਧਾਪਣਾ } —(ਪੜ.) ਆਪੇ ਆਪਣਾ

ਆਂਬਲਾ—(ਪੁ.) ਆਮਲਾ

ਆਰ—(ਇ.) ਔਲ

ਆਰਕ—(ਇ.) ਅਰਕ

ਆਰਿਆ—(ਅਵ.) ਆਰੇ

ਆਰੀ—(ਵਿ.) ਅਸਮਰਥ, ਅਸਕਤ ਬੇਵਸ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ,
ਕਰਨਾ)

ਆਰੇ—(ਅਵ.) ਹਾਂ “ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜੇ ਨਾ ਮੰਨੀ, ਮੂਲ ਨਾ
ਕੀਤੀ ਆਰੇ” (ਸੈਫੁਲ)

ਆਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਲ, ਵਲ

ਆਲਾ—(ਪੁ.) ਲਲਕਾਰ, ਲਲਕਾਰਾ “ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਪਾਲ ਖੂਹੇ ਵਿੱਚ
ਵੜਿਆ, ਆਪ ਮਰੇਂਦਾ ਆਲੇ” (ਸੈਫੁਲ)

ਆਲਾ, ਮੂਲਾ—(ਪੁ.) ਆਲੀ ਮਵਾਲੀ

ਆਲੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਲੂ

ਆਲੂੰ }
ਆਲੋਂ } —(ਪੁ.) ਵੱਲੋਂ

ਆਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਆਉਣਾ

ਆਵਣ ਆਵਣ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਉਣ ਆਉਣ ਕਰਨਾ

ਆਵਣ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ

ਆਵਣਿਆਂ ਜਾਣਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਉਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ

ਆਵਣੇ ਆਵਣੇ 'ਚ ਰਹੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਉਣ ਜਾਣ'ਚ
ਰਹਿ ਜਾਣਾ

ਆਵਣਿਆਂ ਜਾਣਣਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਉਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ

ਆਵਲੀ—(ਇ.) ਵਾਹੜੀ

ਆਂਵਦੜਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਉਂਦਾ (ਹੋਇਆ)

ਆੜ—(ਪੁ.) ਘਾਹ ਦਾ ਤਰਤੀਬ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਢੇਰ

ਆੜਕ—(ਇ.) ਅਰਕ

ਆੜੀ—(ਇ.) ੧. ਆਡ, ੨. ਆੜ

ਐ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ

ਐਹ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ “ਘਾਹ ਸ਼ਾਹ ਐਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਰਾਹ
ਗਾਹੀਏ ਨਾ ਤਕਨੀ ਆਂ” (ਲੋਕ ਗੀਤ)

ਐਹਸ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੈ, ਹੈਸੂ

ਐਡਾ ਕੋਈ ਨਾ—(ਵਿ.) ਐਡਾ ਕੋਈ ਦਾ

ਐਹਰ—(ਇ.) ਅਹੁਰ

ਐਖਤ—(ਇ.) ਐਗਤ

ਐਖੀ ਢੁੱਕਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਐਖੀ ਬਣਨੀ

ੲ

ਇਸ ਨਾ—(ਪੜ.) ਇਸ ਦਾ

ਇਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਇਸ ਨੂੰ

ਇਸਾਂ }
ਇਸਾਂਹ } —(ਪੜ.) ਇਸ ਨੂੰ

ਇੱਸੇ—(ਪੜ. ਵਿ.) ਇਸੇ

ਇੱਸੇ 'ਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਸੇ ਵੇਲੇ

ਇੱਸੇ—(ਪੜ.) ਇਸੇ

ਇੱਸੇ ਆਂ—(ਪੜ.) ਇਸੇ ਨੂੰ

ਇੱਸੇ ਕੀ—(ਪੜ.) ਇਸੇ ਨੂੰ

ਇੱਸੇ ਨਾ—(ਪੜ.) ਇਸੇ ਦਾ

ਇਹਾ—(ਪੜ.) ਇਹੋ, ਇਹ ਹੀ

ਇਹਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਅਹਿਆ

ਇੱਕ-ਪੁੱਤ—(ਵਿ.) ਹਿੱਕ ਪੁੱਤਾ

ਇੱਕ ਪੁੱਤੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹਿੱਕ ਪੁੱਤੇ ਹੀ

ਇੱਕ ਪੁੱਤ ਰੋਟੀ—(ਇ.) ਹਿਕ ਪੁੱਤੀ ਰੋਟੀ

ਇਕ-ਵਾਸਾ—(ਵਿ.) ਹਿਕਵਾਸਾ

ਇਕਸ—(ਵਿ.) ਇਕ ਹੀ

ਇਕਲੁਸੱਰ—(ਵਿ.) ਹਿਕੱਲਸਰ

ਇਕੇ—(ਅਵ.) ਯਾ, ਜਾਂ, ਹਿਕੇ

ਇਕਾਂਗ—(ਪੁ.) ਇਕ ਅੰਗ

ਇੱਕੋੜਕੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਕੋੜਕੀ

ਇੱਚਰਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਚਰ

ਇਚਰਾਂ ਨੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਚਰ ਨੂੰ

ਇੰਵੇ ਆਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਵੇਂ ਹਾਰ

ਇੰਝੇਹਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਹੀ

ਇੱਟੀ—(ਇ.) ੧. ਗੁੱਲੀ, ੨. ਗਿੱਟੀ

ਇੱਟੀ ਟੱਲਾ }
ਇੱਟੀ ਡੰਡਾ } —(ਪੁ.) ਗੁੱਲੀ ਡੰਡਾ

ਇਤੋਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਤਕੀ
 ਇਤੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਹਨੇ
 ਇੱਤੇ 'ਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਸੇ ਵੇਲੇ
 ਇੰਤਜਾਰੀ—(ਇ.) ਮੁਥਾਜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਇਥਾਈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਸ ਥਾਂ ਹੀ
 ਇੱਥੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਥੇ
 ਇੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਧਰ, ਏਧਰ
 ਇੱਦੇ ਕਿੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਧਰ ਕਿਧਰ
 ਇਨ੍ਹੀਂ ਘਰਾਣੀਂ ਈਹੋ ਜਿਹਾ ਪੀਹਣ ਹੋਨੈ—(ਅਖੋ.) ਜਦ
 ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਹੋਣ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਇਨਸਾਫੀ—(ਵਿ.) ਇਨਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਆਂਕਾਰੀ
 ਈ—(ਪੜ.) ਇਹ
 ਈਸੇ ਨਾ ਗਵਾਹ ਮੂਸਾ—(ਅਖੋ.) ਖੂਜੇ ਦਾ ਗਵਾਹ ਡੱਡੂ
 ਈਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਈਚਣਾ ਪਰਮੀਚਣਾ—(ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ (ਘੋੜਾ
 ਸਰੰਗ)
 ਈਦ ਆਦਮ ਤੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਦਿ ਤੋਂ
 ਈਦਮ ਆਦਮ ਤੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਦਿ ਤੋਂ, ਮੁੱਢ ਕਦੀਮ
 ਤੋਂ
 ਈਦੀ ਨਾ ਚੰਨ—(ਪੁ.) ਈਦ ਦਾ ਚੰਨ
 ਈਦੀ ਨਾ ਬਕਰਾ—(ਪੁ.) ਈਦ ਦਾ ਬਕਰਾ
 ਈਦੀ (ਈਦੀਉਂ) ਪਿੱਛੋਂ ਤੰਬਾ ਫੂਕਣਾ—(ਅਖੋ.) ਈਦ
 ਪਿੱਛੋਂ ਤੰਬਾ ਫੂਕਣਾ
 ਈਦੈ ਨਾ ਚੰਨ—(ਪੁ.) ਈਦੀ ਦਾ ਚੰਨ
 ਈਦੈ ਨਾ ਚੰਨ ਹੋਈ ਗਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਈਦ ਦਾ ਚੰਨ ਹੋ
 ਜਾਣਾ
 ਈਬ ਦੜੀਬਾ—(ਪੁ.) ਉਭੜ ਦੁਭੜ
 ਏਲੇ—(ਪੁ.) ਪੰਜ-ਗੀਹਟੜੇ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਹੱਥ
 ਵਾਲੇ ਇਕ ਗੀਹਟੇ ਨੂੰ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਉਤਾਂਹ
 ਉਛਾਲ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਪਏ ਗੀਹਟਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ
 ਵਾਰੀ ਇਕ ਗੀਹਟਾ ਚੁਕਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ
 ਆਪਣੇ ਇਸ ਅਮਲ ਨੂੰ 'ਏਲੇ' ਕਹਿੰਦੀਆਂ
 ਹਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋ ਦੋ ਗੀਹਟੇ ਇਕੱਠੇ ਚੁੱਕਣ
 ਨੂੰ 'ਦੋਲੇ' ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਨੂੰ 'ਤਰੇਲੇ' ਕਿਹਾ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਏਲੀ ਏਲੀ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਲੀ ਅਲੀ ਕਰਨਾ; ਐਲੀ
 ਐਲੀ ਕਰਨਾ

ਸ

ਸਈਂ—(ਲਹਿੰ) (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੈਈਂ
 ਸ਼ਸ਼ਕ—(ਪੁ.) ਸ਼ਖਸ
 ਸਸਤ ਭਾਈ—(ਇ.) ਸਸਤ
 ਸਸਿਹਾਣ—(ਇ.) ਛਛਾਹਣ
 ਸ਼ਸ਼ੁਰਲੀ—(ਇ.) ਸ਼ੁਰਲੀ
 ਸੱਸੂ—(ਇ.) ਸੱਸ
 ਸੱਸੂ ਕੋਲੋਂ (ਕੋਲੂੰ) ਚੋਰੀ ਮਾਂਹ ਸਾਂਵੀਂ ਮਰਚਾਂ—(ਅਖੋ.)
 ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਘਟੀਆ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਦਲੇ
 ਵਿਚ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਮੰਗਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਇਹ
 ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਖਸਾਰੇ ਵਾਲਾ ਸੋਦਾ ਕਰ
 ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਸ਼ਹਾਣਾ—(ਪੁ.) ਸ਼ਾਹ (ਸੱਯਦ)
 ਸ਼ਹਾਣੀ—(ਇ.) ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੀ
 ਸ਼ਹਾਨੀਆ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਮੋਠੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਠੰਗਿਆ
 ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖੋ ਵੱਖ
 ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ
 ਸਹਾਰਾ ਕਰਨਾ }
 ਸੁਾਰਾ ਕਰਨਾ } —(ਮੁਹਾ.) ਠਹਿਰਨਾ; ਸਬਰ ਕਰਨਾ
 ਸਹਿਕ ਸਿਕਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਸਹਿਕਵਾਂ
 ਸਹਿਨਾ ਸਹਿਨਾ—(ਵਿ.) ਸਹਿੰਦਾ ਸਹਿੰਦਾ
 ਸਹੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿੰਝਾਣ
 ਸਹੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੰਝਾਣ ਹੋਣਾ "ਹੋ ਬੇ-ਹੋਸ਼ ਢੱਠਾ ਖਾ
 ਗਿਰਦੀ, ਸਹੀ ਹੋਇਆ ਜਿਓਂ ਮੋਇਆ"
 (ਸੈਫੁਲ)
 ਸਹੀ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿੰਝਾਣ ਕਰਨਾ
 ਸਹੀਂਦੜ—(ਵਿ.) ਸਹਿੰਦੜ
 ਸ਼ਹੁ-ਖਰਚ—(ਵਿ.) ਸ਼ਾਹ ਖਰਚ
 ਸ਼ਹੁ-ਖਰਚੀ—(ਇ.) ਸ਼ਾਹ-ਖਰਚੀ
 ਸਹੁਰਿਹੱਤ—(ਇ.) ਸਹੁਰਿਆਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ
 ਸਹੁਰੇਜ—(ਇ.) ਸੋਹਰੇਜ
 ਸਹੁਰੇਜਾ ਗਿਰਾਂ—(ਪੁ.) ਸੋਹਰੇਜਾ ਗਿਰਾਂ
 ਸਹੁਰੇਜੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੋਹਰੇਜੇ
 ਸਹੇਲਗਤਾ }
 ਸਹੈਲਗਤਾ } —(ਪੁ.) ਸਹੇਲਪੁਣਾ
 ਸਹੈਲੀ—(ਇ.) ਸਹੇਲੀ
 ਸਕਰੋੜ—(ਪੁ.) ਸੰਗ ਵੇੜ

ਸ਼ਕਲਵੰਦ—(ਵਿ.) ਸ਼ਕਲਮੰਦ
 ਸ਼ਕਲਵੰਦੀ—(ਇ.) ਸ਼ਕਲਮੰਦੀ
 ਸਕੜਾ—(ਪੁ.) ਸੱਕ
 ਸਕੜੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਕਚਰੀਆਂ
 ਸੱਕਾ ਸੋਧਰਾ—(ਪੁ.) ਸਕਾ ਸਾਕ
 ਸਕਾਹਰਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਵਾਹਰਾ
 ਸਕਾਰ—(ਇ.) ਭੜੋਲੀ
 ਸਕੀਅ—(ਇ.) ਸੋਂਕਣ ਦੀ ਧੀ
 ਸਕੀਆ—(ਪੁ.) ਸੋਂਕਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ
 ਸਕੀਮੀ—(ਇ.) ਸਿੱਕ
 ਸਕੀਮੀ ਨਾ—(ਵਿ.) ਸਹਿਕਵਾਂ
 ਸਕੇਤਰ—(ਪੁ.) ਸੁਕੇਤਰ
 ਸਖਤੀ ਕੀ ਪਗੜਿਆ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਖਤੀ ਨੂੰ
 ਫੜਿਆ ਜਾਣਾ
 ਸੱਖਰ } (ਵਿ.) ਸਰਸ, ਖਰਾ
 ਸਖਰਾ }
 ਸੰਗ ਰਲ ਤਰੀਏ ਤੇ ਕੁਸੰਗ ਰਲ ਗਲੀਏ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ
 ਚੰਗੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਸਰ ਤੇ ਮਾੜੀ ਸੰਗਤ ਦੇ
 ਮਾੜੇ ਅਸਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ
 ਹਨ -
 ਸੰਗਤੁਰੀ—(ਇ.) ਸੰਗਤਰੇ ਦੀ ਮਠਿਆਈ
 ਸੰਗ-ਤਰੋਟ—(ਪੁ.) ਆੜੀ ਟੁਕ, “ਐਧਰ ਮੁੰਗੀ ਐਧਰ ਮੋਠ ਤੇਰਾ
 ਮਰਾ ਸੰਗ-ਤਰੋਟ” (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ, ਹੋਣਾ)
 ਸੰਗਤੀ—(ਪੁ.) ਸੰਗੀ
 ਸੰਗਮਾਂ (ਲਹਿੰ)—(ਵਿ.) ਸਗਵਾਂ
 ਸੰਗਰੋੜ—(ਪੁ.) ਸਕਰੋੜ
 ਸਗਲਾ—(ਪੁ.) ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਗਹਿਣਾ
 ਸਗਲਾ—(ਪੁ.) ਤਾਂਬੀਆ, ਪਤੀਲਾ
 ਸਗਵਾਂ—(ਵਿ.) ਸਗਮਾਂ
 ਸੰਗਾ—(ਇ.) ਸੰਗ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਬਹਿਣਾ. ਲਾਹੁਣਾ)
 ਸੱਗਾ—(ਵਿ.) ਸਾਵਾਂ, (ਪੁ.) ਹਿੱਸਾ (ਖੇਡ ਵਿਚ)
 ਸੱਗਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸਾਂਵੇ ਰਹਿਣਾ
 ਸੱਗੇ ਰਹਿਣਾ }
 ਸੱਘ } (ਪੁ.) ਸੰਘ, ਸੰਘਾ
 ਸੱਘਾ }
 ਸੰਘਾ (ਪੁ.) }
 ਸੰਘੀ (ਇ.) } ਸੰਘ
 ਸੱਘਾ (ਪੁ.) }

ਸੰਘਾ ਘੋਪਣਾ }
 ਸੱਘਾ ਘੋਪਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸੰਘ ਘੁੱਟਣਾ
 ਸੰਘੀ ਘੋਪਣਾ }
 ਸੱਘੀ ਘੋਪਣਾ }
 ਸੰਘਾ ਪਾੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੰਘ ਪਾੜਨਾ
 ਸੱਚ-ਮੁਚਲਾ—(ਵਿ.) ਸੱਚਾ ਮੁੱਚਾ
 ਸਚਲਾ—(ਵਿ.) ਸੱਚਾ
 ਸਚਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਸੱਚਾ
 ਸਚਿਆਰ ਭਾਂਡਾ—(ਪੁ.) ਸੁੱਚਾ ਭਾਂਡਾ
 ਸਜਣੋਟ } (ਇ.) ਸਜਣਾਈ
 ਸਜਣੋਟੀ }
 ਸਜਰਾਹ—(ਵਿ.) ਸੱਜਰੀ ਰਾਹੀ ਹੋਈ
 ਸਜਰਾਹ ਚੱਕੀ—(ਇ.) ਸੱਜਰੀ ਰਾਹੀ ਚੱਕੀ
 ਸੱਜਰੇ ਨਾ ਬਹੇ, ਹਮੇਸ਼ ਹਿੱਕਾ ਜਹੇ—(ਅਖੋ.) ਸਜਰੇ ਨਾ
 ਬੇਹੇ ਹਮੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਜੇਹੇ
 ਸਜਾਇਆ—(ਵਿ.) ਸਜ-ਜਾਇਆ
 ਸੱਜੀ—(ਇ.) ਸੁਆਹ, ‘ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਇਸਕ ਦੀ ਹੋਇਆ ਸੜ
 ਸੱਜੀ ਦੀ ਢੇਰੀ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਸੱਜੀ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਸਵਾਹ ਪਾਉਣਾ, ‘ਪੰਜੇ
 ਮਾਰ ਛਿਲੇ ਸਭ ਚਿਹਰਾ ਪਾਏ ਸਿਰੇ ਪੁਰ ਸੱਜੀ’
 (ਸੈਫੁਲ)
 ਸੰਜੂਹੜਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਸੰਜਮ
 ਸੰਜੂਹੜਾ—(ਵਿ.) ਸੰਜਮੀ
 ਸੱਜੋ-ਸਾਹਿਆ—(ਵਿ.) ਹਫਿਆ ਹੋਇਆ
 (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਾਹੋ ਸਾਹ,
 ‘ਪਰੀਆਂ ਦੁਰ ਨਿਗਾਹਾਂ ਧਰੀਆਂ, ਲੋੜਨ
 ਸੱ ਜੋ-ਸਾਹੀਆਂ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ਸੰਝਵਾਲ—(ਪੁ.) ਸਾਂਝੀਵਾਲ, ਭੰਜਾਲ
 ਸੰਝਵਾਲੀ—(ਇ.) ਭੰਜਾਲੀ
 ਸੱਟ ਕਰੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੱਟ ਕਰ ਜਾਣਾ
 ਸੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੁੱਟਣਾ
 ‘ਦਰ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਸਜਦੇ ਸੱਟੇ, ਲੋਹ ਕਲਮ
 ਇਨਸਾਨਾਂ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ਸੱਟ ਪਸੱਟਾ—(ਪੁ.) ਛੱਡ ਛੁਡਾ
 ਸੱਟੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛੱਡ ਜਾਣਾ
 ਸੱਠੀਂ ਲੈ ਪੰਜਾਹੀ ਗਾਲ, } (ਅਖੋ.) ਸੱਠੀਂ ਲੈ ਪੰਜਾਹੀਂ
 ਤੁਹਾਂ ਕਹਿ ਲੱਗੈ ਨਫੇ ਨਾਲ } ਗਾਲ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲਗੈ ਨਫੇ
 ਨਾਲ }
 ਸਣਾਵਤ } (ਇ.) ਸੁਣਾਉਤ
 ਸਣੋਤ }
 ਸਣਾਵਤਾਂ (ਸੁਣੋਤਾਂ) ਸੱਟਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁਣਾਵਤਾਂ
 ਸੁੱਟਣੀਆਂ

ਸਣੀਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੁਣਕਣਾ
 ਸਣੁਕਣਾ—(ਪੁ.) ਸਨਕੁਕਣਾ
 ਸਣੁਕੜਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੁਣਕਣਾ
 ਸਤ-ਸਈ—(ਵਿ.) ਸੱਤ-ਸੌ ਦਾ
 ਸਤ-ਸਈ ਨਖਰਾ—(ਪੁ.) ਬਹੁਤਾ ਨਖਰਾ
 ਸੱਤ ਸਵਾਇਆ—(ਵਿ.) ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ,
 ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਕੇ ਦਖਿਆਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ
 ਸੱਤ ਤੇ ਵੀਹ ਖੈਰੀਂ }
 ਸੱਤਾਂ ਤੇ ਵੀਹ ਖੈਰੀਂ } (ਇ. ਬ. ਵ.) ਸੱਤੇ ਖੈਰਾਂ
 ਸੱਤਾਂ ਤੇ ਵੀਹ ਰੱਖਾਂ } (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ)
 ਸਤ ਪਾਇਆ ਟੋਪਾ—(ਪੁ.) ਸਤ ਪਾਵਾ ਟੋਪਾ
 ਸਤੱਤਰੀ }
 ਸਤੱਤ੍ਰੀ } (ਵਿ.) ਸੈਂਤੀ
 ਸਤੱਤਰੀਆ }
 ਸਤੱਤ੍ਰੀਆ } (ਵਿ.) ਸੈਂਤੀਆ
 ਸਤੰਨਾ—(ਪੁ.) ਸਤਨਾਜਾ
 ਸਤਬਰਗਾ }
 ਸਤਵਰਗਾ } (ਪੁ.) ਸਦਬਰਗਾ
 ਸਤਰ-ਜਾਦੀ—(ਇ.) ਸਤਰ ਵਾਲੀ
 ਸਤਰੈ 'ਚ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਤਰ ਬਹਿਣਾ
 ਸੱਤਾ—(ਪੁ.) ਸਾਤਾ (ਹਿੰਦਸਾ)
 ਸਤਾਂਗ—(ਪੁ.) ਸੱਤਾ
 ਸਤਾਨੈ ਨੀ ਟੁਟੀ—(ਪੁ.) ਸੈਤਾਨ ਦੀ ਟੁਟੀ
 ਸੱਤੀ—(ਇ.) ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਜੁਆ ਖਿਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੇਡ ਵਿੱਚੋਂ
 ਹਰ ਸਤਵੇਂ ਫੇਰੇ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੈ
 ਸਤੇਪੜ—(ਪੁ.) ਖੜੇਪੜ
 ਸਤੁਤੀ—(ਇ.) ਸਤੁਤ
 ਸੱਤੇ ਸਵੇਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੱਤੀਂ ਸਵੇਰੀਂ
 ਸਤੌਹਰ—(ਇ.) ਸੱਤਵੀਂ ਵਾਰ
 ਸਤੌਹਰਾ—(ਵਿ.) ਸੱਤ ਗੁਣਾ, ਸੱਤਾਂ ਤਹਿਆਂ ਜਾਂ ਲੜਾਂ ਵਾਲਾ
 ਸਤੌਥ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ
 ਸਦ ਰਹਿਮਤ }
 ਸਦ ਰਹਿਮਤ } (ਇ.) ਲੱਖ ਲਾਹਨਤ (ਇਕ ਗਾਹਲ)
 ਸਦਕੇ ਮਾਸੀ ਘਮਾਈ ਮਾਸੀ }
 ਭਣੇਆ ਰੋਟੀ ਘਰ ਜਾ ਖਾਸੀ } (ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ
 ਸਦਕੇ ਮਾਸੀ ਘੋਲੀ ਮਾਸੀ } ਮਨੁੱਖ ਜਾਹਰ ਪਿਆਰ
 ਰੋਟੀ ਭਣੇਆ ਘਰ ਵੰਜ ਖੈਸੀ } ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ਪਰ
 ਹੱਥੋਂ ਦਵਾਲ ਕੁਝ ਨਾ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ।
 ਸੰਦਾ—(ਪੁ.) ਧਨ, ਦੋਲਤ, 'ਨਾਲੇ ਬੰਦਾ (ਸੰਦਾ) ਗਿਆ ਨਾਲੇ
 ਸੰਦਾ (ਬੰਦਾ) ਗਿਆ'

ਸੱਦੀ ਨਾ ਬੁਲਾਈ, ਮੈਂ ਮੁੜੇ } (ਅਖੌ.) ਸੱਦੀ ਨਾ
 (ਨੱਢੇ, ਨੰਢੇ, ਲਹੁੜੇ) ਨੀ ਤਾਈ } ਬੁਲਾਈ ਮੈਂ ਮੁੰਡੇ(ਲਾੜੇ)
 ਦੀ ਤਾਈ
 ਸ਼ਦੁੱਕ—(ਅਵ.) ਸ਼ੜੁਕ, ਛੜੁਕ
 ਸ਼ਦੁੱਕ ਕਰ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸ਼ੜੁਕ (ਛੜੁਕ) ਕਰ ਕੇ
 ਸੰਧ—(ਇ.) ਦਰਿਆ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਤੇ
 ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ
 ਪਾਣੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਹੇ
 ਸਧਰਾਈ ਜਾਣਾ }
 ਸਧਰੀ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸਧਰਾ ਜਾਣਾ
 ਸਧਰਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੱਧਰ ਕਰਨਾ, ਸਧਰਾ ਜਾਣਾ
 ਸੰਧਲਾ—(ਪੁ.) ਸੰਦਲਾ
 ਸਧੂਤਾ—(ਵਿ.) ਸਿਆਣਾ (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ)
 ਸ਼ਨਾਹ—(ਇ.) ਸਰਨਾਹ
 ਸਨੁਾਰ—(ਵਿ.) ਗੱਭਣ
 ਸਨਿਆਰਾ—(ਪੁ.) ਸੁਨਿਆਰਾ
 ਸਨਿਆਰੇ ਨੀ ਠੱਕ ਠੱਕ } (ਅਖੌ.) ਸੁਨਿਆਰ ਦੀ ਠਕ ਠਕ
 ਲੁਹਾਰੇ ਨੀ ਹਿੱਕਾ ਸੱਟ } ਤੇ ਲੁਹਾਰਦੀ ਇੱਕੋ ਸੱਟ
 ਸੁੰਨੀ—(ਪੁ.) ਸੰਨੀ
 ਸੱਪ ਲੰਮਾ ਤੈ ਗੋਹ ਚੈੜੀ—(ਅਖੌ.) ਸੱਪ ਲੰਮਾ ਤੇ ਗੋਹ ਚੈੜੀ
 ਸੱਪਲੀਟਾ—(ਪੁ.) ਸਪੋਲਾ, ਸਪੋਲੀਆ
 ਸਪਲੋਫੀਆ—(ਪੁ.) ਕਿੰਗਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ
 ਸੱਪਾਂ ਕੀ ਦੁੱਧ ਪਿਆਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ
 ਪਿਆਉਣਾ
 ਸੱਪਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਵੇ ਨਹੀਂ ਬਲਨੇ—(ਅਖੌ.) ਸੱਪਾਂ
 ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਵੇ ਨਹੀਂ ਬਲਦੇ
 ਸੱਪਾਂ ਨੇ ਪੁੱਤਰ, ਕਦੇ ਨਾ ਬਣਨੇ ਮਿੱਤਰ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ
 ਵੈਰੀ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵੀ ਵੈਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਸੱਪੇ ਨੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪੈਸਾ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰੇਂ ਕੋਡੀ
 ਕੱਢਣਾ
 ਸੱਪੇ ਲੰਘੇ ਨੀ ਲੀਕੇ ਆਂ ਕੁੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੱਪ ਦੀ ਲੀਕ
 ਨੂੰ ਪਿੱਟਣਾ
 ਸੱਪੇ ਨੇ ਮੂੰਹੋ ਚੋਂ ਕੋਡੀ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੱਪ ਦੇ ਸਿਰੇਂ
 ਕੋਡੀ ਕੱਢਣਾ
 ਸੰਬਲਾ—(ਪੁ.) ਸ਼ਮਲਾ
 ਸਬਲੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਸੱਬਲ
 ਸੰਬਾਹਲਾ }
 ਸਬਾਹਲਾ } (ਪੁ.) ਸਰਬਾਲਾ
 ਸਬਾਬੇ ਨਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਵਾਬ ਦਾ
 ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨਾ

ਸਭ ਨੇ ਬੇਟੇ ਭੰਗੀ—(ਅਖੌ.) ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਹਨ

ਸਭਸ } (ਵਿ.) ਸਭ 'ਸੂਰਤ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਸਭਸ ਦੀ ..'(ਸੈਫੁਲ)
 ਸਭਸੈ }

ਸੰਭਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਅਕ.) ੧. ਮੁੱਕਣਾ
 ੨. (ਲਹਿੰ) ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ

ਸਭਣਾਂ ਕੋਲੋਂ ਜਿੱਤਾ, ਢਿੱਡੈ ਅੱਗੈ ਦਿੱਤਾ—(ਅਖੌ.) ਜਦ
 ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਲਾਦ ਦਾ
 ਹੱਠ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਸਭਦਰੇ—(ਕ੍ਰਿ . ਵਿ.) ਸਭ ਪਾਸੇ
 ਸੰਭਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਸਕ.) ੧. ਮੁਕਾਉਣਾ (ਲਹਿੰ) ੨. ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ

ਸੰਭਾਲ—(ਇ.) ਪਰੀਠਾ
 ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪਰੀਠਾ ਭੇਜਣਾ

ਸੰਭਾਲ ਪੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਗਨ ਪਾਉਣਾ
 ਸਮਝ ਰਲਣੀ }
 ਸਮਝ ਰਲ ਜਾਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਸਮਝ ਆ ਜਾਣੀ
 ਸਮਝ ਰਲੀ ਜਾਣੀ }

ਸਮਝ ਰਲਾਈ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੋਸ਼ ਟਿਕਾਏ ਲਿਆ ਦੇਣਾ
 ਸਮਰਥੋ—(ਵਿ.) ਸਮਰਥਾ ਵਾਲੀ (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ)

ਸੰਮਾ-ਸੀਲਾ—(ਵਿ.) ਸਾਲਮ ਦਾ ਸਾਲਮ
 ਸਮਾਹਲਾ—(ਪੁ.) ਸੰਬਾਹਲਾ
 ਸਮਾ ਬਰੋਬਰ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਮਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ
 ਸਮਾਂਕ—(ਇ.) ਸਵਾਂਕ

ਸਮਾਦਾਂ ਲਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਆਢਾ ਲਾਉਣਾ
 ਸਮਾਨ ਸਿਰੈ ਪਰ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਸਮਾਨ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੱਕਣਾ
 ਸਮਾਰ—(ਪੁ.) ਸੋਮਵਾਰ

ਸਮਾਰੀਂ }
 ਸਮਾਫੇਂ } (ਕ੍ਰਿ . ਵਿ.) ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ
 ਸਮਾਰੈਂ }
 ਸਮਿੱਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਅਕ.) ਸਮਾਉਣਾ, ਸਮਿਟਣਾ
 ਸਮੁੰਦਰ ਟਾਪੂ—(ਪੁ.) ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਟਾਪੂ
 ਸਮੂਹਾਂ—(ਵਿ.) ਸੋਹਣੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ

ਸਮੂਲਚਾ }
 ਸਮੂਲਾ } (ਵਿ.) ਸਮੁੱਚਾ
 ਸਮੋਹਤਾ—(ਇ.) ਸੰਮਤੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ, ਹੋ ਜਾਣੀ)
 ਸਮੋਸਾ—(ਪੁ.) ਸਮੋਸੇ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ
 ਸਰਸੱਟ—(ਕ੍ਰਿ . ਵਿ.) ਸਰਪੱਟ
 ਸਰਸੱਟ ਸੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰਪੱਟ ਭਜਾਉਣਾ

ਸਰਸਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਅਕ.) ਚੰਗਾ ਲੱਗਣਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ,
 ਮੁਆਫਕ ਆਉਣਾ

ਸਰਕ—(ਇ.) ਜਾਲ ਲਾ ਕੇ ਬਟੇਰੇ ਆਦਿ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਕਾ-
 ਰੀਆਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਰੱਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਫਸਲਾਂ
 ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਬਟੇਰਿਆਂ ਨੂੰ
 ਜਾਲ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਘੇਰ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ

ਸਰਗਸਤ—(ਪੁ.) ਸਿਰ ਦਾ ਛਤਰ 'ਸਿਰ ਦਾ ਜੋ
 ਸਿਰਗਸਤ ਸਿਰੇ ਤੇ, ਸੀ ਉਹ ਛਤਰ ਲੋਲਾਕੀ'
 (ਸੈਫੁਲ)

ਸਰਘ—(ਇ.) ਸਰਘੀ
 ਸਰਘੀ ਖਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੰਵ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਲਾੜੀ
 ਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਖਿਚੜੀ
 ਖਾਣੀ

ਸਰਘੀ ਨੀ ਰਾਤ—(ਇ.) ਲਾੜੀ ਦੀ ਜੰਵ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
 ਖਿੱਚੜੀ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਤ

ਸਰਚਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਅਕ.) ਪਰਚਣਾ

ਸਰਚਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ . ਸਕ.) ਪਰਚਾਉਣਾ

ਸਰਚਾਵਾ—(ਪੁ.) ਪਰਚਾਵਾ

ਸਰਚਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਪਰਚਾਵਾਂ

ਸਰੰਡੇ ਚੜ੍ਹਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ, 'ਮਿਹਰ ਅਫਰੋਜ਼
 ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਸ਼ਾਹਾ, ਕਿਓਂ ਤੁਧ ਚੜ੍ਹਨ ਸਰੰਡੇ'
 (ਸੈਫੁਲ)

ਸ਼ਰਦਿਆਈਂ—(ਇ.) ਸਰਦਾਈ

ਸਰਨਾ ਪੁਜਨਾ—(ਵਿ.) ਸਰਦਾ ਪੁਜਦਾ

ਸ਼ਰਨੁੰ—(ਇ.) ਸਰਨਾਈ, ਸ਼ਹਿਨਾਈ 'ਸਰ ਸਰ ਕਰ ਸ਼ਰਨੁੰਈਂ
 ਸੂਕਣ, ਜਾਣ ਅਸਮਾਨਾਂ ਤਾਈਂ' (ਸੈਫੁਲ)

ਸ਼ਰਨੁੰਚੀ—(ਪੁ.) ਸਰਨਾਰੀ

ਸਰਫਾ ਹੋਣਾ—(ਪੁ.) ਦਰਦ ਹੋਣਾ, ਹਮਦਰਦੀ ਹੋਣੀ, 'ਹੋਰ
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੈ ਸਰਫਾ, ਦੁਖੀਏ ਜੀਉ ਮੇਰੇ
 ਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)

ਸਰਫ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦੁਖ ਵੰਡਾਉਣਾ
 'ਕਿਸ ਅੱਗੇ ਅਹਿਵਾਲ ਕਹਾਂਗਾ, ਕੌਣ ਕਰੇ ਗ਼ਮ-
 ਖਾਰੀ? ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ ਸਰਫੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਫਕਤ
 ਬਿਦਮਤ ਸਾਰੀ?' (ਸੈਫੁਲ)

ਸਰਫੇ ਨਾ ਟੱਬਰ—(ਪੁ.) ਸਰਫੇ ਦਾ ਟੱਬਰ

ਸਰਬੰਧ—(ਪੁ.) ਸਬੰਧ

ਸਰਬੰਧ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਬੰਧ ਕਰਨਾ, 'ਕਰ ਐਸਾ ਸਰਬੰਧ
 ਅਸਾਡਾ, ਰਹੀਏ ਸਦਾ ਇਕੱਠੇ' (ਸੈਫੁਲ)

—ਰਲੇ ਸਰਬੰਧ—(ਕ੍ਰਿ . ਵਿ.) ਸਬੰਧ ਨਾਲ

ਸਰਬੰਧੀ—(ਪੁ.) ਸਨਬੰਧੀ
 —ਸਿਰੈ ਨਾ ਸਰਬੰਧੀ—(ਪੁ.) ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਈਂ
 ਸ਼ਰਮ-ਹਜ਼ੂਰ—(ਵਿ.) ਸ਼ਰਮਾਕਲ, 'ਸ਼ਰਮ ਹਜ਼ੂਰ ਕੋਈ ਸੀ,
 ਕਰਦੀ ਹਸਹਸ ਅੱਖ ਮਟੱਕੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਸ਼ਰਮ-ਹਜ਼ੂਰੀ—(ਇ.) ਸ਼ਰਮ
 ਸ਼ਰਮ ਦਵਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਵਾਉਣੀ
 ਸ਼ਰਮ ਲਾਹੀ ਛੋਡਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰਮ ਲਾਹ ਛੱਡਣੀ
 ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਛਿੱਕੇ ਤੇ ਟੰਗੀ ਛੋੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ
 ਛਿੱਕੇ ਤੇ ਟੰਗ ਛੱਡਣਾ
 ਸ਼ਰਮੇ ਮਾਰੀ ਅੰਦਰ ਵੜੀ } (ਅਖੌ.) 'ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਮਾਰੀ ਅੰਦਰ
 ਮੁਰਖ ਆਖੇ ਮੈਥੋਂ ਡਰੀ } ਵੜਦੀ, ਮੁਰਖ ਆਖੇ ਮੈਥੋਂ
 ਡਰਦੀ'
 ਸਰਾਂ ਨਾ ਪੰਖਣੂ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਸਰਾਂ ਦਾ ਪੰਖੇਰੂ
 ਸਰਾਂਦ—(ਇ.) ਸਰਾਂਦ, ਸਰਾਂਧ
 ਸਰਾਂਦ ਲੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਤ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ
 ਸਰਾਂਦੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਰਾਂਦੇ
 ਸਰਾਂਦੂ—(ਪੁ.) ਸਰਾਂਦਾ
 ਸਰਾਲਾ—(ਪੁ.) ਸਰਿਆਲ
 ਸਰਾੜਾ—(ਪੁ.) ਘੋੜੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਚਾਲ. ਤਿੱਖੀ ਦੋੜ
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਾਣਾ)
 ਸਰਾੜਾ ਕੱਢਣਾ }
 ਸਰਾੜਾ ਲਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸਰਪਟ ਦੋੜਨਾ
 ਸਰਾੜਾ ਮਾਰਨਾ }
 ਸਰਾੜੇ ਸੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰਪਟ ਸੁੱਟਣਾ (ਘੋੜੇ ਨੂੰ)
 ਸਰਾੜੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰਪਟ ਭਜਾਉਣਾ, ਸਰਪਟ ਭਜਣਾ
 ਸਰਿਉਂ—(ਇ.) ੧. ਸਰ੍ਹੋਂ, ੨. ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦੇ ਦੇ ਫੁੱਲ
 ਚੁਣ ਲੈਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜਿਹੜੀ ਰਾਖ ਬਚ ਰਹਿੰਦੀ
 ਹੈ
 ਸਰਿਉਂ ਢੱਠੀ (ਮਾਰੀ) ਭੁੰਏਂ ਨਾ ਪੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤਿਲ
 ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਾ ਹੋਣਾ 'ਸਰਿਉਂ ਮਾਰੀ ਪਵੇ
 ਨਾ ਭੁੰਝੋਂ, ਸਭ ਸਿਰਾਂ ਪਰ ਡੁਲ੍ਹੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਸਰਿਆਲ—(ਪੁ.) ਬਰ੍ਹੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕੰਡਾ, ਸਰਾਲਾ
 ਸ਼ਰੀਕ—(ਪੁ.) ਕੁੜਮ
 ਸ਼ਰੀਕਣੀ—(ਇ.) ਕੁੜਮਣੀ
 ਸਰੂਟ—(ਪੁ.) ਸਰਕੜਾ
 —ਖੋਹਰਾ ਸਰੂਟ—(ਵਿ.) ਖੋਹਰਾ (ਸਰਕੜੇ ਵਰਗਾ)
 ਸਰੋ-ਸਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤਕ
 ਸਰੜੀ—(ਇ.) ਸਿਰੀ

ਸਲਵਾਹਰ }
 ਸਲਵਾਹੜ } (ਇ.) ਕਨਖਜੁਰਾ
 ਸਲਾਂਘਾ—(ਪੁ.) ਦੇ ਸਾਂਘਾ
 ਸਲਾਂਟ—(ਇ.) ਲਾਸ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੀ, ਪੈਣੀ)
 ਸਲਿਆੜ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਬੱਬ
 ਸਲਿਹਾ }
 ਸਲਿਹਾਜ } (ਇ.) ਸਾਲੇਹਾਰ
 ਸਲੂਕੀ—(ਵਿ.) ਸਲੂਕ ਵਾਲਾ
 ਸਲੂਕੇ (ਸਲੂਕੈ) ਨਾਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਲੂਕ ਨਾਲ
 ਸਵਕਤਾ }
 ਸਵਕਤੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਵਖਤਾ, ਸਵਖਤੇ
 ਸਵਜੀ—(ਇ.) ਸਬਜ਼ੀ
 ਸਵਜੀ ਭਾਜੀ—(ਇ.) ਸਬਜ਼ੀ ਭਾਜੀ
 ਸਵਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੋਰਨਾ
 ਸਵਰੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੌਰ ਜਾਣਾ
 ਸੰਵਾਈ—(ਇ.) ਸਿਵਾਈ, ਸਿਲਾਈ
 ਸੰਵਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰ.) ਸਿਲਾਉਣਾ
 ਸਵਾਣਾ—(ਵਿ.) ਜ਼ਨਾਨਾ
 ਸਵਾਣਾ ਆਲਮ (ਪੁ.) ਸਵਾਣੀ
 ਸਵਾਰੋ ਸਵਾਰ—(ਪੁ.) ਗੁੱਲੀ ਡੰਡੇ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ
 ਮੀਰ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੁਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ
 ਦੀ ਪਿੱਠ ਪੁਰ ਸਵਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ
 ਸਵਾਲ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਵਾਲ ਪਾਉਣਾ
 ਸਵੇਲੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ੧. ਸਵੇਰ ਦੇ ਵੇਲੇ, ੨. ਭਲਕੇ, ੩. ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ
 ਪਹਿਲਾਂ, ਆਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਨੀਅਤ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ
 ਪਹਿਲਾਂ, ਸਵੇਰੇ
 ਸਵੇਧਰ—(ਇ.) ਸਿੱਧ
 ਸਵੇਧਰਾ—(ਵਿ.) ਸਿੱਧਾ
 ਸੜ ਮੋਈ ਛੱਤੋ ਛੱਲਿਆਂ ਖੁਣੋਂ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾ-
 ਉਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਚੰਗਾ
 ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ
 ਸੜਕਣ—(ਇ.) ਸੜਨ, ਜਲਣ
 ਸੜਤ }
 ਸੜਤਨ } (ਇ.) ਸੜਕਣ
 ਸੜਨਾ ਬਲਨਾ—(ਵਿ.) ਸੜਦਾ ਬਲਦਾ
 ਸੜਨਿਆਂ ਕੀ ਸਾੜਾਂਗੇ, ਨਿਤ ਕੜਾਹੀ ਚਾੜਾਂਗੇ—(ਅਖੌ.)
 ਸੜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਾਂਗੇ ਤੇ ਨਿੱਤ ਕੜਾਹੀ ਚਾੜਾਂਗੇ
 ਸੜਨਿਆਂ ਬਲਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੜਦਿਆਂ ਬਲਦਿਆਂ

ਸਤ੍ਰਿਆਂਧ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾੜਾ ਕੱਢਣਾ
 ਸਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਕਰਨਿਆਂ ਰਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਕਰਨਾ
 ਸਤ੍ਰੁਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸਤ੍ਰੁਕਣਾ
 ਸਤ੍ਰੁਕਾ—(ਪੁ.) ਸਤ੍ਰੁਕਾ
 ਸਤ੍ਰੁਕੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਤ੍ਰੁਕੇ ਲਾਣਾ
 ਸਾਇਤਾਂ ਤੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਖਰੀ ਸਾਇਤ ਤੇ ਹੋਣਾ
 —ਘੜੀਆ ਸਾਇਤਾਂ ਤੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੜੀਆਂ ਪਲਾਂ ਤੇ ਹੋਣਾ
 ਸਾਹ—(ਪੁ.) ਸਾਹਾ
 ਸਾਹ ਸੁਧਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹਾ ਸੁਧਾਉਣਾ
 ਸਾਹ ਸੋਧਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹਾ ਸੋਧਣਾ
 ਸਾਹ—(ਇ.) ਸੁਆਹ
 ਸਾਹ ਸਹਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨਾ
 ਸਾਹ ਮੁੱਕੀ ਜਾਣਾ (ਗੱਛਣਾ) —(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ
 ਸਾਹ ਸੁਕਾਈ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਸੁਕਾ ਛੱਡਣਾ
 ਸਾਹ ਖੜਾਕੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੋਰਤੂ ਬੋਲਣਾ

‘ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਖੜਾਕੇ ਲੱਗਾ, ਨਾ ਕੁਝ ਕਮੀ
 ਜ਼ਿਆਦਾ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸ਼ਾਹ-ਗੁਮਾਸ਼ਤੀ—(ਇ.) ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾ
 ਸਾਹਣਕ—(ਇ.) ਸਹਿਣਕ
 ਸਾਹਣਕੀ—(ਇ.) ਸਹਿਣਕੀ
 ਸਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬੋੜੀ ਦੇਰੀ ਲਈ ਉਤਾਂਹ ਚੁਕ ਕੇ
 ਸਹਾਰੀ ਰੱਖਣਾ, ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੁਕ ਕੇ
 ਉਸ ਦਾ ਭਾਰ ਸਹਾਰਨਾ

ਸ਼ਾਹਦ—(ਵਿ.) ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ
 —ਸੌ ਦਿਹਾੜਾ ਚੋਰੈ ਨਾ, } (ਅਖੋ.) ਸੌ ਦਿਨ ਚੋਰ ਦਾ
 ਇਕ ਦਿਹਾੜਾ ਸ਼ਾਹਦੈ ਨਾ } ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਧ ਦਾ

ਸਾਹਵਰਾ—(ਵਿ.) ਸਹੁਰਾ
 ਸਾਹਵਰੇ—(ਪੁ.) ਸਹੁਰੇ
 ਸਾਹੜਾ—(ਪੜ.) ਸਾਡਾ

ਸਾਹੜਾ ਵੇਲਾ ਅੱਛਣਾ ਗਾਹ } (ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਅਸਾਡੀ ਵਾਰੀ
 ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ
 (ਗਹਿਮਚ) ਪਈ ਗੱਛਣਾ } ਕੋਈ ਬਮੇਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਭਾਵ ਜਦ ਸਾਡਾ ਵੇਲਾ
 ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਗਾਹ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਸਾਹਮਣਾ ਸਲੀਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸਾਂਭਣਾ ਸਮੇਟਣਾ
 ਸਾਹਮਣਾ ਸਲੀਟਣਾ }

ਸਾਹੜੇ ਆਹੜੀ ਸਾਹੜੇ ਆਲ } (ਅਖੋ.) ਸਾਡੇ ਆਹਣੀ
 ਭੇਡ ਮੋਈ ਤੁਹਾੜੇ ਆਲ } ਸਾਡੇ ਵਲ ਤੇ ਭੇਡ ਮੋਈ
 ਤੁਹਾੜੇ ਵਲ

ਸਾਹਿਆ—(ਪੁ.) ਸਿਹਾ
 ਸਾਹੀ—(ਇ.) ਸਾਹ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੈਣੀ)
 ਸਾਹੀ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਕੱਢਣਾ
 ਸਾਹੀ ਕਢਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਕਢਾਉਣਾ
 ਸਾਹੀ ਦਵਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਹ ਦਿਵਾਉਣਾ
 ਸਾਕ ਮਿਲਨਿਆਂ ਨੇ } (ਅਖੋ.) ਸਾਕ ਮਿਲਦਿਆਂ
 ਜਿਵੀਆਂ ਵਾਹਨਿਆਂ ਨੀਆਂ } ਦੇ, ਜ਼ਿਮੀ ਵਾਹਦਿਆਂ ਦੀ
 ਘਰ ਵਸਨਿਆਂ ਨੇ } ਤੇ ਘਰ ਵਸਦਿਆਂ ਦੇ
 ਸਾਂਝਾ ਬੱਬ ਨਾ ਪਿੱਟੇ ਕੋ—(ਅਖੋ.) ਸਾਂਝਾ ਬਾਪ ਨਾ ਪਿੱਟੇ ਕੋ
 ਸਾਟੜੁ—(ਪੁ.) ਨਿਸ਼ਾਨੇ-ਬਾਜ਼
 ਸਾਢੜ—(ਪੁ.) ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੰਦਾਂ ਦੇ ਤਾਣੇ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ
 ਸਾਢੜ ਚੋਲਾ—(ਪੁ.) ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੁ ਜਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ
 ਰਸਮ ਹੈ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮੰਨੇ ਹੋਏ
 ਦਿਨ ਰੂੰ ਪਿੰਜਾ, ਕਤਾ, ਬੁਣਾ ਅਤੇ ਸੰਵਾ ਕੇ
 ਚੋਲਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਚੋਲੇ ਨੂੰ
 ਸਾਢੜ ਚੋਲਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਸਾਤ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਾਰ
 —ਆਵਣ ਸਾਤ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਆਉਣ ਸਾਰ
 ਸਾਬੋਂ ਗਈਏ ਗੋਰੀਏ, ਹੋਰ ਪਰੇਰੇ ਜਾਹ } (ਅਖੋ)
 ਸਾਬੋਂ ਗਈਏ ਗੋਰੀਏ, ਭਾਵੇਂ ਖੜਨ ਨੀ ਚੋਰ }
 ਚੁਲ੍ਹਿਉਂ ਲੱਥੀ ਚੂਹੜਿਆਂ ਜੋਗੀ
 ਸ਼ਾਨੀਹਾਰ—(ਵਿ.) ਸਾਨੀ, ‘ਸ਼ਾਨੀਹਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜਾਂ, ਸ਼ਰਮ
 ਮੇਰਾ ਕਦ ਰਹਿੰਦਾ?’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸ਼ਾਬਸ਼ } (ਇ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ
 ਸ਼ਾਬਸ਼ੀ }
 ਸ਼ਾਬਸ਼ਈ—(ਵਾਕੰਸ਼) ਸ਼ਾਬਾ ਬਈ
 ਸ਼ਾਬਸ਼ੀ ਖੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਖੱਟਣਾ
 ਸ਼ਾਬਸ਼ੀ ਮਿਲਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਮਿਲਣਾ
 ਸ਼ਾਬਸ਼ੀ ਲੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਲੈਣਾ
 ਸਾਬਤੀ—(ਇ.) ਦਿਲ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ
 ਸਾਬਤੀ ਨਾ ਰਹਿਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਬਤ ਨਾ ਰਹਿਣਾ
 (ਦਿਲ ਦਾ)

ਸਾਂਭਣਾ ਸਲੀਣਾ }
 ਸਾਂਭਣਾ ਸਲੀਟਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸਾਂਭਣਾ ਸਮੇਟਣਾ
 ਸਾਂਮਣਾ ਸਲੀਣਾ }
 ਸਾਂਮਣਾ ਸਲੀਟਣਾ }
 ਸਾਂਮਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਂਭਿਆ ਜਾਣਾ
 ਸ਼ਾਮਤੀ ਨੇ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਮਤ ਨੇ ਚੁੱਕਣਾ

ਸ਼ਾਮਤੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਆਵਣਾ (ਅੱਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਮਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਉਣਾ

ਸਾਰ ਘਿੰਨਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਰ ਲੈਣੀ

ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਵਾਰੀ ਰਹੀ } (ਮੁਹਾ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਨੱਖ
ਚੋਲਾ ਪਾਨੀ ਉੱਧਲ ਗਈ } ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤਾਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਹੇ
ਪਰ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਅਧੀਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਸਾਲ—(ਵਿ.) ਸਾਉ, ਭਲਾਮਾਣਸ

ਸਾਲਣਾ—(ਪੁ.) ਸਲਣਾ

ਸਾਲਿਹਾਜ—(ਇ.) ਸਲਿਹਾਜ

ਸਾਲੀ ਅੱਧ ਭੰਜਾਲੀ—(ਅਖੌ.) ਸਾਲੀ, ਅੱਧੇ ਘਰ ਵਾਲੀ

ਸਾਲੂ—(ਪੁ.) ਸਾਲੂ

ਸਾਵਣ ਵੱਸੇ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਭਾਦਰੋਂ ਨੇ ਦਿਨ ਚਾਰ }
ਅੱਸੋਂ ਮੰਗੇ ਮੇਘਲਾ, ਮੁਰਖ ਜੱਟ ਗਵਾਰ }
(ਅਖੌ.) ਸਾਵਣ ਵੱਸੇ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਭਾਦਰੋਂ ਦੇ ਦਿਨ ਚਾਰ, ਅੱਸੂਂ ਮੰਗੇ ਮੇਘਲਾ ਮੁਰਖ ਜੱਟ ਗਵਾਰ

ਸਾਵਣ ਪੁੱਤਰ ਸਿਆਲੇ ਨਾ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ ਸਾਉਣ ਵੀ ਸਿਆਲ ਵਾਂਗ ਠੰਢਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਸਾਵਲ—(ਇ.) ਸਾਉਲ

ਸਾਵਾ ਕਚੂਚ—(ਵਿ.) ਹਰਾ ਕਚੂਚ

ਸਾਂਵਿਆਂ ਤੋੜੀਂ ਵਗ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਂਵੇ ਕਰ ਲੈਣਾ

ਸਾਂਵੇ ਸੱਗੇ ਰਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਂਵੇਂ ਸੱਟੇ ਰਹਿਣਾ

ਸਾਂਵੇਂ ਵੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨਾ

ਸਾੜਾ—(ਪੁ.) ਸਾੜ

ਸਾੜੀ ਛੱਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾੜ ਛੱਡਣਾ

ਸਿਆ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪ੍ਰ. ਭੂਤਕਾਲ) ਸੀਗਾ

ਸਿਆਣ—(ਇ.) ਸੰਵਾਣ

ਸਿਆਣਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸਿੰਝਾਣਨਾ

ਸਿਆਲਾ (ਪੁ.) } ਸਿਆਲ

ਸਿਆਲਾ ਮਾਂਹ (ਪੁ.) } ਸਿਆਲ ਮਾਂਹ

ਸਿਆਲੇ ਦੀ ਰੁੱਤ(ਇ.) } ਸਿਆਲ ਦੀ ਰੁੱਤ

ਸਿਸ਼ਤਾਦਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਸ਼ਦਰ

ਸਿਕਲਾ—(ਪੁ.) ਸੱਕ

ਸਿਕਲਾ ਮੁਕਲਾ—(ਪੁ.) ਸੱਕ ਸੁੱਕ

ਸਿਕਾਈ—(ਇ.) ਸਿਕ, ਸਕੀਮੀ

ਸਿਕਾਈ ਨਾ, (ਸਿਕ)—(ਵਿ.) ਸਿਕਵਾਂ, ਸਕੀਮੀ ਨਾ

ਸਿੱਕੀ—(ਇ.) ਸੱਕ

ਸਿਖਾਤਰੂ—(ਪੁ.) ਜੋ ਕੰਮ ਸਿਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਕੰਮ ਨਾ ਸਿਖਿਆ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਗਿਰਦ

ਸਿੰਘੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਮਧਾਣੀ ਦਾ ਫੁੱਲ

ਸਿੱਜ ਘੁੱਲ ਜਾਣਾ

ਸਿੱਜ ਭਿੱਜ ਜਾਣਾ

ਸਿੱਜੀ ਘੁੱਲੀ ਜਾਣਾ (ਗੱਛਣਾ)

ਸਿੱਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਭਿੱਜਣਾ

ਸਿੱਜਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਰਚ ਜਾਣਾ,

‘ਜਾਂ ਗੋਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਸਿੱਜਰਸੀ, ਤਰ ਹੋਸੀ ਸਭ ਦੇਹੀ’ (ਸੈਫਲ)

ਸਿੱਜਾ

ਸਿੱਜਿਆ } (ਵਿ.) ਭਿੱਜਾ (ਹੋਇਆ)

ਸਿੱਜਿਆ ਘੁੱਲਿਆ—(ਵਿ.) ਸਿੱਜਿਆ ਭਿੱਜਿਆ

ਸਿੱਜੋੜ—(ਵਿ.) ਸਿੱਜਾ ਹੋਇਆ

ਸਿੱਡਾ ਡਾਹਣਾ (ਲਾਣਾ)

ਸਿੱਡੇ ਲਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਆਢਾ ਲਾਉਣਾ

ਸਿੱਥਾ—(ਪੁ.) ਮਖੀਰ ਦਾ ਮੋਮ

ਸਿੱਧ ਸਰੂਪ—(ਵਿ.) ਸਿੱਧਾ-ਸਾਦਾ

ਸਿੱਧਾ ਹੋਈ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਪੈਣਾ

ਸਿੱਧੀ ਉਂਗਲੀ ਘਿਉ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਨਾ—(ਅਖੌ.) ਸਿੱਧੀ ਉਂਗਲੀਂ ਘਿਉ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ

ਸਿੰਨ—(ਇ.) ਗਿਲ

ਸਿੰਨ ਸੁਕ—(ਇ.) ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਕੇ ਟਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ

ਸਿੰਨਾ—(ਵਿ.) ਗਿੱਲਾ

ਸਿੰਨਾ ਪੀਹਣ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ ਪਾਉਣਾ

ਸਿੰਬਰਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸਿਮਰਨਾ

ਸਿੰਬਲੂ—(ਪੁ.) ਸਿਮਲੂ

ਸਿਮਖਰ—(ਪੁ.) ਸਿੰਗਰਫ

ਸਿਮਖਰ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਾਲ ਹੋਣਾ

—ਸੂਹਾ-ਸਿਮਖਰ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਾਲ ਸੂਹਾ ਹੋਣਾ

ਸਿਮਖਰੀ—(ਵਿ.) ਸਿੰਗਰਫੀ

ਸਿਰ ਸੱਟੀ ਛੱਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਸੁੱਟ ਛੱਡਣਾ

ਸਿਰ ਸੱਟੀ ਕੈ ਬਹੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਬਹਿ ਰਹਿਣਾ

ਸਿਰ ਹੋਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਸਿਰ ਖੁਰਕਣੈ ਨੀ ਬੇਹਲ ਨਾ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.)

ਸਿਰ ਖੁਰਕਣ ਦੀ ਵਿਹਲ ਨਾ ਹੋਣਾ

ਸਿਰ ਖੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਖਾਣਾ

ਸਿਰ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਚੁੱਕਣਾ

ਸਿਰ ਛੰਡੀ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਮਾਰ ਛੱਡਣਾ

ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿਰ ਪਰਨੇ;

(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਢਲਵਾਣ ਵਾਲਾ

‘ਉੱਪਰ ਦੇਦਾ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ, ਹੇਠ ਸਮੁੰਦਰ

ਵਗਦਾ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸਿਰ ਦੱਸਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਵਿਖਾਉਣਾ

ਸਿਰ ਧਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਈਂ ਬਣਾਉਣਾ,

‘ਸ਼ਾਹਪਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭੈਣੇ, ਸਾਇਦ ਨੂੰ ਸਿਰ

ਧਰ ਲੈ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹਣਾ—(ਪੁ.) ਰਸਮ ਦਸਤਾਰ ਬੰਦੀ, ਇਸ ਰਸਮ ਦੀ ਆਈ ਰਕਮ

ਸਿਰ ਮੁਨਾਈ ਕੇ ਆਇਤਵਾਰ (ਅਤਾਰ) ਪੁੱਛਣਾ—

(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਪੁੱਛਣਾ

ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਤੇ ਢਕੀਉਂ ਬੰਨ੍ਹ—(ਅਖੌ) ਲੁਟਪੁਟ ਲੈਣਾ

ਸਿਰ-ਮੁੰਧ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿਰ ਮੂਧਾ

ਸਿਰ ਵਲ੍ਹਣਾ—(ਪੁ.) ਚਾਦਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਰਸਮ

ਸਿਰੇ ’ਚ ਸੁਹਾਗਾ ਬਾਹਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ’ਚ ਸਵਾਹ ਪਾਉਣਾ

ਸਿਰੇ ’ਚ ਛਾਈ ਪੋਣੀ

ਸਿਰੇ ’ਚ ਠੀਕਰਾ ਪਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਿਰ

ਸਿਰੇ ’ਚ ਠੀਕਰਾ ਭੰਨਣਾ } ਥਪਣਾ

ਸਿਰੇ ਤੇ ਅੱਗ ਬਲਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਤੇ ਅੱਗ ਬਲਣੀ

ਸਿਰੇ ਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਤੇ ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ

ਸਿਰੇ ਤੇ ਬਾਂਹ ਰਖੀ ਕੈ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਾਹਾਂ ਮਾਰਦਿਆਂ

ਆਉਣਾ ‘ਅੱਚਣ ਚੇਤ ਲੁਕਾਈ ਆਈ ਸਿਰ ਤੇ

ਧਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸਿਰੇ ਨਾ—(ਪੁ.) ਸਿਰ ਦਾ ਦੁੱਖਣਾ

ਸਿਰੇ ਨਾ ਸਾਈਂ—(ਪੁ.) ਸਿਰ ਦਾ ਸਾਈਂ

ਸਿਰੇ ਨੇ ਭਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿਰ ਭਾਰ

ਸਿਰੇ ਨੇ ਯੋਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿਰ ਦੇ ਜੋਰ

ਸਿਰੇ ਨੀ ਬਾਜ਼ੀ ਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਲਾਉਣੀ

ਸਿਰੇ ਉੱਪਰ ਚਾਈ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਚੁਕ ਲੈਣਾ

ਸਿਰੇ ਸਿਰ ਕੁੱਟੀਏ, ਖੋ ਨਾ ਜਾਈ ਢੁੱਟੀਏ—(ਅਖੌ) ਬਹੁਤਾ

ਮਾਰਨ ਤੇ ਵੀ ਜਦ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਾਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ,

ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਸਿਰੋਂ ਕੱਢੀ ਕੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਾਹਾਂ ਉਲਾਰ ਕੇ ਮਾਰਨਾ

ਸਿਰੋਂ ਗੁਮਾਉ—(ਵਿ.) ਸਿਰੋਂ ਗੁਆਉ

ਸਿਰੋਂ ਗੁਮਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰੋਂ ਗੁਆਉਣਾ

ਸਿਰੋਂ ਪੌੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰੋਂ ਫੜਨਾ

ਸਿਰਕਤ—(ਇ.) ਵੈਰ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)

ਸਿਰਕਤ ਸਾਧਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰਕਤ ਕਰਨਾ,

‘ਮੈਂ ਕੀ ਸਿਰਕਤ ਸਾਧਣ ਜੋਗਾ, ਆਜਜ਼ ਖਾਕੀ

ਬੰਦਾ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਸਿਰਨੀ—(ਇ.) ਸ਼ੀਰਨੀ

ਸਿਰਨੀ ਵੰਡਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ੀਰਨੀ ਜਾਂ ਸ਼ੀਰਨੀ ਵੰਡਣਾ

ਸਿਰ ਪੈਰ } (ਪੁ.) ਸਿਰ ਪੈਰ

ਸਿਰ ਪੈੜਾ }

ਸਿਰ ਪੈੜਾ ਨਾ ਨਪੋਣਾ (ਪਗੜਾਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਪੈਰ ਨਾ ਫੜਾਉਣਾ

ਸਿਰਾਂਦ—(ਇ.) ਸਰਾਂਦ

ਸਿਰਾਂਦ ਲੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰਾਂਦ ਲੱਗਣੀ

ਸਿਰੋੜੀ—(ਇ.) ਸਿਰੀ

ਸਿਲਵਾੜ—(ਇ.) ਸਿਆੜ

ਸਿਵਾਂ ਨੀ ਗੱਦੀ—(ਇ.) ਸਿਵਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ

ਸੀ } (ਪੁ.) ਸਰਦੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣਾ, ਲੱਗਣਾ)

ਸੀਂ }

ਸੀਂ—(ਇ.) ਮਾਰ, ਕੁੱਟ, ਕੁਟਾਈ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣੀ, ਲਾਣੀ)

ਸੀਆ—(ਪੁ.) ਸਿਆਲ ਦੀ ਧੁੱਪ

ਸੀਆਂ ਲਵਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਧੁੱਪ ਸੇਕਣਾ

ਸੀਹਰ—(ਇ.) ੧. ਸੀਹੜ, ੨. ਸੀਰ

ਸੀਹੜ—(ਇ.) ੧. ਸੇਬਾ, ੨. ਸੀੜ

ਸ਼ੀਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸ਼ੀ ਸ਼ੀ ਕਰਨਾ

ਸ਼ੀਕਾ—(ਪੁ.) ਸ਼ੀ ਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਸੀਖ—(ਇ.) ਸਿਉਂਕ

ਸੀਖਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੀਖਾਂ ਗਰਮ ਕਰ ਕੇ ਦਾਗਣਾ

ਸੀਖਾਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਸਤਾਉਣਾ

ਸੀਖੇ ਬੋਟੀ ਚੜ੍ਹਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਤਿ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣਾ

ਸੀਖੇ ਬੋਟੀ ਚਾਹੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਤਿ ਤੰਗ ਜਾਂ ਦੁੱਖੀ ਕਰਨਾ

ਸੀਂਗਾ—(ਪੁ.) ਗੰਜੀ-ਚਾਰੇ ਜਾਂ ਚੋਪਟ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖਾਨਾ ਜਿੱਥੇ ਪੁੱਜੀ ਹੋਈ ਗਾਟੀ ਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ

ਸੀਂਗੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੀਂਗੇ ਲੱਗਣਾ

ਸੀਚਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੀਪਣਾ

ਸੀਰਮੇ ਛਿੱਕੀ ਲੈਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਸੀਰਮੇ ਖਿੱਚਣਾ

ਸ਼ੀਰਾ—(ਪੁ.) ਹੱਸ
 ਸ਼ੀਰੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਹੱਸ
 ਸ਼ੀਰੀ—(ਇ.) ਸ਼ੀਰਨੀ, ਸੁਆਦ
 'ਮੱਠਾ ਮੇਵਾ ਬਖਸ਼ ਅਜੇਹਾ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਘਤ
 ਸ਼ੀਰੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਸ਼ੀਰੀਦਾਰ—(ਵਿ.) ਸ਼ੀਰੀਂ, ਸੁਆਦਲਾ
 ਸ਼ੀਂਵਣ—(ਇ.) ਸ਼ੀਉਣ
 ਸ਼ੀਂਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸ਼ੀਉਣਾ
 ਸ਼ੀਵਲ—(ਪੁ.) ਸੁਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਲਾ
 ਸ਼ੀਵਾ—(ਪੁ.) ਸੀਆ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣਾ, ਲਵਾਣਾ)
 ਸ਼ੀੜ—(ਇ.) ਸ਼ੀਉਣ
 ਸ਼ੀੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸ਼ੀਉਣਾ
 ਸੁਆਂ—(ਇ.) ਸੁਹਾਂ
 ਸੁਆਈਂ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਸੁਆਂ ਦਾ (ਵਸਨੀਕ)
 ਸੁੱਸਰ—(ਇ.) ਭੁੱਬਲ
 ਸੁੱਸਰੀ ਹਾਰ ਸੈਂ (ਸਈਂ) ਜਾਣਾ (ਗੱਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.)
 ਸੁਸਰੀ ਵਾਂਗ ਸੋਂ ਜਾਣਾ
 ਸੁਹਦਾ—(ਵਿ.) ਵਿਚਾਰਾ
 ਸੁਹਦਾ ਪੈਣਾ—(ਵਿ.) ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣਾ
 ਸੁਹਾਗਾ—(ਪੁ.) ਸੁਆਹ
 —ਕੀਤੀ ਕਤਰੀ ਤੇ ਸੁਹਾਗਾ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੀਤੀ ਕਤਰੀ
 ਤੇ ਸੁਆਹ ਪਾਉਣਾ
 ਸੁੱਕ ਸਿੰਨ—(ਇ.) ਸੁੱਕ ਗਿੱਲ
 ਸੁੱਕ ਸਿੰਨ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਟਾਸ ਕਰਨਾ
 ਸੁੱਕ ਪੁਰੁੱਕਾ—(ਵਿ.) ਸੁੱਕਮ ਸੁੱਕਾ, ਸੁੱਕਾ ਪੁੱਕਾ
 ਸੁੱਕਾ ਕੱਢੀ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਕਾ ਕੱਢ ਛੱਡਣਾ
 ਸੁੱਕਾ ਨਿਕਲੀ ਜਾਣਾ (ਵੰਝਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਕਾ ਨਿਕਲ
 ਜਾਣਾ
 ਸੁੱਕਾ ਬੱਚੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਕਾ ਬਚ ਨਿਕਲਣਾ
 ਸੁੱਕੇ ਤੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁਫਤੀ
 ਸੁੱਕੇ ਤੇ ਰੱਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਕਾ ਰੱਖਣਾ
 ਸੁੱਕੇ ਤੇ ਮੌਜੇ ਲਾਹੀ (ਪਿੰਨਣੇ) ਲੈਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਅਕਾਰਨ ਹੀ
 ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਣਾ
 ਸੁੱਖੜ—(ਵਿ.) ਸਿੱਧਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ, ਖਲੋਣਾ)
 ਸੁਖਾਈ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੁਖਾ ਜਾਣਾ
 ਸੁੱਚਮ—(ਇ.) ਸੁੱਚ
 ਸੁੱਚਮ ਸਾੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਚ ਰੱਖਣਾ

ਸੁਚਮਣ—(ਵਿ.) ਸੁੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ
 ਸੁਚਿਅੰਮ—(ਇ.) ਸੁਚੱਮ
 ਸੁੱਚੀ ਵਸਤ—(ਇ.) ਬਿੱਦ
 ਸੁੱਜ ਭੜੋਲਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੁੱਸ ਜਾਣਾ, ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਸੁਟੰਗੀ—(ਇ.) ਕੰਨਖਸ਼ੂਰਾ
 ਸੁਡੰਗੀ—(ਇ.) ਸੁਟੰਗੀ
 ਸੁਣੁਪ—(ਪੁ.) ਸੁਹੱਪ
 ਸੁਣਾਵਤ—(ਇ.) ਸੁਣੌਤ
 ਸੁਣਾਵਤ ਸੱਟਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਸੁਣਾ ਕੇ ਲਾਣੀ
 ਸੁਣਾਵਤਾਂ ਸੱਟਣੀਆਂ }
 ਸੁਤਰਾ—(ਵਿ.) ੧. ਲੰਮਾਂ, ੨. ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
 —ਲਮ-ਸੁਤਰਾ—(ਪੁ.) ਲੰਮਵੀਂਗ
 ਸੁੱਤਾ ਮੋਇਆ ਹਿੱਕਾ ਬਰੋਬਰ—(ਅਖੋ.) ਸੁੱਤਾ ਮੋਇਆ, ਇਕ
 ਬਰਾਬਰ
 ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ
 ਸੁੱਤਿਆਂ ਢਿੱਲ ਨਾ ਲੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਾ ਜੋਣਾ
 ਸੁਥਣੀ—(ਇ.) ਸੁੱਥਣ
 ਸੁੰਨ ਸਰਾਂ—(ਇ.) ਸੁਨਸਾਨ
 ਸੁਨੁਾਰ—(ਵਿ.) ਸੁਣ ਵਾਲੀ
 ਸੁਨਿਆਰੇ ਨੀ ਠਕ ਠਕ, ਲੁਹਾਰੇ ਨੀ ਹਿੱਕਾ ਸੱਟ—
 (ਅਖੋ.) ਸੁਨਾਰ ਦੀ ਠਕ ਠਕ ਤੇ ਲੁਹਾਰ ਦੀ
 ਇੱਕੋ ਸੱਟ
 ਸੁਬੜਾ—(ਪੁ.) ਮਾਤਾ ਵਰਗਾ ਇਕ ਰੋਗ
 ਸੁੱਬਾ—(ਪੁ.) ਸੁਬੜਾ
 ਸੁੱਬੀ—(ਇ.) ਸੁੱਬਾ
 ਸੁੱਬੀ ਬੰਨੁਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੱਬਾ ਬੰਨੁਣਾ
 ਸੁਭਾਵਕੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
 ਸੁਰ ਸਵਾਦ—(ਪੁ.) ਸੁਖ ਸੁਆਦ
 ਸੁਰੈ ਸਵਾਦੈ ਨੀ ਗਲ—(ਇ.) ਸੁਰ ਸੁਆਦ ਦੀ ਗੱਲ
 ਸੁਮੁੰਹਾਂ—(ਵਿ.) ਸੋਹਣੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ, 'ਰੱਬਾ ਟੱਬਰ ਦਈਂ' ਸੁਮੁੰਹਾਂ,
 ਇਕ ਧੀ ਤੇ ਦੋ ਨੂੰਹਾਂ (ਅਖੋ.)
 ਸੁਰਸਲਾ—(ਪੁ.) ਦੁਪਾਸੀ ਮੇਖ
 ਸੁਰਕ ਕਰ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੁੜਕ ਕਰ ਕੇ
 ਸੁਰਕਾ—(ਵਿ.) ਸੁਰਸਰਾ
 ਸੁਰਕੋ—(ਇ. ਲਿੰ.)
 ਸੁਰਖਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਲਾਲ ਹੋਣਾ, ਲਾਲੀ ਜਾਂ
 ਸੁਰਖੀ ਫੜਨਾ
 ਸੁਰਗਣ—(ਵਿ. ਇ. ਲਿੰ.) ਸਵਰਗਣ, ਸਵਰਗਵਾਸਣ

ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ } (ਇ.)
 ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲਾ } (ਪੁ.) ਹੋਸ਼, ਸੁਰਤ

ਸੁਰਤ ਭੁਲ ਵੰਞਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁਰਤ ਭੁਲ ਜਾਣੀ
 ਸੁਰਤ ਭੁਲਾਈ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁਰਤ ਭੁਲਾ ਦੇਣੀ
 ਸੁਰਤ ਮਾਰੀ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁਰਤ ਮਾਰ ਦੇਣੀ
 ਸੁਰਮਚੂ ਡੋਰੀਆ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਬਾਰੀਕ
 ਧਾਰੀਦਾਰ ਕਪੜਾ

ਸੁਰਲੀ—(ਇ.) ਸੁਰਸੁਰੀ
 ਸੁਰਾੜਾ—(ਪੁ.) ਸਾਇਆ (ਜਿੰਨ ਭੂਤ ਦਾ)
 ਸੁਲਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੁਰਕਣਾ
 ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਲਾਹੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸੁਲ੍ਹਾ ਨਾਲ
 (ਇ.) ਸੰਮਤੀ, ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ
 ਸੁਲ੍ਹਾ ਪੁੱਛਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁਲ੍ਹਾ ਮਾਰਨੀ, 'ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁਛਦਾ
 ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਦਾਈਂ, ਤੋਤੇ ਭੁੱਖ ਸੁਕਾਈ'
 (ਸੈਫੁਲ)

ਸੁਲ੍ਹਾ ਰਾਸਤੀ—(ਇ.) ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ
 ਸੁਲ੍ਹਾ ਰਾਸਤੀ ਨਾਲ—(ਕ੍ਰਿ.ਵ.) ਸੁਲ੍ਹਾ ਸਫਾਈ ਨਾਲ
 ਸੁੜੇਰਾ—(ਵਿ.) ਕੁਝ ਸੋੜਾ
 ਸੁਸੀ—(ਇ.) ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਵਟ ਕੇ ਸੁਕਾਇਆ ਢੇਲਾ ਜੋ
 ਇੱਟਾਂ ਵਾਂਗੂ ਕੰਧਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਸੂਸ ਮੂਸ—(ਵਿ.) ਸੂਸਲ ਮੂਸਲ
 ਸੂਸੀ—(ਇ.) ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਪਾਥੀਆਂ ਵਾਂਗ ਪੱਥ ਕੇ ਬਣਾਈ ਇੱਟ
 ਜੋ ਮੜਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ

ਸੂਹਰੀ—(ਇ.) ਸੁੱਕਾ ਗੋਹਾ
 ਸੂਹਾ ਘੁੱਟ—(ਵਿ.) ਲਾਲ ਸੂਹਾ

ਸੂਹੀ—(ਇ.) ਇਕ ਰਸਮ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨੂੰਹ ਸਾਹੁਰੇ ਘਰ
 ਦੀਆਂ ਵੱਡ-ਵੱਡੇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੀ ਹੈ

ਸੂਹੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਨੂੰਹਾਂ ਦਾ ਅਪਣੀ ਸੱਸ, ਦਦਹੇਸ
 ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਰਨਾਮ ਕਰਨਾ

ਸੂਹੀ ਸਲਾਮ (ਮੁਸਲਮਾ)—(ਇ.) ਸਲਾਮੀ, ਸਲਾਮੀ ਦੀ
 ਰਕਮ

ਸੂਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੂਕਣਾ
 ਸੂਕਰ—(ਇ.) ਸੂਕਰ
 ਸੂਕੜਾ—(ਪੁ.) ਸੂਕੇ ਦਾ ਬੁਖਾਰ

ਸੂਕਾ }
 ਸੂਕਾ ਸ਼ਾਂਕਾ } (ਵਿ. ਪੁ.) ਸੂਕਾ, ਬਾਂਕਾ

ਸੂਕਾ ਸ਼ਾਕੀ—(ਇ.) ਸੂਕਾ ਸ਼ਾਕੀ
 ਸੂਖਾ—(ਪੁ.) ਤਪਦਿਕ

ਸੂਜੋ ਭਾਗ—(ਪੁ.) ਸਨਕੁਕੜਾ
 ਸੂਬਤ—(ਇ.) ਸੂਬ
 ਸੂਬਤ ਬੂਬਤ—(ਇ.) ਸੂਬ ਬੂਬ
 ਸੂਟਾ—(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ, ਚਲਤਾ ਪੁਰਜਾ
 ਸੂੰਡੀ—(ਇ.) ਸੂੰਡੀ
 ਸੂਜਣੀ—(ਇ.) ਸੂਜਨੀ
 ਸੂਤਰ ਸੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ
 ਸੂਤਰ ਲਗ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਸਰ ਲੱਗ ਜਾਣੀ
 ਸੂਤਰ ਲਾ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਕਰ ਜਾਣਾ
 ਸੂਦਕ—(ਪੁ.) ਸੂਤਕ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣਾ)
 ਸੂਦਕੋਂ ਨਿਕਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੂਤਕੋਂ ਨਿਕਲਣਾ
 ਸੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਹੋਣਾ ਧਾਤੂ ਦਾ ਭੂਤਕਾਲ ਬਹੁਵਚਨ, ਸਨ
 ਸੇਉ—(ਪੁ.) ਸੇਉ

ਸੇਕ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੇਕ ਆਉਣਾ
 ਸੇਂਗਣੀ—(ਇ.) ਪਿੰਡੇ ਤੋਂ ਮਲ ਕੇ ਲਾਹੀ ਮੈਲ
 ਸੇਘ—(ਇ.) ਸੇਹ
 ਸੇਚਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੋਚਣਾ (ਤਖਤੀ ਪਟੀ ਆਦਿ)
 ਸੇਜਲ—(ਇ.) ਸੇਗਲ, ਸਿੱਲ੍ਹ
 ਸੇਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੇੜਨਾ
 ਸੇੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਭਿਉਂਣਾ
 ਸੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਉਂ ਹੀ, ਜਦੋਂ ਹੀ

ਸੈਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.ਅਕ.) ਸੈਣਾ
 ਸੈਨੀ—(ਇ.) ਸੈਣਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਸੈਲ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛੇਪੇ ਪਾਉਣਾ
 ਸੋਸ ਹੋਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸੁਕਣਾ (ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਦਾ)
 ਸੋਸ ਕਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੁਕਾਉਣਾ (ਪਾਣੀ ਨੂੰ)
 ਸੋਖਾ—(ਵਿ.) ਸੋਖ

ਸੋਘਾ—(ਵਿ.) ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ
 (ਪੁ.) ਸੰਭਾਲ

ਸੋਘੀ—(ਇ.) ਸੋਘਾ
 ਸੋਤ—(ਇ.) ਸੋਜ (ਲਾ.ਕ੍ਰਿ. ਲਹਿਣੀ. ਹੋਣੀ)
 ਸੋਤ—(ਪੁ.) ਬਿਸਤਰਾ

‘ਜਿਤਨਾ ਸੋਤ ਉਤਨਾ ਪਾਲਾ,
 ਜਿਤਨਾ ਟੱਬਰ, ਉਤਨਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ’

ਸੋਤਰ ਸੁੱਕਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਡਰ ਜਾਂ ਪਿਆਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਠਾਂ ਦਾ
 ਸੁੱਕ ਜਾਣਾ

ਸੌ ਵਲਾਵਾਂ ਹਿੱਕਾ ਗੰਢ—(ਅਖੌ.) ਸੌ ਗਜ਼ ਰੱਸਾ ਸਿਰੇ ਤੇ
 ਗੰਢ

ਸ ਕਰੀਏ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੀਏ, ਭਾਵੇਂ ਜੋ
ਜਤਨ ਕਰੀਏ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ
ਸੌ ਦਾਂਦੀਆ—(ਵਿ.) ਸੌ ਬਲਦਾਂ ਵਾਲਾ
ਸੌ ਦਾਂਦੀਆ ਵੀ ਹਿੱਕ ਦਾਂਦੀਏ ਕੋਲ ਜਾਨੈ— (ਅਖੌ.) ਸੌ
ਦਾਂਦੀਏ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਦਾਂਦੀਏ ਕੋਲ ਜਾਣਾ
ਪੈਂਦਾ ਹੈ
ਸੌ ਦਿਹਾੜਾ ਚੋਰੇ ਨਾ ਹਿੱਕ ਦਿਹਾੜਾ ਸ਼ਾਹਦੇ ਨਾ—
(ਅਖੌ.) ਸੌ ਦਿਨ ਚੋਰ ਦਾ ਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ
ਸਾਧ ਦਾ
ਸੌਹਰਜ—(ਇ.) ਸਹੁਰਿਆਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ
ਸੌਹਰੇਜਾ—(ਵਿ.) ਸਹੁਰਿਆਂ ਦਾ
ਸੌਹਰੇਜਾ ਗਿਰਾਂ—(ਪੁ.) ਸਹੁਰਾ ਪਿੰਡ
ਸੌਹਰੇਜੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਹੁਰੇ
ਸੌਂਕ—(ਪੁ.) ਸ਼ੌਕ
ਸੌਂਕੀ—(ਵਿ.) ਸ਼ੁਕੀਨ
ਸੌਦਾ ਬਾਦਾ—(ਪੁ.) ਸੌਦਾ ਪੱਤਰਾ
ਸੌਦਾ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ
ਸੌਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਾਜ਼ ਆਉਣਾ
ਸੌਂਪਣੀ } (ਇ.) ਸੌਂਪਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ
ਸੌਂਪਣੀ ਸਪੁਣੀ } (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
ਸੌੜ—(ਇ.) ਤੰਗੀ
ਸੌੜ ਭੀੜ—(ਇ.) ਤੰਗੀ ਤੁਰਸ਼ੀ
ਸੌੜਾ—(ਵਿ.) ਕਾਹਲਾ, ਗੁਸੈਲਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣਾ)

ਹ

ਹਉ—(ਪੁ.) ਹਉਆ
ਹਈ ਹਈ ਕਰਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਯਈਂ ਯਈਂ ਕਰਨਾ,
ਹਈਂ ਹਈਂ ਕਰਨਾ } ਦੰਦੀਆਂ ਚਘਾਉਣਾ
ਹੰਸ—(ਪੁ.) ਹਸ
ਹਸਥਾਤਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਹਰਾਮਜ਼ਦਗੀ
ਹਸਥਾਤੀ—(ਵਿ.) ਹਰਾਮੀ
ਹਸਾਨੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਹਿਸਾਨ ਨਾਲ
ਸੁਾਨੀ }
ਹੱਕ ਭੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਕ ਮਾਰਨਾ, 'ਹੱਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੰਨੇ
ਨਾਹੀਂ, ਹੱਥ ਅਦਾਲਤ ਕਰਦਾ'
(ਸੈਫੁਲ)

ਹਕੱਠਾ—(ਵਿ.) ਘੱਠਾ, ਇਕੱਠਾ
ਹਕੱਲਾ—(ਵਿ.) ਘੱਲਾ, ਇਕੱਲਾ

ਹਕੜ—(ਇ.) ਹਿੜਕ
ਹੱਕੀ—(ਵਿ.) ਹੱਕ ਵਾਲਾ; ਸੱਚਾ
ਹਕੀਕਤ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹਕੀਕਤ ਸੁਣਾਉਣੀ
ਹਕੀਕਤ ਲੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹਕੀਕਤ ਜਾਣਨਾ, 'ਇਸ ਟਾਪੂ ਦੀ
ਲਵੇ ਹਕੀਕਤ, ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਦਿਲ ਪੱਟੇ'
(ਸੈਫੁਲ)
ਹੱਗੀ ਧਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਗ ਧਰਨਾ
ਹੱਗਣਿਆਟੀ—(ਇ.) ਹੱਗਣ ਦੀ ਥਾਂ
ਹੰਗਾਅ—(ਪੁ.) ਅੰਗ
ਹੰਘਾਲੀ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੰਘਾਲੀ ਛੋਡਣਾ
ਹੰਘੀ—(ਇ.) ਛਾਨਣੀ
ਹਟਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਹੱਟਵਾਂ
ਹੱਠੋ (ਹੱਠੁ) ਭਾ ਨਾ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਿੱਦ ਨਾ ਛੱਡਣੀ, ਹੱਠ
ਨਾ ਛੱਡਣਾ
ਹੱਠਾਂ ਨਾ ਸਾੜ } (ਪੁ.) ਹੱਠੀਆਂ ਦਾ ਸਾੜ
ਹੱਠੀਆਂ ਨਾ ਸਾੜਾ }
ਹੱਠੀ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ 'ਚ ਹੱਠੀ ਦੇਣਾ; ਵੱਢੀ ਦੇਣੀ
ਹੱਠੁ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੱਥੋਂ, ਸਗੋਂ, ਬਲਕਿ
ਹੱਠੋਂ }
ਹੱਠੁ ਦੁਸ਼ਮਣ—(ਪੁ.) ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ
ਹੱਠਣਸਾਰ—(ਵਿ.) ਹੰਠਣਸਾਰ
ਹੱਥ ਕੱਢੇ ਨੀ ਧਿਆਣ ਹੈ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ
ਮੰਗਣ ਪੁਰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
ਹੱਥ ਕੱਪੀ ਦੇਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਹਥ ਵੱਢ ਦੇਣੇ
ਹੱਥ-ਗਰੋਲਾ—(ਪੁ.) ਹੱਥ-ਕਰੋਲਾ
ਹਥ-ਗਰੋਲੀ—(ਇ.) ਹੱਥ-ਕਰੋਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ)
ਹੱਥ ਜੁੜਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਜੁੜਨੇ
ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਿਰ ਜੋੜਨਾ
ਹੱਥ ਦੇਈ ਕੇ ਰੱਖੀ } (ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ਰੱਖ ਲੈਣਾ
(ਘਿੰਨਣਾ) ਲੈਣਾ }
ਹੱਥ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ
ਹੱਥ ਤਕਾਉਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਵਿਖਾਉਣਾ
ਹੱਥ ਧੋਈ ਬਹਿਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਧੋ ਛੋਡਣਾ
ਹੱਥ ਧੋ ਛੋਡਣਾ }
ਹੱਥ ਧੋਈ ਕੇ ਪਿਛੇ ਲੱਗੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪਿੱਛੇ
ਪੈ ਜਾਣਾ
ਹੱਥ ਪਾਇਆ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਨੌਕਰ ਆਦਿ)
ਹੱਥ ਪੈਰ ਪਈ ਗੱਛਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਪੈਰ ਪੈ ਜਾਣੇ

ਹੱਥ ਭਰਾ—(ਪੁ.) ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁੱਝਣ ਦੀ ਰਸਮ
ਹੱਥ ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ
ਲਾਇਆਂ ਮੈਲਾ ਹੋਣਾ

ਲਗਨੇ ਹੱਥ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲਗਦੇ ਹੱਥ
ਹੱਥਲ ਹੋਈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥਲ ਹੋ ਬਹਿਣਾ
ਹੱਥਾਂ ਨੀ ਮੈਲ—(ਇ.) ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਮੈਲ

ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਚਾ ਲੈਣਾ
ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਚਾਈ ਘਿੰਨਣਾ
ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਚਾਈ ਲੈਣਾ
ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਚੁੱਕੀ ਲੈਣਾ

(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥਾਂ ਤੇ ਚੁੱਕ ਲੈਣਾ

ਹੱਥਾਂ ਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਆ ਵੰਢਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.)
ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ
ਪੈਣੀਆਂ

ਹੱਥਾਂ ਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੇਵਾਂ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ—
(ਅਖੋ.) ਹੱਥੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੇਵੀਂ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ

ਹੱਥੇ (ਹੱਥੇ) ਹੇਠ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਹੇਠ ਹੋਣਾ

ਹੱਥੇ (ਹੱਥੇ) ਹੇਠ ਰੱਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਹੇਠ ਰੱਖਣਾ

ਹੱਥੇ (ਆਂ) ਕੀ ਹੱਥ ਸਿਹਾਣਨੈਂ
ਹੱਥੇ ਕੀ ਹੱਥ ਪਛਾਣਨੈਂ

(ਅਖੋ.) ਹੱਥ ਨੂੰ ਹੱਥ
ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ

ਹੱਥੇ ਤਲੇ ਆਉਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਹੇਠ ਆਉਣਾ

ਹੱਥੇ ਉਪਰ ਹੱਥ ਧਰੀ ਕੈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ
ਰੱਖ ਕੇ ਬਹਿ ਰਹਿਣਾ

ਹੱਥੇ ਨਾ ਸੁੱਚਾ—(ਪੁ.) ਹੱਥ ਦਾ ਸੁੱਚਾ

ਹੱਥੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹਠੁੰ, ਹਠੋਂ, 'ਸੋਈਉ ਜਾਣ ਮੇਰੇ ਸਿਰ
ਹੱਥੁੰ } ਵਰਤੀ, ਹੱਥੋਂ ਹੋਰ ਸਵਾਈ' (ਸੈਫੁਲ)

ਹੱਦਵਾਣਾ—(ਪੁ.) ਹਦਵਾਣਾ

ਹਨੇਰ ਸਾਈਂ ਨਾ—(ਪੁ.) ਹਨੇਰ ਸਾਈਂ ਦਾ

ਹੱਪ ਕਰਨਾ
ਹੱਪ ਕਰੀ ਜਾਣਾ

(ਮੁਹਾ.) ਛੱਕਾ ਮਾਰਨਾ

ਹੱਪਾ—(ਪੁ.) ਭੱਪਾ

ਹੱਪੀ—(ਇ.) ਭੱਪੀ

ਹੱਪੁ ਕਰੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਪ ਕਰਨਾ (ਹੱਪ ਕਰੀ ਜਾਣਾ)

ਹੱਠੁ ਹੱਠੁ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਠ ਜਾਣਾ, ਹੰਠ ਜਾਣਾ

ਹੱਥ }
ਹੱਥਾ } (ਵਿ.) ਹਠ, ਹੱਠਾ, ਹੱਠੇ
ਹੱਥੇ }

-ਹੱਥ ਕੁਝ }
-ਹੱਥਾ ਕਿਝ } (ਵਿ.) ਹਠ ਕੁਝ, ਹੱਠਾ ਕਿਝ
-ਹੱਥਾ ਕੁਝ }

ਹਠਕ—(ਇ.) ਹਠਕ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਵਣੀ, ਮਾਰਨੀ)

ਹਠਰਿਨੁ (ਰਵਿਠ)—(ਵਿ.) ਅਠਰਿਠ

ਹਠ }
ਹੱਠਾ } (ਵਿ.) ਸਠ
ਹੱਠੇ }

ਹੱਠਾ ਕਿਝ } (ਵਿ.) ਸਠ ਕੁਝ, ਸਾਰਾ ਕੁਝ
ਹੱਠ ਕੁਝ }

ਹਠਸੈ—(ਵਿ.) ਹਠਨਾਂ

ਹਮਰੱਸਾ—(ਪੁ.) ਅੰਬਰਸਾ

ਹਮਾ ਸਮਾ (ਫਾ.)—(ਪੜ.) ਹਮਾਤੜ ਤੁਮਾਤੜ, ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ,
ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਵਰਗੇ, ਹਰ ਕੋਈ, ਹਮਾਂ ਤੁਮਾਂ

ਹਮੁਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਸਣਾ

ਹਮੁਹਾਰਾ }
ਹਮਾਰਾ } (ਵਿ.) ਆਪ ਮੁਹਾਰਾ (ਕ੍ਰਿ.ਵਿ.) ਆਪਣੇ ਆਪ

ਹਮੁਗੁਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਕੇ ਮੁੱਠੇ

ਹਯਾਤੀ—(ਵਿ.) ਹਯਾਤ

—ਹਯਾਤੀ ਆਲਾ—(ਵਿ.) (ਵੱਡੀ) ਹਯਾਤ ਵਾਲਾ

—ਤਾ ਹਯਾਤੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਾ ਹਯਾਤ

ਹਰ ਹਮੇਸ਼ }
ਹਰ 'ਮੇਸ਼ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹਮੇਸ਼ਾ

ਹਰਦਲ—(ਇ.) ਹਲਦੀ

ਹਰਦਲੀ—(ਵਿ.) ਹਰਦਲ ਵਰਗਾ

ਹਰਨੌਲੀ—(ਇ.) ਹਰਨੌਲਾ

ਹਰਮਾਂਹ—(ਪੁ.) ਰਵਾਂਹ

ਹਰਾਮ ਖਾਇਆ—(ਵਿ.) ਹਰਾਮ ਖਾਣਾ

ਹਰਾਮ ਤੋਪ—(ਵਿ.) ਹਰਾਮੀ

ਹਰਾਮ ਤੋਪੀ—(ਇ.) ਹਰਾਮਜ਼ਦਗੀ

ਹਲਜੁਲ—(ਇ.) ਹਿਲਜੁਲ

ਹਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਹਿਲਣਾ

ਹਲਣ ਜੁਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਹਿਲਣਾ ਜੁਲਣਾ

ਹਲਨਾ ਜੁਲਨਾ—(ਵਿ.) ਹਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ

(ਪੁ.) ਹਿਲਣਾ ਜੁਲਣਾ

ਹਲਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਹਿਲਾਉਣਾ

ਹੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੱਲਿਆ ਨਹੀਂ—(ਅਖੋ.) ਚੁੰ ਕੀਤੀ
ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਾਬੂ ਆਇਆ ਨਹੀਂ

ਹਵ—(ਵਿ.) ਹੱਭ

ਹਵਾਂ—(ਇ.) ਹਵਾਈ

ਹਵੈ—(ਅਵ.) ਵੈ

ਹੜਤਾਲੇ ਨੀ ਪੁੜੀ—(ਇ.) ਹੜਤਾਲ ਦੀ ਪੁੜੀ

ਹਲਬੂ ਹਲਬੂ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਾਬੜਿਆ ਹੋਣਾ

ਹੜਵਾਈ } (ਇ.) ਹੜਬ
ਰਵਾਈ }

ਹੜਵਾਠੀ ਸੇਕਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਬੁਥਾ ਸੇਕਣਾ
ਹੜਵਾਠੀਆਂ ਸੇਕਣੀਆਂ }

ਹੜਾਫਾ—(ਪੁ.) ਹੜੱਪਾ

ਹੜਿਆਲ—(ਪੁ.) ਕੁੰਢੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹਰਨ

ਹੜਿਆਟ—(ਵਿ.) ਹੜਿਆਲ

ਹਾਸੇ ਨਾ ਬਖੇੜਾ ਬਣਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਹਾਸੇ ਦਾ ਮਨਾਸਾ
ਹਾਸੇ ਨਾ ਬਣਾਸਾ ਬਣਨਾ } ਹੋ ਜਾਣਾ
ਹਾਸੇ ਨਾ ਮੜਾਸਾ ਬਣਨਾ }

ਹਾਕਣ—(ਅਵ.) ਆਕਣ

ਹਾਕਰ } (ਅਵ.) ਆਕਰ
ਹਾਕਰਾਂ }

ਹਾਖਰਾ } (ਪੁ.) ਹਾੜਬਾ
ਹਾਂਖਰਾ }

ਹਾਠ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕੇ ਆਉਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਾਠਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਉਣਾ

ਹਾਂਡ—(ਇ.) ਹਾਂਢ

—ਹਾਂਡ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹਾਂਢ ਕਰਨੀ

ਹਾਂਡੀ—(ਪੁ.) ਹਾਂਢੀ

ਹਾਂਡੀ ਦੁਸ਼ਮਣ—(ਪੁ.) ਹੱਠੀ ਦੁਸ਼ਮਣ

ਹਾਣਤ—(ਇ.) ਨਮੋਸ਼ੀ, ਬਦਨਾਮੀ, ਬੇਇਜ਼ਤੀ

ਹਾਪੋ ਧਾਪਣੀ—(ਇ.) ਆਪਾਧਾਪੀ

ਹਾਰ—(ਅਵ.) ਆਰ, ਵਰਗਾ

‘ਸੂਰਜ ਹਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਨੀ, ਨਿੱਤ ਦਿਹਾਂ ਜ਼ਰ
ਬਖਸ਼ੀ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਹਾਵਜ਼—(ਪੁ.) ਹਾਫ਼ਜ਼

ਹਾੜ—(ਪੁ.) ਹੜ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਵਣਾ)

ਹਾੜ—(ਇ.) ਜਾੜ੍ਹ

—ਅਕਲ ਹਾੜ - (ਇ.) ਅਕਲ ਜਾੜ੍ਹ

ਹਾੜੀ—(ਇ.) ਖੁਰਮਾਨੀ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਫਲ

ਹਿਆਂ—(ਪੁ.) ਹਾਂ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਹਿਣਾ, ਚੜ੍ਹਨਾ)

ਹਿੱਸ—(ਵਿ.) ਇਸ

—ਹਿੱਸ ਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪੜ.) ਇਸੇ ਦਾ

—ਹਿੱਸੇ ਕੀ } (ਪੜ.) ਇਸੇ ਦੀ
—ਹਿੱਸੈ ਕੀ }

ਹਿੱਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਝਣਾ (ਅੱਗ ਜਾਂ ਦੀਵੇ ਆਦਿ ਦਾ)

ਹਿਸਣਾ ਭੁਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਬੁਝ ਜਾਣਾ (ਅਗ ਤੇ ਪਈ
ਵਸਤੂ ਦਾ) ੨. ਕੁਮਲਾਉਣਾ (ਚਿਹਰੇ ਦਾ)
੩. ਸੁਕੜਨਾ, ਘਟ ਜਾਣਾ

ਹਿਸਨਾ—(ਪੜ.) ਇਸ ਨਾ

ਹਿਸਾਂ—(ਪੜ.) ਇਸਾਂ

ਹਿਸਾਂਹ—(ਪੜ.) ਇਸਾਂਹ

ਹਿਹ—(ਵਿ.) ਇਹ

ਹਿੱਕ—(ਵਿ.) ਇਕ

—ਹਿੱਕ ਪੁੱਤ—(ਵਿ.) ਇਕ ਪਾਸੇ ਭਾਰ ਪਕੀ ਹੋਈ (ਰੋਟੀ)

—ਹਿੱਕ ਪੁੱਤਾ—(ਵਿ.) ਮੂਰਖ

—ਹਿੱਕ ਪੁੱਤੀ ਹੋਈ (ਰੋਟੀ)—(ਇ.) ਇਕੋ ਪਾਸੇ ਪਰਤੀ ਰੋਟੀ

—ਹਿੱਕ ਵਾਸਾ—(ਵਿ.) ਇਕ ਪਾਸਾ

—ਹਿੱਕ ਲੱਤ ਇੱਥੈ ਇਕ ਲੱਤ ਉਥੈ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਇਕ
ਲਤ ਏਥੇ ਤੇ ਦੂਜੀ ਓਥੇ ਹੋਣਾ

—ਹਿੱਕ ਟਾਹਲੀਉਂ ਲਹਿਣਾ ਦੂਜੀ ਟਾਹਲੀ ਚੜ੍ਹਨਾ—
(ਮੁਹਾ.) ਇਕ ਜ਼ਿੱਦ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿੱਦ ਫੜ ਲੈਣੀ

ਹਿੱਕਸ—(ਵਿ.) ਇਕਸ

ਹਿੱਕਸਾਰ—(ਵਿ.) ਇਕਸਾਰ

ਹਿੱਕਸਾਹਰਾ—(ਵਿ.) ਇਕਸਾਹਰਾ

ਹਿੱਕਸੇ—(ਵਿ.) ਇਕਸੇ

ਹਿੱਕਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਕਣ

ਹਿੱਕਣਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਕਣ

ਹਿੱਕਲੁਸਰ—(ਵਿ.) ਕਲੱਸਰ

ਹਿੱਕਾ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ

ਹਿੱਕਾ ਹਿੱਕ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ ਇੱਕ

ਹਿੱਕਾ ਕਿਝ—(ਵਿ.) ਇਕੋ ਜੇਹੀ

ਹਿੱਕਾ ਚੁਪ ਸੌ ਸੁੱਖ—(ਅਖੋ.) ਇੱਕ ਚੁਪ ਸੌ ਸੁਖ

ਹਿੱਕੇ - (ਵਿ.) ਇੱਕੋ

—ਹਿੱਕੇ ਹਿੱਕ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ ਇੱਕ

ਹਿੱਕੇ—(ਅਵ.) ਯਾ, ਇੱਕੋ

‘ਹਿੱਕੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਖੋਲੇ ਨਾ ਹਿੱਕੇ ਖੱਫਣ ਪਾੜੇ’

ਹਿੱਕੈ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ

—ਹਿੱਕੈ ਹਿੱਕ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ ਇੱਕ
 ਹਿੱਕੋ—(ਵਿ.) ਇੱਕੋ
 ਹਿੱਕੋੜਕੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਕੋੜਕੀ
 ਹਿੱਖੀ—(ਇ.) ਆਸ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਲਹਿਣੀ, ਰੱਖਣੀ)
 ਹਿੱਖੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਸ ਕਰਨੀ
 ਹਿੰਗਸਾਹਰਾ—(ਵਿ.) ਇਕਸਾਰਾ
 ਹਿੱਚਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਚਰ
 ਹਿੱਚਰਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਚਰਾਂ
 ਹਿੰਜ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੰਜ
 ਹਿੰਜੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੰਜੇ
 ਹਿਠਾੜ—(ਪੁ.) ਹੇਠਲਾ ਪਾਸਾ
 ਹਿਠਾੜੂ—(ਵਿ.) ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਦਾ
 ਹਿਣਕਾਰ—(ਇ.) ਹਿਣਕ
 ਹਿੱਥੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱ
 ਹਿੱਥੈ }
 ਹਿੰਦ ਚਿੰਦ—(ਇ.) ਫਿਕਰ ਚਿੰਤਾ
 ਹਿੰਦਿਆ ਚਿੰਦਿਆ—(ਇ.) ਹਿੰਦ ਚਿੰਦ
 ਹਿੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਦੇ
 —ਹਿੱਦੇ ਕਿੱਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਦੇ ਕਿੱਦੇ
 ਹਿੱਧਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਧਰ
 ਹਿੰਨਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘਿੰਨਣਾ
 ਹਿਰਸ—(ਇ.) ਚਾਹ, ਪਿਆਰ
 ‘ਸਰੂ ਬਾਨੋ ਉਸ ਨਾਮ, ਮੇਰੇ ਤੇ, ਕਰਦੀ ਹਿਰਸ
 ਵਧੇਰੀ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ਹਿਰਸੀ—(ਵਿ.) ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੋਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
 ਹਿਰਾਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਹਰਾਸ ਜਾਣਾ
 ਹਿਰਦੀ—(ਇ.) ਬੇਇਜ਼ਤੀ, ਨਮੋਸ਼ੀ, ਬਦਨਾਮੀ
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)
 ਹਿਲ—(ਇ.) ਇੱਲ
 ਹਿਲਤੁਰ—(ਇ.) ਹਿਲਤਰ
 ਹਿੱਲੜ ਕੱਟਾ—(ਪੁ.) ਹੇਲੜ ਕੱਟਾ
 ਹੀਖੀ—(ਇ.) ਹਿੱਖੀ
 ਹੀ } (ਪੜ.) ਇਹ
 ਹੀਹ }
 ਹੀਹਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਧਰ, ਕੋਹਮਰੀ
 ਹੀਹਾ—(ਵਿ.) ਏਹਾ
 ਹੀਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹਿੰਬ

ਹੀਂਗਣਾ—(ਪੁ.) ਰੋਣਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਛੁਹਣਾ, ਲਾਉਣਾ)
 —ਸੁੱਕੇ ਤੇ ਹੀਂਗਣਾਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਰੋਈ ਜਾਣਾ
 ਹੀਂਗੋਵਾੜਾ—(ਪੁ.) ਗੋਂਗਾ, ਘੀਂਗਾ
 ਹੀਰਨ—(ਪੁ.) ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗਹਿਣਾ
 ਹੀਰੀ (ਹੀਰੀਆਂ) ਦੇਣਾ—(ਇ.) ਛਿੱਬੀਆਂ ਦੇਣਾ, ਧੀਰੀਆਂ
 ਦੇਣਾ
 ਹੀਲਾਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਚ ਨਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਿੱਤ ਚੇਤੇ ਨਾ ਹੋਣਾ
 ਹੁਸ—(ਪੜ.) ਉਸ
 —ਹੁਸ ਕੁਸ—(ਪੜ.) ਉਸ ਕੁਸ
 —ਹੁਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਉਸ ਕੀ
 —ਹੁਸ ਨਾ—(ਪੜ.) ਉਸ ਨਾ
 ਹੁਸਾਂਹ—(ਪੜ.) ਉਸਾਂਹ
 ਹੁਸਬਾ }
 ਹੁਸਬਾ } (ਪੁ.) ਸੁਬੜਾ
 ਹੁਸੁਬ }
 ਹੁੱਸੜ—(ਪੁ.) ਪਸੀਨਾ, ਮੁੜੁਕਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਉਣਾ)
 ਹੁੱਸੇ ਆਂ } (ਪੜ.) ਉੱਸੇ ਕ
 ਹੁੱਸੇ ਕੀ }
 ਹੁੱਸੈ ਆਂ } (ਪੜ.) ਉੱਸੇ ਕੀ
 ਹੁੱਸੈ ਕੀ }
 ਹੁਕਲੀ—(ਇ.) ਉਬਾਕ
 ਹੁੱਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉੱਘਣਾ
 ਹੁਗਾਉਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਗਾਉਣਾ
 ਹੁੱਛੁ ਹੁੱਛੁ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਟਪੁ ਟਪੁ ਕਰਨਾ
 ਹੁੱਟਰ ਢੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੁੱਟਰ ਕਰਨਾ, ‘ਸੂਰਤ ਵੇਖ ਨਾ ਕਰਸੈਂ
 ਅਗੋਂ ਕੀ ਤੁਧ ਹੁੱਟਰ ਢੋਇਆ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ਹੁੱਠ—(ਪੁ.) ਉੱਠ
 ਹੁਠਣੀ—(ਇ.) ਉਠਣੀ
 ਹੁਠਵਾਣ—(ਪੁ.) ਉਠਵਾਣ
 ਹੁਣਾਂ—(ਪੜ.) ਹੁਰਾਂ
 ਹੁਣੀ—(ਪੜ.) ਹੁਰੀਂ, ਹੋਰੀਂ
 ਹੁੱਥੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਥੇ
 ਹੁੱਥੈ }
 ਹੁੱਥੁ } (. ਵਿ.) ਉਥੋਂ
 ਹੁੱਥੋਂ }
 ਹੁੰਦ—(ਇ.) ਹੁਬ
 ਹੁੰਦ ਨੇੜੇ ਕਿ ਖੁਦਾ—(ਅਖੋ.) ਘਸੁੰਨ ਨੇੜੇ ਕਿ ਖੁਦਾ

ਹੁੰਦਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਹਲੂਣਨਾ
 ਹੁੰਦ-ਮਾਰ—(ਵਿ.) ਹੁੰਦਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ
 ਹੁੰਦੜ ਹਾਰ—(ਵਿ.) ਹੁੰਦੜਹੋਲ
 ਹੁੰਦਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬਜਾਏ
 ਹੁੰਦੇ }
 ਹੁੰਦੇ ਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹਿੱਸੇ ਦਾ, ਦੀ ਥਾਂ
 ਹੁੱਧਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਧਰ
 ਹੁੱਧਰ ਕੁਧਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੁੱਦੇ ਕਿੱਦੇ, ਉੱਦੇ ਕਿੱਦੇ
 ਹੁਧਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਧਰੁੰ
 ਹੁਧਰੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਧਰੋਂ
 ਹੁਨਾਂ—(ਪੜ.) ਉਨਾਂਹ
 ਹੁਨਾਂ ਦਾ } (ਪੜ.) ਉਨਾਂ ਦਾ
 ਹੁਨਾਂ ਨਾ }
 ਹੁੰਨਾਂਹ—(ਪੜ.) ਉਨਾਂਹ
 ਹੁਫ, (ਪਸ਼ੋਰ)—(ਇ.) ਹੁੰਮ
 ਹੁੰਬਲੀ—(ਇ.) ਹੰਭਲੀ
 ਹੁੰਬਾਉ } (ਵਿ.) ਉਮਾਹੁ
 ਹੁਮਾਉ }
 ਹੁਮਾਹੁ }
 ਹੁਰ } (ਪੜ.) ਹੋਰੀ
 ਹੁਰੀ }
 ਹੁਰੀਂ }
 ਹੁੱਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਹੁਗਣਾ
 ਹੁੱਲਾ—(ਪੁ.) ਚੁਲ੍ਹਾ
 ਹੁੱਲੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਹੁੱਲਾ
 ਹੁੜਿਆਲ—(ਪੁ.) ਹੜਿਆਲ
 ਹੂ—(ਪੜ.) ਉਹ
 ਹੂੰ (ਸੀ) ਨਾ ਕਰੋ ਸਾਧੋ ਮਾਰਨੀ (ਮਰੇਨੀ) ਐ—(ਅਖੌ.)
 ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਕਾਰੀ ਜਹੀ ਗੱਲੋਂ ਰੁਸ
 ਰੁਸ ਪਏ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਰੋਸ
 ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਹੂਚ—(ਇ) ੧. ਲੜਦਿਆਂ ਲੜਦਿਆਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
 ਬਟੇਰੇ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੀ ਆਵਾਜ਼
 ੨. ਭੱਜਾ ਹੋਇਆ ਬਟੇਰਾ
 ਹੂਲਾ—(ਪੁ.) ਹੀਲਾ
 ਹੋਹ—(ਪੜ.) ਇਹ
 ਹੋਹਾ—(ਵਿ.) ਇਹਾ
 ਹੋਧ—(ਪੁ.) ਹੋਜ, ਜ਼ਿੱਦ

—ਹੋਧ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨੀ
 ਹੋਧਲਾ—(ਵਿ.) ਹੋਜਲਾ
 ਹੋਧਾ—(ਵਿ.) ਜ਼ਿੱਦੀ
 ਹੋੜੀ—(ਇ.) ਫਾਟਕ (ਕਾਂਜੀ ਹੋਦ)
 ਹੋੜੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫਾਟਕ ਦੇ ਦੇਣੀ
 ਹੈਸ—(ਕ੍ਰਿ.) ਹੈ ਸੂ
 ਹੈਡਾ—(ਵਿ.) ਐਡਾ
 ਹੋਹ—(ਵਿ.) ਉਹ
 ਹੋਂਗਾਨਣਾ—(ਕਿ. ਅਕ.) ਹਵਾਂਕਣਾ
 ਹੋਠੀ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਓਠੀ
 ਹੋਣੀ—(ਪੜ.) ਹੋਰੀ
 ਹੋਦਰੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਰਦਰੇ
 ਹੋਰਸ—(ਵਿ.) ਹੋਰ
 ਹੋਰੀ—(ਵਿ.) ਹੋਰ
 ਹੋਧਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉੱਧਰ

ਕ

ਕਉੜ—(ਇ.) ਕੋੜ
 ਕਈਂ—(ਇ.) ੧. ਕਈ ੨. ਕਾਈ
 ਕਸ—(ਪੁ.) ੧. ਬਰਸਾਤੀ ਨਾਲਾ ੨. ਰੇਤਲਾ ਥਾਂ
 ੩. ਸੁਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ਕ ਹਿੱਸਾ
 ਕਸਕਾਸ—(ਇ.) ਖਸ਼ਖਸ਼
 ਕਸਬੋ—(ਇ.) ਖੁਸ਼ਬੋ
 ਕਸਮ ਚਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਸਮ ਚੁੱਕਣਾ
 ਕਸ਼ਾਲਾ—(ਪੁ.) ਕਸਾਲਾ
 ਕੱਸੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਕੱਸ
 —ਕੱਸੀ ਬਾਹੁਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜੰਗਲ ਜਾਣਾ
 —ਕੱਸੀ ਵੰਜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੱਸੀ ਬਹੁਣਾ
 ਕਹਾਰੀ—(ਇ.) ਕਹਿਰ 'ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਐਡ ਕਹਾਰੀ,
 ਦਿਸੇ ਇਹ ਤੱਕ ਮਰਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਕਹਿ—(ਪੜ.) ਕੀ
 ਕਹਿੰ—(ਪੜ.) ਕਿਸ, ਕੀਹਨੇ
 ਕਹਿੰਡਾ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਦਾ
 ਕਹਿਣ—(ਇ.) ਛਪਾਕੀ
 ਕਹਿਰ ਅਸ਼ਨਾ (ਅੱਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਕਹਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਕਹਿਰ ਹੋਈ ਗਸ਼ਨਾ (ਗੱਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਕਹਿਰ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਕਹਿਰਾਂ ਹਸਰਾਂ ਨਾ } (ਵਿ.) ਕਹਿਰ ਦਾ
 ਕਹਿਰਾਂ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਨਾ }
 ਕਹੀਂ ਅੱਡੇ ਖਾਹੜੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੰਨੇ ਲੱਗਣਾ
 ਕਹੂ—(ਪੁ.) ਕਉ
 ਕਹੂਟਾ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸੀਲ
 ਕੱਕੀ ਪਿਹਲੀ—(ਇ.) ਕੱਕੀ ਕੀੜੀ
 ਕੋਕਹ—(ਪੁ.) ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਮੇਵਾ
 ਕਕੋੜਾ—(ਪੁ.) ਕਰੇਲਾ (ਜੰਗਲੀ)
 ਕੱਖ ਰਹੀ ਜਾਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਇੱਜ਼ਤ ਰਹਿ ਜਾਣੀ
 ਕੱਖ ਰੱਖਣੇ } (ਮੁਹਾ.) ਇੱਜ਼ਤ ਹੱਖਣੀ
 ਕੱਖ ਰੱਖੀ ਲੈਣੇ }
 ਕੱਘਾ—(ਪੁ.) ਕੰਘਾ
 ਕੰਘਾ ਹੋਈ (ਗਸ਼ਣਾ) ਗੱਛਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕੰਘਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਕੱਘਾ ਹੋਈ ਵੰਝਣਾ }
 ਕੱਘਾ ਕਰੀ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਘਾ ਕਰ ਛੱਡਣਾ
 ਕੱਘਾ ਕਰੀ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕੰਘਾ ਕਰ ਜਾਣਾ
 ਕੰਘਾ ਕਰੀ ਜਾਣਾ }
 ਕੱਚਰ—(ਇ.) ਖੱਚਰ
 ਕੱਚਰਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਖੱਚਰਪੁਣਾ
 ਕੱਚਰ-ਪਾਤਰੀ—(ਇ.) ਖੱਚਰ ਪਾਤਰੀ
 ਕੱਚਰ-ਪਾਤਰੀਆ—(ਪੁ.) ਖੱਚਰ ਪਾਤਰੀਆ
 ਕਚਰੋਟਾ—(ਪੁ.) ਖਚਰੋਟਾ
 ਕੱਚਾ ਕਬਾਹ } (ਵਿ.) ਕੱਚਾ ਕਚਾਂਦ
 ਕੱਚਾ ਘਚਾਹ }
 ਕੰਚਾ—(ਪੁ.) ਬੰਟਾ
 ਕੱਚੀ—(ਇ.) ਅੱਧੀ ਪੜੋਪੀ
 ਕਚੌੜੀ—(ਇ.) ਕਚੌਰੀ
 ਕਛਲਾੜੀ—(ਇ.) ਕਛਰਾਲੀ
 ਕਛੋਪੜਾ—(ਪੁ.) ਕੱਛੂ ਕੰਘਾ
 ਕੰਜਰੀ—(ਇ.) ਤਿਤਲੀ
 ਕੰਜਰੀ-ਠੱਪਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਚੂੜਾ
 ਕਜੌੜੀ—(ਇ.) ਕਜੋੜ
 ਕਟਕਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਗਜ਼ਬ ਦਾ
 ਕਟਵੀ—(ਇ.) ਕੁੰਨੀ
 ਕੱਠਾ—(ਪੁ.) ਪਹਾੜੀ ਨਾਲਾ
 ਕਠਾੜ—(ਪੁ.) ਕਾਠ ਦਾ ਭੜੋਲਾ
 ਕੰਡ ਦਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਡ ਦੇ ਜਾਣਾ

ਕੰਡ ਦੇ ਵੰਜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਿੱਠ ਦੇ ਜਾਣਾ
 ਕੰਡ ਵਲਾਈ ਗੱਛਣਾ (ਮੁਹਾ.) ਕੰਡ ਦੇ ਜਾਣਾ
 ਕੰਡੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਡ ਪਿੱਛੇ ਹੋਣਾ
 ਕੰਡੀਤਾ (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕੰਡ ਦੇ ਕੇ
 ਕੰਡੀ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ
 ਕੰਡੀ ਤੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਡੀ ਹੋਣਾ
 ਕੰਡੀ ਭਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕੰਡ ਪਰਨੇ
 ਕੰਢਲੀ ਪਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਲਗਾਮ ਦੇਣੀ
 ਕੰਢੀ—(ਇ.) ਕੰਢਲੀ
 —ਕੰਢੀ ਲਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਠੀ ਲਾਹੁਣਾ
 ਕਣਾ—(ਪੁ.) ਨਾੜਾ
 ਕਤੁਰਾ—(ਵਿ.) ਕਸੂਤਾ, ਕੁਹੱਥੜਾ
 'ਕੱਤਰੀ—(ਵਿ.) ਇਕੱਤੀ
 'ਕਤਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਇਕੱਤੀਆਂ
 ਕਤਲੰਮਾ—(ਪੁ.) ਵੱਡੀ ਮੱਠੀ
 ਕਤਾਵਣੀ—(ਇ.) ਕਤਾਬੀ
 ਕੱਤੀ—(ਇ.) ਬਲੋਰ ਨੂੰ ਖੁੱਥੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਕ ਵਿਉਂਤ
 —ਪਿੱਲਾ ਕੱਤੀ—(ਇ.) ਕੱਤੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਢਣੀ)
 ਕਥਾਈਉਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਥਾਈਉਂ
 ਕੱਥੀ—(ਇ.) ਹਰਮਲ ਵਰਗਾ ਇਕ ਘਾਹ
 ਕੱਦਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦੇਂ
 ਕਦਮ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨਾ, ਪੈਰ ਪੁੱਟਣਾ
 ਕਦਮੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦਮਾਂ ਤੇ; ਪੈਦਲ
 ਕਦੁਰ—(ਇ.) ਕਦਰ
 ਕਦੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦੇਂ
 ਕੱਦੂੰ—(ਪੁ.) ਕੱਦੂ
 ਕੰਦੂਰੀ—(ਇ.) ਰੋਟੀਆਂ ਲਈ ਛਾਪੇਦਾਰ ਪੋਣਾ
 ਕੱਦੇ ਉੱਪਰ ਲੱਦ—(ਅਖੌ.) ਵਿਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਭਾਰ ਚੁਕਣ ਜਾਂ
 ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੇਰਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦੇ
 ਹਨ
 ਕਦੇ (ਕਦੀ-ਕਦੈ) ਚਾਚੇ ਨੀਆਂ } (ਅਖੌ.) ਕਦੇ ਚਾਚੇ
 ਕਦੇ ਬਾਬੇ ਨੀਆਂ } ਦੀਆਂ, ਕਦੇ ਬਾਬੇ
 ਦੀਆਂ
 ਕਦੇ ਤੈਂਢੀਆਂ, ਕਦੇ ਮੈਂਢੀਆਂ—(ਅਖੌ.) ਕਦੇ ਤੇਰੀਆਂ ਕਦੇ
 ਮੇਰੀਆਂ
 ਕਦੈ ਤੈਂਢੀਆਂ ਕਦੈ ਮੈਂਢੀਆਂ } (ਅਖੌ.) ਕਦੇ
 ਕਦੈ ਤੁਹਾੜੀਆਂ ਤੈ ਕਦੈ ਮੁੜੀਆਂ } ਤੇਰੀਆਂ ਕਦੇ
 ਮੇਰੀਆਂ

ਕਦੋਕਣਾ

ਕਦੋਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦੋਂ ਦਾ
 ਕਦੋਕਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦੋਂ ਦਾ
 ਕੱਧ—(ਇ.) ਕੰਧ
 ਕੱਧ (ਕੰਧੀ) ਉਹਲੇ ਕੰਧਾਰ ਉਹਲੇ—(ਅਖੋ.) ਅੱਖ ਉਹਲੇ,
 ਪਹਾੜ ਉਹਲੇ
 ਕੱਧੀ—(ਇ.) ਕੰਧੀ
 ਕੱਧੀ ਨੀ ਦੌੜ—(ਇ.) ਕੰਧੇ ਦੀ ਦੌੜ
 ਕੱਧੇ ਨੀ ਕੱਧ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਿਲਣੇ ਜੁਲਣੇ ਰਹਿ
 ਜਾਣਾ
 ਕੱਧੇ ਨੀ ਦੌੜ—(ਇ.) ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੀਮਤ ਵਸੀਲਾ
 ਕੱਧੈ ਪਿੱਛੈ ਕੰਧਾਰ—(ਅਖੋ.) ਕੰਧ ਪਿੱਛੇ ਕੰਧਾਰ, ਕੰਧ ਉਹਲੇ
 ਕੰਧਾਰ
 ਕੰਨ ਸੱਟੀ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੋਹਬ ਹੇਠ ਆ ਜਾਣਾ
 ਕਨਸਲਵਾਰ } (ਇ.) ਕਨਖਜੂਰਾ
 ਕਨਸਵਾਰ }
 ਕਨ ਕੱਧ ਬਿਗੜੀ ਲਾ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ
 ਗ਼ਲਤੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਅਹਿਸਾਸ
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਾਹਿਦੇ ਹਨ
 ਕੰਨ ਕੱਪਾ—(ਵਿ.) ਕੰਨ-ਕਟਾ
 ਕੰਨ ਕਾਲੇ ਹੋਈ ਜਾਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਣਾ
 ਕੰਨ-ਕੁਰਨ } (ਇ.) ਕੰਨਖਜੂਰਾ
 ਕੰਨ ਕੁਰੁਲ }
 ਕੰਨ ਘੁੱਤ } (ਇ.) ਕੰਨਖਜੂਰਾ
 ਕੰਨ ਘੁਰਲ }
 ਕੰਨ ਛਿੱਕਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਨ ਖਿੱਚਣੇ
 ਕੰਨ-ਤੁੱਡੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਕੰਨ-ਪੇੜੇ
 ਕੰਨਤੜੇ—(ਪੁ.) ਕੰਨ-ਪੇੜੇ
 ਕੰਨ ਪਲੇਟੀ ਘਿੰਨਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਨ ਵਲ੍ਹੇਟ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਾ
 ਕੰਨ ਪਿਹਲੇ } (ਪੁ.) ਕੰਨ-ਪੇੜੇ
 ਕੰਨ ਪੇਹਲੇ }
 ਕੰਨ ਭਲੇਟੀ ਘਿੰਨਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਨ ਪਲੇਟੀ ਘਿੰਨਣੇ
 ਕੰਨਾਂ ਘੋੜਾ ਕੁੱਰ } (ਪੁ.) ਕੰਨਾ ਮੁੰਨਾ ਕੁਰੱਰ
 ਕੰਨਾਂ ਘੋੜੇ ਕੁੱਰ }
 ਕੰਨਾਂ 'ਚ ਮਾਰੀ ਛੋੜਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਨਾਂ ਰੇੜੇ ਮਾਰ ਛੋੜਣਾ
 ਕੰਨਾਂ ਤੋੜੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਫੱਟ ਹੋਣਾ, ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ
 ਹੋਣਾ
 ਕੰਨਾਂ ਨਾ ਕੱਚਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਕੰਨ ਦਾ ਕੱਚਾ

ਕੰਨਾਂ ਨੇ ਕੀੜੇ ਖਾਈ ਗਸ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਕੀੜੇ
 ਕੱਢ ਖਾਣਾ
 ਕਨਾਵੇਦ—(ਇ.) ਕਨਾਵੇਜ਼
 ਕੰਨੀ-ਕੱਟ—(ਵਿ.) (ਉਹ ਕਪੜਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਂ ਕੰਨੀ
 ਵਿੱਚੋਂ ਧਾਗੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕੰਨੀ ਟੱਟੀ
 ਹੋਵੇ
 ਕੰਨੀ ਕਨਾਰੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇਕ ਪਾਸੇ, ਲਾਂਭੇ
 ਕੰਨੀ ਕਨੋਰਨੈ }
 ਕੰਨੈ ਨਾ ਕੱਚਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਕੱਚਾ
 ਕਨੂਲੀ—(ਇ.) ਕਨੂਲੀ
 ਕੰਨੇ 'ਚ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਾ
 ਕਨੋਲਾ—(ਪੁ.) ਮਧਾਣੀ
 ਕਨੋੜਾ—(ਪੁ.) ਨੱਕ ਦੀ ਜੀਜੀ
 ਕੱਪ—(ਇ.) ਗੋਈ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਘਾਣੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਨਾਲ ਉਥਲ
 ਪਥਲ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ)
 ਕੱਪ ਧਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਲੁੱਟ ਮਚਾਉਣਾ
 ਕੱਪਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਕੱਟਣਾ
 ਕੱਪੜ ਕਾਠ—(ਪੁ.) ਕਫ਼ਨ ਕਾਠ
 ਕਪੜਾ ਬਿਗੜੀ (ਬਿਗਲੀ)—(ਇ.) ਕਪੜਾ ਲੱਤਾ
 ਕਪਾਈ—(ਇ.) ਕਟਾਈ
 ਕੱਪੀ ਉਂਗਲੀ ਤੇ ਨਾ ਮੂਤਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵੱਢੀ ਉਂਗਲੀ
 ਤੇ ਨਾ ਮੂਤਨਾ
 ਕੱਪੀ ਕੱਪੀ ਖਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵੱਢ ਵੱਢ ਖਾਣਾ
 ਕੱਪੀ ਕੇ (ਕੈ) ਧਰੀ ਛੋੜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਠੱਗ ਲੈਣਾ
 ਕੱਪੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਿੱਲ ਲਾਹੀ ਜਾਣਾ
 ਕੱਪੀ ਮਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੜ ਮਰਨਾ
 ਕੱਪੀ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਿੱਲ ਲਾਹੁਣਾ
 ਕੱਪੂੰ ਖਾਉਂ ਕਰਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਵੱਢੂੰ ਵੱਢੂੰ ਕਰਨਾ
 ਕੱਪੂੰ ਟੱਕੂੰ ਕਰਨਾ }
 ਕਫ਼ਨੀਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਕਫ਼ਨ ਵਿਚ ਲਪੇਟਿਆ ਜਾਣਾ
 ਕਫ਼ਨੀਰਨਾ }
 ਕੱਬ—(ਵਿ.) ਕੱਬਾ
 ਕਬੈਹਤ—(ਇ.) ਕਬਾਹਤ
 ਕੰਮ ਖਲੋਈ ਗੱਫ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਕੰਮ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਚੁਕਣਾ
 ਕੰਮ ਛਿੱਕ ਕੱਢਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਖਿੱਚ ਕਢਣਾ।
 ਕੰਮ ਛਿੱਕੀ ਕੱਢਣਾ }
 ਕੰਮ ਛਿੱਕ ਖੜਨਾ }
 ਕੰਮ ਛਿੱਕੀ ਖੜਨਾ }

ਕੰਮ ਨਾ ਕੰਮੋਂ ਵਿਹਲਾ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਨਿਕੰਮੇ
 ਕੰਮ ਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਕੰਮ ਮੁਕਾਈ ਕੱਢਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਮੁਕਾ ਕੱਢਣਾ
 ਕੰਮ ਰਿੜ੍ਹੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਰਿੜ੍ਹ ਪੈਣਾ
 ਕੰਮਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਕੰਬਣਾ
 ਕਮੱਕਲ—(ਵਿ.) ਮੂਰਖ
 ਕਮੱਕਲਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਮੂਰਖਤਾ
 ਕਮਕੱਲੀ—(ਇ.) ਮੂਰਖਤਾ
 ਕਮਣਿਆਣੀ—(ਇ.) ਕਮੀਨਣੀ
 ਕਮਨਿਆਲ—(ਪੁ.) ਕੰਬਣੀ
 ਕਮਲੱਤ } (ਪੁ.) ਕਮਲਪੁਣਾ
 ਕਮਲਿਅਤ }
 ਕਮਾਈਦਾਰ—(ਵਿ.) ਕਮਾਉ
 ਕਮਾਈਦਾਰੀ—(ਇ.) ਕਮਾਉ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਕਮਾਰਾ—(ਵਿ.) ਕੁਆਰਾ
 ਕੰਮੀ ਕਾਂ—(ਪੁ.) ਕੰਮੀ ਕਮੀਨ
 ਕੰਮੋਂ ਤੇ ਖਲੋ ਵੰਢਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਤੇ ਲੱਗ ਜਾਣਾ
 ਕੰਮੋਂ 'ਚ ਲਠਮ (ਲੜੰਮ) ਬਾਹੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਵਿਚ
 ਬੜੰਮ ਪਾ ਦੇਣਾ
 ਕਰ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਰ ਲੈਣਾ
 ਕਰ ਪਰੇ ਕੀ, ਆਵੀ ਘਰੇ ਕੀ—(ਅਖੌ.) ਕਰ ਪਰਾਈਆਂ,
 ਆਵੀ ਜਾਈਆਂ
 ਕਰਕ-ਨਾਥ—(ਪੁ.) ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੁੱਕੜ
 ਕਰਗ—(ਇ.) ਕਰਘ
 ਕਰੰਗ—(ਪੁ.) ਪੋਠੋਹਾਰ ਦਾ ਇਕ ਨਾਲਾ
 ਕਰਘ—(ਇ.) ਤਣਾਂ
 ਕਰਜੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਉਧਾਰ ਤੇ
 ਕਰੱਟਾ—(ਪੁ.) ਸਿਆਪਾ, ਪਿੱਟਣਾ
 ਕਰੱਟਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਰੁਧ ਕੰਮ ਕਰਨਾ
 ਕਰਨੀ—(ਇ.) ਅਹਿਸਾਨ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚਾੜ੍ਹਨਾ)
 ਕਰੁਲ—(ਇ.) ਚੀਸ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲੀ ਚੀਕ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਕਰਲੁੱਦ—(ਪੁ.) ਕੁਰਲਾਟ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ)
 ਕਰਾਇਤਾ ਚਰਾਇਤਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਖੂਨ ਮੁਸੱਫਾ ਬੂਟੀ
 ਕਰਾਂਚੀ—(ਇ.) ਇਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਗੱਡਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਲਦ
 ਖਿਚਦੇ ਹਨ
 ਕਰਾਂਢਾ—(ਪੁ.) ਉਹ ਥਾਂ ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿੱਕਰ ਉੱਗੇ ਹੋਏ
 ਹੋਣ

ਕਰੀ ਘਿੰਨਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕਰ ਲੈਣਾ
 ਕਰੀ ਲੈਣਾ }
 ਕਰੀਚਣੀ } (ਇ.) ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਛੱਲੇ ਜੋ ਵਿਆਹ
 ਕਰੀਚਣੀਆਂ (ਬ.ਵ.) } ਜਾ ਕੇ ਲਾੜੇ ਸਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ
 ਹਨ; ਕੜੀਚਣੀਆਂ
 ਕਰੀਰ—(ਇ.) ਕਿਰਕ
 ਕਰੁੰਡ ਮਰੁੰਡ ਹੋਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਪਾਲੇ ਨਾਲ ਠਰ ਠਰ ਕੇ
 ਕਰੁੰਡ ਹੋਣਾ } ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੇੜ ਲੈਣਾ ਕਿ
 ਕਰੁੰਡ ਮੁਰੁੰਡ ਹੋਣਾ } ਗੋਡੇ ਠੋਡੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਲੱਗਣ
 ਕਰੁ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਪੱਤੇਬਾਜ਼
 ਕਰੁਲਾ—(ਪੁ.) ਅਜਵਾਇਣ, ਸੌਂਫ ਅਤੇ ਗੁੜ ਆਦਿ ਚੀਜ਼ਾਂ,
 ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਚਿੱਥ ਕੇ ਮਾਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ
 ਨੂੰ ਪੇਟ ਦਰਦ ਲਈ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ.
 ਦੇਣਾ)
 ਕਰੇਜੀ—(ਵਿ.) ਕਕਰੇਜੀ, ਉਨਾਬੀ
 ਕਰੈਂਚੀ—(ਇ.) ਕਰਾਂਚੀ
 ਕਲੱਸਰ—(ਵਿ.) ਇਕਲੱਸਰ, ਇਕੱਲਾ
 -ਕਲੱਸਰ-ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਇਕਲੱਸਰ-ਪੁਣਾ, ਇਕੱਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਕਲੰਘ } (ਇ.) ਕਰਘ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੀ)
 ਕਲਘ }
 ਕਲਚੀਟ—(ਇ.) ਕਾਲ ਕਲੀਚੀ 'ਬੂਜੇ ਤੇ ਕਲਚੀਟਾਂ ਸੋਜ਼ੋਂ ਕਰਦੇ
 ਕੂਕਾਂ ਚਾਂਗ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਕਲਡੋਡਾ—(ਪੁ.) ਕੰਵਲ ਦਾ ਬੀਜ
 ਕਲੁਡ } (ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਘਟੀਆ ਜਿਹਾ ਸਾਗ
 ਕਲਢ }
 ਕੱਲਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਗੂੰਗਾ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਕਲਮਾ ਈ ਗੜ੍ਹੰਦ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਦਿ ਮੂਲ ਹੀ ਗਾਇਬ
 ਹੋਣਾ
 ਕਲਰੇਠਾ—(ਵਿ.) ਕੱਲਰ ਸਬੰਧੀ, ਕੱਲਰੀ
 ਕਲਵੱਤਰ—(ਪੁ.) ਆਰਾ
 ਕਲਵਤਰੀ—(ਇ.) ਆਰੀ
 ਕੱਲਾ—(ਵਿ.) ਗੂੰਗਾ
 -ਕੱਲੇ ਨੀਆਂ ਕੱਲਾ ਜਾਣੇ } (ਅਖੌ.) ਗੂੰਗੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਗੂੰਗੇ ਦੀ
 ਜਾਂ ਕੱਲੇ ਨੀ ਮਾਂ } ਮਾਂ ਹੀ ਸਮਝੇ
 ਕਲੁ—(ਪੁ.) ਖੰਡ ਨਾਲ ਗਲੇਫੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਮੱਠੀ
 ਕਲਾੜ—(ਪੁ.) ਕਰਨਾਰ
 ਕਲਾੜੀ—(ਇ.) ਦੁੰਬੇ ਦੀ ਚੱਕਲੀ
 ਕਲਿਆੜ—(ਪੁ.) ਕਰਨਾਰ
 ਕਲੀ—(ਇ.) ਭੜੋਲੀ

ਕਲੁਖਤ—(ਇ.) ਕੁਲੀਖ
 ਕਲੁਟਾ—(ਵਿ.) ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ
 ਕਲੁਲਾ—(ਪੁ.) ਕਰੂਲਾ
 ਕਲੁਲੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਰਾਜ ਮਾਂਹ
 ਕਲੇਜੇ (ਆਂ) ਕੀ ਹੱਥ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ ਹੱਥ
 ਪਾਉਣਾ
 ਕਲੇਜੀ—(ਵਿ.) ਕਾਕਰੇਜੀ
 ਕਲੋਹਣਾ } (ਵਿ.) ਕੜਾ, ਬਦਸ਼ਕਲ,
 ਕਲੋਹੜਾ } 'ਵੇਖ ਕਲੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਉਸਦੀ,
 ਕਲੋਬੜਾ } ਜਿਗਰ ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਗਲਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਕਲੋਵੜਾ }
 ਕਲੋਕਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਲੁ
 ਕਲੋਕਾ }
 ਕਲੋਭੜਾ—(ਵਿ.) ਕੋਬਾ
 ਕਵੀਆਂ ਕੱਪਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ
 ਕਵਾੜਾ—(ਪੁ.) ਕੁਹਾੜਾ
 ਕਵਾੜੀ—(ਇ.) ਕੁਹਾੜੀ
 ਕੰਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਦਿਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ
 ਰੱਖਣਾ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ
 ਕਵੇਹਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਹੇ ਜਿਹਾ
 ਕੜ—(ਇ.) ਬੇੜੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਪਾਸਾ
 ਕੜਕਾਰ—(ਪੁ.) ਕੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼
 ਕੜਕੁੱਲਤ—(ਇ.) ਕੰਨਘੁਰਲ
 ਕੜਮੇਟਾ—(ਪੁ.) ਕੁੜਮੇਟਾ
 ਕੜਮੇਟੀ—(ਇ.) ਕੁੜਮੇਟੀ
 ਕੜਲੋ ਕੜਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਾੜ ਕਾੜ
 ਕੜਾਹ—(ਪੁ.) ਕੜਾਹਾ
 ਕੜੀਹ—(ਇ.) ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਰਿੜ੍ਹ ਕੇ ਆਈ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਭੋਰ
 ਚੋਰ
 ਕੜੁਕ—(ਵਿ.) ਕੁੜਕ
 ਕੜੁਕ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੜਕ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਕੜੁਕੀ—(ਇ.) ਕੁੜੁਕੀ
 —ਕੜੁਕੀ' ਚ ਫਾਸਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੜੁਕੀ ਵਿਚ ਫਸਣਾ
 ਕੜੁਕੂੰ—(ਪੁ.) ਕੁੜ ਕੁੜੁ
 ਕਾਂ-ਕਲੀਚੀ—(ਇ.) ਕਾਲ-ਕਲੀਚੀ
 ਕਾਂ-ਗਰੋਲਾ } (ਪੁ.)
 ਕਾਂ-ਗਰੋਲੀ } (ਇ.) ਕਾਂ ਵਾਂਗ ਫੇਲਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ

ਕਾਂ-ਡੋਡਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਜਾਂ
 ਖੇਡ । ਮੁੰਡੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ
 ਬਾਹਾਂ ਸਲੀਬ ਵਾਂਗ ਪਸਾਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ
 ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਸੋਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਫੇਰ
 ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਬਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ
 ਛੇੜਦੇ ਤੇ ਮੁੱਕੇ-ਧੱਫੇ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ।
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ)
 ਕਾਈਂ—(ਪੜ.) ਕਿਸ
 ਕਾਇਮੀ—(ਇ.) ਸਥਿਰਤਾ
 ਕਾਇਮੀ ਨਾ ਰਹਿਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਦਿਲ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ
 ਕਾਸ਼ਕ—(ਇ.) ਚਮਚਾ, ਕੜਫੀ
 —ਕਾਸ਼ਕੀ—(ਇ.) ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਕਾਸ਼ਕ, ਚਮਚੀ
 ਕਾਸਬੀ—(ਪੁ.) ਜੁਲਾਹਾ
 —ਕਾਸਬਿਆਣ } (ਇ.) ਜੁਲਾਹੀ
 —ਕਾਸਬਿਆਣੀ }
 ਕਾਸਵਣ—(ਇ.) ਕਾਸਬਣ
 ਕਾਸਵੀ—(ਇ.) ਕਾਸਬੀ
 ਕਾਂਸ਼ੀ—(ਇ.) ਕਾਂਸੀ
 ਕਾਂਸ਼ੀ - (ਇ.) ਤਸੀਲ ਗੁਜਰਖਾਨ ਦਾ ਇਕ ਨਾਲਾ
 ਕਾਂਹ—(ਪੜ.) ਕਿਸਾਂਹ
 ਕਾਂਹ—(ਇ.) ਤਣਾਂ (ਤੱਕੜੀ ਦੀ)
 'ਕਾਹਸੀ—(ਵਿ.) ਇਕਾਸੀ
 'ਕਾਹਸੀਆ—(ਵਿ.) ਇਕਾਸੀਆ
 ਕਾਹਲਸੀ—(ਇ.) ਕਾਹਲੀ, ਘਬਰਾਹਟ
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਉਣੀ, ਪੈਣੀ)
 ਕਾਹਲਸੀ ਉੱਠਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਾਹਲੀ ਪੈਣੀ
 ਕਾਹੜਾ—(ਪੁ.) ਫਿਕਰ, ਚਿੰਤਾ, ਝੋਰਾ
 ਕਾਹੜਿਆਂ 'ਚ ਪਾਣਾ(ਬਾਹਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਕਰਨਾ
 ਕਾਹੜਿਆਂ 'ਚ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋਣਾ
 ਕਾਕੜਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਰੋਗ, ਲਾਕੜਾ ਕਾਕੜਾ
 ਕਾਗੁਤ—(ਪੁ.) ਕਾਗਜ਼
 ਕਾਗੁਤਾਂ ਨੀ ਬੇੜੀ ਤੇ ਬਾਂਦਰ ਮਲਾਹ—(ਅਖੋ.) ਕਾਗਦਾਂ
 ਦੀ ਬੇੜੀ ਦੇ ਬਾਂਦਰ ਮਲਾਹ
 ਕਾਚ—(ਇ.) ਮੱਕੀ ਦੀ ਕੱਚੀ ਛੱਲੀ
 ਕਾਂਚ—(ਇ.) ਕੈਂਚ
 ਕਾਚਰਾ—(ਵਿ.) ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲਾ
 ਕਾਚਮਾਚ—(ਇ.) ਕੈਚ ਮੈਚ (ਸਾਗ)
 ਕਾਛ—(ਇ.) ਕੱਛਣ ਦੀ ਵਿਉਂਤ, ਕੱਛ

ਕਾਛਵਾਂ—(ਵਿ.) ਕੱਛਵਾਂ
 ਕਾਛਾ ਬਾਜਰਾ—(ਪੁ.) ਉਹ ਬਾਜਰਾ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਬੀਜੀ ਹੋਈ ਫਸਲ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਚੁਣਿਆ ਜਾਏ
 ਕਾਜ—(ਪੁ.) ਵਿਆਹ
 ਕਾਠਕੜਾ—(ਪੁ.) ਕਾਠੜਾ
 ਕਾਠੀ—(ਇ.) ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਜਿਲਦ
 ਕਾਢ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹੰਢਣਾ, ਚਲਣਾ, ਦੇਰ ਤਕ ਜਾਣਾ
 ਕਾਣ ਮਾਣ ਕੋਕਲੇ—(ਪੁ.) ਚੀਚੇ ਚੀਚ ਘਚੋਲੀਆਂ
 ਕਾਣਾ ਬੂਟਾ—(ਪੁ.) ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤਣ ਜਾਂ ਖਾਣ ਦਾ ਭਾਂਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੈਣਾ)
 'ਕਾਨੁਵਾਂ—(ਵਿ.) ਇਕਾਨਵਾਂ
 'ਕਾਨੁਵੈਂ—(ਵਿ.) ਇਕਾਨਵੈਂ
 ਕਾਪ—(ਇ.) ਕਾਤਰ, ਕਤਰ, ਕਾਟ
 ਕਾਪਾ—(ਪੁ.) ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਦਾ ਭਾਵ (ਪਤੰਗ ਦੇ) (ਲਾ.ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ)
 ਕਾਂਪਾ—(ਵਿ.) ਕਾਂਟਾ
 ਕਾਬਰ—(ਵਿ.) ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਸਿਆਣਾ, ਦਾਨਾ
 ਕਾਬਰੀ—(ਇ.) ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ, ਸਿਆਣਪ, ਦਾਨਾਈ, ਚਤੁਰਾਈ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਦੱਸਣੀ)
 ਕਾਬਰੀ ਸਾੜਨੀ } (ਮੁਹਾ.) ਡੀਂਗਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ,
 ਕਾਬਰੀਆਂ ਸਾੜਨੀਆਂ } ਚਲਾਕੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ
 ਕਾਮ—(ਇ.) ਕਾਂਪ (ਛੱਤਰੀ, ਪਤੰਗ ਦੀ)
 ਕਾਰੀ—(ਵਿ.) ਕੰਮ ਦਾ, ਲਾਭਦਾਇਕ, ਗੁਣਕਾਰੀ
 'ਹੁਸਨ ਜਮਾਲ ਤੇਰਾ ਕਿਸ ਕਾਰੀ?' (ਸ਼ੈਫੁਲ)
 ਕਾਰੀ ਨਾ—(ਵਿ.) ਕੰਮ ਦਾ
 ਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੰਡਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਕਾਰੀ ਕਰੀ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੰਡਾ ਕਰ ਦੇਣਾ
 ਕਾਰੀਵੰਦਾ—(ਵਿ.) ਕਾਰਆਮਦ
 ਕਾਲਪੀ ਮਿਸਰੀ } (ਇ.) ਕੂੜਾ ਮਿਸਰੀ
 ਕਾਲਫੀ ਮਿਸਰੀ }
 ਕਾਲ-ਭਰਮਾਂ } (ਵਿ.) ਸਿਆਹੀ, ਮਾਇਲ
 ਕਾਲ-ਭਰਵਾਂ }
 ਕਾਲਾ ਕਟਵਾ—(ਵਿ.) ਕਾਲਾ ਕੱਟ
 ਕਾਲਾ ਡੋਡ—(ਪੁ.) ਧਮੁੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਆਲ ਵਿੱਚ ਡੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਲੱਤਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ
 ਕਾਲਾ ਪੁੱਤ—(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਾਲਾ

ਕਾਲਿਆਂਈ—(ਇ.) ਕਾਲਖ, ਕਲਿੱਤਣ
 ਕਾਲੀ ਚੀਟ—(ਇ.) ਧਮੁੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਆਲ ਵਿਚ ਡੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲੱਤਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ
 ਕਾਵੜ (ਲਹਿੰ)—(ਇ.) ਗੁੱਸਾ, ਤੈਸ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਖਾਣੀ ਲੱਗਣੀ)
 ਕਿਆਸ—(ਪੁ.) ਕਿਆਸ, ਨਿਆਂ, ਇਨਸਾਫ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ)
 —ਕਿਆਸੀ—(ਇ.) ਕਿਆਸੀ, ਨਿਆਂਕਾਰੀ
 —ਬੇਕਿਆਸਾ—(ਵਿ.) ਜੋ ਕੀਤੀ ਨਾ ਜਾਣੇ
 ਕਿਆੜੀ—(ਇ.) ਕਿਆੜਾ
 ਕਿਆੜੀ ਖੋਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਤ ਪੁੱਟਣਾ
 —ਚੋਰੇ (ਚੋਰੈ) ਨੀ ਮਾਂ ਕਿਆੜੀ } (ਅਖੌ.) ਚੋਰ ਦੀ
 ਖੋਹੇ (ਖੋਹੈ) } ਮਾਂ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਮੂੰਹ
 ਕਿਸਾਂ } (ਪੜ.) ਕਿਸ ਨੂੰ
 ਕਿਸਾਂਹ }
 ਕਿਸੇ ਕੁਲੀ ਤੇ ਨਾ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਗਲ ਨਾ ਮੰਨਣੀ
 ਕਿਸੇ ਦੰਦੇ ਲਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ
 ਕਿਸੇ ਦੰਦੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੰਨੇ ਲਾਣਾ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੰਮੇ ਨਾ—(ਵਿ.) ਨਿਕੰਮਾ
 ਕਿਕਰਾਂਢਾ—(ਪੁ.) ਕਿੱਕਰਾਂ ਦਾ ਬੁੰਡ, ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿੱਕਰ ਉੱਗੇ ਹੋਏ ਹੋਣ
 ਕਿਕਰੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਕਿੱਕਰ
 —ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਕਿੱਕਰੀ } (ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਤੇ
 ਰਹੀ ਸਵਾਰੀ ਸਿੱਕਰੀ } ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲੇ ਜਾਣੋਂ ਸਲਾਹ ਰਹਿ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਕਿੱਚਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ
 ਕਿਚਰਕ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿੰਨੇ ਚਿਰ ਤੀਕ, 'ਕਿਚਰਕ ਰੱਖਾਂ ਢੱਕ ਦਿਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ਼ਕੋਂ ਛੱਟ ਚਮਾਂਦੇ' (ਸ਼ੈਫੁਲ)
 ਕਿਚਰਾਂ ਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿੰਨੇ ਚਿਰ ਦਾ
 ਕਿਝ—(ਵਿ.) ਕੁਝ
 —ਕਿਝ ਖਾਈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰ ਖਾ ਬਹਿਣਾ
 ਕਿਤ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਤੇ
 ਕਿਬਾਈਉਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ
 ਕਿੰਦ—(ਇ.) ਗੈਰਤ
 ਕਿਦਾਈਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦਾਈਂ, ਕਦੇ
 ਕਿਦੁਓਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਸ ਦਿਉਂ, ਕਿਸ ਦਰੋਂ, ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ
 ਕਿੱਦੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰ

ਕਿਧਰੈ ਕੁਧਰੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਦੀ ਕਦਾਈਂ
 ਕਿਧਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੋਂ
 ਕਿਨੇ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਨੇ
 ਕਿਰਕ—(ਇ.) ਬਟੇਰੇ ਫੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ
 ਸਾਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਬਟੇਰੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ
 ਹੈ; ਰੇਤ
 ਕਿਰਕਟੀਆਂ—(ਇ.) ਖਿੱਤੀਆਂ
 ਕਿਰਕਲਾ—(ਪੁ.) ਕੋਹੜ ਕਿਰਲਾ
 ਕਿਰਕਲਾ—(ਵਿ.) ਕਿਰਕ ਵਾਲਾ
 ਕਿਰਕੁਲੀ—(ਇ.) ਕਿੱਕਲੀ
 ਕਿਰਕੁਟਾਂ—(ਇ.) ਕਿਰਕੱਟੀਆਂ
 ਕਿਰਿਉਂ—(ਇ.) ਕਿਰਿਆ
 —ਕਿਰਿਉਂ ਸਤਾਹਰਵਾਂ—(ਪੁ.) ਕਿਰਿਆ ਤੇ ਸਤੁਰਵਾਂ
 —ਕਿਰਿਉਂ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ
 ਸੋਗ ਮਨਾਉਣਾ
 ਕਿਰਿਉਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ
 ਕਿਰਿਆ—(ਇ.) ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਦੀ ਸਮੱਗੀ
 ਕਿਰੀਂ—(ਪੁ.) ਕਰੀਰ
 ਕਿਰੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੇ
 ਕਿਰੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੋਂ, ਕਿਤੋਂ
 ਕਿਲਟਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਪਹਾੜੀ ਟੋਕਰਾ ਜੋ ਹੇਠੋਂ
 ਤੰਗ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਮੋਕਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਿੱਠੂ
 ਕਿੱਲੇ ਬੱਧਾ—(ਵਿ.) ਯਕੀਨੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਜਾਂ ਪੱਕਾ, ਯਕੀਨੀ
 ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਦਾ
 ਕਿੱਲੇ ਨੀ ਮਿੱਟੀ ਲੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਰਚ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਰਕਮ
 ਨੂੰ ਲਭਣਾ, ਖਰਚ ਹੋਈ ਰਕਮ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ
 ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਦਾਂ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਖਰਚ ਹੋ ਗਈ ਹੈ
 ਕਿੱਲੇ ਨੇ ਯੋਰ ਖਿੰਘਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿੱਲੇ ਦੇ ਜੋਰ ਤੇ
 ਆਕੜਨਾ
 ਕੀਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਵੇਂ
 ਕੀਹਰ ਕਰਾਂਢਾ—(ਪੁ.) ਬਾਲ-ਬੱਚੇ (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ)
 ਕੀਹੜ—(ਪੁ.) ਕੀੜ੍ਹ
 ਕੀਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਉਂ
 ਕੀਤੀ ਕਤਰੀ ਖੁਹੈ 'ਚ ਬਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੀਤੀ ਕਤਰੀ
 ਖੁਹ ਵਿਚ ਪਾਉਣੀ
 ਕੀਤੀ ਕਰਤੀ—(ਇ.) ਕੀਤੀ ਕਤਰੀ
 ਕੀਤੀ ਨਾ ਭੰਨਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਹਿਸਾਨਮੰਦ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ
 ਕੀਤੀ ਜਾਣਨਾ, 'ਕੀਤੀ ਤੇਰੀ ਭਨਸਾਂ ਨਾਹੀ',
 ਸੁਖਨ ਇਹੋ ਸੁਣ ਮੇਰਾ' (ਸੈਫਲ)

ਕੀਨਸ—(ਇ.) ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ (ਬਹੁਵਚਨ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
 ਕੀਨਸਾਂ)
 —ਕੀਨਸਾਂ ਕਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਨੁਕਸ ਛਾਂਟਣੇ
 ਕੀਨਾ—(ਪੁ.) ਅਣਖ
 ਕੀੜੇ ਪਾਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁਲਾਹਣਾ, ਬੁਰਾ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਐਬ
 ਛਾਂਟਣੇ, ਨੁਕਸ ਕੱਢਣੇ
 ਕੁਆਹਰਾ—(ਵਿ.) ਕੁਆਸਾ
 ਕੁਸ—(ਪੜ.) ਕਿਸ
 ਕੁਸ ਨਾ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਦਾ
 ਕੁਸ ਕੀ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਨੂੰ
 ਕੁਸਿਫਤ—(ਇ.) ਨੁਕਸ, ਐਬ, ਨਿੰਦਾ
 ਕੁਸੇ } (ਪੜ.) ਕਿਸੇ
 ਕੁਸੈ }
 ਕੁਸੇ ਗੱਲੇ ਜੋਗਾ ਹੋਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਜੋਗਾ
 ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਕੁਸੇ (ਕੁਸੈ) ਅੱਡੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੰਨੇ ਲਾਉਣਾ,
 ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ
 ਕੁਸੇ ਦੰਦੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੰਨੇ ਲੱਗਣਾ
 ਕੁਸੇ ਦੰਦੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੰਨੇ ਲੱਗਣਾ
 ਕੁਸੈ—(ਪੜ.) ਕਿਸੇ
 ਕੁੱਕੜ-ਕੜਾਹੀ—(ਇ.) ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਦਾ ਬਹੁ-ਭਾਂਤੀ ਭੋਜਨ
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਖਾਣੀ)
 ਕੁੱਕੜ ਕੱਕੜ ਦੋਂਹ ਜਣਿਆਂ } (ਅਖੌ.) ਕੁੱਕੜ ਚੰਗੀ
 ਤੇ ਭਸ ਖਰਾਬਾ ਤੈਂਹ ਜਣਿਆਂ } ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੀ ਖਾ
 ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਿੰਨ ਹੋ
 ਜਾਣ ਤਾਂ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ
 ਕੁੱਕੜ ਬੁੰਡੀ—(ਵਿ.) ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਪੁੰਛ ਵਰਗੀ
 ਕੁੱਕੜੂ—(ਪੁ.) ਕੁੱਕੜ
 ਕੁਕਾਰਾ—(ਪੁ.) ਕਾਕਾਰਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਵਾਣਾ, ਪਾਣਾ, ਪੈਣਾ)
 ਕੁੰਗੂ ਨੀ ਕਟੋਰੀ ਸਿਰੇ ਤੇ ਪੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ
 ਸਿਹਰਾ ਸਿਰ ਹੋਣਾ
 ਕੁੱਛ—(ਇ.) ੧. ਗੋਸ਼ਾ, ਗੁਠ, ਖੁੰਜਾ ੨. ਗੋਦੀ, ਕੱਛ
 —ਕੁੱਛਾਂ ਫੋਲਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣੀ
 —ਕੁੱਛਾਂ ਵਿਚ ਵੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ੧. ਹਾਰ ਖਾ ਕੇ ਜਾਂ
 ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜਾ ਲੁਕਣਾ,
 ੨. ਮਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਵੜਿਆ
 ਕੁੱਛੜ ਚਾਂਦਿਆਂ (ਚਾਨਿਆਂ) ਭੁਏਂ ਢਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.)
 ਕੁੱਛੜ ਚੁਕਿਆ ਭੋਂ ਤੇ ਡਿਗਣਾ
 ਕੁਛੜੈ (ਕੁਛੜੈ) ਨਾ ਜਾਕੁਤ (ਜਾਤਕ)—(ਪੁ.) ਕੁੱਛੜ ਦਾ
 ਬਾਲ

ਕੁਛੜੇਲਾ—(ਵਿ.) ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ,
ਬਹੁਤ ਲਾਡਲਾ

ਕੁਜਾ—(ਇ.) ਕੁਥਾਂ, ਮਾੜੀ ਥਾਂ, ਮੰਦੀ ਥਾਂ

—ਜਾ ਕੁਜਾ—(ਇ.) ਥਾਂ ਕੁ ਥਾਂ

—ਜਾਈ ਕੁਜਾਈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾ ਕੁਜਾ

ਕੁਜਿਨਸ—(ਇ.) ਮਾੜੀ ਜਿਨਸ, ਦੂਜੀ ਜਾਤੀ, 'ਜਿਨਸ ਕੁਜਿਨਸ
ਮੁਹੱਬਤ ਮੇਲੇ, ਨਾ ਸਿਆਣਪ ਕਰਦੀ' (ਸੈਫੁਲ)

ਕੁਝ ਕਜਾਂ—(ਇ.) ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਤਕਲੀਫ, ਕੋਈ ਹਰਜ ਮਰਜ

ਕੁਝ ਗਿਆ ਪੰਜਾਵਣੀ, ਕੁਝ ਗਿਆ ਕਤਾਵਣੀ }
ਘਰ ਜਾਹ ਬਾਟਾ ਮੁਨਾਵਣੀ

(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਭੋਲੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਸੋਂ ਉਹਦਾ
ਧਨ ਮਾਲ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪੱਜ
ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਕੁਝ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਨਾ }
ਕੁਝ ਨਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕੁਝ ਨਾ ਅਹੁੜਨਾ

ਕੁਝ ਦਾਣੇ ਗਿੱਲੇ }
ਕੁਝ ਜੰਦਰੇ ਢਿੱਲੇ } (ਅਖੋ.) ਕੁਝ ਕੰਮ ਔਖਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੰਦ
ਮਾੜੇ

ਕੁਝ ਦੁੱਧੋਂ ਕੁਝ ਦਹੀਉਂ } (ਅਖੋ.) ਜਦ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ
ਕੁਝ ਤੁੱਧੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਉਂ } ਸਫਾਈ ਵਲ ਆਉਣ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣ
ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲਈ ਢਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲੈ
ਮਰਨਾ

ਕੁਝ ਲਗਨਾ—(ਪੁ.) ਕੁਝ ਲਗਦਾ ; ਖਾਵੰਦ, ਪਤੀ (ਮਿਹਣੇ
ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ; ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਸਾਕ

ਕੁੱਟ ਕਢਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ

ਕੁੱਟ ਚੜ੍ਹਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰ ਪੈਣੀ

ਕੁੱਟ ਚਾਹੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰਨਾ, ਕੁੱਟਣਾ, ਕੁਟਾਈ ਕਰਨੀ

ਕੁਟਿਹਰਾ—(ਪੁ.) ਮਾਰ ਕੁੱਟ

ਕੁਟਿਹਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰ ਕੁੱਟ ਹੋਣੀ, ਕੁੱਟ ਪੈਣੀ,
ਕੁਟਾਈ ਹੋਣੀ

ਕੁਠਿਆਲੀ—(ਇ.) ਕੁਠਾਲੀ

ਕੁੰਢ—(ਵਿ.) ਜਮਾਨੇ ਸਾਜ਼

ਕੁੰਢ ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਜਮਾਨੇ ਸਾਜ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ ਜਾਂ ਗੁਣ

ਕੁਣੂ—(ਪੜ.) ਕੋਣ

ਕੁਣੂ ਤੇ ਕੁਣੂ ਈ ਸਹੀ—(ਅਖੋ.) ਕੋਣ ਤੇ ਕੋਣ ਹੀ ਸਹੀ

ਕੁਣਸ—(ਇ.) ਖੁਣਸ

ਕੁਣਾ—(ਪੁ.) ਨੀਂਹ, ਬੁਠਿਆਰ, 'ਮਾਂ ਜਹੀ ਮਾਸੀ, ਕੰਧ ਕੁਣੇ
ਤੇ ਜਾਸੀ'

ਕੁਣਾ—(ਪੁ.) ਗੁਣਾ, ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਲਈ ਮਿਥਿਆ
ਗੁਪਤ ਚਿਨ੍ਹ

—ਕੁਣੇ ਪਾਣਾ (ਬਾਹਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਗੁਣੇ ਮਾਰਨਾ

ਕੁਣਾਹਦਾ } (ਵਿ.) ਕੁਣ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਾਣ
ਕੁਣਿਆਹਦਾ } (ਕੁਣ) ਹੋਵੇ, 'ਦਾਜ ਖਿਲਾਰ ਦਿੱਤਾ
ਕੁਣਿਆਧਾ } ਅਸਮਾਨੇ ਪੀਹੜਾ ਪਲੰਘ ਕੁਣਾਹਦਾ'
(ਸੈਫੁਲ)

ਕੁੱਤ—(ਇ.) ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਬਾਬ, ਗਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ,
ਬਣਨੀ, ਬਣਾਣੀ)

ਕੁਤਕੁਤ—(ਇ.) ਕੁਤਕੁਤਾਕੀ, (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)

ਕੁਤਕੁਤਾੜੀ—(ਇ.) ਕੁਤਕੁਤਾਰੀ, ਕੁਤਕੁਤੀ

ਕੁਤੁਰਾ—(ਵਿ.) ਭੈੜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਚੌੜ
ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ

ਕੁੱਤਾ ਕੁੱਤੇ ਨਾ ਵੈਰੀ—(ਅਖੋ.) ਕੁੱਤਾ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਵੈਰੀ

ਕੁੱਤਿਆ ! ਤੈਂ-ਢਾ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ } (ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਲਿਹਾਜ਼ ਮਾਲਕ
ਤੈਂ-ਢੇ ਸਾਈਏਂ ਨਾ ਮੂੰਹ ਐ } ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹਦੇ
ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ

ਕੁਤਿਆਮ—(ਪੁ.) ਕੁੱਤਪੁਣਾ

ਕੁੱਤੇ ਨੀ ਫਚੂਲ—(ਇ.) ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ

ਕੁੱਤੇ ਨੀ ਸਿਰੀ ਖਾਈ ਕੇ ਜਮਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਾਂ ਖਾ ਕੇ
ਜਮਣਾ

ਕੁਥਾਈ }
ਕੁਥਾਏਂ } (ਇ.) ਕੁਥਾਂ

ਕੁਥਾਈਂ ਫਾਸਣਾ }
ਕੁਥਾਏਂ ਫਾਸਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਕੁਥਾਂ ਫਸਣਾ

ਕੁਥੇ }
ਕੁਥੈਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿੱਥੇ

ਕੁਥੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿੱਥੋਂ

ਕੁਦਣੀ—(ਇ.) ਕੁੱਦਣ ਦਾ ਭਾਵ ਜਾਂ ਅਮਲ

ਕੁੰਦਲ—(ਇ.) ਦੱਡ

ਕੁੱਧਰ }
ਕੁਧੁਰ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰ

ਕੁਧਰੇ }
ਕੁਧਰੈਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੇ, ਕਿਤੇ

ਕੁਧਰੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੋਂ

ਕੁੱਪਾ ਰੁੜੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘਿਉ ਦਾ ਕੁੱਪ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਣਾ

ਕੁਛੜਾਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਸੌਣ ਦਾ ਵੇਲਾ

ਕੁਛੜਾਂ ਵੇਲਾ—(ਪੁ.) ਗਤ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਸੌਣ ਵੇਲਾ,
ਸੌਣਾ

ਕੁੱਬਤ—(ਇ.) ਕੁੱਵਤ
 —ਕੁਬਤੀ—(ਵਿ.) ਕੁੱਵਤ ਵਾਲਾ
 —ਨਾਕੁਬਤੀ—(ਇ.) ਨਾਤਾਕਤੀ
 ਕੁੱਬੇ ਕੀ ਲੱਤ ਕਾਰੀ ਅੱਛਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੱਬੇ ਨੂੰ ਲੱਤ ਕਾਰੀ ਆਉਣਾ
 ਕੁਭੇੜ—(ਪੁ.) ਮਾੜੀ ਤਰਾਂ ਲੜੀ ਲੜਾਈ, ਕਮੀਨਿਆਂ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ
 —ਭੇੜ ਭਿੜੀਏ, ਕੁਭੇੜ ਨਾ ਭਿੜੀਏ—(ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਲੜਾਈ ਬਗੜਾ ਤਾਂ ਬੇਸ਼ਕ ਕਰੋ ਸਾਉਪੁਣੇ ਦੀ ਹੱਦ ਨਾ ਉਲੰਘੋ
 ਕੰਭੈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਿਆਹ ਦੀ ਇਕ ਰਸਮ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲੜਕੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭਰੇ ਉਸ ਘੜੇ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਕੁਰਖ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਰਾਜ ਮਾਂਹ, ਮੁੱਠੀ
 ਕੁਰਬੂ-ਦਾਣਾ—(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਕੁਰਬਣ ਵਾਲਾ; ਕੁਰਬੂ
 ਕੁਰਬ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਦਰ ਘਟਾਉਣੀ
 ਕੁਰਬ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਦਰ ਘਟਣੀ
 ਕੁਰਬ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਦਰ ਵਧਣੀ, ਮੁਲ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਮਾਣ ਵਧ ਜਾਣਾ, ਭਾਗ ਲੱਗਣੇ
 ਕੁਰਬ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਦਰ ਵਧਾਉਣੀ
 ਕੁਰਮਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਕੁਮਲਾਉਣਾ
 ਕੁਰਲੱਟ—(ਪੁ.) ਕੁਰਲਾਟ
 ਕੁਰਲੁਦ—(ਪੁ.) ਕੁਰਲਾਟ
 ਕੁਰੇ ਕੁਰੇ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੂਰ ਕੂਰ ਕਰਨਾ
 ਕੁਰੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਧਰੇ, ਕਿਤੇ
 ਕੁਰੇ }
 ਕੁਰੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਿਤੋਂ
 ਕੁਲੁਡ—(ਪੁ.) ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਘਟੀਆ ਸਾਗ
 ਕੁਲੱਬ—(ਇ.) ਕੁਲੱਬੀ
 ਕੁਲਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਿਦਣਾ
 ਕੁਲਾਘਾ—(ਇ.) ਸ਼ਲਾਘਾ ਦੇ ਉਲਟ, ਨਿੰਦਿਆ
 ਕੁਲਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਕੁਰਲਾਉਣਾ
 ਕੁਲਾਫਾਤ—(ਇ.) ਖੁਰਾਫਾਤ
 ਕੁਵੱਝਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕੁਵੱਝਾ
 ਕੁਵੜ—(ਪੁ.) (ਵਪਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ) ਉਹ ਮਾਲ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਗਾਹਕ ਨਾ ਹਵੇ

ਕੁਵੱੜ ਪੱਲੇ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਣ ਜਾਣਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਫੁਟਕਾਰਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇ
 ਕੁੜਕੂੰ—(ਪੁ.) ਕੁੜਕੜੂੰ
 ਕੁੜਮ-ਕੜਾਹੀ—(ਇ.) ਕੁੜਮਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਚੰਗਾ ਭੋਜਨ
 ਕੁੜਮ ਕੁੜਮ ਰਲੇ ਤੇ } (ਅਖੋ.) ਦੇ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ
 ਵਿਚੋਲੇ ਰਹੇ ਖਲੇ } ਜਦ ਵਿਚੋਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਮੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਕੁੜੀ ਕੁੜੀ ਨੀ ਮਰੀ ਗਈ ਤੇ } (ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਨਵੀਂ
 ਕੁੜੀ ਕੁੜੀਆਂ 'ਚ ਰਲੀ ਗਈ } ਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ ਆਪਣਾ ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਪਹਿਲੀ ਉਮਰੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਫੇਰ ਕੁੜੀ ਚਿੜੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
 ਕੁੜੀਉਂ ਵਹੁਟੀ ਬਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਦੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੰਵਰ ਕੇ ਵਧੀਆ ਹੋ ਸਾਣਾ
 ਕੁੜੀਉਂ ਵਹੁਟੀ ਬਣਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਦੀ ਜੇਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰ ਸੰਗਾਰ ਕੇ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਬਣਾ ਦੇਣਾ
 ਕੂੰ—(ਇ.) ਕੁੱਕੜ ਦੀ ਜੂੰ
 ਕੂੰ ਚੁਕਾਈ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਫਸਤਾ ਵੱਢ ਦੇਣਾ
 ਕੂਹਲੀ—(ਇ.) ਦਾਣੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਭੜੋਲੀ, 'ਦਾਣੇ ਦਾ ਛੱਕਾ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਖਾਲੀ ਪਈਆਂ ਸਨ ਕੂਹਲੀਆਂ'
 ਕੂਚੀ—(ਇ.) ਚਾਰ ਲੁੱਚੀਆਂ ਦੂਹਰੀਆਂ ਕਰਕੇ ਉਤੇ ਰਖਿਆ ਕੜਾਹ ਜੋ ਵਿਆਹ ਆਦਿ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਕੂਣ—(ਇ.) ਕਾਣ, ਕੋਣ
 ਕੂਣ-ਕਸਰ—(ਇ.) ਉਣਤਾਈ, ਘਾਟ, ਕਮੀ(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕੱਢਣਾ)
 ਕੂਣਾ—(ਵਿ.) ਕੂਣ ਵਾਲਾ
 ਕੂਣੀ ਸਾਮੀ—(ਇ.) ਕੂਲੀ ਸਾਮੀ
 ਕੂਰਕਾ—(ਪੁ.) ਕਤੂਰਾ
 ਕੂਲੀ—(ਇ.) ਕੂਹਲੀ; ਭੜੋਲੀ
 ਕੂੜ-ਕਪਾੜ—(ਪੁ.) ਕੂੜ-ਕਥਾੜ
 ਕੂੜੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ
 ਕੂੜੀ-ਮੁਚੀ }
 ਕੇ—(ਪੜ.) ਕੀ
 ਕੇਸਰੀਆ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਕੇਸ, ਵਾਲ
 ਕੇਡਾ—(ਵਿ.) ਕਿੱਡਾ
 ਕੇਡਾ ਕੋਈ ਨਾ—(ਅਵ.) ਕਿੰਨਾ ਜ਼ੈਤਾਨ, ਕਿੰਨਾ ਚਲਾਕ
 ਕੈ—(ਅਵ.) ਕੇ

ਕੈਂ—(ਪੜ.) ਕਿਸ, 'ਪਰ ਜੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਮਾਰਨ ਤਾਕਤ
ਕੈਂ ਨੂੰ' (ਸੈਫਲ)

—ਕੈਂ ਦਾ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਦਾ

—ਕੈਂ ਨਾਲ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਨਾਲ

—ਕੈਂ ਨੂੰ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਨੂੰ

ਕੈਂਹ—(ਪੜ.) ਕਿਸ, ਕਿਸ ਨੇ

ਕੈਹ—(ਪੜ.) ਕੀ

ਕੈਂਹਡਾ—(ਪੜ.) ਕਿਸ ਦਾ

ਕੈਡਾ—(ਵਿ.) ਕੇਡਾ

ਕੈਂਢਾ—(ਪੜ.) ਕੈਂਹਡਾ

ਕੈਦਕੀ—(ਇ.) ਇੱਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਲਗਾਮ

ਕੈਨੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਾਹਨੂੰ

ਕੈਤ—(ਇ.) ਇਤਲਾਹ, ਖਬਰ, ਸੋ, ਸੁੰਹ
(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ, ਰਖਣੀ)

ਕੈਤ ਘਿੰਨਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਖਬਰ ਲੈਣੀ
ਕੈਤ ਲੈਣੀ }

ਕੈਤ-ਕਾਂਗ—(ਇ.) ਖਬਰ ਸੁਰਤ, ਇਤਲਾਹ, ਹਾਲ ਹਵਾਲ
(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੁੱਛਣੀ, ਲੈਣੀ)

ਕੈਤ-ਕਾਂਗ ਰੱਖਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿੜਕ ਲੈਂਦਿਆਂ ਰਹਿਣਾ

ਕੋਈ ਬੂਟੀ ਟੱਪਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੋਈ ਬੂਟੀ ਲੰਘਣੀ

ਕੋਹ ਮਰੀ—(ਪੁ.) ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪਹਾੜੀ
ਸ਼ਹਿਰ

ਕੋਹਬਰਾ—(ਵਿ.) ਸੁਥਰਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ-ਵਾਰੀ

ਕੋਹਾਟਾ—(ਪੁ.) ਕੋਹ ਕੁ ਜਿੰਨਾ ਪੈਂਡਾ

ਕੋਕਣ ਬੋਰ } (ਪੁ.) ਮਲਿਆਂ ਦੇ ਬੋਰ
ਕੋਕਣੀ ਬੋਰ }

ਕੋਕਣੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਮਲਿਆਂ ਦੇ ਬੋਰ

ਕੋਕਣੀ-ਬੋਰੀ—(ਇ.) ਮਲੂ

ਕੋਕਲਾ—(ਪੁ.) ਕੋਲੜਾ

ਕੋਕਲਾ ਛਪਾਕੀ } (ਇ.) ਕੋਟਲਾ ਛਪਾਕ
ਕੋਲੜਾ ਛਪਾਕੀ }

ਕੋਠਿਉਂ ਢੱਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘਟੀਆ ਹੋਣਾ,
ਕਮੀਨ ਹੋਣਾ

ਕੋਠਾ ਪਾਈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਾਉਣੀ ਪਾ ਬਹਿਣਾ

ਕੋਠੀ ਕਣਕ—(ਇ.) ਘੋਠੀ ਕਣਕ

ਕੋਪਰ—(ਪੁ.) ਖੋਪਰ

ਕੋਰ—(ਪੜ.) ਕੋਣ

ਕੋਰਾ—(ਪੁ.) ਸਿਲਮੇ ਸਤਾਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ

ਕੋਲ੍ਹ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕੋਲੋਂ

ਕੋਵਸਾਹਿਆ—(ਵਿ.) ਬੇਵਸਾਹਿਆ

ਕੋਵਸਾਹੀ—(ਇ.) ਬੇਵਸਾਹੀ

ਕੋਂਕ—(ਪੁ.) ਬਟੋਰੇ, ਤਿੱਤਰ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਪੰਛੀ

ਕੋਰ—(ਇ.) ਗੋਰ, ਕਬਰ

ਕੋਰਾਂ ਜੋਆ

ਕੋਰਾਂ ਜੋਗਾ

} (ਵਿ.) ਕਬਰਾਂ ਜੋਗਾ, ਮਰਨ ਜੋਗਾ (ਇਕ
ਗਾਹਲ ਹੈ)

ਕੋਰਾ—(ਵਿ.) ਬਿੱਲੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਵਾਲਾ

ਕੋਲੀ—(ਇ.) ਖੁੰਘਾ

ਖ

ਖਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖੋਹਣਾ

ਖਸਮ ਕਰੀ (ਗੱਛਣਾ) ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਸਮ ਕਰ ਲੈਣਾ

ਖਸਮਾਂ ਨੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ } (ਅਖੌ.) ਖਸਮਾਂ ਦੀਆਂ
ਕਹੀਂ ਨਾ ਦੇਨੀਆਂ ਵਾਰੀਆਂ } ਸਵਾਰੀਆਂ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵਣ
ਵਾਰੀਆਂ

ਖਸਮਾਨਾ—(ਪੁ.) ਸੋਂਪਣੀ, ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ

ਖਸਰ—(ਇ.) ਘਸਰ

ਖਸਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਘਸਰਨਾ

ਖਹਿਮੀ—(ਇ.) ਖਮੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਖਾਈ)

ਖਹਿਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਖਹਿਣਾ

ਖਹਿੜਾ—(ਪੁ.) ਰਾਹ

—ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ—(ਪੁ.) ਰਾਹ

ਖਹੀ—(ਇ.) ਉੱਲੀ, ਜੰਗਲ, ਜੰਗ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣੀ)

ਖੱਖੜ—(ਇ.) ਖੱਖਰ

ਖੱਖ—(ਵਿ.) ਘੱਗਾ

ਖਗ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪੰਛੀ ਦਾ ਨਾਉਂ

ਖੱਘ—(ਇ.) ਖੰਘ

ਖਘਾਰ—(ਪੁ.) ਖੰਘਾਰ

ਖੰਘਾਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦੇਣਾ

ਖੰਘਾਲੀ ਛੋਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦੇਣਾ

ਖੰਘੀ ਖੰਘੀ ਕੇ ਮਰੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੰਘ ਨਾਲ ਬੁਰਾ
ਹਾਲ ਹੋਣਾ

ਖੰਘੂ—(ਵਿ.) ਖੰਘੂ

ਖਚਕਿਲੀ—(ਇ.) ਖੜਕਿੱਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰ. ਪਾਣੀ)

ਖੱਜਲਿਆਈਂ—(ਇ.) ਖਜਾਲਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਦੇਖਣੀ)
 ✓ ਖਜਾਲਤ—(ਇ.) ਸ਼ਰਾਰਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਖਜਾਲਤੀ—(ਇ.) ਸ਼ਰਾਰਤੀ
 ਖੱਟ—(ਇ.) ਖਾਟ
 ਖੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖੁੱਟਣਾ
 ਖੱਟਰ ਮੱਟ ਤੇ ਹੜਿਆਲ } (ਮੁਹਾ.) ਭਾਵ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ
 ਡੋਲ ਹਿੱਨ ਨਾ ਪਾਨੀ ਧਾਰ } ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਔਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀਆਂ
 ਗਾਵਾਂ ਮਹੀਆਂ ਦੁਧ ਨਹੀਂ
 ਦੇਂਦੀਆਂ
 ਖੱਟਾ ਚਰੀਟ }
 ਖੱਟਾ ਚੋਹੜ } (ਵਿ.) ਖੱਟਾ ਟੀਟ,
 ਖੱਟਾ ਚੋੜ੍ਹ } ਖੱਟਾ ਚੋਟੁ
 ਖੱਟਾ ਟਰੀਟ—(ਵਿ.) ਖੱਟਾ ਟੀਟ
 ਖਟਾਂਘਾ—(ਵਿ.) ਖੱਟਾ
 ਖਟਿਆਈਂ—(ਇ.) ਖਟਿਆਈ
 ਖਟੋਲਾ—(ਪੁ.) ਖਟੋਲਾ
 ਖਡਾਵਣਾ—(ਪੁ.) ਖਿਡੋਣਾ
 ਖਡਿਆਲ }
 ਖਡਾਲ } (ਇ.) ਖੇਡ, ਖਿਡੋਣਾ
 ਖਡਿਆਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ }
 ਖਡਾਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ } (ਮੁਹਾ.) ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣੀਆਂ
 ਕਡਿੱਕਲ—(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ
 ਖੱਡੀ—(ਇ.) ਟੋਇਆ (ਚੂਨਾ ਸੁਰਖੀ ਆਦਿ ਲਈ)
 ਖਡੁੱਕਣਾ—(ਵਿ.) ਖੁੱਡਾ
 ਖੰਡੂਰੀ—(ਇ.) ਖੰਡੂਰੀ
 —ਖੰਡੂਰੀ ਟੱਲਾ—(ਪੁ.) ਖਿਧੇ ਖੁੱਡੀ
 ਖੰਡੂਰੀ—(ਇ.) ਖੇਹਨੂੰ
 ਖਤਰੰਮ—(ਪੁ.) ਖਤਰੰਮਾ
 ਖਤਰੋਣੀ—(ਇ.) ਖਤਰਾਣੀ
 ਖਤਰੰਮਾ }
 ਖਤਰੰਮਾ } (ਵਿ.) ਖਤਰੰਮਾ
 ਖਤਾਈ—(ਇ.) ਖਤਾ
 ਖੁੰਦੋਲਾ—(ਪੁ.) ਖੰਧੋਲਾ
 ਖੰਦੂਰੀ—(ਇ.) ਖੇਹਨੂੰ
 ਖੰਧ }
 ਖੁਧਰ } (ਇ.) ਖੰਦਰ
 ਖਧਾਈਏਂ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਅਧਵਾਟੇ ਰੱਖਣਾ
 ਖਧਾਈਏ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਔਖੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਣਾ

ਖੰਧੂਰੀ—(ਇ.) ਖੰਡੂਰੀ
 ਖਨਾਹੀ—(ਇ.) ਉਹ ਥਾਂ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਪੁੱਟ ਪੁੱਟ ਕੇ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੇ
 ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ
 ਖਨੀਡਰਾ—(ਪੁ.) ਖਰੀਂਢ
 ਖੰਨੀ-ਖਾਨ—(ਪੁ.) ਖੱਬੀਖਾਨ
 ਖਨੂਰੀ—(ਇ.) ਖੰਡੂਰੀ
 ਖਨੋਚਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖੋਚਰਨਾ
 ਖਨੋਤਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਨੋਚਰਨਾ
 ਖਪਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨਾ 'ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਉਸ ਬੰਦੇ
 ਅੰਦਰ ਜੋ ਤੁਧ ਕਿਤੇ ਖਪਾਇਆ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਖਪਾਰਾ—(ਪੁ.) ਖਪਾ, ਖਪਤ
 ਖਪਾਰੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਖਫਕਾਣੁ—(ਪੁ.) ਖਫਤਾਣ
 ਖਫਕਾਨੀ—(ਵਿ.) ਖਫਕਾਨ ਦਾ ਰੋਗੀ, 'ਨਾਲ ਕਮਾਲ ਮਹੱਬਤ
 ਤੇਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਖਫਕਾਨੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਖਫਕੀ—(ਇ.) ਖਫਗੀ
 ਖਫਕੀ ਉੱਠਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤੰਗੀ ਉਠਣੀ
 ਖਫਕੀ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਖਫਗੀ ਕੱਢਣੀ
 ਖਫਕੀ ਬਾੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਖਫਗੀ ਬਾੜਨੀ
 ਖਫਕੀ ਤੰਗੀ—(ਇ.) ਖਫਗੀ
 ਖਫਣਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਕਫਨਾਉਣਾ
 ਖਫਣੀਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖੱਫਣ ਪਹਿਨਾਇਆ ਜਾਣਾ
 ਖੱਫਣੀ ਲੱਠਾ—(ਪੁ.) ਖਫਨੀ ਲੱਠਾ
 ਖਫੇ ਤੰਗ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਫਾ ਹੋਣਾ
 ਖਫੈ—(ਵਿ.) ਖਫਾ
 ਖੱਬਚ—(ਵਿ.) ਖੱਬਚੁ
 ਖਬਰ ਅਤਰ—(ਇ.) ਖਬਰ ਸੁਰਤ
 ਖੱਬਲਾ—(ਵਿ.) ਖਰਬਲਾ
 ਖੱਬੜ }
 ਖੱਭੜ } (ਪੁ.) ਖੱਭੜ
 ਖਭਰਾ—(ਵਿ.) ਬਕਬਕਾ
 ਖੰਭੜ }
 ਖੱਭੜ } (ਪੁ.) ਖੰਭੜੀ
 ਖੰਭੜਾਟ—(ਪੁ.) ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬਾਜੂ
 ਖੰਭਾਲਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲਾ ਕੀੜਾ
 ਖਰਕਾ—(ਪੁ. ਵਿ.) ਖੇਤਾ; ਖੇਤੇ ਦਾ
 ਖਰਖਣਾ—(ਪੁ.) ਖੱਖਰ

ਖਰਧਲਾ—(ਵਿ.) ਖੁਰਦਰਾ
 ਖਰਪਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉਬਲਣਾ
 ਖਰਮਾਨੀ—(ਇ.) ਖੁਰਮਾਨੀ
 ਖਰਾਂਡ—(ਇ.) ਬੁਚਕਾ
 ਖਰਾਵ—(ਵਿ.) ਖਰਾਬ
 ਖਰਾਵੀ—(ਇ.) ਖਰਾਬੀ
 ਖਰਾਵੜਾ—(ਪੁ.) ਖਰੌੜਾ
 ਖਰਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਜੋ ਖੈਰੀਅਤ ਨਾਲ ਬੀਤ ਜਾਏ
 ਖਰਿਉਂ ਵੱਸੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਵਸ ਪੈਣਾ
 ਖਰੀਂਢਾ—(ਪੁ.) ਖਰੀਂਢ
 ਖਲ ਭੋਹ ਭਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਮਾਰਨਾ
 ਖਲੁਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖਲੋਣਾ
 ਖਲੁਤਾ—(ਵਿ.) ਖਲੋਤਾ
 ਖਲੁਰ—(ਪੁ.) ਖੱਲਲ
 ਖਲਾ ਨਾ ਜਾਈਂ—(ਅਵ.) ਖਲੋ; ਕਿਥੇ ਜਾਂਦੇ
 ਖਲਾ ਖਲਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਖੜਾ ਖੜਾ
 ਖਲਾ ਤਲਾ—(ਵਿ.) ਖੜਾ ਖੜਾ, ਜੋ ਗਿਆਦਾ ਰਿੰਨਿਆ ਜਾਂ
 ਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਹੋਵੇ
 ਖਲਾ ਪਿੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੜਾ ਪਿੱਟਣਾ
 ਖਲਾ ਪੁਕਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੜਾ ਪੁਕਾਰਨਾ
 ਖੱਲਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਖੋਸੜਾ
 ਖਲੁਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਲੁਰਨਾ
 ਖਲਾੜਾ—(ਪੁ.) ਖਲਵਾੜਾ
 ਖਲਿਆਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਿਲਾਰਨਾ
 ਖੱਲੇ ਤੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜੁੱਤੀ ਤੇ ਮਾਰਨਾ
 ਖਲੇਪੜ—(ਪੁ.) ਖੜੇਪੜ
 ਖਲੋਤ—(ਇ.) ਖਲੀਰ, 'ਤਨ ਗਲਿਆ ਜਿੰਦ ਨੱਕ ਵਿਚ ਆਈ,
 ਇਸ਼ਕ ਖਲੋਤ ਨਾ ਕਰਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਖੜਕਣਾ ਭਾਂਡਾ } (ਪੁ.) ਮੂੰਹ ਬੋਲਦਾ ਧੰਨ
 ਖੜਕਣਾ ਭਾਂਡਾ }
 ਖੜਕਾ—(ਵਿ.) ਖੜਕੇਦਾਰ
 ਖੜੰਗ—(ਇ.) ਤਾਕੀਦ
 ਖੜੰਬਾ—(ਪੁ.) ਖੁੰਬਾ
 —ਖੜੰਬੇ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁੰਜੇ ਲੱਗਣਾ
 —ਖੜੰਬੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁੰਜੇ ਲਾਉਣਾ
 ਖੜਪਾਹੜਾ—(ਵਿ.) ਲੜਾਕਾ
 ਖੜਮਾਨੀ—(ਇ.) ਖੁਰਮਾਨੀ

ਖੜੁਵਾ—(ਵਿ.) ਅਧਖੜ
 ਖੜਵਿੱਡਲ—(ਵਿ.) ਖਲਿੰਦੜਾ
 ਖੜਵੇਟ—(ਵਿ.) ਵੱਟ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ
 ਖੜੀਚਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖੜਾਰਣਾ
 ਖੜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁਆਉਣਾ
 ਖੜੀਆ—(ਇ.) ਖਰੀਆ
 ਖੜੇਪਾ—(ਪੁ.) ਖੜੇਪੜ
 ਖਾਇਬਾ } (ਪੁ.) ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼
 ਖਾਇਵਾ }
 ਖਾਈਏ ਮਨ ਭਾਵਨਾ } (ਅਖੌ.) ਖਾਈਏ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ,
 ਲਾਈਏ ਜਗ ਭਾਵਨਾ } ਹੰਢਾਈਏ ਜਗ ਭਾਉਂਦਾ
 ਖਾਸੀ ਨਾ ਤੇ ਕਮਾਸੀ ਕਹਿ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ ਚੰਗੀ ਖੁਰਾਕ
 ਬਿਨਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ
 ਖਾਹਸ਼ਾ—(ਪੁ.) ਖਾਸਾ
 ਖਾਡੀ (ਲਹਿੰ.)—(ਇ.) ਠੋਡੀ
 ਖਾਣ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਕਰ. ਵਾਰ) ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ
 ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਤੀਂ ਕੁਣੁ ਚੰਗੈ?—(ਮੁਹਾ.) ਖਾਣ ਪੀਣ ਨਾਲੋਂ
 ਕੀ ਚੰਗਾ
 ਖਾਪਾ—(ਵਿ.) ਖਪਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ
 ਖਾਬਾਂ ਖਿਆਲਾਂ 'ਚ ਨਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਾਬ ਖਿਆਲ
 ਵਿਚ ਵੀ ਨਾ ਹੋਣਾ
 ਖਾਰਖਸ਼—(ਇ.) ਖਰਖਸ਼ਾ
 ਖਾਰਿਉਂ—'ਤਾਰ—(ਪੁ.) ਖਾਰਿਉਂ ਉਤਾਰ
 ਖਾਵਾ—(ਪੁ.) ਖੀਵੜਾ
 ਖਾੜ ਖਾੜ ਕਰਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬੜੇ ਰੋਹਬ ਦਾਬ ਨਾਲ
 ਖਿਸਕਾਟੁ—(ਵਿ.) ਖਿਸਕੂ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ)
 ਖਿਖਰਾ ਖਲਿਆਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਝਾਟਾ ਖਲਾਰਨਾ
 ਖਿੰਘਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਤੈਂਘੜਨਾ
 ਖਿਚਕਿਲੀ—(ਇ.) ਖਿਚਕਿਲੀ
 ਖਿੱਟ—(ਪੁ.) ਡਲਾ
 ਖਿੱਟੀ—(ਇ.) ਡਲੀ
 ਖਿੰਡਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖਿੰਡਣਾ
 ਖਿੰਡਾਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਿੰਡਾਉਣਾ
 ਖਿੰਡੀ ਪੁੰਡੀ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾਸੀ) ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਜਾਣਾ
 ਖਿਣ—(ਇ.) ਘਰੋੜੀ
 ਖਿੰਦਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਰੱਦਣਾ, ਦੁਰਕਾਰਨਾ
 ਖਿੰਧੜਾ—(ਵਿ.) ਛਿਦਰਾ
 ਖਿਨ੍ਹੀ—(ਇ.) ਗਿੱਚੀ

ਖਿਨ੍ਹੀ —(ਪੁ.) ਖੇਹਨ੍ਹੀ
 ਖਿੱਪ ਕੱਢੀ ਸੋੜਨੀ } (ਮੁਹਾ.) ਖੁੱਚਾਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ
 ਖਿੱਪ ਕੱਢੀ ਛੋਡਣੀ }
 ਖਿੱਪ ਨਿਕਲਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਖੁੱਚਾਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣੀਆਂ
 ਖਿੱਪ ਨਿਕਲੀ ਜਾਣੀ }
 ਖਿਬੁਕਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖਿੱਬਣਾ
 ਖਿਭੱਕਣਾ }
 ਖਿਰਸ—(ਪੁ.) ਰਿੱਛ
 ਖਿਰਕਲਾ—(ਪੁ.) ਖੱਖਰ
 ਖਿਲਕਤ—(ਇ.) ਖਲਕਤ
 ਖਿੜਪੁੜ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਜਾਣਾ
 ਖੀਹੜਾ (ਪੁ.) } ਫੰਡੀ
 ਖੀਹੜੀ (ਇ.) }
 ਖੀਲ—(ਇ.) ਕੋਕਾ
 ਖੀਵੜਾ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਲਾ ਜਿਹਲਮ ਦਾ ਇਕ ਪਰਸਿੱਧ ਕਸਬਾ
 ਜਿਥੇ ਲੂਣ ਦੀ ਖਾਣ ਹੈ, ਖੀਤੂੜਾ
 ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਸੰਦ ਕਰਨਾ
 ਖੁਸ਼ਕਾ—(ਵਿ.) ਖੁਸ਼ਕੀ
 ਖੁਸ਼ਕੀ ਸਾਰੇ ਜਹਾਨੇ ਨੀ }
 ਖੁਸ਼ਕੀ ਸਾਰੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਨੀ } (ਪੁ.) ਸਾਰੇ (ਜਹਾਨ) ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕੀ
 ਖੁੱਸਣ—(ਇ.) ਖੁਸਣੀ
 ਖੁੱਸਣ } (ਇ.) (ਦਿਲ) ਖੁੱਸਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਖੁੱਸਣੀ }
 ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ਾਈਂ }
 ਖੁਸ਼ੀਏਂ ਖੁਸ਼ੀਏਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ
 ਖੁੱਖਾ—(ਪੁ.) ਭੁੱਗਾਂ, ਖੋਖਲਾ
 ਖੁੰਗਰਾ —(ਪੁ.) ਖੁੰਘ
 ਖੁੰਘ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁੰਘ ਲੈਣਾ
 ਖੁੰਘਾ—(ਪੁ.) ਖੁੰਗਾ
 ਖੁੱਚ—(ਇ.) ਖੰਜਾ
 ਖੁੱਜਤ —(ਇ.) ਹੁੱਜਤ
 ਖੁੱਜਤ ਪਟਣੀ }
 ਖੁੱਜਤਾਂ ਪਟਣੀਆਂ } (ਮੁਹਾ.) ਹੁੱਜਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ
 ਖੁੱਜਤੀ—(ਵਿ.) ਹੁੱਜਤੀ
 ਖੁੱਟ—(ਪੁ.) ਖੁੱਟੀ
 ਖੁੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੁੱਟਣਾ

ਖੁੱਟਰ—(ਪੁ.) ਨੁਕਸ
 ਖੁੱਟਰਾਕ } (ਵਿ.) ਖੁੱਟੜੀ
 ਖੁੱਟਰੀ }
 ਖੁੱਟੀ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ੧. ਨੁਕਤਾ ਕੱਢਣਾ ੨ ਭੇਤ ਦੀ
 ਗੱਲ ਮਲੂਮ ਕਰਨੀ
 ਖੁੱਟੀ—(ਇ.) ਕਾਜ
 ਖੁਭੱਕਣਾ } (ਪੁ.) ਖੁੱਡਾ
 ਖਭੁੱਕਣਾ }
 ਖੁੱਡ ਕੈਂਚੂ—(ਪੁ.) ਇੱਕ ਖੇਡ ਜੋ ਡੇਡਿਆਂ ਅਤੇ ਗੇਂਦ ਨਾਲ
 ਖੇਡਦੇ ਹਨ
 ਖੁਡਲਾ—(ਪੁ.) ਖੁੱਡਾ
 ਖੁਨਸ—(ਇ.) ਖਾਰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਖਾਣੀ)
 ਖੁਣਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੁਟਣਾ
 ਖੁੰਦਕੀ—(ਇ.) ਹੁੱਸੜ
 ਖੁਦੇੜ—(ਇ.) ਖਦੇੜਨ ਦਾ ਭਾਵ
 ਖੁਦੇੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਦੇੜਨਾ
 ਖੁੰਧਕ —(ਇ.) ਖਾਰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ)
 ਖੁੰਧਕ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤੈਸ਼ ਦਵਾਰੁਣਾ
 ਖੁੰਧਕੀ—(ਵਿ.) ਤੈਸ਼ ਖਾਣ ਵਾਲਾ
 ਖੁੰਨਾ—(ਵਿ.) ਟੁੰਡਾ
 ਖੁੰਨਾ ਸੇੜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੂਥਾ ਸੇੜਣਾ
 ਖੁੰਨੀ—(ਇ.) ਕੂਹਣੀ
 ਖੁਫਤਾਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਨਿਮਾਸ਼ਾਂ
 ਖੁਫਤਾਂ ਵੇਲਾ—(ਪੁ.) ਨਿਮਾਸ਼ਾਂ ਵੇਲਾ
 ਖੁਫਤਾਂ ਨੀ ਨਮਾਜ਼—(ਇ.) ਨਿਮਾਸ਼ਾਂ (ਦੀ ਨਮਾਜ਼)
 ਖੁੰਬ—(ਇ.) ਛੱਲੀ (ਮੱਕੀ ਦੀ)
 ਖੁੰਬਾਰੀ—(ਇ.) ਖੁਮਾਰੀ
 ਖੁੰਮ—(ਇ.) ਛੱਲੀ (ਮੱਕੀ ਦੀ)
 ਖੁਰਪਣੀ—(ਇ.) ਖੁਰਚਣੀ
 ਖੁਰਾ ਖਪਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁਰਾ ਮਿਟਣਾ
 ਖੁਰਾ ਗਵਾਈ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁਰਾ ਗੁਆ ਦੇਣਾ
 ਖੁਰੀ—(ਇ.) ਦੋੜ
 ਖੁਰੀਉ ਖੁਰੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਭਜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ
 ਖੁਰੀਏਂ ਖੁਰੀਏਂ }
 ਖੁਲੁ ਮੁਆਹ—(ਇ.) ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ)
 ਖੁਲੁ ਮੁਆਹ—(ਇ.) ਖੁਲੁ ਮੁਆਹ
 ਖੁਸ਼ਾ—(ਪੁ.) ਖੋਸ਼ਾ

ਖੂਹੇ ਨੀ ਮਿੱਟੀ ਖੂਹੇ }
ਕੀ ਲੱਗੀ ਜਾਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਖੂਹ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਖੂਹ ਤੇ ਹੀ ਲੱਗ ਜਾਣੀ

ਖੂਹ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੂਹ ਛੱਡਣਾ

ਖੂਖਾਂ ਤੇ ਖੂਖਾਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲੂ ਤੇ ਗਲੂ ਚੜ੍ਹਨੀ

ਖੇਪਾ ਪੂਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੱਪਾ ਪੂਰਨਾ

ਖੇਲ—(ਇ.) ਕਿਆਰਾ

ਖੇੜ—(ਇ.) ਖੇਡ

ਖੇੜ ਪਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਖੇਡ ਪਾਉਣਾ

ਖੇੜ ਮਚਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਖੇਡ ਮਚਣਾ

ਖੇੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਖੇਡਣਾ

ਖੇੜੀ—(ਇ.) ੧. ਪਠਾਣੀ ਰੱਪਲ ੨. ਖੜਾਂ

ਖੇਬਰ—(ਪੁ.) ਦੁਰਾਡ, ਦੂਰੀ

ਖੈਰ ਮਮਾਰਖ }
ਖੈਰ ਮੁਮਾਰਖ } (ਇ.) ਖੈਰ ਮੁਬਾਰਕ

ਖੋਸਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਚੌੜੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ ਜੁਤੀ

ਖੋਖੜੀ—(ਇ.) ਖੋਖਲੀ

ਖੋਤੀ ਕੀ ਹੱਥ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿੱਲੀ ਨਿੱਛਣਾ

ਖੋਤੀ ਖੁਭਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੰਮ ਅੜਨਾ

ਖੋਤੀ ਥਾਂ ਬਹੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਥਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਚੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ,

ਹਿੰਮਤ ਜਾਂਦੀ ਰਹਿਣੀ

ਖੋਪਰ—(ਪੁ.) ਖੋਪਰੀ

ਖੋਮਾ—(ਪੁ.) ਖੁਰਮਾਂ

ਖੜ (ਪੁ.) }
ਖੜੀ (ਇ.) } ਅਖਰੋਟ

ਖੜਾ—(ਪੁ.) ਮੋਟੀ ਕੋਡੀ

ਖੜਾ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੱਗਣਾ

ਖੌਂਚਾ—(ਪੁ.) ਵੱਡਾ ਤੈਂਬਾ

ਖੌਂਡਾ—(ਵਿ.) ਡੁੱਡਾ

ਖੌੜ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਕ ਦਾ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਸਬਾ ਜਿੱਥੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ

ਗ

ਗਉਤਰ—(ਪੁ.) ਗਹੂਤਰ

ਗਉ ਨੀ ਗਉ—(ਵਿ.) ਗਉ ਦੀ ਗਉ

ਗਸ਼ਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਗੱਛਣਾ

ਗਸ਼ਤਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਲਫੰਗਾ

ਗਸ਼ਾਂ ਪੈਣੀਆਂ }
ਗਸ਼ੀਂ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਗਸ਼ ਪੈਣਾ

ਗਹਿਮਚ }
ਗਹਿੰਵਚ } (ਪੁ.) ਗਾਹ

—ਗਹਿਮਚ ਪਈ ਗਸ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਹ ਪੈ ਜਾਣਾ

ਗਹਿਲਾ (ਪੁਣਛ)—(ਪੁ.) ਸਾਹਨ

ਗਹੀ—(ਇ.) ਭੜੋਲੀ

ਗਹੀ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਗਹਿ ਕੇ

ਗੀਰੋਰ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਬਾੜੀ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ

ਗੱਚ ਭਰੀ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਚ ਭਰ ਆਉਣਾ

ਗੱਚੀ-ਚਾਰਾ—(ਪੁ.) ਗੰਜੀ ਚਾਰਾ

ਗੱਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਜਾਣਾ

ਗੱਜਣਾ ਗੜ੍ਹਕਣਾ }
ਗੱਜਨਾ ਗੜ੍ਹਕਣਾ } (ਵਿ.) ਗੱਜਦਾ ਗੁੜ੍ਹਕਦਾ

ਗਜ਼ਬ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਜ਼ਬ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਗਜ਼ਬ ਨਾ—(ਵਿ.) ਗਜ਼ਬ ਦਾ

ਗਜ਼ਬਾਂ ਨਾ }
ਗਜ਼ਬੇ ਨਾ } (ਵਿ.) ਗਜ਼ਬ ਦਾ

ਗਜ਼ਬੇ ਨੇ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਜ਼ਬ ਨੇ ਚੁਕਣਾ

ਗੱਜੀ ਵੱਜੀ ਕੇ (ਕੈ)—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਗੱਜ ਵੱਜ ਕੇ

ਗਜ਼ੀਬਰ }
ਗਜ਼ੀਵਰ } (ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਤਲਾ ਖੱਡੀ ਦਾ ਬੁਣਿਆ ਕਪੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਜ਼ ਗਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਗਜ਼ੈਬੀ }
ਗਜ਼ੈਬੀ ਗੋਲਾ } (ਵਿ.) ਹਰਾਮੀ

ਗਜ਼ੈਬੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਅਜ਼ੈਬ

ਗੱਟ—(ਪੁ.) ਗੀਡਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ, ਕਰਾਣਾ)

ਗਠਈਆ—(ਵਿ.) ਗਿੱਠੀਆ

ਗਠੁੱਲੂ—(ਪੁ.) ਖਟੋਲਾ

ਗੱਛਣ—(ਪੁ.) ਲਿਪਾਈ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤੂੜੀ,

ਲਿੱਦ, ਗੋਹਾ ਆਦਿ

ਗਡਵਾ—(ਪੁ.) ਗੜਵਾ

—ਗਡਵੀ—(ਇ.) ਗੜਵੀ

ਗਡਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਰਲਾਉਣਾ

ਗੱਡੀ ਖਲੁਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੱਡਾ ਖਲੋਣਾ

ਗਡੀਹਰਨਾ—(ਪੁ.) ਗਡੀਹਰਾ

ਗਭੀਹਰਨੇ ਲੋੜਨਾ

ਗਭੀਹਰਨੇ ਲੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਸਰੇ ਲੋੜਨਾ
ਗੱਢ—(ਇ.) ਗੰਢ
ਗੱਢ-ਕਪ—(ਪੁ.) ਗੰਢ-ਕੱਪ
ਗੱਢ ਕੱਪੀ ਲੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੰਢ ਕੁਤਰ ਲੈਣੀ
ਗੱਢ-ਤਰੁਪ } (ਪੁ.) ਗੰਢ ਤਰੁਪ
ਗੱਢ-ਤੁਪ }
ਗੱਢ ਲੈਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਗੰਢ ਲੈਣਾ
ਗੱਢੀ ਲੈਣਾ }
ਗੱਢੜ—(ਪੁ.) ਗੰਢੜ
ਗੱਢੜੀ—(ਇ.) ਗੰਢੜੀ
ਗਢੜੀ ਦਈ ਕੇ ਨੱਢੜੀ ਆਣਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਲ ਦੀ ਤੀਵੀਂ
ਲਿਆਉਣੀ
ਗੱਢਾ—(ਪੁ.) ਗੰਢਾ
ਗੰਢੀ ਲੈਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਗੰਢ ਲੈਣਾ
ਗੱਢੀ ਲੈਣਾ }
ਗੱਢੀਉਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਗੰਢੀਉਂ
ਗਢੀਰਾ—(ਪੁ.) ਗੰਢੀਰਾ
ਗੱਤ ਕਰਾੜੇ ਹੇਠ ਜੱਟੀ ਆਵੇ ਜਾਵੇ—(ਅਖੌ.) ਜਦ ਕਿਸੇ
ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਗੰਦ ਪਸਾਹਦ—(ਪੁ.) ਗੰਦ ਫਸਾਦ
ਗਦਾਮ } (ਪੁ.) ਬਟਣ
ਗਦਾਂਵ }
ਗੰਨੂ—(ਇ.) ਗੰਧ
ਗੰਨੂ ਜਾਨੀ ਰਹਿਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਦਲਿੱਦਰ ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ
ਗਨੁਾਰ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਗ
ਗਨੀਰਾ—(ਪੁ.) ਗਨੁਾਰ
ਗਨੁੀਰਾ—(ਪੁ.) ਕਨੇਰ
ਗੱਪ ਗੜੱਪ—(ਇ.) ਗੱਪ ਸ਼ੜੱਪ
ਗੁੱਪਾ—(ਪੁ.) ਗੱਪ
ਗਬੂਤਰ—(ਪੁ.) ਗਊਤਰ
ਗਭਰੀਟ—(ਪੁ.) ਗਭਰੋਟ
ਗੱਭਾ—(ਪੁ.) ਬਾਜਰੇ ਦਾ ਲਵਾ ਸਿੱਟਾ
ਗਮ ਲਾਈ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਮ ਲਾ ਲੈਣਾ
ਗਮਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਗੁਆਠਣਾ, ਗੁਮ ਹੋਣਾ ੨. ਖਰਾਬ
ਹੋਣਾ, ਵਿਗੜਨਾ

੩੬ ਗਲ ਕਰਾਂ ਗੱਲੇ ਨਾਲ, ਨੱਕ ਕੱਪਾਂ ਵੱਲੇ ਨਾਲ

—ਗਮੀ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਾ ੨. ਗੁੰਮ
ਹੋ ਜਾਣਾ
ਗਮਾਉ—(ਵਿ.) ਗੁਆਉ
—ਘਰ ਗਮਾਉ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਘਰ ਗੁਆਉ
ਗਮਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁਆਉਣਾ
ਗਰਸਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ੧. ਗਲਣਾ ੨. ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਕੇ ਢਿੱਲਾ
ਹੋ ਜਾਣਾ
ਗਰਕੀਆਂ—(ਇ.) ਗਰਕੀ (ਸਾਈਂ ਨੀਂ)
ਗਰਕੀ ਸਾਈਂ ਨੀਂ—(ਇ.) ਰੱਬ ਦੀ ਮਾਰ
ਗਰਗਾਵੀ—(ਇ.) ਗੁਰਗਾਬੀ
ਗਰਜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗਰਜ਼ਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ
ਗਰੰਡਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਬਾੜੀ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫਲ
ਗਰਮ ਕੋਸ—(ਵਿ.) ਗਰਮ ਕੋਸਾ
ਗਰਮਿਆਇਸ਼—(ਇ.) ਗਰਮਾਇਸ਼
ਗਰਮਿਆਈਂ—(ਇ.) ਗਰਮਾਈ
ਗਰਾਂ—(ਪੁ.) ਗਿਰਾਂ
ਗਰਾਉਂ ਗਰਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਗਿਰਾਉਂ ਗਿਰਾਂ
ਗਰਾਈਂ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗਿਰਾਈਂ
ਗਰਾਏਂ ਨਾ ਚੋਧਰੀ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਾ ਅੱਧ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ
ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੋਧਰੀ ਨੂੰ ਹਰ ਗਲ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ
ਵਟਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ
ਗਰਾਂਦਾਰ—(ਪੁ.) ਗਿਰਾਂਦਾਰ
ਗਰਾਂਦਾਰੀ—(ਇ.) ਗਿਰਾਂਦਾਰੀ
ਗਰਾਹ ਕ—(ਵਿ.) ਗਰਾਹੀ ਕੁ
'ਗਰਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਗਰਾਹੁਣਾ
'ਗਰਾਹੀ—(ਇ.) ਉਗਰਾਹੀ
ਗਰਾਦ—(ਪੁ.) ਗੜਾਟ
ਗਰੋਲਾ—(ਪੁ.) ਫਰੋਲਾ
ਗਰੋਲਾ ਗਰਾਲੀ—(ਇ.) ਫਰੋਲਾ ਫਰਾਲੀ
—ਹਥ ਗਰੋਲਾ—(ਪੁ.) ਹਥ ਫਰੋਲਾ
—ਕਾ ਗਰੋਲੀ—(ਇ.) ਕਾਂ-ਫਰੋਲੀ
ਗਰੋੜਾ—(ਪੁ.) ਗੜੁਮ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ, ਪੈਣਾ)
ਗਰੋੜੀ—(ਇ.) ਘਰੋੜੀ
—ਵੱਡੇ ਭਾਂਡੇ ਨੀ ਗਰੋੜੀ ਈ ਮਾਣ ਨਹੀਂ—(ਅਖੌ.) ਵੱਡੇ
ਘਰ ਦੀ ਘਰੋੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨ
ਗਲ ਕਰਾਂ ਗੱਲੇ ਨਾਲ, ਨੱਕ ਕੱਪਾਂ ਵੱਲੇ ਨਾਲ—(ਅਖੌ.)
ਜਦ ਕੋਈ ਵਿੱਧੀ ਜਾਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ
ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਗਲ (ਗੱਲੇ) ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲ ਤੇ ਪਹਿਰਾ
 ਦੇਣਾ
 ਗੱਲ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੱਲ ਦੱਸਣਾ
 ਗਲ ਪਈ ਵਜਾਈ ਲੋੜੀਏ—(ਅਖੋ.) ਗਲ ਪਿਆ ਵੇਲ
 ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ
 ਗੱਲ ਪਾਈ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲ ਪਾ ਲੈਣਾ
 ਗੱਲ ਮੈਂਢੇ ਹੱਥ ਤੈਂਢੇ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧੀਨ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਗਲਣਾ—(ਪੁ.) ਵੱਡੀ ਗਲਣੀ
 ਗਲਣੀ—(ਇ.) ਕਟਵੀ, ਚਾਟੀ
 ਗਲਵੰਗੜੀ—(ਇ.) ਗਲਵਕੜੀ
 ਗਲਵਾਨ—(ਪੁ.) ਗਲਾ, ਗਲਮਾ
 ਗਲੁੜ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗੱਲੂ
 ਗਲਾਟੀ—(ਇ.) ਗਲਮਾ
 ਗਲਾਡਿੰਗੀ—(ਇ.) ਉਲੱਟੀ ਸਿੱਧੀ ਗਲ
 ਗਲਾਣਾ (ਡੋਗਰੀ)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਆਖਣਾ, ਕਹਿਣਾ
 ਗਲਾਰਾ—(ਪੁ.) ਗਰਾਰਾ
 ਗਲਾਰੀ—(ਇ.) ਗਰਾਰੀ
 ਗੱਲੀ—(ਇ.) ਜੁਗਾਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਗਲੀਠੀ—(ਇ.) ਮੱਟੀ, ਪੋਰੀ
 ਗਲੀਤੀ—(ਇ.) ਗਿੱਲਤੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਬੰਨ੍ਹਣੀ, ਮਾਰਨੀ)
 ਗਲੁੱਛੀ—(ਪੁ.) ਉਛਣ
 ਗਲੁੱਜ—(ਇ.) ਗੁੱਝਲ
 ਗਲੂ—(ਪੁ.) ਗਰਾਹ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨਾ)
 'ਗਲੇਰਾ—(ਵਿ.) ਅੱਗਲਾ (ਬਹੁਤਾ)
 ਗਲੋਹੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਲੇਹੜਨਾ
 ਗਲੋਖੜ—(ਵਿ.) ਗਲਾਖੜ
 —ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਗਲੋਖੜ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਗਲਾਖੜੀ
 ਗਲੋਲਣ }
 ਗਲੋਲਣੀ } (ਇ.) ਗੁਲੋਲਣ, ਗਲੋਲਣ
 ਗੰਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਗੁੰਮਣਾ
 ਗਵੱਲ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੱਲੀ ਕਰਨਾ
 ਗਵਾਢ—(ਪੁ.) ਗੁਆਂਢ
 ਗਵਾਢ-ਗਤੀ—(ਇ.) ਗਵਾਂਢੀਪਨ
 ਗਵਾਢੀ—(ਵਿ.) ਗੁਆਂਢੀ
 ਗਵਾਤੜੀ—(ਇ.) ਚੋਲਾ, ਗੁਹੱਥੜੀ
 ਗੜੁਮ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘੜੁਮ

ਗੜਾਟ—(ਪੁ.) ਇਕ ਲੂਣਾ ਖੂਹ ਜੋ ਡੁਮੇਲੀ (ਜਿਹਲਮ) ਦੇ ਪਾਸ
 ਹੈ । ਇਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨਾਲ ਜੁਲਾਬ
 ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ਗੜੁਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਗੁੜੁਕਣਾ
 ਗੜੁੱਤੀ—(ਇ.) ਗੁੜੁਤੀ
 ਗੜੁ—(ਇ.) ਗਲੇ
 ਗਾਇਰ—(ਇ.) ਗਾਜਰ
 ਗਾਹ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਹ ਪਾਉਣਾ
 ਗਾਹਕੀ—(ਪੁ.) ਗਾਹਕ
 ਗਾਹਲ ਮਾਹੜ—(ਇ.) ਗਾਲੀ ਗਲੋਚ
 ਗਾਹਲੋ ਮਵਾਹਲੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਲੋ ਗਾਲੀ ਹੋਣਾ'
 ਗਾਚ—(ਪੁ.) ਚਾਕ
 ਗਾਂਢਾ—(ਪੁ.) ਕੜੀ
 ਗਾਲੀਆਂ ਗਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਉਣ ਗਾਉਣੇ
 ਗਾਵਣ—(ਪੁ.) ਗਾਉਣ, ਗੀਤ
 ਗਾਵਣ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਉਣ ਪਾਉਣੇ
 ਗਾੜ—(ਇ.) ੧. ਗੀਟਾ ੨. ਗੀਟਿਆਂ ਵੱਟਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ
 ਗਾੜਾ—(ਪੁ.) ਘਾਹ ਦਾ ਢੇਰ
 ਗਿਆ ਗਮਾਤਾ—(ਵਿ.) ਗਿਆ ਗੁਆਤਾ
 ਗਿਟਣਾ }
 ਗਿਟੁਮਾਂ } (ਵਿ.) ਗਿਟਕਣਾ
 ਗਿਠਈਆ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗਿਠੀਆ
 ਗਿੱਠੇ ਤੇ ਚਾਹੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੀਚੀ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੁਆਲੇ
 ਅਟੇਰਨ ਵਾਂਗੂੰ (ਧਾਗੇ ਆਦਿ ਨੂੰ) ਵਲੋਟਣਾ
 ਗਿੱਢੀ—(ਇ.) ਖੂਹ ਦੀ ਦੋਸਾਂਗੀ ਲੱਕੜ ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਭੋਣੀ
 ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਗਿਣਤਰੀ—(ਇ.) ਗਿਣਤੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)
 ਗਿਣਤਰੀਆਂ 'ਚ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੇਣਤਰੀਆਂ 'ਚ ਪੈਣਾ
 ਗਿੱਤਾ—(ਵਿ.) ਗਿਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਗਿਣਤੀ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
 ਗਿੱਠੀ—(ਇ.) ਪੋਢੇ ਦੀ ਉਹ ਅੱਖ ਜਿੱਥੋਂ ਟਾਹਣੀ ਫੁਟਦੀ ਹੈ
 ਗਿਰਗਲ—(ਇ.) ਗਲਗਲ
 ਗਿਰਦ-ਨਵਾਹੀ—(ਇ.) ਗਿਰਦ ਨਵਾਹ, ਆਲਾ ਦੁਆਲਾ
 ਗਿਰਦੀ—(ਇ.) ਭਵਾਟੜੀ
 ਗਿਰਦੀ ਖਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭਵਾਟੜੀ ਖਾਣਾ
 ਗਿਰਮਾਲਾ—(ਪੁ.) ਗਰਮਾਲਾ
 ਗਿਰਾਈ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗਿਰਾਂਦਾਰ
 ਗਿਰਾਂ ਗਤੀ—(ਇ.) ਗਰਾਂਦਾਰੀ

ਗਿਰਾਂਦਾਰ—(ਪੁ.) ਗਿਰਾਈਂ

ਗਿਲੜ—(ਇ.) ਗਿੱਦ

ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਿੱਲਾ ਪੀਹਣ ਪਾਉਣਾ

ਗਿੜਕ—(ਇ.) ਗਿਟਕ

ਗਿੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਗਿਰਨਾ

ਗੀਹਟੂ—(ਵਿ.) ਗਿਟਨਾ

ਗੀਗਾ—(ਪੁ.) ਕਾਕਾ

ਗੁਸਤਾਨ—(ਪੁ.) ਗੋਹਿਸਤਾਨ

ਗੁੱਸੇ ਕੀ ਗਾਖੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਜਾਣਾ

ਗੁੱਸੇ ਨਾ ਡਾਢਾ—(ਵਿ.) ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਡਾਢਾ, ਗੁਸੈਲ, ਗੁਸੈਲਾ

ਗੁੱਸੇ ਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣਾ

ਗਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਪ੍ਰ.) ਗਹਾਉਣਾ

ਗੁਹਾਤੜੀ—(ਇ.) ਬੱਚ ਦਾ ਢੋਲਾ

ਗੁਖੱਲ—(ਪੁ.) ਖੀਸਾ, ਖੈਲਾ

ਗੁੱਖਲ ਖ਼ਾਲੀ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੀਸਾ ਖ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਗੁੱਖਲਵਾਂ—(ਵਿ.) ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ, ਰੱਜਵਾਂ

ਗੁਰੁੰ ਗਰੇਸ਼ਟਾ—(ਵਿ.) ਗੁਰੂ ਗਰੇਸ਼ਟਾ

ਗੁੱਝ—(ਇ.) ਹੁੱਝ

ਗੁੱਝੀਂ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੁੱਝਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ

ਗੁਟਕੂੰ—(ਪੁ.) ਕਾਲਾ ਡੋਡ

ਗੁਟਕੂੰ ਬਣੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਕੰਮਾ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਗੁੱਠਾ—(ਪੁ.) ਗੋਡਾ

ਗੁੱਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁੱਡਣਾ

ਗੁੱਤਲੀ—(ਇ.) ਗੁੱਤਨੀ

ਗੁੱਥੀ—(ਇ.) ਖੱਤੀ

ਗੁੱਥੀ ਪਹਿਣਾ—(ਪੁ.) ਖੁੱਤੀ ਪਾਉਣਾ (ਖੇਡ)

ਗੁੰਧਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਗੰਧਲਣਾ

ਗੁੰਧਾਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੰਧਾਲਣਾ

ਗੁਫਰ—(ਪੁ.) ਗੁਮਰ, ਗੁਬਰ

ਗੁਫਰੂ—(ਪੁ.) ਸੰਘੀਆਂ

ਗੁਬਾਰੀ—(ਇ.) ਗੁਬਾਰ, 'ਇਕ ਦਿਨ ਝੱਖੜ ਵਾਉ ਖਲੋਤੀ, ਹੋਈ ਦੂਰ ਗੁਬਾਰੀ (ਸੈਫੁਲ)

ਗੁੱਭ—(ਇ.) ਗੁੱਭ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)

ਗੁਭਿਆਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁੱਭਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ

ਗੁਮਾਨੀ—(ਵਿ.) ਗੁਮਾਣੀ

ਗੁਰਗਲਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਗੁਲਗੁਲਾ

ਗੁਰਗਾਵੀ—(ਇ.) ਗੁਰਗਾਬੀ

ਗੁੱਲ—(ਇ.) ਗਲੂ

ਗੁਲਬਰਾ—(ਪੁ.) ਇੱਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ਰੋਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ਜੋ ਪਸ਼ੋਰ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਮ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਗੁਲਮ ਦਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਨੀ

ਗੁੱਲਾ—(ਪੁ.) ਗੋਲਾ (ਤਾਸ਼ ਦਾ)

ਗੁੱਲਾ—(ਪੁ.) ਗੁੱਲ (ਗੁੱਲੀ ਡੰਡੇ ਦਾ)

ਗੁਲਾਮੀ ਚਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਨੀ, 'ਮਾਹਬੂਬਾਂ ਦੇ ਜਲਵੇ ਅੱਗੇ, ਅਸਾਂ ਗੁਲਾਮੀ ਚਾਈ' (ਸੈਫੁਲ)

ਗੁੰਹ ਤਲਿੱਕੀ—(ਇ.) ਗੁੰਹ ਤੜਿੱਕੀ

ਗੁਹੜ—(ਇ.) ਗੁਹੜੀ ਦੇਸਤੀ

ਗੁਹੀ—(ਇ.) ਗੁਫਰੂ, ਸੰਘੀਆਂ

ਗੁੰਢ—(ਇ.) ਗੰਢ (ਨਾਲੇ ਪਰਾਂਦੇ ਦੀ)

ਗੁੂਤਰ—(ਪੁ.) ਗਹੂਤਰ, ਗਬੂਤਰ

ਗੋਣਤਰੀ—(ਇ.) ਗਿਣਤੀ

ਗੋਣਤਰੀਆਂ 'ਚ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਿਣਤੀਆਂ 'ਚ ਪੈਣਾ

'ਗੋਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਗੋਲਣਾ, ਉਧੇੜਨਾ

ਗੋੜੂ ਖੂਹ—(ਪੁ.) ਹਲਟ, ਗਿੜਨ ਵਾਲਾ ਖੂਹ

ਗੈਂਦ—(ਪੁ.) ਗੈਂਦ

ਗੈਰ—(ਇ.) ਗਾਇਰ, ਗਾਜਰ

ਗੈਰਤਾ—(ਵਿ.) ਗੈਰਤ ਵਾਲਾ

ਗੈਲਾ—(ਵਿ.) ਮੋਕਲਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ

ਗੋਹਜੀ—(ਇ.) ਗੋਬੀ

ਗੋਹਤੀ—(ਇ.) ਗੋਹੇ ਦਾ ਪੋਚਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ, ਫੇਰਨੀ)

ਗੋਸ਼ਾ—(ਪੁ.) ਘੋਰ ਮਸੋਰਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ)

ਗੋਹਟਾ—(ਪੁ.) ਸੂੜੀ (ਸੁੱਕੀ ਹੋਈ)

ਗੋਹਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ—(ਵਿ.) ਹਿਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ

ਗੋਹਲੀ (ਪੁਣਫ)—(ਇ.) ਜੁਗਾਲੀ

ਗੋਹੜੀ—(ਇ.) ਗੋਹੜਾ

ਗੋਹਿਆਂ ਕੀ ਜਾਂ ਕਿ ਸਾਹਿਆਂ ਕੀ?—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਪਰਾਪਤੀ ਕਰ ਲੈਣ ਮਗਰੋਂ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਗੋਖਰੂੰ—(ਪੁ.) ਗੋਖੜੂ

ਗੋਬਾ—(ਪੁ.) ਬੋਬਾ

ਗੋਬੀ—(ਇ.) ਲੁਕਾ ਕੇ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਧਨ ਮਾਲ

ਗੋਜਰ—(ਇ.) ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜਰਾਤ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਦਾ ਇਲਾਕਾ

ਗੋਤ—(ਪੁ.) ਗੁਤਾਵਾ
ਗੋਤ ਗੁਤਾਵੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਗਤੁਚ
ਗੋਂਦ—(ਇ.) ਗੂੰਦ
ਗੋਂਦਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਲਸੂੜੇ ਵਰਗਾ ਫਲ
ਗੋਂਦੀ—(ਇ.) ਗੋਂਦਨੀ
ਗੋਭਲਾ—(ਵਿ.) ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ ਮਾਸ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਜਿਹਾ (ਬੱਚਾ)
ਗੋੜ—(ਪੁ.) ਗੁੜ
ਗੋੜੀਆ—(ਪੁ.) ਉਹ ਫੁਲਕਾਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਤਲੇ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ
ਲਾਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੋਵੇਂ
ਪਲੇ ਹੀ ਰੇਸ਼ਮ ਨਾਲ ਕੱਢੇ ਹੋਣ, ਥਾਕੀ ਸਾਰਾ
ਸਾਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇ

ਘ

ਘਸਵੱਟੀ—(ਇ.) ਕਸਵੱਟੀ
ਘਸਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਘੁਸਾਉਣਾ
ਘਸੀਆ—(ਪੁ.) ਘੱਸ
ਘਸੂਟੜੀ—(ਇ.) ਘਸੀਟੀ
ਘਸੂਟੜੀਏਂ ਟੁਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਿੜ੍ਹਨ ਲੱਗਣਾ
ਘੱਗ ਸੂਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਤੇਂ ਧਨ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ
ਘੱਗਰ ਖੁਲੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੱਗਰ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣੇ
ਘੱਗਰ ਖੋਹਲੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੱਗਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਣਾ
ਘਟੱਨਾ—(ਪੁ.) ਘੁਟੱਨਾ
ਘਟਨੀ ਨਾ ਪਹਿਰਾ—(ਪੁ.) ਘਟਦੀ ਦਾ ਪਹਿਰਾ
ਘਟੱਤਰ—(ਪੁ.) ਹੜੱਤ
ਘੱਠਾ—(ਵਿ.) 'ਕੱਠਾ, ਇਕੱਠਾ
ਘੱਠੀ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) (ਦੌਲਤ) 'ਕੱਠੀ ਕਰਨੀ
ਘੰਡੂਰੀ—(ਇ.) ਗੋਂਦ
ਘਣੁੰਝ—(ਇ.) ਘੁੰਝਜ
ਘਣੁੰਝਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘੁੰਝਜਾਂ ਪਾਉਣਾ
ਘਣੁੰਝਿਆ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਘੁੰਝਜਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ
ਘਣੁੰਜੋ ਘਣੁੰਜ—(ਵਿ.) ਘੁੰਝਜੋ ਘੁੰਝਜ
ਘੱਪ—(ਪੁ.) ਘਾਪਾ
ਘੱਪ ਖੁਲ੍ਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘਾਪੇ ਖੁਲ੍ਹਣਾ
ਘਮੱਚ—(ਪੁ.) ਘੜਮੱਚ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ, ਪੈਣਾ)
ਘਮੇਲ—(ਇ.) ਕਬੂਤਰਾਂ ਦਾ ਖੁੰਡਾ
ਘਰੰਡ—(ਪੁ.) ਗੰਡ (ਚੱਕੀ ਦਾ)

ਘਰਾਕੀ—(ਇ.) ਘੁਰਕੀ
ਘਰਾਕੀਆਂ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁਰਕੀਆਂ ਦੇਣਾ
ਘਰਾਣੀ—(ਇ.) ਘਰਾਨੀ
ਘਰੇ ਆਲਾ—(ਪੁ.) ਘਰ ਵਾਲਾ
ਘਰੇ ਸਪਰਤੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ
ਘਰੇ ਦਾਰ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘਰ ਵਲ
ਘਰੈ ਦਾਰ }
ਘਰੇ ਨਾ } (ਵਿ.) ਘਰ ਦਾ
ਘਰੈ ਨਾ }
ਘਰੇ ਨਾ ਜਾਣ (ਜ਼ਿਆਨ) ਮੁਲਖੇ (ਮਿਲਖੇ) ਨੀ ਸੁਹਰਤ—
(ਅਖੋ.) ਘਰੋਂ ਘਰ ਗਵਾਇਆ ਬਾਹਰੋਂ ਭੜੁਆ
ਅਖਵਾਇਆ
ਘਰੇੜ—(ਇ.) ਘਰੇੜ
ਘਰੇੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘਰੇੜਨਾ
ਘਰ ਨਾ ਬੰਦਾ—(ਵਿ.) ਘਰ ਦਾ ਬੰਦਾ
ਘਰੁੱਡ—(ਪੁ.) ਹਲਕੀ ਚੱਕੀ
ਘਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘਰੋਂ
ਘਰੁੰ ਖਾਈਂ ਨਾ, ਸਾੜੇ ਅੱਛੀ ਨਾਂ—(ਅਖੋ.) ਘਰੋਂ ਖਾਈਂ
ਨਾ, ਸਾੜੇ ਆਈਂ ਨਾ
ਘਰੁੰ ਘਰ ਗਵਾਣਾ, ਬਾਹਰੁੰ ਭੜੁਆ ਅਖਵਾਣਾ—(ਅਖੋ.)
ਘਰੋਂ ਘਰ ਗਵਾਉਣਾ ਬਾਹਰੋਂ ਭੜੁਆ ਅਖ-
ਵਾਉਣਾ
ਘਰੁਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘਰੁੰਢਣਾ
ਘਰੋਹ—(ਇ.) ਗੋਹ
ਘਰੋ-ਭਤਰੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘਰ ਪ੍ਰਤਿ
ਘਰੋ-ਪਧਰੀ }
ਘਰੋਗਲ } (ਵਿ.) ਘਰੋਗਰੁ
ਘਰੋਗਲਾ }
ਘੱਲ—(ਇ.) ਇਕੱਲ
ਘਲਖੋਰ—(ਵਿ.) ਇਕੱਲ-ਖੋਰ
ਘਲਖੋਰੀ—(ਇ.) ਇਕੱਲ-ਖੋਰੀ
ਘੱਲ-ਮ-ਘੱਲਾ—(ਵਿ.) 'ਕੱਲ-ਮ-ਕੱਲਾ
ਘਲੱਡ—(ਪੁ.) ਕਲੁਢ
ਘੱਲਾ—(ਵਿ.) 'ਕੱਲਾ
ਘੱਲਾ ਮੁੱਲਾ—(ਵਿ.) 'ਕੱਲ-ਮੁ-ਕੱਲਾ
ਘੱਲੋ ਘੱਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) 'ਕਲਿਆਂ 'ਕਲਿਆਂ
ਘਲੋਟਾ—(ਪੁ.) ਭੜੋਲਾ

ਘੜ-ਤੁੰਨੀ—(ਇ.) ਡੋਡਾ (ਅੱਕ ਦਾ)

ਘੜੱਗੇ 'ਚ ਅੱਛਣਾ (ਆਵਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਕੜਿੱਕੀ ਵਿਚ
ਫਸਣਾ

ਘੜੱਗੇ ਚੜ੍ਹਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਅੱਡੇ ਚੜ੍ਹਨਾ
ਘੜੱਗੇ ਲੱਗਣਾ }

ਘੜ-ਮੰਜੀ—(ਇ.) ਘੜਵੰਜੀ

ਘੜੀ—(ਇ.) ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਅਨਾਰ (ਆਤਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ)

ਘੜੱਚੁ-ਮੜੱਚੁ—(ਵਿ.) ਘੁੱਚ ਮੁੱਚ

ਘੜੁੰਬ - (ਇ.) ਘੁਣਜ

ਘੜੁੰਬਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘੁਣੁੰਬਣਾ

ਘੜੁਸ—(ਇ.) ਝਿੜਕ ਝੰਬ

—ਘੜੁਸਾਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬਾੜਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ

ਘੜੇ ਹਾਂਡ ਘੜੋਟੇ ਹਾਂਡ } (ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਥੋਹੜੇ ਜਾਂ
ਘੜ ਵੀ ਹਾਂਡ ਘੜੁਲੇ ਵੀ ਹਾਂਡ } ਬਹੁਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਫੇਰਾ
ਤਾਂ ਇਕੋ ਜਿੰਨਾ ਹੀ
ਪੈਂਦਾ ਹੈ

ਘੜੋਕਾ—(ਪੁ.) ਘੁਗੜਾ

ਘੜੋਲੀ—(ਇ.) ਘੜਾ ਘੜੋਲੀ

ਘੜੋਲੀ ਭਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਘੜਾ ਘੜੋਲੀ ਭਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਪੂਰੀ
ਕਰਨੀ

ਘਾਹ ਕੱਪਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘਾਹ ਵੱਢਣਾ

ਘਾਹਿੜਾ—(ਪੁ.) ਸੁੱਕੇ ਘਾਹ ਦਾ ਢੇਰ

ਘਾਹੀਆਂ ਨੇ ਘਰ ਘਾਹੀ ਆਏ } (ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ
ਉਹ ਵੀ ਘਾਹ ਕਰੇਨੇ ਆਏ } ਦੇ ਸਾਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ
ਹੁੰਦੇ ਹਨ

ਘਾਣ—(ਇ.) ਜਿਹਲਮ ਜਿਲੇ ਦਾ ਇਕ ਪਰਸਿੱਧ ਬਰਸਾਤੀ
ਨਾਲਾ

ਘਾਬਰ—(ਇ.) ਘਬਰਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ)

ਘਾਰ—(ਪੁ.) ਘਰ

—ਘੋੜਾ ਘਾਰ ਤੇ ਮੁਲ ਬਜ਼ਾਰ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਵੇਚਣ
ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਦਾ
ਸੋਦਾ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

—ਘਾਹ ਬਹੀ ਗਸ਼ਣਾ (ਗਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਘਰ ਬਰਬਾਦ
ਹੋ ਜਾਣਾ

—ਘਾਰ ਬੁਹਾ—(ਪੁ.) ਘਰ ਬੁਹਾ

ਘਾਰ—(ਪੁ.) ਪੰਜੀਰੀ

ਘਾੜ—(ਪੁ.) ਘਾਟ

ਘਾੜਾ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੰਡਾ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਘਾੜਾ ਕਰੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁੰਡਾ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਘਿਉਲਾ—(ਪੁ.) ਘਿਉ ਵਾਲਾ ਡੋਲਾ

ਘਿੱਭਾ—(ਵਿ.) ਵਿਗੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜਾਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ

ਘਿੰਨਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲੈਣਾ

ਘਿੰਨ ਵੰਬਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾ.) ਲੈ ਜਾਣਾ

ਘਿਲੁ—(ਇ.) ਰਜੇਵੇਂ ਦੀ ਮਸਤੀ, ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣ ਪਿਛੋਂ ਆਈ
ਸੁਸਤੀ ਅਤੇ ਨੀਂਦ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚੜ੍ਹਨੀ)

ਘੀਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘਿੰਨਣਾ

ਘੀਵਰ—(ਪੁ.) ਘੇਵਰ

ਘੁਸਾ ਵੰਬਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾ.) ਘੁਸਾ ਜਾਣਾ
ਘੁਸਾ ਵੈਣਾ }

ਘੁਸਾਈ ਛੋਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾ.) ਘੁਸਾ ਛੱਡਣਾ

ਘੁਸਾਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁਸਾ ਜਾਣਾ

ਘੱਕ } (ਪੁ.) ਘੋਗਾ
ਘੱਕਾ }

—ਜਾਂ ਘੱਕੇ ਜਾਂ ਮਾਹੁਣੇ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਇਹ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਕਿ ਹਾਣ ਜਾਂ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਘੁਗਣੀ—(ਇ.) ਘੁੰਕਣੀ

—ਘੁੰਗਣੀਆਂ ਮੂੰਹੇ 'ਚ ਪਾ (ਬਾਹੀ) ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.)
ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਘੁੰਗਣੀਆਂ ਪਾ ਲੈਣਾ

ਘੁਗਰੀ—(ਇ.) ਘੁੰਗਰੀ, ਛੋਟਾ ਘੁੰਗਰੂ

ਘੁੰਗਰੂ—(ਪੁ.) ਘੁੰਗਰੂ

ਘੁੰਗੂ ਬੱਟਾ—(ਪੁ.) ਘੁੰਗੂ ਵੱਟਾ

ਘੁੱਤੀ—(ਇ.) ਖੁੱਤੀ

—ਘੁੱਤੀ ਪੈਹਣੀ—(ਇ.) ਖੁੱਤੀ ਦੀ ਖੇਡ

ਘੁੱਦੁ—(ਵਿ.) ਝੁੱਝੁ

ਘੁੰਨਵੱਟਾ—(ਪੁ.) ਡੂੰਠ ਵੱਟਾ

ਘੁੰਬਰ—(ਪੁ.) ਘੁੰਮਰ

ਘੁੰਬਰਾ—(ਵਿ.) ਘੁੰਮਰਾ

ਘੁਮਾਟਾ (ਪੁ.) } ਭਵਾਟੀ, ਭਵਾਟਣੀ
ਘੁਮਾਟੀ (ਇ.) }

ਘੁਰੱਖੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਘੁਰਕੀ

ਘੁਰੱਖੀ ਤੱਕਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਘੁਰਕੀਆਂ ਦੇਣਾ
ਘੁਰੱਖੀਆਂ ਤੱਕਣਾ }
ਘੁਰੱਖੀਏਂ ਤੱਕਣਾ }

ਘੁਰਜ—(ਇ.) ਘੁਣਜ

ਘੁਰਜਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁਣਜਾਂ ਪੈ ਜਾਣੀਆਂ

ਘੁਰਨ—(ਇ.) ਘੁਰਨਾ

ਘੁਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਘੁਰ ਘੁਰ ਹੋਣਾ
 ਘੁਰਾਕੀ—(ਇ.) ਘੁਰੱਖੀ, ਘੁਰਕੀ
 ਘੁਰਾਕੀਏਂ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁਰਕੀਆਂ ਦੇਣਾ
 ਘੁਰਾਖੀ—(ਇ.) ਘੁਰੱਖੀ
 ਘੁਰਾਖੀਆਂ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁਰਾਕੀਏਂ ਤੱਕਣਾ
 ਘੁਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵਗਣਾ (ਹਵਾ ਦਾ)
 ਘੁੱਲਮਘੁੱਲੀ—(ਇ.) ਘੁੱਲਣ ਭਿੜਨ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ)
 ਘੁਲਾਟਾ—(ਵਿ. ਪੁ) ਘੁਲੈਟਾ ; ਘੁਲਾਟੀ
 ਘੁਲ ਮਿਲ ਵੰਝਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਘੁਲ ਮਿਲ ਜਾਣਾ
 ਘੁਲੀ ਮਿਲੀ ਜਾਣਾ }
 ਘੁੰ ਕਰਨਾ ਲੰਘੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੁੰ ਘੁੰ ਕਰਦਾ ਲੰਘ ਜਾਣਾ
 ਘੁੰਆਂ—(ਪੁ.) ਲੱਕੜ ਦਾ ਇਕ ਖਿਡਾਉਣਾ ਜਿਸਦੇ ਘੁੰਮਣ ਨਾਲ ਘੁੰ ਘੁੰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ
 ਘੁਹ ਕੇ ਲਾਈ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤੀਲੀ ਲਾ ਦੇਣੀ
 ਘੁਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘਸਰਨਾ
 ਘੁੰਕਰ—(ਇ.) ਘੁਕਰ
 ਘੁੰਕਾਰ—(ਇ.) ਘੁਮਕਾਰ
 ਘੁੰਠਾ—(ਵਿ.) ਘੁਠਾ
 ਘੁਰ—(ਇ.) ਘੁਰੀ
 ਘੁ—(ਪੁ.) ਘਿਉ
 ਘੇ ਜੱਟੀ ਨਾ, ਤੇਲ ਹੱਟੀ ਨਾ—(ਅਖੋ.) ਘਿਉ ਜੱਟੀ ਦਾ, ਤੇਲ ਹੱਟੀ ਦਾ
 ਘੇਐ ਨਾ ਪੀਪਾ ਵੀਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘਿਉ ਦਾ ਪੀਪਾ ਡੋਲੁਣਾ
 ਘੇਐ ਨੀਆਂ ਧਾਰਨਾਂ ਤੇ ਬੁੱਕੇ ਨੀਆਂ ਲੀਕਾਂ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਬੋਹੜੀ ਜਹੀ ਕਿਰਸ ਕੀਤਿਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਘੇਰ ਘਮੰਡ—(ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ ਜੋ ਗੇਂਦ ਅਤੇ ਡੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
 ਘੇਰੀ ਘਾਰੀ ਕੈ ਆਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੇਰ ਘਾਰ ਕੇ ਲਿਆਉਣਾ
 ਘਿੱਟ—(ਵਿ.) ਘਿੱਟ
 ਘਿੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘੋਟਣਾ
 ਘਿੱਟਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਖਰਾਂਟਪੁਣਾ
 ਘੋਗਾ—(ਪੁ.) ੧. ਘੋਗੜ (ਘਿਰਣਾ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ) ੨. ਮੋਘਾ
 ਘੋਟਾ—(ਪੁ.) ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਘੋਟ ਕੇ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸਰਦਾਈ
 —ਘੋਟਾਂ ਪੈਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਡੋਬ ਪੈਣੇ
 ਘੋਪਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘੁੱਟਣਾ

—ਸੰਘੀ ਘੋਪਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲ ਘੁੱਟਣਾ
 ਘੋਬਲੂ—(ਪੁ.) ਬਹੁਲੀ
 ਘੋਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਜਾਉਣ

ਚ

ਚਈਂ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਹਿ ਜਾਣਾ
 ਚੱਕ—(ਪੁ.) ਚਾਕੀ
 ਚੱਕੈ ਨਾ ਚੱਕ—(ਪੁ.) ਚਾਕੀ ਦੀ ਚਾਕੀ
 ਚਕਾਂਧਾ—(ਪੁ.) ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ
 ਚਕਲੀਆਂ ਬਣਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਪੇੜੇ ਬਣਾਉਣਾ
 ਚੱਕੀਂ ਬਾਹਾਂ ਕੱਪਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਚੱਕ ਮਾਰਨਾ, 'ਸਖਤ ਤਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਪਰ ਮਾਰਨ, ਚੱਕੀਂ ਬਾਹਾਂ ਕੱਪਣਾ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਚੱਕੀ ਬਾਹਾਂ ਚੱਬਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੱਕੀ ਬਾਹਾਂ ਕੱਪਣਾ, 'ਜੁੱਬਸ ਜੁੱਸੇ, ਜੋਬ ਮਗਜ ਵਿਚ, ਚੱਕੀਂ ਬਾਹਾਂ ਚਬਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)

ਚਘਣਾਂ (ਕ੍ਰਿ.ਸਕ.) }
 ਚਾਘਾਂ ਲਾਉਣਾ (ਮੁਹਾ.) } ਦੰਦੀਆਂ ਬਕਾਉਣਾ
 ਚਘੌਤੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਦੰਦੀਆਂ ਬਕਾਉਣਾ
 ਚਘੌਤੀਆਂ ਲਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਚਘਾਂ ਲਾਣਾ
 ਚੰਚਲ-ਵੱਟਾ—(ਪੁ.) ਕਰੜਾ ਗੋਲ ਪੱਥਰ
 ਚਟਲਾਸ—(ਇ.) ਚਾਟ
 ਚੱਟੂ ਮੋਹਲਾ—(ਪੁ.) ਚੱਟੂ ਵੱਟਾ
 ਚਟੋਕੇ ਨਾ ਪਟੋਕਾ ਪੁੜ ਪੁੜ ਵਾਧੇ ਨੀ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵਧੇਰਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਚੰਡ—(ਇ.) ਚੀਸ
 ਚੰਡੀ ਸੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੰਡ ਛੱਡਣਾ
 ਚੰਡੂਰੀ—(ਇ.) ਚੰਡੂ
 —ਚੰਡੂਰੀ ਪੱਟੀ ਕੈ ਹੱਥੀ 'ਚ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੰਡੂ ਪੁੱਟ ਕੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇਣਾ
 ਚਣਾਖ—(ਪੁ.) ੧. ਮਕੜੀ ਦੇ ਜਾਲੇ ਦੀ ਪਤਲੀ ਤੰਦ ਜੋ ਅੱਖ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਅੱਖ ਨੂੰ ਲਾਲ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ
 ੨. ਇਸ ਤੰਦ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਈ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਾਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣਾ)
 ਚੰਢ—(ਇ.) ਚੀਸ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ, ਉਠਣੀ)
 ਚਤੰਨੀ—(ਇ.) ਚੇਤੰਨਤਾ
 ਚਤੰਨੀ 'ਚ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੇਤੰਨ ਹੋਣਾ

ਚਤਿਰਮੁ—(ਵਿ.) ਚਿੱਤਰਵਾਂ
 ਚੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਨੀ
 ਚੱਤੇ ਚਾਹੜਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੁਏ ਕਰਨਾ
 ਚੱਪੀ—(ਇ.) ਬਾਹਰ ਵਲ ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਸਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਮਹਿੰ
 ਚਪੁਨੇ—(ਪੁ.) ਖੇਤਰੀ ਦੀ ਰਸਮ
 ਚਫੜਾ—(ਵਿ.) ਚਪਟਾ
 ਚਫੜਾ ਚੈੜਾ—(ਵਿ.) ਚਪਟਾ ਚੌੜਾ
 ਚਬਾਖੀ—(ਇ.) ਉੱਲੂ
 ਚੰਬਾੜੀ—(ਇ.) ਚਵਾੜੀ
 ਚੰਬੌੜਾ ਹੁੱਕਾ—(ਪੁ.) ਉਹ ਹੁੱਕਾ ਜਿਸਦਾ ਹੇਠਲਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਚਮੜੇ ਦਾ ਹੋਵੇ
 ਚੰਬੌੜੂ ਪਲਤਾ—(ਪੁ.) ਚਿਮੜਨ ਵਾਲਾ ਫਾਹਿਆ
 ਚਮਚੜੌਕ—(ਇ.) ਚਮਚੜੌਕ
 ਚਮ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਮ ਜਾਣਾ
 ਚੰਮ ਪੱਟੀ ਦੇਣਾ (ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ)—(ਮੁਹਾ.) ਚੰਮ ਉਧੇੜਨਾ
 ਚਮਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਮਣਾ
 ਚਮੜਿਤੁੰ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੰਬੜ ਜਾਣਾ
 ਚਮਾਟਾ—(ਪੁ.) ਚਮੋਟਾ
 ਚਮਾੜੀ—(ਇ.) ਚੰਬਾੜੀ
 ਚਮੁੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਚਿਮਟਣਾ
 ਚਮੋੜਾ ਹੁੱਕਾ—(ਪੁ.) ਚੰਬੌੜਾ ਹੁੱਕਾ
 ਚਰਾਂਗਲੀ—(ਇ.) ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਬਜ਼ੀ (ਕਰੇਲੇ ਆਦਿ ਜਿਹੀ)
 ਚਰਾਟੂ—(ਪੁ.) ਚੀਲ ਦੇ ਰੁਖ ਦਾ ਇਕ ਫਲ
 ਚਰਾਨੀ (ਪਸ਼ੋ.)—(ਇ.) ਰੁਆਨੀ
 ਚਲਉਂ ਚਲਉਂ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਉਂ ਚਉਂ ਕਰਨਾ
 ਚਲੰਗਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਕੁਲੰਜਣਾ
 ਚਲੁਝਣਾ }
 ਚਲੂਟੀ—(ਇ.) ਚੁਲੀ
 ਚਵਾਂਗ—(ਪੁ.) ਚਾਰ ਦਾ ਅੰਕ, ੪
 ਚਵਾਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਪੂਰ.) ਚੁਕਾਉਣਾ
 ਚਵਾਲਣਾ }
 ਚਵੀਂ ਚੂਕੀਂ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚਹੂੰ ਚੂਕੀਂ ਅੱਗ ਲਗਣਾ.
 ਚੜ—(ਇ.) ਖਟਮਲ
 ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਪੁ.) ਚੜ੍ਹਦਾ (ਪੂਰਬ)
 ਚੜ੍ਹਨਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਾਰ ਕਰਨਾ (ਨਦੀ ਆਦਿ ਦਾ)
 ਚੜ ਆਵਣਾ }

ਚੜੀ ਪੀੜੀ ਕੇ ਆਸਣਾ (ਆਵਣਾ) }
 ਚੜੀ ਪਿੜੀ ਕੇ ਆਈ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਚੜ੍ਹ ਪੀੜ ਕੇ ਆਉਣਾ
 ਚੜੇ ਤੀਂ ਚੜਦਾ—(ਵਿ.) ਚੜੇ ਚੜਦਾ
 ਚੜੇ ਤੀਂ ਚੜਦੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬਲਦੀ ਤੇ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ
 ਚਾਈ ਚਵਾਈ—(ਇ.) ਚੁਕ ਚੁਕਾਈ
 ਚਾਹਟਾ—(ਵਿ.) ਉਚਾਹਟਾ
 ਚਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚੁੱਕਣਾ
 ਚਾਣਾ ਚਵਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚੁੱਕਣਾ ਚੁਕਾਉਣਾ
 ਚਾਦਰੈ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਾਦਰ ਪਾਉਣਾ,
 ਚਾਨਣ ਚਰਾਖ ਹੋਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਾਨਣ ਚਰਾਗ ਹੋਣਾ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ
 ਚਾਨਣਾ ਚੜੌਕ—(ਪੁ.) ਚਿੱਟਾ ਚਾਨਣ
 ਚਾਪਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚੱਥਣਾ
 ਚਾਪਤ } (ਇ.) ਉਚਾਪਤ
 ਚਾਫਤ }
 'ਚਾਬਤ } (ਇ.) ਉਚਾਪਤ
 ਚਾਫਤ }
 ਚਾਮ-ਚਿੱਠ—(ਇ.) ਚਾਮਚੜੌਕ
 ਚਾਟ-ਚਿਸਮਾ—(ਵਿ.) ਐਨਕਾਂ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ
 ਚਾਰ ਚੁੱਕੇ ਵੱਧ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਾਰ ਰਤੀਆਂ ਵੱਧ ਹੋਣਾ
 ਚਾਰੇ ਕਜ਼ਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਾਰੇ ਕਜ਼ਾ
 ਚਾਰੇ ਬੰਦ ਛੁੱਟੀ ਜਾਣੇ } (ਮੁਹਾ.) ਬੰਦ ਬੰਦ ਛੁੜਕ ਜਾਣਾ
 ਚਾਰੇ ਬੰਦ ਛੁੜਕੀ ਜਾਣੇ }
 ਚਾਰੇ ਬੰਦੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਚਾਰੇ ਬੰਨੇ
 ਚਾਰੇ ਬਾਰੇ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਾਰੇ ਬੰਨੇ ਤਕਣਾ
 ਚਾਲ—(ਪੁ.) ਪੱਖਲ
 ਚਾਲਮਾਰੀ—(ਇ.) ਚਾਂਦ ਮਾਰੀ
 ਚਾਵਤ—(ਇ.) ਚਾਪਤ
 ਚਾਵਬਾ—(ਪੁ.) ਚੌਥਾ
 ਚਾਵੜ—(ਇ.) ਚੌੜ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੱਸਣੀ)
 ਚਾਵੜਾਂ ਸੜਿਆ—(ਵਿ.) ਚੌੜਾਂ ਸੜਿਆ
 ਚਾਵੜਾਂ ਸਾੜਨੀਆਂ } (ਮੁਹਾ.) ਚੌੜਾਂ ਸਾੜਨੀਆਂ
 ਚਾਵੜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ }
 ਚਾਵਾਂ—(ਇ.) ਚੁੱਕਵਾਂ
 ਚਾੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚਾੜ੍ਹਨਾ
 ਚਿਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚਿੱਥਣਾ
 ਚਿਹਰੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਮਰੋੜ

ਚਿਹਾਣੀ—(ਇ.) ਬਾਣੀ
 —ਚਿਹਾਣੀ ਬਲਿਆ—(ਵਿ.) ਮਰਨ ਜੋਗਾ
 —ਚਿਹਾਣੀਆਂ—(ਇ.) ਬਾਣੀਆਂ
 ਚਿੱਕਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਦੁਰਕਾਰਨਾ
 ਚਿੱਕੜ ਚੱਭੜ }
 ਚਿਕੜ ਚੋਹੜ } (ਪੁ.) ਚਿੱਕੜ ਖੋਭਾ
 ਚਿੱਕੜ-ਚਿਭੜ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਚਿੱਕੜ
 ਚਿੱਕੜੀ—(ਇ.) ਘਿਉ ਵਿਚ ਗੁਨੁ ਕੇ ਪਕਾਈ ਰੋਟੀ
 ਚਿਕੜੀਆਂ ਖਵਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਖਾਤਰ ਕਰਨੀ
 ਚਿਘਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਦੰਦੀਆਂ ਬਕਾਉਣਾ
 ਚਿੱਘਾ—(ਪੁ.) ਦੰਦੀਆਂ ਬਕਾਉਣ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਾਣਾ)
 ਚਿਟਕਾ—(ਪੁ.) ਚਿਟਕ
 ਚਿੱਟਾ ਖੰਬੂਰ }
 ਚਿੱਟਾ ਖਮੂਰ } (ਵਿ.) ਚਿੱਟਾ ਖੁੰਭ
 ਚਿਟਿਆਪੜ—(ਇ.) ਚਿਟਾਪੰਨ
 ਚਿਟਿਆਈਂ—(ਇ.) ਚਿਟਿਆਈ
 ਚਿੱਠੀ—(ਇ.) ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਲਿਖਿਆ, ਕਿਸਮਤ, ਭਾਗ,
 ਤਕਦੀਰ, 'ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਤਨ ਬਦਨ ਮੇਰੇ ਨੂੰ,
 ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਚਿੱਠੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਚਿੱਠੀ ਸੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸਮਤ ਸੜ ਜਾਣਾ
 ਚਿੱਠੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸਮਤ ਵਿਚ ਲਿਖਣਾ, ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ
 ਲਿਖਣਾ, 'ਦਾਣੇ ਕੱਢ ਅਨਾਰੋਂ ਖਾਂਦੇ, ਜੇ ਕਰਦਾ
 ਰੱਬ ਚਿੱਠੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਚਿੱਡੀ—(ਇ.) ਚਿੱਦਾ
 ਚਿੱਡੀ ਟਾਪਾ—(ਪੁ.) ਚਿੱਦੀ ਟਪਾ
 ਚਿਣੋਮ—(ਵਿ.) ਚੋਣਵਾਂ, ਚੁਣਵਾਂ
 ਚਿੱਤ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚਿੱਤ ਚੁੱਕਣਾ, 'ਕੀ ਕੁਝ ਗਲ ਸਜਣ
 ਦਿਲ ਬੈਠੀ, ਚਿੱਤ ਮੇਰੇ ਥੀਂ ਚਾਇਆ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਚਿਤੰਨੀ—(ਇ.) ਚਤੰਨੀ
 —ਚਿਤੰਨੀ ਵਿਚ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਹੋਣਾ
 ਚਿਤਰੁੰਮਾ—(ਵਿ.) ਚਿਤ੍ਰਾ
 ਚਿਤਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਚਿੱਤਣਾ
 ਚਿੱਦਾ—(ਪੁ.) ਬੰਟਾ
 ਚਿੱਦੀ-ਟਾਪਾ—(ਪੁ.) ਚਿੱਡੀ-ਟਾਪਾ
 ਚਿੱਧੜ }
 ਚਿੱਧੜ ਮਿੱਧੜ } (ਪੁ.) ਚਿੰਧ ਮਿੰਧ
 ਚਿਮਨੀ—(ਇ.) ਟੀਨ ਦਾ ਦੀਵਾ

ਚਿਮਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਚਿਪ ਚਿਪ ਕਰਨਾ
 ਚਿਮਲਾ—(ਵਿ.) ਚਿਪਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ
 ਚਿਮਲਾ ਚਮਲਿਅਟ—(ਵਿ.) ਬਹੁਤ ਚਿਮਲਾ
 ਚਿਰਕੋਰ—(ਇ.) ਚਿਰਕ
 ਚਿਰਕੋਰਾ—(ਵਿ.) ਚਿਰਾਕਾ
 ਚਿਰੋਂ ਵਹਿਲ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਅਗਦੂੰ ਆ
 ਪੈਣੀ
 ਚਿਰੋਂ ਵਹਿਲੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਗਦੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਪਾ ਦੇਣੀ
 ਚਿੱਲੀ—(ਇ.) ਤ੍ਰੰਗੜ-ਭਾਰ (ਤੂੜੀ ਆਦਿ ਦਾ)
 ਚੀਸਤਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ (ਕਰਨੀਆਂ)—(ਮੁਹਾ.) ਨੁਕਤਾ-ਚੀਸੀ
 ਕਰਨੀ, ਨੁਕਸ ਛਾਂਟਣੇ
 ਚੀਸਤੀ—(ਵਿ.) ਘੋਚਲੀ, ਕੁੰਨਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ
 ਚੀਹਕਣਾ—(ਵਿ.) ਚੀਕਣਾ
 ਚੀਹਕਣੀ—(ਇ.) ਕਿੱਕਲੀ
 ਚੀਕੂ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਉਬੱਟਣਾ
 ਚੀਚਕਾ—(ਪੁ.) ਘਸ (ਸਾਬਣ ਦਾ)
 ਚੀਚੀ ਨਾ ਕਾਂ ਬਣਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਵਾਂ (ਖੰਭਾਂ) ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ
 ਬਣਾਉਣਾ 'ਚੀਚੀ ਦਾ ਚਾ ਕਾਂ ਬਣਾਵਣ,
 ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਚੀਂਜ ਬਲੀਖਾ—(ਵਿ.) ਸੁਕੜਾ, ਬਹੁਤ ਪਤਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ
 ਚੀਂਜੋ—(ਇ.) ੧. ਚਿੱਡੀ ਟਾਪਾ, ਸ਼ਟਾਪੂ ੨. ਉਸ ਖੋਲ
 ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਖਾਨਾ
 ਚੀਰਮ—(ਇ.) ਸਿਰ ਦਾ ਚੀਰ
 ਚੀਲਾ }
 ਚੀੜਾ } (ਪੁ.) ਚੀਰਾ (ਦੁਪੱਟਾ)
 ਚੁਆਣਾ }
 ਚੁਆਲਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚੁਕਾਉਣਾ
 ਚੁਵਾਣਾ }
 ਚੁਸਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਕੁਸਕਣਾ
 ਚੁਹੱਕਲੀ—(ਇ.) ਚਕਲੀ
 ਚੁਹਕਾਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਚੁੱਕਾਂ ਦੇਣੀਆਂ
 ਚੁਹਾ—(ਪੁ.) ਦਾਣੇ ਆਦਿ ਮਿਣਨ ਦਾ ਇਕ ਨਾਪ, ਦੜੋਪਾ
 ਚੁਕਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਚੁਕਵਾਂ
 ਚੁੱਕੀ—(ਇ.) ਚੋਕੀ (ਤਾਸ਼ ਦੀ)
 ਚੁਕਾ—(ਪੁ.) ੧. ਚੁਟਕੀ, ਲੱਪ ੨. ਚੁੰਗ, ਚੁੰਗਾ
 ਚੁਕਾ ਕੁ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਚੁਟਕੀ ਭਰ
 ਚੁਖ—(ਇ.) ਬੋਟੀ
 ਚੁਖੇਰਾ—(ਵਿ.) ਚੋਖਾ

ਚੰਗ—(ਇ.) ਚੋਂਗ, ਚੋਂਗ, ਚਰਾਂਗਲੀ
 ਚੁੱਚ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬਣਨਾ ਠਣਨਾ
 ਚੁੱਟ—(ਇ.) ਕੁੱਟ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਵਾਣੀ, ਪੈਣੀ)
 ਚੁੱਡ—(ਇ.) ਚੁੱਤ
 ਚੁੰਡ—(ਇ.) ਕੋਨਾ
 ਚੁਣਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲੱਗਣਾ (ਦਵਾਈ ਆਦਿ ਦਾ)
 ਚੁਧਰਿਆਣੀ—(ਇ.) ਚੁਧਰਾਣੀ
 ਚੁਧਰਿਮਾ—(ਪੁ.) ਚੁਧਰੰਮਾ
 ਚੁਧਰੈਤ—(ਇ.) ਚੋਧਰ
 ਚੁਧਰੈਤ ਘੋਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੋਧਰਪੁਣਾ ਸਾੜਨਾ
 ਚੁਪ ਚਵੀਤਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਚੁਪ ਚੁਪੀਤਾ
 ਚੁੱਪ ਮਾਰੀ ਜਾਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਘੋਸਲਾ ਹੋਣਾ
 ਚੁੱਪ ਮਾਰੀ ਘਿੰਨਣੀ }
 ਚੁੱਪ ਲੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚੁਪ ਧਾਰ ਲੈਣੀ
 ਚੁਵੁਰੀ—(ਇ.) ਚੋਥਰਸੀ
 ਚੁਰਤਾਲੀ—(ਵਿ.) ਚੁਤਾਲੀ
 ਚੁਰਵੰਜਾ—(ਵਿ.) ਚੁਰੰਜਾ
 ਚੁਰੁੜੀ—(ਇ.) ਚੁਰਲੀ
 —ਚੁਰੜੀਆਂ ਭਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਣਾ
 ਚੁੜਿਆ ਪੜਿਆ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਪੜਿਆ ਗੁੜਿਆ
 ਚੁੜੀ ਚੁੜੀ ਕੇ ਮਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੁੜੁ ਚੁੜੁ ਕੇ ਮਰਨਾ
 ਚੂਕ ਨੱਪਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪੱਲਾ ਫੜਨਾ
 ਚੂਕ ਬਨੁਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗੰਢ-ਚਤਰਾਵਾ ਕਰਨਾ
 ਚੁੰਘਾ—(ਪੁ.) ਚੋਂਘਾ
 ਚੁੰਜੜਾ—(ਵਿ.) ਕੰਜੂਸ
 ਚੁੰਨੀਆਂ ਭਖਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਲਾਲ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਚੂਫਲ } (ਇ.) ਪੁੰਫਲ
 ਚੂਫੜ }
 ਚੂਲੀ—(ਇ.) ਚੁਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਚੂੜ—(ਇ.) ਬੁਚਕੀ
 ਚੂੜ—(ਇ.) ਚੂਲ
 ਚੂੜ ਢਿੱਲੀ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚੂਲ ਢਿੱਲੀ ਹੋਣੀ
 ਚੋਊ—(ਪੁ.) ਚੋ
 ਚੋਕੜੀ—(ਇ.) ਚਿੱਕੜੀ
 ਚੋਕੜੀ ਲਾਦੀ—(ਇ.) ਚਿੱਕੜ ਮਿੱਟੀ
 ਚੋਂਗਣ—(ਪੁ.) ਟਮਾਟਰ
 ਚੋਂਚਲ ਵੱਟਾ—(ਪੁ.) ਚੋਂਚਲ ਵੱਟਾ

ਚੈੜਾ—(ਵਿ.) ਚੋੜਾ
 ਚੈੜਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੋੜਾ ਹੋਣਾ
 ਚੋਂਚਲਾਂ ਕਰਨਾ—(ਪੁ.) ਚੋਚਲੇ ਕਰਨਾ
 ਚੋਂਗ—(ਇ.) ਚੋਂਗ, ਚਰਾਂਗਲੀ
 ਚੋਟਾ—(ਪੁ.) ਸੇਬ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਫਲ
 ਚੋਣਕੁਣਾ—(ਪੁ.) ਚੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਚੁਣਨ ਵਿਚ ਪਹਿਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ
 ਚੋਨਾ ਚੋਨਾ—(ਵਿ.) ਚੋਂਦਾ ਚੋਂਦਾ
 ਚੋਂਕੀ ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਚੋਂਗ—(ਇ.) ਚਰਾਂਗਲੀ, ਚੁੰਗ
 ਚੋਤਰੀ—(ਵਿ.) ਚੋਤੀ
 ਚੋਤਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਚੋਤੀਵਾਂ
 ਚੋਧਰਿਆਲ—(ਪੁ.) ਕੁੜਮ
 ਚੋਫੜ—(ਪੁ.) ਚੋਕੜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨਾ)
 ਚੋੜਾ—(ਪੁ.) ਪੱਠਾ, ਪੱਠੇ ਦਾ ਮਾਸ

ਛ

ਛਹਿਟ—(ਇ.) ਛਹਿ
 ਛਹਿਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਛਹਿਣਾ
 ਛਹਿੜ—(ਇ.) ਛਹਿ
 ਛਹਿੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਛਹਿਣਾ
 ਛੱਕੜੀ—(ਇ.) ਛਿਕੜੀ
 ਛਕੋਰ—(ਇ.) ਚੰਗੋਰ
 —ਛਕੋਰਾ (ਪੁ.) } ਛੋਟੀ ਛਕੋਰ
 —ਛਕੋਰੀ (ਇ.) }
 ਛਛ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਅਤੇ ਅਟਕ ਦਾ ਉਹ ਇਲਾਕਾ ਜੋ ਲੂਣ ਦੇ ਪਹਾੜ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਹੈ
 ਛਛਾਹਣ—(ਇ.) ਸੜਾਨ
 ਛਛੋਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਿਤਾਰਨਾ
 ਛੱਜ ਭਰਿਆ ਤੋਹਾਂ ਨਾ, ਛਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਦੋਹਾਂ ਨਾ—(ਅਖੋ.)
 ਲੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ ਪਾਣ ਲਗਿਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਛਜਲੱਪ }
 ਛਜਲਿਅਪ } (ਪੁ.) ਛਜਲੀ ਵਾਲਾ ਸੱਪ
 ਛਛਲਿਅਪ }
 ਛੱਜ ਛੱਟਣਾ, ਪਰੁਣੀ ਛਾਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛੱਜੀਂ ਪਾ ਕੇ ਛੱਟਣਾ

ਛੱਜੇ ਚਹਾਂਏ ਰੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਮ ਛਮ ਰੋਣਾ
 ਛੱਜੇ 'ਚ ਬਾਹੀ ਕੇ ਛੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛੱਜ 'ਚ ਪਾ ਕੇ ਛੱਟਣਾ
 ਛਟੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਛੱਟੀ ਨਾਲ ਬੱਧੀਆਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ
 ਲੜੀਆਂ ਜੋ ਲਾੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵੱਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ
 ਹਨ, “ਨਾਹਤ, ਦਰੂਦ, ਸਲਵਾਤ, ਸਲਾਮਾਂ,
 ਛਟੀਆਂ ਬੁਲਣ ਕਤਾਰਾਂ” (ਸੈਫੁਲ)
 ਛੰਡ ਹੋਈ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚੰਡ ਬਹਿ ਜਾਣਾ
 ਛਣਕਲਾ—(ਪੁ.) ੧. ਛਣਕਣਾ ੨. ਇਕ ਪੰਛੀ ਦਾ ਨਾਂ
 ਛੱਤਰੀ—(ਵਿ.) ਛੱਤੀ (੩੬)
 ਛਤਰੀਆ—(ਪੁ.) ਸੰਨ ਉੱਨੀ ਸੌ ਛੱਤੀ
 ਛਤਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਛੱਤੀਆਂ (੩੬ਵਾਂ)
 ਛਤਾਈ—(ਇ.) ਅਪਸੇਰਾ
 ਛੰਤੀਰ—(ਪੁ.) ਛਤੀਰ
 ਛਪਾਧਾ }
 ਛਪੋਧਰਾ } (ਪੁ.) ਛੁਪਈਆ “ਹੈ ਫੁਲਾਣੇ ਚਿਸ਼ਮੇ ਉੱਪਰ,
 ਛਪੋਧਾ } ਹੁਣ ਛਪੋਧਾ ਕੇਹਾ?” (ਸੈਫੁਲ)
 ਛਲਤਿੱਤਰਾ—(ਵਿ.) ਚਲਿਤੀ
 ਛਲਾਪ }
 ਛਲਾਪੀ } —(ਇ.) ਛਲ
 ਛਾਹਣ—(ਇ.) ਛਛਾਹਣ
 ਛਾਂਡਾ—(ਪੁ.) ਦਰਿਆਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਢੇ ਨਾਲ
 ਅਟਕੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ
 ਰੋਹੜ ਕੇ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ
 ਛਿਆਂਗ—(ਪੁ.) ਛੀਕਾ (੬)
 ਛਿਆਣਮੈਂ—(ਵਿ.) ਛਿਆਨਵੇਂ
 ਛਿੱਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਛਿੱਸਣਾ
 ਛਿਸਾਈ—(ਇ.) ਛਿਜਾਈ
 ਛਿਸਾਈ ਖਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਛਿੱਜ ਜਾਣਾ
 ਛਿੱਸਿਆ—(ਪੁ.) ਛਿੱਸੀ
 ਛਿੱਕ—(ਇ.) ਖਿੱਚ
 —ਛਿੱਕ ਕੱਢਣਾ }
 —ਛਿੱਕ ਖੜਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਖਿੱਚ ਕੱਢਣਾ
 —ਛਿੱਕ ਛਿਕਾ—(ਪੁ.) ਖਿੱਚ ਖਿੱਚਾਉ
 —ਛਿੱਕ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ }
 —ਛਿੱਕ ਕੈ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਗਲ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣਾ
 —ਛਿੱਕਾਂ ਆਣਾ—(ਵਿ.) ਖਿੱਚਾਂ ਵਾਲਾ
 ਛਿੱਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਿੱਚਣਾ
 —ਚੰਡ ਛਿੱਕਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚੁਪੇੜ ਉਘਰਨੀ

ਛਿੱਕਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚਿੱਕਣਾ, ਛੇਕਣਾ, ‘ਮਾਜ਼ੂਰਾਂ
 ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ ਨਾਹੀਂ, ਕਰ ਕੇ ਕਹਿਰ ਖਰਾਬੀ’
 (ਸੈਫੁਲ)
 ਛਿੱਕੋਮਛਿੱਕੀ—(ਇ.) ਖਿਚਮਖਿੱਚੀ
 ਛਿੱਕਾ ਛਿੱਕੀ—(ਇ.) ਖਿੱਚਾ ਖਿੱਚੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਛਿੱਕੀ—(ਇ.) ਛਿੱਕ
 —ਛਿੱਕੀ ਆਲਾ—(ਵਿ.) ਖਿੱਚਾਂ ਵਾਲਾ
 —ਛਿੱਕੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਖਿੱਚ ਕਰਨੀ
 ਛਿੱਕੋ ਛਿੱਕੀ—(ਇ.) ਛਿੱਕਾ ਛਿੱਕੀ
 ਛਿੱਛ ਪੱਤਰ—(ਪੁ.) ਜੋੜ ਜਾੜ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਧਨ
 ਛਿੱਟ—(ਇ.) ਆਮਲੇ ਅਦਰਕ ਆਦਿ ਦੀ ਤਰੀਦਾਰ ਭਾਜੀ
 ਛਿਟਾਕੀ—(ਇ.) ਛਟਾਂਕੀ
 ਛਿਣਕਲਾ—(ਪੁ.) ਛਣਕਣਾ
 ਛਿਣਕਾਰ—(ਪੁ.) ਛਿਣਕਾਉ
 ਛਿਣਕੈ ਨੀਂ ਛਿਣਕ—(ਵਿ.) ਛਿੱਟ ਦੀ ਛਿੱਟ
 ਛਿਤਰਾ—(ਪੁ.) ਛਿਤਰਾੜ
 ਛਿਮਕ—(ਇ.) ਛਮਕ
 ਛਿੜਕਾਰ—(ਪੁ.) ਛਿਣਕਾਰ
 ਛੀਕ—(ਇ.) ਡੀਕ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਲਾਣੀ)
 —ਹਿੱਕੈ ਛੀਕੈ 'ਚ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਇੱਕੋ ਡੀਕੋ
 ਛੀਣੀ—(ਇ.) ਛੈਣੀ
 ਛੀਮਾ—(ਪੁ.) ਛੀਂਬਾ
 ਛੀਮਣ—(ਇ.) ਛੀਂਬਣ
 ਛੁਹਾਣੀ—(ਇ.) ਸੀਰਾ
 ਛੁੜਕੀ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾਸੀ.) ਛੁੜਕ ਜਾਣਾ
 ਛੁਸਕ—(ਇ.) ਛੁਛਕ
 ਛੁਟਾ—(ਵਿ.) ਛੁਟਿਆ ਹੋਇਆ
 ਛੁਣੀਆਂ ਠੇਹਲਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਠੂਠੀਆਂ ਭੰਨਣਾ, ਇਕ ਰਸਮ,
 ਜੰਢੇ ਚੜ੍ਹਨੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹਾ ਚੁੱਕਣ ਮਗਰੋਂ
 ਲਾੜਾ ਚੋਕੀ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਲਗਿਆਂ ਲਾਗੇ ਹੀ
 ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪੁੱਠੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਠੂਠੀਆਂ
 ਨੂੰ ਜੋਰ ਦਾ ਪੈਰ ਮਾਰ ਕੇ ਫੋੜਦਾ ਹੈ
 ਛੇਂ—(ਵਿ.) ਛੇ
 ਛੇਕਵਾਂ—(ਵਿ.) ਖਿਚਿਆ ਹੋਇਆ
 —ਛੇਕਵਾਂ ਸਾਹ—(ਪੁ.) ਖਿੱਚਵਾਂ ਸਾਹ
 ਛੇਕੜ ਨੀ ਵਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਓੜਕ ਦੀ ਵਾਰ
 ਛੇਕਾ—(ਪੁ.) ਖਿੱਚਾਈ
 ਛੇਂਬਾ—(ਪੁ.) ਛੀਂਬਾ

ਛੇੜ ਪੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਛੇੜ ਪਾਉਣੀ
 ਛੈਗਲ—(ਇ.) ਛਾਗਲ
 ਛੋਹ—(ਇ.) ਛੇਤੀ, ਕਾਹਲੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ)
 ਛੋਹਰ—(ਪੁ.) ਮੁੰਡਾ
 ਛੋਹਰੀ—(ਇ.) ਕੁੜੀ
 ਛੋਡ ਗਈ—(ਇ.) ਉੱਧਲ ਜਾਣ ਜੋਗੀ ਜਾਂ ਮਰ ਜਾਣ ਜੋਗੀ
 (ਗਾਲੁ)
 ਛੋਡ ਗਿਆ } (ਵਿ.) ਰੰਡੀ ਛੋਡਿਆ
 ਛੋਡ ਗਿਆਂ ਨਾ }
 ਛੋਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਛੱਡਣਾ
 ਛੋਡੀ ਤੇਰੀ ਛਾਹ ਮਹਿਰੀ ਕੁੱਤੇ ਨਾ ਹਲਕਾ—(ਅਖੌ.)
 ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤੇ ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗਾ
 ਉਹਦਾ ਨਿਗਾਦਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਰੋਸ ਵਜੋਂ ਕਹਿੰਦੇ
 ਹਨ
 ਛੋੜਕਾ—(ਪੁ.) ਛੁੜਕਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣਾ)
 ਛੋੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਛੱਡਣਾ

ਜਹਿਰਾਂ

ਜਹਿਰਾਂ ਕਹਿਰਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਕਹਿਰ ਦਾ
 ਜਹਿੰਵਤ—(ਇ.) ਜ਼ਹਿਮਤ
 ਜਹੀ ਝੁੱਲੀ 'ਵਾ, ਕੁਧਰ ਗਏ } (ਅਖੌ.) ਭੀੜਾ ਬਣਨੀ ਜਿਸ
 ਬੱਚੜੇ ਕੁਧਰ ਗਈ ਮਾ } ਵਿਚ ਮਾਂ ਪੁਤ ਨੂੰ ਨਾ ਸੰਭਾਲੇ
 ਜ਼ਹੀਰੀ ਸਹੇੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਸੀਬਤ ਜਾਂ ਬਿਪਤਾ ਸਹੇੜ
 ਲੈਣਾ

ਜਹੁ ਪੱਟਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟਣਾ
 ਜਹੁ ਪੱਟੀ ਦੇਣੀ }
 ਜਹੁ ਪੱਟੀ ਕੇ ਰੱਖੀ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟ ਕੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ
 ਜਹੇ ਮਾਰੀ ਛੋੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜਹੁ ਮਾਰਨੀ
 ਜਕਰੂੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਕੜਨਾ
 ਜਕਰੂੜਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਕੜਿਆ ਜਾਣਾ
 ਜਕੂੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਕੜਨਾ
 ਜਕੂੜਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਕੜਿਆ ਜਾਣਾ
 ਜਖਨਾ ਪੱਟਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਜਹੁ ਪੱਟਣੀ
 ਜਖਨਾ ਪੱਟੀ ਛੋੜਨੀ }
 ਜਖੀ—(ਇ.) ਠੰਢਕ

ਜਗੀਬੀ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਅਜ਼ਗੀਬੀ
 ਜਗੀਬੀ ਗੋਲਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਅਜ਼ਗੀਬੀ ਗੋਲਾ
 ਜੱਘ } (ਇ.) ਟੰਗ
 ਜੰਘ }
 —ਖੋਤੀ ਨੀ ਜੰਘ (ਜੱਘ)—(ਅਵ.) ਸਿਰ ਖੋਤੇ ਦਾ
 ਜਟਾਕਾ—(ਵਿ.) ਜਟਕਾ
 ਜੰਡੀ ਕੱਪਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੰਡੀ ਵੱਢਣਾ
 ਜਣਨੇ—(ਪੁ.) ਜਣਨ ਵਾਲੇ
 ਜਣਾ—(ਵਿ.) ਬਹਾਦਰ, ਸੁਰਮਾ
 ਜਣਨੇ-ਖਾਇਆ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਮਾਂ ਪਿਉ ਖਾਇਆ
 ਜਣਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਣਾਉਣਾ
 ਜਣਾਣਾ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਜਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ
 ਜਣਾਣਾ—(ਇ.) (ਤਕੜੀ) ਜਨਾਨੀ
 ਜਣਿਆਈ—(ਇ.) ਮਰਦਊਪੁਣਾ, ਬੀਰਤਾ, ਸੁਰਮਤਾਈ
 ਜਤਰੂ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਿਤਰ ਹੋਣਾ
 ਜੰਦਕ—(ਪੁ.) ਜਾਤਕ
 ਜਦਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਦਨ
 ਜਦਣ ਕਦਣ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਦਨ ਕਿਦਨ
 ਜੰਦੁਕ—(ਪੁ.) ਜੰਦਕ
 ਜਦੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਦੋਂ
 ਜਦੂੰ ਕਦੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਦੋਂ ਕਦੋਂ
 ਜਦੋਕਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਦੋਕਣਾ
 ਜੰਨ ਵਸਵਾਸ—(ਪੁ.) ਵਹਿਮ ਗੁਮਾਨ
 ਜਨਾਨੀ ਮੁਹਾਨੀ } —(ਇ.) ਜਨਾਨੀ ਜਾਤ
 ਜਨਾਨੀ ਮਾਨੀ }
 ਜਨਾਵਰ—(ਪੁ.) ਜਾਨਵਰ
 ਜਨੂੰ—(ਪੁ.) ਜਾਨੂ
 ਜਪਾਲ—(ਪੁ.) ਜੈਫਲ
 ਜਫ ਗੜੜੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜੱਫੀਉ ਜੱਫੀ
 ਜੱਫੋ ਗੜੜੀ }
 ਜਫ ਮਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜਫਾ ਮਾਰਨਾ
 ਜਫਾਲੀ—(ਵਿ.) ਜੱਫਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਕੋਠੀ ਵਿਚ)
 ਜੱਬਰ—(ਪੁ.) ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਕਰਕੇ ਛਾਤੀ ਤੇ ਬੈਠਾ ਭਾਰ ਜਾਂ
 ਬਲਗ਼ਮ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਜਮਣਾ)
 ਜਬਾਨਾ (ਜਬਾਨੈ) ਤੈ ਖਲੁਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਬਾਨ ਤੇ ਖਲੋਣਾ
 ਜਬਾਨੈ ਕੀ ਠੱਪੀ ਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਠੱਪਣਾ

ਜਮਾਂਹ—(ਪੁ.) ਜਵਾਂਹ
 ਜਮਾਂਹੋਂ ਨਾ ਸਾਗ—(ਪੁ.) ਜਵਾਂਹ ਦਾ ਸਾਗ
 ਜਮਾਂਹੋਂ ਨਾ ਤੇਲ—(ਪੁ.) ਜਵਾਂਹ ਦਾ ਤੇਲ
 ਜਮਾਤਰਾ—(ਪੁ.) ਜਵਾਤਰਾ
 ਜੰਮਿਆ ਜਮੁਟਿਆ—(ਵਿ.) ਜੰਮਿਆ ਜੁੜਿਆ
 ਜੰਮੀ ਕੇ ਸੱਟੀ ਛੋਡਣਾ (ਜੋੜਨਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਜੰਮ ਕੇ ਸੁਟ ਦੇਣਾ (ਛੋਡਣਾ)
 ਜੰਮੀ ਨਾ—(ਵਿ.) ਜੰਮੀ ਦਾ
 ਜਮੀਤ ਕਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਮ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਟਿਕ ਕੇ ਬੈਠਣਾ
 ਜਮੀਤੀ—(ਇ.) ਦਿਲ-ਜਮਈ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)
 ਜਮੋੜ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਲਾਟ
 ਜਲਮ—(ਇ.) ਜੋਕ
 ਜਲੁਰ (ਜਿਲੁਰ)—(ਪੁ.) ਜਿਲ੍ਹੋਣ
 ਜਲਵਤਰੀ—(ਇ.) ਘੁੱਟੀ
 ਜਲੁ—(ਵਿ.) ਜਿੱਲ੍ਹਾ
 ਜਲਾਈਆਂ ਟੁੱਟੀ (ਤੁੱਟੀ) ਪੈਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਮੀਂਹ ਵੱਸਣਾ
 ਜਲਿਹਾਰੀ—(ਇ.) ਬਾਉਲੀ
 ਜਲੁਹਲ—(ਇ.) ਜਲੁਹਣ
 —ਜਲੁਹਲੀ—(ਵਿ.) ਜਲੁਹਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
 —ਜਲੁਹਲੀ ਗੰਢਾ } (ਪੁ.) ਜਵਾਹਾਂ
 —ਜਲੁਹਲੀ ਗੱਢਾ }
 ਜਵਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਗਲ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਪਰਾਕੜੀ ਵਰਗੀ ਹੈ
 ਜਵਾਤਰਾ—(ਪੁ.) ਜਵਾਈ
 ਜਾ—(ਇ.) ਜਗਾ
 ਜਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਥਾਂ ਬਣਾਉਣਾ
 ਜਾਈ ਕੁਜਾਈ—(ਇ.) ਥਾਂ ਕੁਥਾਂ
 ਜਾ ਟਿਕਾਣਾ—(ਪੁ.) ਥਾਂ ਟਿਕਾਣਾ
 ਜਾਈ ਸਿਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਥਾਂ ਸਿਰ
 ਜਾਈ ਜਾਈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਗਾ ਜਗਾ
 ਜਾਈ ਤੇ ਰੱਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਥਾਂ ਮਾਰ ਦੇਣਾ
 ਜਾਹਗ—(ਇ.) ਜਾ, ਜਗਾ
 ਜਾਹਗ-ਕੁਜਾਹਗ—(ਇ.) ਥਾਂ-ਕੁ-ਥਾਂ
 ਜਾਕਤ } (ਪੁ.) ਜਾਤਕ
 ਜਾਕੁਤ }

ਜਾਕਤ ਪੋਕਤ } (ਪੁ.) ਜਾਤਕ ਪੋਤਕ
 ਜਾਕੁਤ ਪੋਕੁਤ }
 ਜਾਗ ਲੱਧਣੀ (ਲਹਿੰ.)—(ਮੁਹਾ.) ਜਾਗ ਖੁਲ੍ਹਣੀ
 ਜਾਘ—(ਇ.) ਜਾਹਗ
 ਜਾਘ ਕੁਜਾਘ—(ਇ.) ਜਾ ਕੁ ਜਾ
 ਜਾਘੈ ਜਾਘੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਹਗੇ ਜਾਹਗੇ
 ਜਾਣ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਆਨ
 —ਘਰੇ ਨਾ ਜਾਣ ਮੁਲਖੈ (ਮਿਲਖੈ) ਨੀ ਸੁਹਰਤ—(ਅਖੋ.)
 ਜਦ ਨਾਲੇ ਤਾਂ ਘਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਜਾਤਕ (ਜਾਤੁਕ)—(ਪੁ.) ਬੱਚਾ, ਪੁੱਤਰ
 ਜਾਤਕ ਪੋਤਕ } (ਪੁ.) ਬਾਲ ਬੱਚੇ
 ਜਾਤੁਕ ਪੋਤੁਕ }
 ਜਾਤਕੜੀ—(ਇ.) ਲੜਕੀ
 ਜਾਨਿਆਂ ਜਾਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ
 ਜਾਨਿਆਂ ਸਾਤ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਂਦਿਆਂ ਸਾਰ
 ਜਾਨਿਆਂ ਸਾਰ }
 ਜਾਨੀ ਬਾਕੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਂਦੀ ਬਾਕੀ
 ਜਾਨੀ ਵਾਰੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ
 ਜਾਣੈ ਜਾਣੈ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ,
 ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਣਿਆਂ } ਜਾਂਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ
 ਜਾਂਦੂ—(ਵਿ.) ਮਰ ਜਾਣਾ (ਇਕ ਗਾਹਲ)
 ਜਾਨ ਠੋਹਕਰੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਠੋਕਰ ਲਗਣੀ
 ਜਾਨੀ ਨਾਲ ਜਹਾਨ ਐ—(ਅਖੋ.) ਜਾਨ ਨਾਲ ਜਹਾਨ
 ਜਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ
 ਜਾਬਾ—(ਪੁ.) ਜੱਬਾ
 ਜਾਲ (ਲਹਿੰ.)—(ਇ.) ਗੁਜ਼ਰਾਨ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ)
 ਜਾਲਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ
 —ਰਾਤ ਆਈ ਫਾਲੀਐ (ਫਾਲੀਏ) } (ਅਖੋ.)
 ਜਹੀ ਆਵੈ ਤਹੀ ਜਾਲੀਐ (ਫਾਲੀਏ) }
 ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਔਖਾ ਸੋਖਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਜਿਸਨੀ ਭਾਵੈ, ਉਸਨੀ } (ਅਖੋ.) ਭਾਵ ਜਿਹੜਾ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾ
 ਤੋਲ ਤੋਲ ਵਿਕਾਵੈ } ਜਾਏ ਉਸਦੇ ਨਖਰੇ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ਜਿਸਨੇ ਹੱਥ ਡੋਈ ਉਸਨਾ } (ਅਖੋ.) ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਡੋਈ,
 ਸਭ (ਸਭੈ) ਕੋਈ } ਉਹਦਾ ਸਭ ਕੋਈ

ਜਿਸ ਮੁੱਲੇ ਨੀ ਛੁਹਰ } (ਅਖੌ.) ਜੇਹਾ ਮੂੰਹ ਤੇਹੀ ਚਪੇੜ
 ਉਸੇ ਮੁਲ ਵਿਕਾਣੀ }
 ਜਿੱਕਣ ਕਿੱਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿੱਕਰ ਕਿਵੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ
 ਜਿਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿੱਕਣ
 ਜਿੱਚੀ—(ਇ.) ਜਿੱਚ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਜਿੱਜ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਵੇਂ
 ਜਿੱਜੀ—(ਇ.) ਜੀਜੀ
 ਜਿਥਾਈਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਸ ਥਾਂਵੇਂ
 ਜਿੱਥੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿੱਥੋਂ
 ਜਿੱਥੁੰ ਕਿੱਥੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿੱਥੋਂ ਕਿੱਥੋਂ
 ਜਿਧਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਧਰੋਂ
 ਜਿਧਰੁੰ ਕਿਧਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਧਰੋਂ ਕਿਧਰੋਂ
 ਜਿਧਰੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਿਧਰ
 ਜਿੰਨ ਹੋਈਐ ਚਮੁੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਿੰਨ ਹੋ ਕੇ ਚੰਬੜਨਾ
 ਜਿਵੀਂ—(ਇ.) ਜਿਮੀ
 ਜਿਵੀਂ ਥਲਾ—(ਪੁ.) ਜਿਮੀਂ ਥੰਨਾਂ
 ਜਿਵੀਂ ਨਾ ਬਿਹਲ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਵਿਹਲ ਦੇਣਾ
 ਜਿਵੀਂ ਵਾੜੀ—(ਪੁ.) ਜਿਮੀਂ ਵਾੜੀ
 ਜੀਏ ਨਾਲ ਜਹਾਨ—(ਅਖੌ.) ਜੀ ਨਾਲ ਜਹਾਨ
 ਜੀਜੀ—(ਇ.) ਨਕ ਦਾ ਚੂਹਾ
 ਜੀਨਾ—(ਵਿ.) ਜੀਉਂਦਾ
 ਜੀਭਲੀ—(ਇ.) ਜੀਭ (ਘਿਰਨਾ ਵਾਰੀ)
 ਜੀਭੇ ਨੀ ਉੱਲੀ ਲਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਗਾਹਲਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ
 ਜੀਵਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਜੀਉਰਨਾ
 ਜੀਵੀਂ—(ਇ.) ਜਿਵੀਂ, ਜਿਮੀਂ
 ਜੁਹਦੀ—(ਇ.) ਜੁਹਦ
 ਜੁਹਦੀਆਂ ਨਾਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ
 ਜੁਗੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜੋਤਣਾ, ਜੋਣਾ
 ਜੁੱਠ—(ਇ.) ਜੁੱਠ
 ਜੁਠਿਆਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜੁਠਾਲਣਾ, ਜੁਠਾਉਣਾ
 ਜੁਠਿਆਰਨਾ }
 ਜੁਤਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਜਿੱਤਣਾ
 ਜੁਤਿਆੜ—(ਇ.) ਛਿਤਗੜ
 ਜੁੱਤੀ ਨਾ ਮੇਚ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਸਕਣ ਦੀ
 ਸਕਤੀ ਹੋਵੇ ਵਿਗਾੜਨਾ (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ)
 ਜਦੀਆਂ ਜਾਣਾਂ ਨਾਲ—(ਮੁਹਾ.) ਜੁਹਦੀਆਂ ਨਾਲ

ਜੰਨਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੁਣ, ਹੁਣੇ
 ਜੰਨੂੰ }
 ਜੁਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਜਾਣਾ
 ਜੁਲਮੀ—(ਵਿ.) ਜ਼ਾਲਮ
 ਜੂਠ ਜਹਾਨੇ ਦੀ—(ਇ.) ਜਹਾਨ ਦੀ ਜੂਠ
 ਜੈਂ—(ਪੜ.) ਜਿਸ, ਜਿਸ ਨੇ
 ਜੈਭਾ—(ਵਿ.) ਜੇਭਾ
 ਜੈਂਦਾ—(ਪੜ.) ਜਿਦੁਾ
 ਜੈਂਨੂੰ—(ਪੜ.) ਜਿੰਨੂੰ
 ਜੋਆ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜੋਗਾ
 ਜੋਹਦੀ—(ਇ.) ਜੁਹਦੀ
 ਜੋਹਦੀਆਂ ਨਾਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜੁਹਦੀਆਂ ਨਾਲ
 ਜੋਭਾ—(ਪੁ.) ਜੇਭ, ਥੋਭਾ
 ਜੋਰ ਪਿੱਦੀ ਨਾ, ਫੁੱਹਕਰ ਸੰਢੇ ਨੀ—(ਅਖੌ.) ਜਦ ਜੋਰ ਤਾਂ
 ਪਿੱਦੀ ਜਿਨਾਂ ਮਸਾਂ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸ਼ੁਕਰਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਢੇ
 ਵਾਂਗ ਛੱਡੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਜੋਰੇ ਜੁੰਮਾ ਜੰਨੇ ਨਾਲ—(ਅਖੌ.) ਸੱਦੀ ਨਾ ਬੁਲਾਈ ਮੈਂ ਲਾੜੇ
 ਦੀ ਤਾਈ
 ਜੋਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤੋਰਨਾ
 ਜੋੜੇ ਨੇ ਜੰਮ—(ਵਿ.) ਜੋੜਾ, ਜੋੜੇ
 ਜੋਲੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਸੇਂਵੀਆਂ

੩

ਬਉਂਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਉਣਾ, ਬੋਣਾ
 ਬਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬੁਲਸਣਾ (ਭੁੰਨਣਾ)
 ਬਸਰ ਬਸਰ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਮ ਬਮ ਕਰਨਾ
 ਬਕਾਨੀ—(ਇ.) ਬਾਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ, ਘਚਾਨੀ
 ਬਕਾਨੀ ਦਈ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਦਾਉ ਘੁਸਾਈ ਕਰ ਜਾਣੀ,
 ਘਚਾਨੀ ਦੇ ਜਾਣੀ
 ਬਖਜਦੀ—(ਇ.) ਬਖ ਮਾਰਨ ਦਾ ਭਾਵ
 ਬੰਗ (ਕੋਹਮਰੀ)—(ਇ.) ਵਾਛੜ
 ਬੰਗੜ—(ਪੁ.) ਬੰਗੀ
 ਬਗੜਿਆਧਾ—(ਵਿ.) ਬਗੜਾਲੂ
 ਬੰਡਲ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਬੰਡੂਲਾ
 ਬੁੱਧੇ ਲੱਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਸੁਣਾਈ ਦੇਣੇ ਹਟ
 ਜਾਣਾ
 ਬਬੱਖਲੀ—(ਇ.) ਚੁੱਭੱਕਲੀ

ਬੱਬਲ—(ਪੁ.) ਸੱਬਲ
 ਬਮੂਟਾ—(ਪੁ.) ਮੁਆਤਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣਾ, ਲਾਣਾ)
 ਬਰਮਲ ਬਰਮਲ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.)-ਬਿਲਮਿਲ ਬਿਲਮਿਲ ਕਰਨਾ
 ਬਰਾਟੂ—(ਪੁ.) ਰਗਟੂ, ਰਗੁਟੂ, ਚੀਲ ਦੇ ਦਰਖਤ ਦਾ ਫਲ
 ਬਰੁਟ—(ਪੁ.) ਬੁੱਟ
 ਬਲਿਅਤ—(ਪੁ.) ਬੱਲਪੁਣਾ
 ਬਲਿਅਤ ਸਾੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੱਲ ਖਲੋਰਨਾ
 ਬਲੂਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬੁਲਸੁਣਾ
 ਬਾਉ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਘਟੀਆ ਸਾਗ
 ਬਾਈਆਂ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਈਆਂ ਲੈਣਾ
 ਬਾਣ-ਪਰਾ—(ਪੁ.) ਬਾਣੀਆਂ
 ਬਾਣੀਆਂ—(ਇ.) ਮਰਘਟ
 ਬਾਂਬਰਾ—(ਪੁ.) ਬਾੜ
 ਬਿਆਣੀ—(ਇ.) ਬਾਣੀ
 ਬਿਆਣੀਆਂ—(ਇ.) ਬਾਣੀਆਂ
 ਬਿੱਕਾ—(ਵਿ.) ਬਿਕਲਾ
 ਬਿੱਗੀ—(ਵਿ.) ਬਿੱਖੀ
 ਬਿਰਾ—(ਵਿ.) ੧. ਬਿੱਕ ੨. ਬੁਰਕਨਾ
 ਬਿੱਲੀ—(ਇ.) ਬਿੰਮੀ
 ਬੀਂ—(ਇ.) ਤਾਕੀਦ, ਘੜੀ ਮੁੜ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਬੁਖਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਕਣਾ
 ਬੁੱਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਨਣਾ, ਬੁਲਣਾ
 ਬੁਬੁ ਬੂਰ—(ਵਿ.) ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਲਦੀ ਹੋਈ
 ਬੁਰਲੀ—(ਇ.) ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪਟਾਕਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਲੀਤਾ ਚਲ ਚੁਕਾ ਹੋਵੇ
 ਬੁਲੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਲ ਪੈਣਾ, ਵਾ ਵਗਣੀ
 ਬੁਠ ਮਦਾਰਾ—(ਪੁ.) ਬੁਠਾ ਇਕਗਰ, ਲਾਗ ਲੱਪਾ 'ਕਿਚਰਕ ਤੋੜੀ ਬੁਠ ਮਦਾਰਾ, ਕਿਚਰਕ ਟੁਰਸੀ ਠੱਗੀ?' (ਸੈਫਲ)
 ਬੁਠਾਂ ਨੀ ਪੰਡ—(ਇ.) ਬੁਠ ਦੀ ਪੰਡ
 ਬੁਠੇ ਨੇ ਘਰੇ ਤੋੜੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਠੇ ਦੇ ਘਰ ਤਕ ਜਾਣਾ
 ਬੁੰਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬੁਣਨਾ
 ਬੁਲਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਮਣਾ
 ਬੇਂਗਣ—(ਇ.) ਚੂਹੇ ਦੀ ਮੇਂਗਣ
 ਬੋਜਰਾ } (ਪੁ.) ਬਗਲਾ
 ਬੋਜਲਾ }

ਬੋਲ—(ਇ.) ਬੋਲੀ 'ਹੱਥੀ ਬੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ, ਪਾਉ ਸ਼ੇਰ ਯਤੀਮਾ' (ਸਫਲ)
 ਬੋਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬਲਣਾ
 ਬੋਂਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੋਂ ਜਾਣਾ
 ਟਹਿਲ ਟੱਪਾ—(ਪੁ.) ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ
 ਟੱਕੀ—(ਇ.) ਟਿਕਰੀ, ਟਾਕੀ
 ਟੰਗਾਰ—(ਪੁ.) ਨਖਰਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨਾ)
 ਟੰਗ ਤੇ ਟੰਗ ਧਰੀ ਕੇ ਸੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਤ ਤੇ ਲਤ ਧਰ ਕੇ ਸੋਣਾ; ਬਹਿ ਰਹਿਣਾ
 ਟੰਡਾਂਣਾ—(ਪੁ.) ਟਰਹਿਣਾ
 ਟੰਢਾਰਾ—(ਪੁ.) ਢਾਂਗਾ
 ਟਲੋਕਾ—(ਪੁ.) ਤਾਹਨਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨਾ, ਲਾਣਾ)
 ਟਨਾਣਾ—(ਪੁ.) ਟੰਡਾਣਾ
 ਟਪਲੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਟਪਲਾ ਖਾ ਜਾਣਾ
 ਟੰਭ (ਇ.) } ਅਲੰਭਾ, ਲੰਬੂ
 ਟੰਭਾ (ਪੁ.) }
 ਟਰਪੱਲ—(ਇ.) ਟੱਰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਟਰਪੱਲੀ—(ਵਿ.) ਟਰਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ
 ਟੋਲਾ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਚੁੱਕਣਾ
 ਟਾਸ—(ਪੁ.) ਤਾਸ
 ਟਾਕੀ—(ਇ.) ਟਿਕਰੀ
 ਟਾਂਗਰ—(ਪੁ.) ਛੇਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ
 ਟਾਂਗਰੀ—(ਇ.) ਮੋਟੀਆਂ ਸੇਵੀਆਂ
 ਟਾਟਰਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠਿੱਠਰ ਜਾਣਾ
 ਟਾਲ } (ਪੁ.) ਰਹਿੰਦ ਖੁੰਹਦ
 ਟਾਲ ਫਾਲ }
 ਟਿਕੜੀ—(ਇ.) ੧. ਜਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ ੨. ਜੁਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਅੱਡਾ
 —ਟਿਕੜੀਦਾਰ—(ਪੁ.) ਜੁਆ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਅੱਡੇ ਦਾ ਮਾਲਕ
 ਟਿਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਟਿਕਣਾ
 ਟਿੰਡੇ 'ਚ ਦਾਣੇ ਘਰਾਟੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਈਆਂ—(ਅਖੇ.) ਜ਼ਾਤ ਦੀ ਕੋਹੜ ਕਿਰਲੀ, ਸ਼ਤੀਰਾਂ ਨੂੰ ਜੱਫੇ
 ਟਿਮਕਣਾ—(ਪੁ.) ਠਿਮਕ
 ਟਿੰਮਾ—(ਵਿ.) ਠਿੰਗਣਾ

ਟੀਆ ਟੰਡਾ } (ਪੁ.) ਟੀਹਰ ਟੰਬਾ, ਫੂਹੜੀ ਤੁੰਡਾ, ਲਟਾਪਟਾ
ਟੀਆ ਟੰਮਾ }

ਟੀਸ਼—(ਇ.) ਟਸ

'ਟੀਸ਼ਨ—(ਪੁ.) ਸਟੇਸ਼ਨ

ਟੀਟਕ ਫਾਟਕ—(ਪੁ.) ਟੀਆ ਟੰਡਾ

ਟੀਟਣ ਵੱਟ—(ਪੁ.) ਉਸਲ ਵੱਟ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚੜ੍ਹਨਾ)

ਟੀਟਣੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮਹਾ.) ਨੱਚਣਾ ਟੱਪਣਾ

ਟੀਂਡ—(ਇ.) ਪਾਲ

ਟੀਂਡ ਬੱਬਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪਾਲ ਬੱਬਣੀ

ਟੀਂਡ ਬਨੁਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਪਾਲ ਲਾਰੁਣੀ
ਟੀਂਡ ਲਾਣੀ }

ਟੀਨ—(ਇ.) ਟੀਂਡ

ਟੁੱਕਰ ਚਾਹੜਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਥਾਸੀ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ
ਕਰਕੇ ਤੇ ਗੁੜ ਦੇ ਸੀਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਹੜ ਕੇ ਖਾਣ
ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ

ਟੁੰਗ—(ਪੁ.) ਖਾਨਦਾਨ (ਘਿਰਨਾ ਵਾਚਕ)

ਟੁਰਨਾ ਰਾਹੂ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਟੁਰਦੇ ਹੋਣਾ

ਟੂੜਾ—(ਪੁ.) ਟੁਕੜਾ

ਟੇਕਲਾ—(ਪੁ.) ਟੇਕਣ

ਟੇਕਲਾ ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੇਕਾ ਚੜ੍ਹਨਾ

ਟੇਕਲਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੇਕਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ

ਟੇਟਕੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਟੀਟਕੇ

ਟੇਟਵਾਂ ਚੂੜਾ—(ਪੁ.) ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਚੂੜੇ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ

ਟੇਂਡਾ—(ਪੁ.) ਟੀਂਡਾ

ਟੈਂਟਿਆ ਹੋਇਆ—(ਵਿ.) ਰੱਜਿਆ ਪੁਜਿਆ

ਟੋਬੀ ਹੋ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਠਗਿਆ ਜਾਣਾ

ਟੋਂਬੀ ਕਰੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠਗ ਲੈ ਜਾਣਾ

ਟੋਢੀ—(ਇ.) ਮੱਖਣ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਕੋਲ

ਠ

ਠਠਿਆਰਾਂ ਨੀ ਬਿਲੀ ਹੋਈ ਗਸ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ
ਨਿੱਡਰ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਠਠ—(ਇ.) ਠੰਢ

ਠਠ ਠਠੀਰ—(ਇ.) ਠੰਢ, ਸੀਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਵਰਤਣੀ)

ਠਠਾਂ—(ਪੁ.) ਠੰਢਾ

— ਠਠਾ ਜਖ—(ਵਿ.) ਠੰਢਾ ਯਖ

— ਠਠ ਠੋਕ—(ਵਿ.) ਠੰਢਾ ਠਾਰ

ਠਠਾ ਠੜੋਕ—(ਵਿ.) ਠੰਢਾ ਠੋਕ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਕਰਨਾ)

ਠਠਾ ਜਖ—(ਵਿ.) ਠੰਢਾ ਯਖ

ਠਠਿਆਈ—(ਇ.) ਠੰਢਾਈ

ਠਠਿਆਲਾ—(ਵਿ.) ਠੰਢੀਆਂ (ਮਾਤਾ) ਦੇ ਦਾਗ਼ਾਂ ਵਾਲਾ

ਠਠਿਹਾਰ—(ਇ.) ਠੰਠਿਹਾਰ

ਠਠੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਠੰਠੀ (ਮਾਤਾ)(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਨਿਕਲਣੀਆਂ)

ਠਠੀਰ—(ਇ.) ਠੰਠੀਰ

'ਠਠਰੀ—(ਵਿ.) ਅਠੱਤੀ

—'ਠਠਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਅਠੱਤਰੀਆਂ

ਠਰਕੰਬਾ (ਪੁ.) }
ਠਰਕੰਬਣੀ (ਇ.) } ਥਰਹਰ ਕਾਂਬਾ

ਠਰੋਕ—(ਪੁ.) ਠੌਂਕਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਗਣਾ, ਲਾਣਾ)

ਠਿੱਕਰ—(ਪੁ.) ਠੀਕਰ

ਠਿਕਰ ਤੈਂਢੇ ਸਿਰੈ 'ਚ—(ਮੁਹਾ.) ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਸਵਾਹ

ਠਿਮੁਕ } (ਪੁ.) ਠਿਮਕਣਾ
ਠਿਮੁਕਾ }

ਠਿਮੁਕੇ ਠਿਮੁਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਠਿਮਕੇ ਠਿਮਕੇ

ਠਿਲੁਣਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਟੁੱਟਣਾ, ਕੜਕੜਾ, ਫੁੱਟਣਾ; ਥਣਾਂ ਨੂੰ
ਸੱਟ ਲਗਣਾ

ਠੀਆ } (ਪੁ.) ਠੌਰ
ਠੀਹਾ }

—ਠਠਾ ਠਿਹਲਾ—(ਪੁ.) ਠੇਡਾ, ਠੁਹਲਾ

ਠੋਹਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤੋੜਨਾ (ਵੰਗਾਂ ਆਦਿ ਦਾ)

ਠੈਂਚੂ—(ਪੁ.) ਢੈਂਚੂ

ਠੈਣਾ } (ਵਿ.) ਠੈਂਣਾ
ਠੈਣੂ }

ਠੌਰ—(ਪੁ.) ਪਸ਼ੂ ਚੌਰ

ਠੌਰੀ—(ਇ.) ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਚੋਰੀ, ਚੋਰੀ

ਠੌਂਚਾ—(ਪੁ.) ਠੈਂਚੂ

ਡ

ਡੰਗਾ ਡਾਰਾ—(ਪੁ.) ਕੀੜਾ ਪਤੰਗਾ

ਡੰਗੀ—(ਇ.) ਮੱਛਰ

ਡੰਗੋਆ } (ਪੁ.) ਰੀਡੋਆ
ਡੰਗੋਇਆ }

ਡੱਫਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਭੂਤ ਦਾ ਛਾਇਆ ਪੈਣਾ

ਠੱਠਣੀ

ਠੱਠਣੀ—(ਇ.) ਚੱਠ

ਠੰਡਕਣਾ

ਠੰਡਕੜਾ

ਠੰਡਕੜੇ ਖੇਡਣਾ

ਠੰਡਕੇ ਖੇਡਣਾ

ਠੰਡਕਣੇ ਵਜਾਣਾ

ਠੰਡਕੜੇ ਵਜਾਣਾ

ਠੰਡਕੇ ਵਜਾਣਾ

ਠਡਾਰ—(ਪੁ.) ਠੇਹਮੂ

ਠੱਡੂ—(ਪੁ.) ਠੱਡੂ

ਠੱਡੂ ਠੰਨਣਾ— ਮੁਹਾ. ਗੰਦ ਮੰਦ ਪਾ ਕੇ ਭਰੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਡੋਲੇ ਜਾਂ ਡੋਲੀ ਨੂੰ ਔੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਕਰੜੇ ਸੁਭਾ ਵਾਲੇ ਬੁੱਢੇ ਜਾਂ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਅਰਾਨਕ ਸੁੱਟ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਹਿਮ ਹੈ ਕਿ ਇਉਂ ਕੀਤਿਆਂ ਕੋਈ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੇ ਤਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ

ਠਢਿਆਈ—(ਇ.) ਠਾਢਾਪਨ

ਠੰਨੀ—(ਇ.) ਠੰਡੀ

—ਠੰਨੀ ਝੁੰਮਕੀ—(ਇ.) ਠੰਡੀ ਝੁੰਮਕੀ

ਠਬੁੱਕੀ—(ਇ.) ਠੁਬਕੀ

—ਠਬੁੱਕੀ ਮਾਰ ਵੰਜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠੁਬਕੀ ਮਾਰ ਜਾਣਾ

ਠਠਖੜ—(ਵਿ.) ਠੇਢਥਾ, ਠੇਡੋਲ, ਕੋਥਾ

ਠਠਾ—(ਪੁ.) ਘੰਡੀ

ਠਮੁਣੀ—(ਇ.) ਥਾਪੀ (ਕਪੜੇ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਸੋਟਾ)

ਠਵਾ—(ਪੁ.) ਠਠਾ

ਠੜੁਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਠੱਠਣਾ, ਠਹਿਣਾ

ਠੜੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠਹਿ ਪੈਣਾ

ਠਾਹੀ—(ਇ.) ਠਾਂਗ, ਚੁਆੜੀ

ਠਾਕਰ—(ਪੁ.) ਠਾਕੀ

ਠਾਬ—(ਇ.) ਵਗਏ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਠੁੰਘਾ ਟੇਆ

ਠਾਂਬਾ—(ਪੁ.) ਠਾਂਬੜਾ

ਠਾਲ—(ਇ.) ਉਲਟੀ, ਕੇ (ਲਾ. ਕਿ. ਆਵਣੀ, ਕਰਨੀ)

ਠਿਗਨਾ ਢਹਿਨਾ—(ਵਿ. ਵਿ.) ਠਿਗਦਾ ਢਹਿੰਦਾ

ਠਿੱਚ (ਪੁ.)

ਠਿੱਚੀ (ਇ.) } ਗੋਂਦ ਦਾ ਉਛਾਲ (ਲਾ. ਕਿ. ਖਾਣੀ)

ਠਿੱਚ ਵੱਟਾ—(ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ

ਠਿੱਡਰਾ—(ਪੁ.) ਤੁੱਕਾ

ਠਿੱਬਾ—(ਪੁ.) ਪਤੀਲਾ

ਠਿੱਲ—(ਇ.) ਠਲਾ

ਠੀਹਣੀ—(ਇ.) ਚੀਲ, ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਚੀਕਣੀ ਲਕੜੀ

ਠੀਗਰੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਠੀਗਰ ਵੇਲੇ

ਠੀਡੋ—(ਇ.) ਮਹਿੰ, ਮੱਝ

ਠੁੰਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਘੁਣ ਲੱਗਣਾ

ਠੁੰਡਰ—(ਪੁ.) ਠੁੰਡ

ਠੁੰਡਰਾ—(ਵਿ.) ਠੁੰਡਰੂ

ਠੁੰਡਲ—(ਪੁ.) ਠੁੰਡਲ

ਠੁੰਡੂ—(ਪੁ.) ਠੁੰਡ, ਠੁੱਠ

ਠੁਬ—(ਇ.) ਠੁੱਬ

ਠੁਬਰੀ—(ਇ.) ਠੁੰਬੜੀ ਦਾ ਕੱਦੂ

ਠੁਘਾ—(ਵਿ.) ਠੁੰਘਾ

ਠੇਢੀ } (ਵਿ.) ਠਿਉਢੀ

ਠੇਹਵਡੀ } (ਵਿ.) ਠਿਉਢੀ

ਠੇਹਵਡ—(ਇ.) ਠਿਉਢ

ਠੇਹਨੂੰ—(ਪੁ.) ਠੇਹਮੂ

ਠੇ ਠੇ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਓਇ ਓਇ ਕਰਨਾ

ਠੇਢਣਾ—(ਪੁ.) ਓਢਣਾ

ਠੇਲਣ ਬੇੜੀਏਂ ਚੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠੇਲਦੀ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਪੈਰ ਧਰਨਾ

ਢ

ਢੱਕ—(ਇ.) ਢੱਕੀ 'ਮੱਕ ਦੇ ਟੱਕ, ਇਕ ਖਾ ਦੂਜੀ ਤਕ, ਤੀਜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲਕ ਤਾਂ ਚੜ੍ਹੀ ਢੱਕ' (ਅਖੌ.)

ਢੰਗਵਾੜ—(ਪੁ.) ਢੀਂਗਵਾੜ

ਢਾਹ ਕਲੱਪਾ—(ਪੁ.) ਪਿਟੇ ਕੁੱਟਾ

ਢਾਹੋ ਵਾਹ—(ਪੁ.) ਢਾਹ ਕਲੱਪਾ

—ਨਿੱਤ ਮੁਰਦਾ ਚੁੱਕੋ ਨਿੱਤ ਢਾਹੋ ਵਾਹ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਬਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਢਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਢਿੱਸਾ } (ਪੁ.) ਢੱਡੀ ਦਾ ਬੁੱਟਿਆ ਢਾਈ ਸੌ ਤੰਦਾਂ ਵਾਲਾ ਢਿੱਸਿਆ ਕਪੜਾ

ਢਿੱਸਾ—(ਪੁ.) ਢੀਹਾ

ਢਿੱਕ—(ਇ.) ਢਿੱਕ

ਢਿਛੈ ਨੇ ਵੱਟ ਕਢਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਣਾ

ਢੀਹਾ—(ਪੁ.) ਢੇਡਾ

ਢੀਂਕਲੀ—(ਇ.) ਢੀਂਗਲੀ

ਢੀਂਗਵਾੜ—(ਵਿ.) ਡੇਢ ਪੱਟਾ, ਡੇਢ ਬਰਾ
 ਢੀਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮਿਲਣਾ, ਲਭਣਾ
 ਢੁੱਟ—(ਇ.) ਧੁਤ, ਲਤ
 ਢੁੱਟਾ—(ਵਿ.) ਭੈੜੀ ਲਤ ਵਾਲਾ
 —ਸਿਰੋਂ ਸਿਰ ਕੁੱਟੀਏ, } (ਅਖੌ.) ਬੁਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁਰੀ
 ਖੋ ਨਾ ਜਾਏ ਢੁੱਟੀਏ } ਆਦਤ ਮਾਰ ਕੁਟਾਈ ਕਰਨ ਤੇ
 ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ
 ਢੁਡਰ (ਪੁ.) }
 ਢੁਡਰੀ (ਇ.) } ਢੁਡਰੀ
 ਢੁਡਰ ਸੇਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੇਕਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ
 ਢੂਹ—(ਪੁ.) ਢੂਹੀ
 ਢੂਹ ਖਲਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਰੀ ਵਾਹ ਲਾਉਣਾ
 ਢੂਹ-ਘੁਟਣੀ (ਪੇਂਡੂ)—(ਇ.) ਰੇਬ ਪਜਾਮਾ
 ਢੂਹੀ ਟਿਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਢੂਹੀ ਟਿਕਣੀ
 ਢੂਡ ਤਪਾਸ—(ਇ.) ਢੂਡ ਭਾਲ
 ਢੇਡੀ—(ਇ.) ਗਿਲਟੀ
 ਢੋਕ }
 ਢੋਕੜੀ } (ਇ.) ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਦਾਮਨ ਵਿਚ ਢੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿਡ

੩

ਤਈਂ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦੁਆਲੇ ਹੋਣਾ
 ਤਈਆਂ }
 ਤਈਗਾਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਾਂ ਹੀ
 ਤਸ—(ਇ.) ਤੌਹ
 ਤਸਤੀਹਾ—(ਪੁ.) ਤਸੀਹਾ
 ਤਸਾ—(ਵਿ.) ਤਿਹਾਇਆ, 'ਸੱਸੀ ਮੋਈ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਤੱਸੀ, ਭਾਹ
 ਗਮਾਂ ਦੀ ਸੜ ਕੇ' (ਸੈਫਲ)
 ਤਹਿ-ਦਰਜ—(ਵਿ.) ਨਵਾਂ ਨਕੋਰ
 ਤਹਿੰਡ ਮਹਿੰਡ—(ਪੁ.) ਤੇਰ ਮੇਰ
 ਤਹਿੰਡਾ—(ਪੜ.) ਤੈਂਡਾ, ਤੈਰਾ
 ਤਹੀਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਾਂਹੀ, ਤਾਂਹੀਉਂ
 ਤਕਨਿਆਂ ਤਕਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਕਦਿਆਂ ਤਕਦਿਆਂ
 ਤੱਕੀ ਤੱਕੀ ਜੀਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਕ ਤਕ ਜੀਉਣਾ
 ਤੱਕੀ ਕੈ ਜਾਬਰਨਾ ਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਕ ਕੇ ਨਾ ਸਹਾਰਨਾ
 ਤੱਕੀ ਨਾ ਸੁਖਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਵੇਖ ਨਾ ਸੁਖਾਉਣਾ
 ਤੱਕੀ ਨਾ ਸੁਣੀ ਨਾ—ਵੇਖੀ ਨਾ ਸੁਣੀ ਨਾ
 ਤਕੋਨਿਆਂ ਤਕੋਨਿਆਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਕਦਿਆਂ ਤਕਦਿਆਂ

ਤਕਲਾ—(ਪੁ.) ਪੁਰਾਣੀ ਰੂੰ, ਲੋਗੜ
 ਤਕਾਦਾ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਾਇਦਾ ਪੈਣਾ
 ਤੱਖਰ—(ਵਿ.) ਮੋਟੀ ਬੁੱਧ ਵਾਲਾ, ਬੇਵੱਬਾ
 ਤਗੜਿਆਈ—(ਇ.) ਤਕੜਾਈ
 ਤੰਗਾ—(ਪੁ.) ਖੁੱਤੀ (ਬੰਟਿਆਂ ਦੀ)
 ਤਗਾਦਿਆਂ ਕੀ ਨਪੜਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਕਾਦੇ ਪੈਣਾ
 ਤੰਗਾੜੀ—(ਇ.) ਤਗਾਰੀ
 ਤਣੋਕਾ—(ਪੁ.) ਤੁਣਕਾ
 ਤੱਤਲ—(ਇ.) ਤਤੜਾ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਤੱਤਲ ਮੱਠੀ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੱਚ ਮਰਨਾ, ਮੱਖ ਵੈਲੀ ਹੋਣਾ
 ਤੱਤਲ ਮੱਠੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੱਚ ਮਾਰਨਾ, ਮੱਖ ਵੈਲੀ
 ਕਰਨੀ
 ਤੱਤਾ ਤਾਵਲਾ—(ਵਿ.) ਕਾਹਲਾ
 ਤਦਣ }
 ਤਦੂੰ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਦੋਂ
 ਤੰਦਲਾ—(ਪੁ.) ਤੰਦੁਆ
 ਤੰਦੁਲਾ—(ਪੁ.) ਤਾਂਦਲਾ
 ਤੰਦੋ ਤੀਰਾ—(ਵਿ.) ਤੰਦੋ ਤਾਰਾ
 ਤਨੂੰ—(ਵਿ.) ਦਰਦੀ, ਆਪਣਾ
 ਤਨੀਣ }
 ਤਨੂਣ } (ਇ.) ਤਣ
 ਤੰਨੂੰ—(ਪੜ.) ਤੈਂਨੂੰ
 ਤਨੋੜਾ—(ਪੁ.) ਨਹੋਰਾ
 ਤਪਾਸ—(ਇ.) ਤਲਾਸ਼
 ਤੰਬਲੀ—(ਇ.) ਤੰਬੀ
 ਤੰਮਕ ਕਰ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਦ ਸੁਕਾ ਦੇਣੀ, ਕਮਾਲ ਕਰ
 ਦੇਣੀ
 ਤੰਮਨ ਤੂਦੇ ਚਾੜ੍ਹਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤੁਮਾਰ ਲਾਉਣਾ
 ਤੰਮਾ—(ਪੁ.) ਅਹਿਸਾਨ
 ਤਰਤਰੰਦਾ—(ਵਿ.) ਦਿਨ ਦੀ ਉਹ ਅਵੇਸਥਾ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਛਿਪਣ
 (ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਝਾ ਹੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ)
 ਤਰੋਕੜਾ—(ਵਿ.) ਤਕੜਾ
 ਤਰਕਾਹਣੂ—(ਪੁ.) ਧਰਕੋਨਾ
 ਤਰਕਾਣੂ—(ਇ.) ਤਰੱਕਾ
 ਤਰਕੀਰਾ—(ਪੁ.) ਤੱਕ
 ਤਰਘੱਲਾ }
 ਤਰਘਿੱਲਾ } (ਪੁ.) ਧਰਘੱਲਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ,
 ਲੱਗਣਾ)

ੜਦੇ—(ਵਿ.) ਤੈ ਹੀ, ਤਰੱਵੇ
 ੜਹਾਂਕੜਾ—(ਪੁ.) ਧੁੰਕੜਾ
 ੜੱਠਾ—(ਵਿ.) ਤੁਹਿਆ ਹੋਇਆ
 ਤਰੋਡਾ } (ਲਹਿੰ.) (ਇ.) ਫੂੜੀ
 ਤੁੱਡਾ }
 ਤਰਤਰਾ—(ਪੁ.) 'ਤੁ'
 ਤੁੰਡਾ—(ਪੁ.) ਤਰੰਡਾ
 ਤਰੱਪਣਾ } (ਕਿ. ਅਕ.) ਟੱਪਣਾ
 ਤੁੱਪਣਾ }
 ੜਪੜ ਥੋਹਠ—(ਇ.) ਤੱਪੜ ਥੋਹਰ
 ਤਰਪੁੱਲੀ—(ਇ.) ਟਪੋਲੀ (ਲਾ. ਕਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਤਰੰਭੜ } (ਪੁ.) ਚਾਬਕ, ਕੋਰੜਾ
 ਤੁੰਭੜ }
 ਤਰਭੂੜੀ—(ਇ.) ਧਮੁੜੀ
 ੜਮਕਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਤੁੱਕਣਾ
 ੜਮਕਾ—(ਪੁ.) ਤੁੱਕਾ
 ਤਰਮਛਲੀ ਲੱਗੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤੱਲੀਓ ਮੱਛੀ ਲੱਗਣਾ
 ਤਰਲਾ—(ਵਿ.) ਤਲਵਾਂ
 ਤਰਾਮੀ—(ਇ.) ਪਰਾਤ
 ਤਰਾੜ } (ਇ.) ਪੜੀ "ਲੱਤਾਂ ਮੁੱਕੀ ਮਾਰ ਤਮਾਚੇ ਨਾਲ
 ਤੁਾੜ } ਤਰਾੜਾਂ ਵਟਿਆਂ" (ਸੈਫਲ)
 ਤਰਿਸਿਆ } (ਪੁ.) ਤਰਿੱਸਾ, ਤਿੱਸਾ
 ਤੁਿਸਿਆ }
 ਤਰਿੱਕ } (ਪੁ.) ਸਰੀਰ ਦਾ, ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ, ਤੇੜ
 ਤੁਿੱਕ }
 ਤੁਿੰਗਲ } (ਪੁ.) ਤੁੰਗਲ
 ਤੁੇਂਗਲ }
 ਤੁਿੱਡਾ—(ਪੁ.) ਟਿੱਡਾ
 —ਤੁਿੱਡੀ—(ਇ.) ਟਿੱਡੀ
 —ਤੁਿੱਡੀਆਂ ਕੀ ਮੰਮੇ ਲੱਗੀ ਜਾਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਕਮੀਨਿਆਂ
 ਨੂੰ ਆਕੜ ਆ ਜਾਣੀ
 ਤਰਿਮਣਾ } (ਕਿ. ਅਕ.) ਤਿੱਪ ਤਿੱਪ ਕਰਕੇ ਚੋਣਾ, ਚੋਣਾ
 ਤੁਿਮਣਾ }
 ਤਰਿਮ ਤਰਿਮ } (ਇ.) ਤਿੱਪ ਤਿੱਪ
 ਤੁਿਮ ਤੁਿਮ }
 ਤੁਿਵੰਜਾ—(ਵਿ.) ਤਰਵੰਜਾ

ਤੁੀ—(ਵਿ.) ਤੀਜੀ
 ਤੁੀਆ—(ਵਿ.) ਤੀਆ, ਤੀਜਾ
 ਤਰੀਂਗਲ } (ਪੁ.) ਤਰੰਗਲ
 ਤੁੀਂਗਲ }
 ਤਰੀਨਾਕ—(ਵਿ.) ਚਲਾਕ
 ਤਰੇਂਜਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਤਰੰਡਣਾ
 ਤੁੰਡੀ ਤੁੰਡੀ ਖਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤੁੰਡ ਤੁੰਡ ਖਾਣਾ
 ਤਰੁੱਪਣਾ } (ਕਿ. ਅਕ.) ਛੇਕ ਹੋਣਾ, ਸੁਰਾਖ ਹੋਣਾ
 ਤੁੱਪਣਾ }
 ਤੁਛੁੰ ਤੁਛੁੰ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਡਰਨਾ, ਸਹਿਮਣਾ
 ਤਰੇਸਤੀ } (ਇ.) ਤਰੋਦਸੀ
 ਤੁੇਸਤੀ }
 ਤਰੇਹਵੜੀ } (ਇ.) ਤਿਉੜੀ
 ਤੁੇਹਵੜੀ }
 ਤਰੋਕੇ—(ਕਿ. ਵਿ.) ਇਤਰੋਕੇ
 ਤੁੋਟਕ—(ਇ.) ਤੁੜ
 ਤਰੋਟੀ—(ਇ.) ਮਿੱਤਰਤਾ
 ਤੁੋਟੀ—(ਇ.) ਤੁੜਨ ਦਾ ਭਾਵ
 —ਖੋਹੀ ਤੁੋਟੀ—(ਇ.) ਮਿੱਤਰਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਤੁੋਪਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਤੁਪਣਾ
 ਤਰੋੜਾ—(ਪੁ.) ਤੋੜਾ (ਬੋਰੀ ਦਾ)
 ਤਲ ਬੇੜੀ ਲਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਥਲ ਬੇੜੀ ਲੱਗਣੀ
 ਤੱਲਣ—(ਇ.) ਤਲੀ
 ਤੱਲਣ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤਲੀ ਦੇਣੀ
 ਤਲ ਤੋਪ } (ਇ.) ਤਰਥੱਲੀ (ਲਾ. ਕਿ. ਆਣਨੀ, ਚਾਣੀ)
 ਤਲੀ ਤੋਪ }
 ਤਲੀ ਤੋਫ }
 ਤਲਵਾਜ—(ਪੁ.) ਤਬਲਬਾਜ
 ਤਲੀ ਟਿਗਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਤੱਲੀ ਲੱਗਣੀ
 ਤਲੀਆਂ ਖੇਡਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਇੱਕ ਖੇਡ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਆਦਮੀ
 ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਿੜ ਵਿੱਚ
 ਖਲੋ ਕੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੂਜੇ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ
 ਹੱਥ ਦੀ ਤਲੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸਦੀ
 ਵੀਣੀ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਲੀ ਮਾਰ ਕੇ
 ਹੱਥ ਨਾ ਫੜਨ ਦੇਣਾ ਬਹਾਦਰੀ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ
 ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀਣੀ ਫੜੀ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਵੀਣੀ
 ਛੁਡਾਉਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
 ਫੜ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਬਹਾਦਰ ਗਿਣਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਕਦੇ ਵੀਣੀ ਛੁਡਾਉਂਦਿਆਂ
 ਕੁਸ਼ਤੀ ਵੀ ਹੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਤਲੀਆਂ ਫਾਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤਲੀਆਂ ਮਲਣਾ, 'ਤਲੀਆਂ ਫਾਟਾਂ
ਹੱਥ ਮਰੇੜਾਂ, ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ ਨਿਮਾਣੀ' (ਸੈਫੁਲ)

ਤਲੇਬਾੜ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ

ਤੱਲੇ ਤੱਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਥੱਲੇ ਥੱਲੇ

ਤਲੇ ਪਸੀਲੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਾਸੇ ਪਰਤਦਿਆਂ ਰਹਿਣਾ

ਤਵਾਖ—(ਪੁ.) ਤਬਾਖ

—ਤਵਾਖੜੀ—(ਇ.) ਤਬਾਖੜੀ

ਤਵਾੜਾ—(ਪੜ.) ਤੁਹਾਡਾ

ਤਾ ਬਾਹੀ ਦੇਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤਾ ਕਰਨਾ

ਤਾਹ—(ਇ.) ਤਹਿ

ਤਾਹ-ਦਰਜ—(ਵਿ.) ਤਹਿਬੰਦ, ਸਰਬੰਦ

ਤਾਂਹ—(ਪੜ.) ਤੈਂ

ਤਾਧਾ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਹਿ ਦੇਣੀ

ਤਾਪਸ—(ਇ.) ਤਪਸ

'ਤਾਰ—(ਪੁ.) ਐਤਵਾਰ

'ਤਾਰੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ
'ਤਾਰੈਂ }

ਤਾਲਵਾਂ—(ਵਿ.) ਤਲਵਾਂ

ਤਾਵ—(ਇ.) ਤਾਬ

ਤਾਵਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤਾਉਣਾ

ਤਾਵਣੀ—(ਇ.) ਤਾਉਣੀ

'ਤਾਵਲ—(ਇ.) ਉਤਾਵਲ

—ਤਾਵਲੀ ਅੱਗੇ ਟੋਏ

ਤਾਵਲ ਕਿੱਕਣ ਹੋਏ

—ਤਾਵਲੈ ਅੱਗੇ ਟੋਏ ਤੈਂ } (ਅਖੌ.) ਕਾਹਲੀ ਅੱਗੇ ਟੋਏ

ਤਾਵਲ ਕਦੈ ਨਾ ਹੋਏ

ਤਾੜਕਾ—(ਪੁ.) ਕੜਾਕਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣਾ)

ਤਿੱਰਖ—(ਇ.) ਤਿੱਖ

ਤਿਰਖੇਰ—(ਇ.) ਤਿੱਖ

ਤਿਰਚੋਲੀ—(ਇ.) ਤਿਲਚੋਲੀ

ਤਿਲ ਸ਼ਕਰੀ—(ਇ.) ਤਿਲੀ ਤੇ ਗੁੜ ਦੀ ਬਣੀ ਮਠਿਆਈ

ਤਿਲਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਛਿੱਲ ਲਾਹੁਣਾ

ਤਿਲ-ਮੇਥਰੇ—(ਮੁਹਾ.) ਤਿਲ-ਚਾਉਲੀ

ਤਿਲ ਮੇਥਰੇ ਵੰਡਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਣਾ

ਤਿਲ ਵਟਣਾ—(ਪੁ.) ਉਬਟਣਾ

ਤਿਲੀ—(ਇ.) ਤਿਲਸ਼ਕਰੀ

ਤੀਂ—(ਅਵ.) ਥੀਂ, ਤੋਂ

ਤੀਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਾਂ ਹੀ

ਤੁਆਂਹ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੈਂ

ਤੁਸ—(ਪੜ.) ਤੁਸੀਂ

ਤੁਸਾਂਹ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ, ਤੁਹਾਨੂੰ
ਤੁਸਾਂਹਾਂ }

ਤੁਸਾਹੜਾ—(ਪੜ.) ਤੁਸਾਡਾ, ਤੁਸਾਂ ਦਾ

ਤੁਹਾੜ ਮੁੜ—(ਪੁ.) ਤੇਰ ਮੇਰ

ਤੁਹਾੜਾ—(ਪੜ.) ਤੁਹਾਡਾ

ਤੁਹੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੁਹੀ

ਤੁਕੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੁਕੀ

ਤੁਖਣਾ } (ਇ.) ੧. ਦੁਖ ੨. ਤੋਖਲਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣੀ)
ਤੁਖਣਾ }

ਤੁੰਗਸ } (ਪੁ.) ਤੁੱਕਸ
ਤੁੰਗਸ }

ਤੁਗੀ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੈਂ
ਤੁਘੀ }

ਤੁਧ—(ਪੜ.) ਤੂੰ

ਤੁਧਾਂ—(ਪੜ.) ਤੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ, ਤੈਂ ਹੀ

ਤੁਧਾਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੁਆਂਹ
ਤੁਧਾਂਹ }

ਤੁਧੇ } (ਪੜ.) ਤੂੰ ਹੀ
ਤੁਧੈ }

ਤੁਫਾਂ ਤੁਫਾਂ ਕਰਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਧੜਕੂੰ ਲੱਗਣਾ
ਤੁਫੂੰ ਤੁਫੂੰ ਕਰਨਾ }

ਤੁਰਿਉਂ—(ਇ.) ਜਵਾਰ ਦਾ ਮਿੱਠੀ ਰਸ ਵਾਲਾ ਟਾਂਡਾ

ਤੁਲਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਤਿਲਛਣਾ

ਤੁਲਸੂੰ ਤੁਲਸੂੰ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਤੜਫੂੰ ਤੜਫੂੰ ਕਰਨਾ

ਤੂੰ—(ਅਵ.) ਤੋਂ

ਤੂੰ ਸੋਟੀ ਰੋਹੇ ਨਾਲ } (ਅਖੌ.) ਜਦ ਕੋਈ ਦੁਰਥਾਰਨ ਪੁਰ ਵੀ
ਮੈਂ ਚੁੱਕੀ ਛੋਏ ਨਾਲ } ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਤੂੰਹੈਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤੂੰ ਹੀ

ਤੋਲਾ—(ਪੁ.) ਤਿਲਯਰ

ਤੇਤਰੀਆਂ } (ਵਿ.) ਤੇਤੀਆਂ, ਤੇਤੀਵਾਂ
ਤੇਤੀਆਂ }

ਤੈਂ—(ਅਵ.) ਤੋਂ

ਤੈਂਸ—(ਇ.) ਤੈਂ

ਤੈਂਸ਼ੀ—(ਵਿ.) ਤੈਸ਼ੀ
 ਤੈਂਡੜਾ—(ਪੁ.) ਤੈਂਵਾ
 ਤੈਂਢ ਮੈਂਢ—(ਇ.) ਤੇਰ ਮੇਰ
 ਤੈਂਢਾ—(ਪੜ.) ਤੇਰਾ
 ਤੈਂਬ—(ਪੁ.) ਮਸੱਦ
 ਤੋਹ—(ਪੁ.) ਤੋਹਾ
 ਤੋਂਹ—(ਕਿ. ਵਿ.) { ੧. ਤੋਂਨੂੰ, ਤੁਪ ਨੂੰ
 (ਪੜ.) { ੨. ਤੂੰ
 ਤੋਂਬਾ }
 ਤੋਮਾਂ } (ਪੁ.) ਤੂੰਬਾ
 ਤੋੜੇ ਨਾ—(ਵਿ.) ਤੋੜ ਦਾ
 ਤੋਰਾ—(ਪੁ.) ਤੋਰ

ਬ

ਬਹੁ ਬਿੱਤਾ—(ਪੁ.) ਬਹੁ ਪਤਾ
 ਬਹੁ ਮੁਕਾਮ—(ਪੁ.) ਇਤਬਾਰ
 ਬਕਿਉਂ—(ਪੁ.) ਬਕਾਉ
 ਬੱਕੀ ਤੁੱਟੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੱਕ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ
 ਬੱਕੀ ਲਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੱਕ ਲਹਿਣਾ
 ਬਣ ਠਿਲੁਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਣ ਸੁੱਜ ਜਾਣਾ
 ਬਣ ਤੁੱਟ }
 ਬਣ ਤਰੁੱਟ } (ਵਿ.) ਦੁੱਧੋਂ ਛੇਤੀ ਛੁਡਾਇਆ ਹੋਇਆ (ਬੱਚਾ)
 ਬਬ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਬਥਾਉਣਾ
 ਬੱਬਾ ਮੰਮਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਲੋਪਥੇ ਕਰਨਾ 'ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ
 ਸ਼ੇਰਾ ਬੱਬਾ ਮੰਮਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ'
 ਬਬੋਕਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਬਪੋਕਣਾ, ਥਾਪੜਨਾ
 ਬਰ ਕੰਬਣੀ }
 ਬਰ ਕੰਮਣੀ } (ਇ.) ਕੰਬਣੀ (ਲਾ. ਕਿ. ਲੱਗਣੀ)
 ਬੱਲਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਉੱਥੱਲਣਾ
 ਬਲਵਾਂ—(ਵਿ.) ਤਲਵਾਂ
 ਬਲੜਾ—(ਵਿ.) ਤੱਲੇ ਵਾਲਾ
 ਬਲੁ—(ਪੁ.) ਬੜਾ
 —ਬਲੁੀ—(ਇ.) ਬੜੀ
 ਬੜੋਬਾ—(ਪੁ.) ਥੋਬਾ
 ਬਾਪੀ—(ਇ.) ਪਾਥੀ
 ਬਿਆ—(ਅਵ.) ਹੈ

ਬਿਗੜੀ—(ਇ.) ਬਿਗਲੀ
 ਬਿੰਧਾਰਨਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਬਿੰਧਾ ਕਰਨਾ
 ਬਿੰਧਿਆਰਨਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਬਿੰਧਾ ਕਰਨਾ
 ਬਿਰਮਾ—(ਪੁ.) ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਉਹ ਫੁੱਲਕਾਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ
 ਰੰਗਦਾਰ ਰੇਸ਼ਮ ਨਾਲ ਵਿਰਲੀਆਂ ਵਿਰਲੀਆਂ
 ਬੂਟੀਆਂ ਜਾਂ ਚਾਰਖਾਨੇ ਕੱਢੇ ਹੋਣ

ਬੀਂ (ਲਹਿੰ.)—(ਅਵ.) ਤੋਂ
 ਬੂਹ ਬੁੜਿੱਲੇ—(ਪੁ.) ਬੂਹ ਥੋਕੜੇ 'ਬੂਹ ਬੁੜਿੱਲੇ ਬਾਹੀ ਆਈਆਂ
 ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੁਾਈ ਆਈਆਂ'
 ਬੁੱਕ ਸੱਟੀ ਕੇ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਪਰਤਣ ਦਾ
 ਇਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਆਉਣਾ
 ਬੁੱਕ ਸੱਟੀ ਕੇ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ
 ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ

ਬੁੰਨ—(ਪੁ.) ਬਥੰਨ
 ਬੁੰਨੀ—(ਇ.) ਬਥੁਨੀ, ਬੂਥੀ
 —ਬੁੰਨੀਆਂ ਲਮਕਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬੂਥਾ ਲਮਕਾਉਣਾ
 —ਭੈੜੀ ਬੁੰਨੀ—(ਇ.) ਭੈੜੀ ਬੂਥੀ
 ਬੁੱਲਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕ ਪਾਸਾ ਪਰਤਣਾ
 ਬੂਹ ਕਰੀ ਕੈ ਆਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਾਹਨਤ ਪਾਉਣੀ
 ਬੂਮ—(ਪੁ.) ਥੋਮ
 ਬੋਹ—(ਇ.) ਬੂਹ
 ਬੋਹ ਕਿੜੱਲੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਬੂਹ ਥੋਕੜੇ
 ਬੋਹ ਥਾਕੜੇ ਬਾਹਣੇ }
 ਬੋਹ ਥੋਕੜੇ ਬਾਹਣੇ } (ਮੁਹਾ.) ਬੂਹ ਥੋਕੜੇ ਕਰਨਾ
 ਬੋਹਕੜੇ ਕਰਨਾ }
 ਬੋਹਕੜੇ ਬਾਹਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਬੂਹ ਥੋਕੜੇ ਪਾਉਣਾ
 ਬੋਹਣਾ—(ਪੁ.) ਨੋਹਣੀ, ਨੇਹੀ
 ਬੋਹੜਾ ਬੜਿਕੜਾ }
 ਬੋਹੜਾ ਬੜਿੱਕਾ } (ਵਿ.) ਥੋੜਾ
 ਬੋਹੜਾ ਨਾ ਬੜਿੱਕਾ—(ਵਿ.) ਥੋੜਾ ਨਾ
 ਬੋਹੜਾ ਮੁਚ—(ਵਿ.) ਬੋਹੜਾ ਕੁ, ਬੋਹੜਾ ਹੀ
 ਬੋਹ—(ਪੁ.) ਖੋਤਿਆਂ ਖਰਚਾਂ ਤੇ ਮਾਲ ਢੇਣ ਦਾ ਕੰਮ
 ਬੋਹੀ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਖੇਤੇ ਲੱਦ

ਦ

ਦਸਾਲਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਦਸਣਾ

ਦੱਸੀ—(ਇ.) ਦਹਿਲਾ
 ਦਹਿੰਸਰ—(ਇ.) ਦਹਿਸਤ
 ਦਹੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਿਹੇਂ
 ਦੱਖਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤੱਕਣਾ
 ਦਗੜਾਟੇ ਲਾਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਦਗੜ ਦਗੜ ਕਰਨਾ
 ਦੱਜੀ—(ਇ.) ਪੋਣਾ (ਕੋਟੀਆਂ ਦਾ)
 ਦੱਦ—(ਇ.) ਦੁੱਬਧਾ
 ਦੰਦਕਣ—(ਇ.) ਦੰਦਣ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ, ਪੈ ਜਾਣੀ)
 ਦੰਦਕੀਹੜ—(ਇ.) ਦੰਦੀੜ
 ਦੰਦਕੀਹੜ ਬਟਣੀ (ਵੱਟਣੀ)—(ਇ.) ਦੰਦੀੜ ਵੱਟਣੀ
 ਦੰਦਖੇੜ—(ਇ.) ਹਾਸਾ ਠੱਠਾ
 —ਦੰਦ-ਖੇੜ ਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਦੰਦ ਕਢਣੇ
 ਦੱਦਰ—(ਪੁ.) ਦੱਦ, ਪੱਦਰ
 ਦੱਦਰ ਬੂਟੀ—(ਇ.) ਦੱਦ (ਪੱਦਰ) ਬੂਟੀ
 ਦੰਦਰਾ—(ਪੁ.) ਦੰਦਾ
 ਦੰਦਿਆਟ }
 ਦੰਦਿਆਵਟ } (ਇ.) ਦੰਦੀਆਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ
 ਦੱਧ ਕੱਢਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਹੱਦ ਕਰ ਦੇਣੀ
 ਦੱਧ ਨਿਕਲਣੀ }
 ਦੱਧ ਲਿਕੜਨੀ } (ਮੁਹਾ.) ਕਮਾਲ ਹ ਜਾਣੀ, ਹੱਦ ਹੋ ਜਾਣੀ
 ਦੱਬੀ ਦੜਕੀ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ੧. ਦੱਬ ਘੁਟ ਕੇ ੨. ਦੱਬ
 ਦੜਕੇ ਨਾਲ
 ਦਬਕਾਰ—(ਇ.) ਦਬਕਾ
 ਦਬੀੜ—(ਇ.) ਕੰਮ ਦੀ ਮਾਰੋ ਮਾਰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਪੈਣੀ)
 ਦਬੋਦਈਂ }
 ਦਬੋ ਦੋਂਹ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਬਾ ਦਬ
 ਦੁੱਬੋ ਦੇਹੀਂ }
 ਦੰਮ ਲੱਗਣ ਸ਼ਾਹਾਂ ਨੇ, ਸੁੱਖੋ ਨੀ ਸਰਾਂ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਖਰਚ
 ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਨਾਮਣਾ ਕੋਈ ਹੋਰ
 ਖਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਦਮ ਸਾਹੀ—(ਇ.) ਦਮਾ
 ਦਮਕਸ਼ੀ—(ਇ.) ਦਮਾ
 ਦਰਕ—(ਇ.) ਮਾਰ
 ਦਰਕਾਹਨੂੰ }
 ਦਰਕੰਨੂੰ } (ਪੁ.) ਧਰਘੇਨੂੰ
 ਦਰਘੇਨੂੰ—(ਪੁ.) ਧਰਘੇਨਾ
 ਦਰੱਡ—(ਇ.) ਖੱਡ

ਦਰਫੜ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਾਦੜ ਕਰਨਾ
 ਦਰ ਵੱਟਣ }
 ਦਰਵੱਟਣੀ } (ਇ.) ਦਲੀਜ
 ਦਰੁਾਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਚੱਕੀ 'ਚੋਂ ਆਟਾ ਕੱਢਣਾ
 ਦਰੇਗੜ—(ਪੁ.) ਕੱਸ
 ਦਰੇੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਪੇੜਨਾ
 ਦਰੇੜਾ ਦਰੁੜੀ—(ਇ.) ਉਪੇੜਾ ਉਪੇੜੀ
 ਦਲੰਗਣਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਗੰਦੜਾ
 ਦਲੰਗਾ—(ਪੁ.) ਡੰਗਾ
 ਦਲੰਗੇ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਡੰਗੇ ਭਰਨਾ
 ਦੱਲਗੀ—(ਇ.) ਦੱਲਪੁਣਾ
 ਦਲਾਵਾ—(ਪੁ.) ਵੰਡਾ
 ਦਵੁਕ—(ਪੁ.) ਦੁਰਮਟ
 ਦਵੱਕ ਕਰੀ ਢਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦੜਮ ਕਰਕੇ ਡਿੱਗਣਾ
 ਦਵਾਲਾ—(ਪੁ.) ਦੁਸਾਂਗਾ
 ਦਵਾਵਠੀ—(ਇ.) ਦਵਾਠੀ
 —ਦਵਾਵਠੀ ਨਾ ਸਾਕ—(ਪੁ.) ਦਵਾਠੀ ਦਾ ਸਾਕ
 ਦੜਵਲ }
 ਦੜਫਲ } (ਵਿ.) ਦਾਦੜ
 ਦੜਿਹੱਕ—(ਪੁ.) ਦਾਹੜਕ
 ਦੜੁੰਨਾ—(ਪੁ.) ਦੜੋਨਾ
 ਦਾਏਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਰ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ
 ਦਾਹ—(ਪੁ.) ਦਸ
 ਦਾਹੜਕ—(ਇ.) ਦਾੜੂ, ਦੜਿਹੱਕ
 ਦਾਦਨੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਲਾਨੀਆ
 ਦਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦੋਰ, ਵਲ
 ਦਾਰੀ—(ਇ.) ਚਾਕਰੀ, ਮਿੰਨਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਦਾਰੂੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਾਰੋਂ
 ਦਾਰੂੰ—(ਪੁ.) ਦਾਰੂ, 'ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸਿਰ ਚੁੰਮਣ, ਕਰਨ
 ਗਮਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂੰ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਦਾਰੂੰ ਦਰਮਲ—(ਪੁ.) ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ
 ਦਾਰੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਲੋਂ, ਪਾਸੋਂ, ਪਾਸਿਓਂ
 ਦਾਲ ਚਾਵਲ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਫੁਲਕਾਰੀ ਜਿਸ ਦਾ
 ਕਪੜਾ ਲਾਲ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉੱਪਰ ਚਿੱਟੇ ਤੇ ਪੀਲੇ
 ਰੰਗ ਦੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਕਢਾਈ ਹੋਵੇ
 ਦਾਲੀ ਤੇ ਅਛੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਾਲਤ ਪਤਲੀ ਹੋ ਜਾਣੀ
 ਦਾਵਣ—(ਇ.) ਦਾਉਣ

ਦਾਵਣੀ—(ਇ.) ਦਾਉਣੀ
 ਦਾੜਿਉਂ—(ਇ.) ਦਾੜ੍ਹ, ਦਾਹੜਕ
 ਦਿੱਸ—(ਇ.) ਦਿੱਖ, ਦੱਖ
 ਦਿੱਸ ਪਿੱਸ—(ਇ.) ਦਿੱਖ, ਦੱਖ
 ਦਿੱਸੋਂ }
 ਦਿੱਸੋਂ ਪਿੱਸੋਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦੇਖਣ ਚਾਖਣ ਤੋਂ
 ਦਿਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਕਲੁ
 ਦਿਹਾਂ ਦਿਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਿਨੇ ਦਿਨੇ
 ਦਿਹਾਰੀ—(ਇ.) ਦੁਵਾਠੀ
 ਦਿਹਾੜ—(ਇ.) ਦਿਹਾੜਾ
 ਦਿਹੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਿਹਾਂ
 ਦਿਹੇਂ ਦਿਹੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਿਹਾਂ ਦਿਹਾਂ
 ਦਿਹੁ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਦਿਨ
 ਦਿਹੁ ਭੁਬਕੀਆਂ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਿਨ ਭੁੱਬ ਗਿਆ
 ਦਿਹੁ ਲੱਥਾ—(ਪੁ.) ਦਿਨ ਲੱਥਾ
 ਦਿੱਕੀ—(ਇ.) ਦਿੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)
 ਦਿਲੇ ਆਂ ਸੱਟ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਿਲ ਛੱਡ ਦੇਣਾ
 ਦਿਲੇ ਆਲਾ—(ਵਿ.) ਦਿਲ ਵਾਲਾ
 ਦੀਂਹ—(ਪੁ.) ਦਿਹੁੰ
 ਦੀਹਣੀ—(ਇ.) ਚੀਹੜ ਦੀ ਖਿੰਦੀ ਲੱਕੜ
 ਦੁਆਂਗ—(ਪੁ.) ੨ ਦਾ ਅੰਕ
 ਦੁਆਠੀ—(ਇ.) ਦੁਵਾਠੀ
 ਦੁਸਤਿਆਲਾ—(ਪੁ.) ਦੋਸਤਿਆਲਾ, ਦੋਸਤੰਮਾ
 ਦੁਸਤਿੰਮਾ—(ਪੁ.) ਦੋਸਤੰਮਾ
 ਦੁੱਸਿਆ—(ਪੁ.) ਦੁੱਸਾ
 ਦੁਹਾਈ ਪੱਟੀ—(ਇ.) ਹਾਲ ਦੁਹਾਈ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੀ, ਪੈਣੀ)
 ਦੁਕੜੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਦੁੱਕੜ; ਤਬਲੇ, ਜੋੜੀ
 ਦੁਜਾਈ—(ਇ.) ਦੁਜੈਗੀ
 ਦੁੱਧ ਭੱਤਲ—(ਇ.) ਦੁੱਧਕਲ
 ਦੁਧਵਾਤਾ—(ਵਿ.) ਦੁਧ ਪੀਂਦਾ (ਐਵਾਣਾ)
 ਦੁਧਾਰਨਾ—(ਪੁ.) ਹਾਰਾ
 ਦੁੰਬਾ (ਪੁ.) }
 ਦੁੰਬੀ (ਇ.) } ਦੁੰਬ (ਜਵਾਰ ਦੀ ਛੱਲੀ)
 ਦੁੰਬੀ 'ਚ ਦਾਣਾ ਪਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੀੜੀ ਨੂੰ ਖੰਭ ਲਗਣੇ
 ਦੁਰਾਡਲਾ—(ਵਿ.) ਦੁਰਾਡਾ
 ਦੁਰੀ—(ਇ.) ੧. ਦੋ ਦਾਣੇ ੨. ਦੁੱਕੀ

ਦੁਵਾਠੀ—(ਇ.) ਵੱਟੇ ਦਾ ਸਾਕ
 ਦੇਸੜੀ—(ਪੁ.) ਦੇਸੀ ਤਮਾਕੂ
 ਦੇਂਹ—(ਪੁ.) ਦਿਹੁੰ
 ਦੇਹ ਦਵੱਕ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਬਾ ਦਬ
 ਦੇਹ ਦੜੱਲਾ—(ਪੁ.) ਦੇਹ ਦਵੱਕ
 ਦੇਰ—(ਪੁ.) ਦੇਵਰ
 ਦੈਨ—(ਪੁ.) ਦੇਣ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚਾੜ੍ਹਨਾ)
 ਦੋਸਤੰਮਾ }
 ਦੋਸਤਿੰਮਾ } (ਪੁ.) ਦੋਸਤੀ
 ਦੋਸਤਿਆਲਾ }
 ਦੋਸਲਾਂਗਾ—(ਪੁ.) ਦੋਸਾਂਗਾ
 ਦੋਧਣ ਦਾਹੀਂ—(ਇ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗੇਂਦ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖੇਡ
 ਦੋਧੀਆਂ ਖਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮੱਕੀ ਦੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਬਾਲ
 ਕੇ ਖਾਣਾ
 ਦੌੜ ਤਪਾਸ—(ਇ.) ਦੌੜ ਧੂਪ

ਧ

ਧੰਗਾੜੇ ਨੀ ਅੰਮਾਂ ਚੜ੍ਹ ਬਹੁ ਕੰਧਾੜੇ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ
 ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੱਕ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਲੇ ਮੱਲੀ
 ਕਿਸੇ ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਧੱਜੀ—(ਇ.) ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦ ਜੋ ਲੱਕੜ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਮੀ
 ਸਾਰੀ ਫੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਧੱਥ—(ਇ.) ਆਢਾ, ਬਖੇੜਾ
 —ਧੱਥ ਲਾਈ ਬਹਿਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਢਾ ਲਾ ਬਹਿਣਾ
 ਧੰਦੇਲ—(ਇ.) ਧਨੇਲ
 ਧਨੱਤਰ—(ਪੁ.) ਧਨੰਤਰ
 ਧੰਨੀ }
 ਧੰਨੀ ਘੋਪ } (ਇ.) ਜ਼ਿਲਾ ਜਿਹਲਮ ਵਿਚ ਤਮੀਲ ਚਕਵਾਲ
 ਧੰਨੀ ਘੋਬ } ਦਾ ਇਲਾਕਾ
 ਧਨੇਲ—(ਇ.) ਧਨੀਆ
 ਧੱਬਾ—(ਪੁ.) ਛੀਂਬਾ
 ਧਮੱਕੜਾ—(ਪੁ.) ਧੱਫਾ
 —ਧਮੱਕੜੇ ਠੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਧੱਫੜ ਮਾਰਨਾ
 ਧੰਮ-ਦਿਹਾਂ—(ਪੁ.) ਤਮ ਦਿਹਾਂ, ਹਾੜ ਦੀ ਸੰਗਰਾਂਦ
 ਧਮ-ਧੈਹੜ—(ਵਿ.) ਤੱਖਰ
 ਧਮਿਆਂਹ—(ਪੁ.) ਧਮੀਆਂਹ
 ਧੰਮੀ ਵੇਲਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਸਵੇਰਾ
 ਧੁੱਸ—(ਇ.) ਛੋਟੀ ਮਾੜਾ

ਧਰੋਸਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਧਸਣਾ
 ਧ੍ਰਸਣਾ }
 ਧਰੋਕ } (ਇ.) ਛਾਲ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਧ੍ਰਕ }
 ਧਰਕਨੂੰ } (ਪੁ.) ਧਰਕੋਨਾ
 ਧਰਕਾਣ }
 ਧਰਘਿੱਲਾ—(ਪੁ.) ਧਰਘੱਲਾ
 ਧਰਘੇਨੂੰ—(ਪੁ.) ਧਰਕੇਨੂੰ
 ਧਰੋਚਾ—(ਪੁ.) ਟੋਲਾ
 ਧਰੋਬੜੀ—(ਇ.) ਤੰਬੜੀ, ਛੋਟੀ ਪਤਲੀ ਲੱਕੜੀ
 ਧਰਬੁੜੀ } (ਇ.) ਧਮੁੜੀ
 ਧਰਭੁੜੀ }
 ਧਰਮਸਾਂਤ } (ਇ.) ਸਤਾਹਰਵਾਂ
 ਧਰਮਸ਼ਾਂਤ }
 ਧ੍ਰਮੜੀ—(ਇ.) ਬੰਮਣੀ
 ਧਰਮੁੜੀ—(ਇ.) ਧਮੁੜੀ
 ਧਰੁੜਨਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਦਾਹੜਨਾ
 ਧ੍ਰੜਨਾ }
 ਧ੍ਰੜੀ ਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚਮੜੀ ਲਾਹੁਣੀ
 ਧ੍ਰਾਂਕੜਾ—(ਪੁ.) ਧੌਂਕੜਾ
 ਧਰਿੰਮਾ } (ਵਿ.) ਕਿਣ ਮਿਣ (ਮੀਂਹ)
 ਧ੍ਰਿਮਾ }
 ਧਰੁੰਜਲੀ } (ਇ.) ਉੱਲੂ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਖੇਰੂ
 ਧ੍ਰੁੰਜਲੀ }
 ਧਰੁੰਜ ਕੱਢਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਧ੍ਰੁੰ (ਧ੍ਰੁੰ) ਕੱਢਣਾਂ
 ਧ੍ਰੁੰਜ ਕੱਢਣਾ }
 ਧਰੁੰਝਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਧ੍ਰੁੰਝਣਾ
 ਧ੍ਰੁੰਝਣਾ }
 ਧਰਹਕਣਾ } (ਕ੍ਰਿ.) ਧ੍ਰੁੰਝਣਾ, ਧੀਕਣਾ
 ਧਰੁਕਣਾ }
 ਧਰੋਖਾ—(ਪੁ.) ਦੁਆਖਾ
 ਧਲ-ਘੋਸ—(ਇ.) ਘੋਸ
 ਧਵਾਂਖ—(ਪੁ.) ਧਵਾਖ
 ਧਵਾਂਖਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਧੁਵਾਖਣਾ
 ਧੜ—(ਇ.) ਧੜਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ)

ਧੜਕਾ—(ਪੁ.) ਧੜਕਾ
 ਧੜਵੇਲ—(ਵਿ.) ਮੋਟਾ ਧੜਕਾ
 ਧੜਿਉਂ ਲਾਹੀ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੁੱਟ ਲੈਣਾ, ਠੱਗ ਲੈਣਾ
 ਧੜਿੱਕੀ—(ਇ.) ੧. ਧੜਕਾ ੨. ਧੁੜਕੀ
 ਧੜੁਕਾ—(ਪੁ.) ਸੜੁਕਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਾਣਾ)
 ਧਾਈਂ ਨਾਲ ਡੀਲਾ ਵੀ ਛੜਿਆ ਜਾਨੈਂ—(ਅਖੌ.) ਕਣਕ
 ਨਾਲ ਘੁਣ ਵੀ ਪਿਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਧਾਂਕ—(ਇ.) ਧੜ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਗਣੀ, ਲਾਣੀ)
 ਧਿਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਧੱਕਣਾ
 ਧਿਕਾ—(ਪੁ.) ਧੱਕਾ
 ਧਿੱਕਾ ਧੋੜਾ—(ਪੁ.) ਧੱਕਾ ਧੋੜਾ
 ਧਿੰਗੀ ਜੋਰੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਧਿੰਕੋ ਜੋਰੀ
 ਧਿੱਤੇ-ਭਰਧਿੱਤੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਧੇਤੇ ਪੁਤੇਤੇ
 ਧਿੱਦੂ—(ਵਿ.) ਮੂਰਖ, ਬੱਲਾ, ਬੇਵਕੂਫ
 ਧੀਰੀਆਂ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੋਸਲਾ ਦੇਣਾ
 ਧੁੱਸੀ—(ਇ.) ਧੁੱਸ
 ਧੁੰਦਲਾਣ—(ਇ.) ਧੁੰਦ
 ਧੁੱਪ ਚਾਹੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜਨ ਲਈ ਸਾਫਾ
 ਤਾਣ ਲਾਰੁਣਾ
 ਧੁੱਪੇ ਪਾਈ ਛੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਸ ਲਾਹ ਛੱਡਣੀ
 ਧੁੰਮਸ—(ਪੁ.) ਇਕ ਲਾਲ ਪਿੜੀਦਾਰ ਕੱਪੜਾ
 ਧੁਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਮਾਰਨਾ (ਚਪੇੜ ਆਦਿ)
 ਧੇਹਦਰੇ ਕਰਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਖੇਖਣ ਕਰਨੇ
 ਧੋਤਮਾਂ—(ਵਿ.) ਧੋਤਵਾਂ
 ਧੋੜਾ—(ਪੁ.) ਢੀਂਗਰ
 ਧੌਲ—(ਪੁ.) ਲਕੜੀ ਦਾ ਛਿਲਕੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ

ਨ

ਨਸਨਿਆਂ ਕੀ ਵਾਹਣਾਂ ਹਿੱਕਾ ਜਹੀਆਂ—(ਅਖੌ.) ਭਜਦਿਆ
 ਨੂੰ ਵਾਹਣ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ
 ਨਸ਼ਾ ਲਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੋਜ ਬਣਨੀ
 ਨਸਾਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਸਾਉਣਾ
 ਨਸ਼ਿਆਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਸ਼ਿਆ ਜਾਣਾ
 ਨਸੀਬਤ (ਪੇਂਡੂ)—(ਇ.) ਮੁਸੀਬਤ
 ਨਹਿਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉੱਚਾ ਉੱਚਾ ਰੋਣਾ (ਘਿਰਣਾ ਵਾਰੀ)
 ਨਹੀਆਂ—(ਅਵ.) ਨਹੀਉਂ, 'ਮਾਂਹ ਨਹੀਆਂ ਸਵਾਦ ਦੇਣੀਆਂ
 ਬਖਤੋ ਨੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ' (ਨੌ ਨਿੱਧਾਂ-੬੧)
 ਨਹੁੰਦਰਾਲਾ—(ਵਿ.) ਨਹੁੰਦਰ ਵਾਲਾ

ਨਹੁੰ—(ਪੁ.) ਨਹੁੰ
 ਨੱਕ ਸਣੀਕਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨੱਕ ਸੁਣਕਣਾ
 ਨੱਕ ਸਣੁਕਣਾ }
 ਨੱਕ-ਕੱਪਾ—(ਵਿ.) ਨਕਟਾ
 ਨੱਕਾਂ—(ਇ.) ਨੱਕਾ
 ਨੱਕਾਂ ਪੂਰ—(ਪੁ.) ਨੱਕਾ ਪੂਰ
 ਨਕੁਬਤਾ—(ਵਿ.) ਨਕੁਵਤਾ
 ਨਕੁਬਤੀ—(ਇ.) ਨਕੁਵਤੀ, ਲਿੱਸਾਪਨ
 ਨੱਕੈ ਉੱਪਰ ਫੁੰਹ ਨਾ ਪੈਣ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਨੱਕ ਤੇ ਮੱਖੀ
 ਨਾ ਬਹਿਣ ਦੇਣੀ
 ਨੱਕੈ ਨੀ ਖਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾਣੀ
 ਨੱਕੈ ਮੂੰਹੈਂ ਆਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨੱਕ ਮੂੰਹ ਨੂੰ
 ਨੱਕੈ ਮੂੰਹੇ ਕੀ }
 ਨੱਕੈ ਮੂੰਹੇ ਦਾਰੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨੱਕ ਮੂੰਹ ਵਲੋਂ
 ਨੱਕੋਂ ਨਾ ਲਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਸੰਦ ਨਾ ਕਰਨਾ
 ਨਖਿੰਧ—(ਵਿ.) ਨਖਿੰਧ
 ਨਗਲੇਰ—(ਪੁ.) ਨਲਯੇਰ
 ਨੰਗਾ ਉਘਾੜਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨੰਗਾ
 ਨੰਗੀ ਧੋਸੀ ਕੈਹ ਤੈ }
 ਗੰਜੀ ਨਚੋੜਸੀ ਕੈਹ } (ਅਖੋ.) ਨੰਗੀ ਧੋਵੇਗੀ ਕੀ ਤੇ ਨਚੋੜੇਗੀ
 ਕੀ ?
 ਨਗਾਹਣਾ } (ਵਿ.) ਪੈਰੋਂ ਨੰਗਾ
 ਨਕਾਹਣਾ }
 ਨੰਗਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨੰਗੇ ਪੈਰ
 ਨੰਘਾਰ ਕੁੱਠਾ—(ਵਿ.) ਨਿੱਘਰ ਜਾਣਾ (ਇਕ ਗਾਹਲ)
 ਨਘਾਰਾ—(ਵਿ.) ਨਿਘਰਿਆ ਹਇਆ
 ਨਜ਼ਰ ਹਵਾਲੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਹੋਣਾ
 ਨਜ਼ਰ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ—(ਪੁ.) ਨਜ਼ਰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ
 ਨਜ਼ਰ ਭੰਨ—(ਪੁ.) ਨਜ਼ਰ-ਪੱਟੂ
 ਨਜ਼ਰਾਤਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਜ਼ਰ ਲਗ ਜਾਣੀ
 ਨਠਾਹੂ—(ਇ.) ਨਿਠਾਹੂ
 ਨੱਤਰੀ—(ਵਿ.) ਉੱਨੱਤੀ
 ਨੱਤਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਉੱਨੱਤੀਆਂ
 ਨਨਾਣੂ ਨਾ ਨਨਾਣਵਈਆ } (ਅਖੋ.) ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ
 ਤੇਂਢਾ ਕੇ ਲਗੇ, } ਝਬੰਧੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਤੇ
 ਮਾੜਾ ਲੱਗੈ ਠਮਕਠਈਆ } ਦੁਰੋਂ ਦੁਗਾਡਿਉਂ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ
 ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ
 ਨਨਿਹੱਸ—(ਇ.) ਨਨੇਹਸ
 ਨਪੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਨੱਪਣਾ

ਨਪੜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਪਾਉਣਾ
 ਨਮੂਹਰਾ—(ਵਿ.) ਨਾ ਆਖੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ
 ਨਮੂਦ—(ਵਿ.) ਨਾਮੁਗਦ
 ਨਮੋਹਰਾ—(ਵਿ.) ਨਮੋਹੀ
 ਨਮੋਹਰਾਪਨ—(ਪੁ.) ਨਮੋਹਾਪਾਨ
 ਨਰਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉੱਚਾ ਬੋਲਣਾ
 ਨਰੜ—(ਪੁ.) ਗਰਦਨ ਦੀ ਹੱਡੀ
 ਨਵਾਂ ਵਟ ਸੱਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਵੀਂ ਭਾਜੀ ਪਾਉਣਾ
 ਨਵੇਂ ਸੱਧਰੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਉਂ
 ਨਵੇਂ ਪੱਥਰੇ }
 ਨੜ—(ਪੁ.) ਨਾੜ
 ਨੜੁਨਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਨੁੜਨਾ
 ਨੜੁਲ—(ਪੁ.) ਗਰਦਨ ਦੀ ਹੱਡੀ
 ਨੜੁਲ ਭੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਨਾ
 ਨਾ—(ਅਵ.) ਦਾ
 ਨਾ ਚੁਲ ਛੋਡਾਂ ਨਾ ਧਾੜ ਮਾਰਾਂ—(ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਨੁਖ
 ਬਹੁਤੀ ਕਮਾਈ ਲਈ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡਣ
 ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਨਾਸ—(ਇ.) ਨਕਸੀਰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਵਣੀ)
 ਨਾਸਾਂ ਤੜਾਣੀਆਂ }
 ਨਾਸਾਂ ਫੁੰਡਾਣੀਆਂ } (ਮੁਹਾ.) ਨਾਸਾਂ ਫੁਲਾਉਣੀਆਂ
 ਨਾਸੀਂ ਪੂੰ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਾਸਾਂ ਵਿਚ ਪੂੰ ਦਿਤਾ ਜਾਣਾ
 ਨਾਂਹ ਨਮੁਕਰ } (ਇ.) ਨਾਹ ਨੁੱਕਰ
 ਨਾਂਹ ਮਨੁਕਰ }
 ਨਾਹਿਆਂ—(ਪੁ.) ਨਾਇਆਂ
 ਨਾਨਕਵਾਲੀ—(ਇ.) ਨਾਨਕੀ ਛੱਕ
 ਨਾਲੇਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਨਾਲ ਦਾ
 ਨਿਸ਼ਰੀ—(ਇ.) ਮਿਸਰੀ
 ਨਿਸਬਰੀ—(ਇ.) ਨਸਪਾਲ
 ਨਿਸਾਂ—(ਇ.) ਨਿਸ਼ਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ) 'ਹੋਈ ਨਿਸਾਂ
 ਵਜ਼ੀਰੇ ਤਾਈਂ, ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਖਨ ਪਿਆਰੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਨਿਹਣੀ—(ਇ.) ਨੇਹੀਂ
 ਨਿਕਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਨਿਕਲਣਾ
 ਨਿਕਵਾਇਆ—(ਵਿ.) ਨਿਕਚਾ
 ਨਿੱਕਾ ਦੁਖ—(ਪੁ.) ਨਿੱਕੀ ਕੱਸ.
 ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਹੁਕਾ ਹੋਣਾ, ਫਿਕਰਮੰਦ ਹੋਣਾ
 ਨਿੱਕਾ ਬੋਲ—(ਪੁ.) ਪਿਸ਼ਾਬ

ਨਿੰਘ—(ਇ.) ਨਿੰਘ
 ਨਿੰਘਾ—(ਵਿ.) ਨਿੰਘਾ
 ਨਿਘਾਰ ਕੁੱਠਾ—(ਵਿ.) ਨਘਾਰ ਕੁੱਠਾ
 ਨਿਘਾਰਾ—(ਵਿ.) ਨਿਘਾਰਿਆ ਹੋਇਆ
 ਨਿੱਛਣ—(ਇ.) ਨਸਵਾਰ
 ਨਿੱਛੜ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਨਿੱਠ ਕੇ
 ਨਿਜ ਖੀਵਾ }
 ਨਿਜੋ ਖੀਵਾ } (ਵਿ.) ਨਿਸਚਿੰਤ
 ਨਿਠਾਹੁ—(ਵਿ.) ਨਿੱਠ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ
 ਨਿਤਰਾਣਾ—(ਵਿ.) ਨਿਤਾਣਾ
 ਨਿਪੁਟ—(ਅਵ.) ਨਿਪਟ
 ਨਿਬਟ—(ਵਿ.) } ਨਿਖਾਲਸ
 (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) } ਨਿਪਟ
 ਨਿਬੜੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਨਿਭਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਕਿਲੁਣਾ
 ਨੀ—(ਅਵ.) ਦੀ
 ਨੀਂ—(ਇ.) ਨੀਂਹ, ਨੀਵ
 ਨੀਸ—(ਇ.) ਲਕੀਰ
 —ਨੀਸਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਨੱਕ ਨਾਲ ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ
 ਨੀਹਣੀ—(ਇ.) ਨਿਹਣੀ
 ਨੀਮ ਸੀਮ—(ਇ.) ਦੁਖ ਰੋਗ
 ਨੀਲਾ—(ਪੁ.) ਨੀਰਾ
 ਨੀਲਾ ਸਰਬ }
 ਨੀਲਾ ਸਰਵ } (ਵਿ.) ਨੀਲਾ
 ਨੁ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਪੁ.) ਨੇ
 ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਰ ਜਾਣਾ
 ਨੁਕਸਾਨੀ—(ਵਿ.) ਨੁਕਸ ਵਾਲਾ
 ਨੁਨਾ—(ਵਿ.) ਜਿੱਲ੍ਹਾ
 ਨੁਰ ਨੁਰ ਕਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਰਕਣਾ
 ਨੂੰਹ—(ਪੁ.) ਨਹੂੰ
 ਨੂਹਨਾ—(ਵਿ.) ਨੁਨਾ
 ਨੂਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮੀਟਣਾ
 ਨੂਰ ਪੀਰ ਨਾ ਵੇਲਾ—(ਪੁ.) ਸਵੇਰ ਵੇਲਾ
 ਨੂਰਨੀ—(ਇ.) ਘੁਮੇਰਨੀ
 ਨੇਹਣੀ—(ਇ.) ਨਿਹਣੀ
 ਨੇਕ ਨਾਈਂ—(ਇ.) ਨੇਕ ਨਾਮੀ
 ਨੇੜਾ—(ਪੁ.) ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਇਕ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦਾ ਗਹਿਣਾ
 ਨੇਰ ਸਾਈਂ ਨਾ—(ਪੁ.) ਹਨੇਰ ਸਾਈਂ ਦਾ

ਨੋਵਲੀ—(ਇ.) ਨੌਲੀ
 —ਨੋਵਲੀ ਸੜੀ ਰਹਿਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਨੌਲੀ ਨਾ ਲਹਿਣੀ
 ਨੋਵਲ }
 ਨੋਵਲਾ } (ਪੁ.) ਨਿਉਲਾ
 ਨੌਕਰ }
 ਨੌਕਰ } (ਪੁ.) ਨੌਕਰ
 ਨੌਕਰੀ—(ਇ.) ਨੌਕਰੀ
 ਨੌਲੀ—(ਇ.) ਨਕੌੜਾ
 ਨੌਲੀ ਸੜਿਆ—(ਵਿ.) ਨੱਕ ਸੜਿਆ
 ਨੌਲੀ ਨਾ ਲਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਨੱਕ ਚਾੜੀ ਰੱਖਣਾ

ਪ

ਪਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪੈ ਜਾਣਾ
 ਪੱਸ—(ਇ.) ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਉੱਤੇ ਰਿੜ੍ਹ
 ਕੇ ਆਇਆ ਮਲਬਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ)
 ਪਸਿੰਦੀਂ ਆਵਣੀ—(ਵਿ.) ਪਸੰਦ ਆਉਣਾ
 ਪੱਸਾ—(ਪੁ.) ਗਰਾ
 ਪਸਾਧ ਕੱਢਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਫੱਕੜ ਤੋਲਣੇ
 ਪਸੋਲ (ਵਿ.) { ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ
 (ਇ.) { ਚੀਰੀ ਹੋਈ ਸ਼ਤੀਰੀ ਦਾ ਬਾਹਰ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ
 ਪਸ਼ੂੰ—(ਪੁ.) ਪਸ਼ੂ
 ਪੱਸੀ—(ਇ.) ਪੱਸ
 ਪਹਿਤੀ—(ਵਿ.) ਪੋਹਣ ਵਾਲੀ (ਗੱਲ)
 ਪਹਿਲਕ—(ਇ.) ਪਹਿਲ
 ਪਹਿਲ ਪਲਾਹੀਂ }
 ਪਹਿਲ ਪਲਾਹੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ
 ਪਹਿਲੋ—(ਇ.) ਪਹਿਲ
 ਪੱਕੜ—(ਇ.) ਪਕੜ
 ਪੱਕਾ ਪੀਂਢਾ—(ਵਿ.) ਪੱਕਾ ਪੀਢਾ
 ਪਖਣੂੰ (ਪੰਖੜੂ)—(ਪੁ.) ਪੰਖੇਰੂ, 'ਉਡਦੇ ਪਖਣੂੰ ਗਵਾਏ,
 ਕਿਆ ਤਾਕਤ ਇਨਸਾਨੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਪੱਖਰ—(ਪੁ.) ਪੱਖਲ
 ਪੱਗ ਵੇਚੀ ਕੇ ਘੋ ਖਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੈਸੀਅਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ
 ਕਰਨਾ
 ਪਘੱਚ—(ਵਿ.) ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਪੋਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ (ਬੱਚਾ)
 ਪੱਘਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਪੰਘਰਨਾ

ਪਘੂਰ }
ਪੰਘੂਰ } (ਪੁ.) ਸੋਠ ਆਦਿ ਦੀ ਉਬਾਲੀ ਹੋਈ ਦਾਲ

ਪਚਾੜ—(ਇ.) ਪਕਿੱਹੱਟ

ਪੱਛ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੱਛਾਂ

ਪਛੜਾ—(ਪੁ.) ਪਿੱਠੂ

ਪੱਛੜੀ ਕੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੱਛੜ ਕੇ

ਪੱਛਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸ਼ਾਮਾਂ

ਪਛਾਹੀਂ—(ਇ.) ਪਛਾਹਾਂ

ਪਛਾਂਗੜਾ—(ਪੁ.) ਪਿੱਛੂ

ਪਛਾਵਲਾ—(ਪੁ.) ਪਰਛਾਵਾਂ

ਪਛਿਆਲੀ—(ਇ.) ਪਿਛਵਾੜਾ

ਪੰਜਾਂਗ—(ਪੁ.) ਪੰਜ ਦਾ ਅੰਕ

ਪੱਜੇਂ ਪੱਜੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੱਜ ਨਾਲ

ਪੜਕੇ ਵਿੱਚ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਤੇ ਵਿਚ

ਪੱਟ ਰੁੱਪੱਟ—(ਇ.) ਪਟ ਚੱਪੱਟ

ਪਟੜਾ—(ਵਿ.) ਪੱਟਣ ਵਾਲਾ

ਪਟਾ—(ਪੁ.) ਫਾਂਟਦਾਰ ਕੱਪੜਾ

ਪੱਟੀ—(ਇ.) ਤਿਲ ਸ਼ਕਰੀ

ਪਟੀਆਂ ਕੀ ਤੇਲ ਲਾਈ ਜਾਣਾ }
ਪਟੀਆਂ ਕੀ ਤੇਲ ਲਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਪਟ ਚੋਪੜਨਾ

ਪਟੋਖਾ—(ਪੁ.) ਪੇਚਸ਼

ਪਟੋਰਾ—(ਪੁ.) ਪੱਟੂ

ਪਠੰਗ—(ਪੁ.) ਪਖੰਡ

ਪਠੰਗੀ—(ਵਿ.) ਪਖੰਡੀ

ਪਠੜੀ—(ਇ.) ਪੱਟੜੀ

ਪਣਾ—(ਪੁ.) ਪਣਹਾਂ

ਪਤਰਿਹੱਸ—(ਇ.) ਪਤਰੀਸ਼

ਪਤਰੁੱਕਾ—(ਪੁ.) ਪਰਾਤ (ਲੱਕੜ ਦੀ), ਕਾਠੜਾ

ਪਤਲੰਗਾ }
ਪਤਲੂੰਗਾ } (ਵਿ.) ਪਤਲਾ

ਪਤਵਾੜ—(ਇ.) ਮਾਰ ਕੁਟ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪੈਣੀ, ਲਾਣੀ)

ਪਥਰਾਂਘੜ—(ਇ.) ਪਥਰੀਲੀ (ਧਰਤੀ)

ਪਥਰਾਟ—(ਪੁ.) ਵੱਡਾ ਪੱਥਰ

ਪੱਥਰੀ—(ਇ.) ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੋਲੀ

ਪਦ-ਭੈੜਾ—(ਪੁ.) ਪਦ-ਭੇੜਾ

ਪੰਦਰਾਖਾ—(ਪੁ.) ਪੰਦਰਵਾੜਾ

ਪਧਾੜੀ }
ਪੰਧਾੜੀ } (ਇ.) ਖੋਚਲ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੀ, ਪੈਣੀ)

ਪਨੱਤਾ—(ਪੁ.) ਪਲਾਣਾ

ਪਨਾਤਰ—(ਇ.) ਪਰਾਤ, ਤਰਾਮੀ

ਪਨਿੱਤਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਪਿੱਤਣਾ

ਪੰਬੂਛਲੀ (ਪੰਮੂਛਲੀ)—(ਇ.) ਕਰੂੰਬਲੀ, ਕਰੂੰਮਲੀ

ਪੱਬੀ—(ਇ.) ਢੱਕੀ, ਪਹਾੜੀ

ਪਰਸਾਂਗ—(ਇ.) ਪੋੜਸਾਂਗ

ਪਰਸੇ ਨਾ ਝੱਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕਰਨਾ

ਪਰਕਾਲਾ—(ਪੁ.) ਖੱਡੀ ਦਾ ਕਪੜਾ ਮਿਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਪ

ਪਰਕੀ (ਪੁਣਛ)—(ਇ.) ਬਾਰੀ

ਪਰਚਾਉਣੀ }
ਪਰਚਾਵਣੀ } (ਇ.) ਮਾਤਮ ਪੁਰਸੀ, ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ

ਪਰਤੱਲ—(ਇ.) ਉਛਾਲੀ

ਪ੍ਰੱਤ ਸਰੱਤ (ਇ.) }
ਪ੍ਰੱਤ ਸਰੱਤਾ (ਪੁ.) } ਪਰਤਾਉਣ ਦਾ ਭਾਵ

ਪ੍ਰੱਤਣਾ }
ਪਰੱਤਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਰਤਣਾ, ਪਰਤਾਉਣਾ

ਪ੍ਰੱਤਾ ਸੁੱਤਾ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਤਾ ਸੁਰ ਦੇਣਾ

ਪ੍ਰੱਤਾ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਾਲਤ ਠੀਕ ਹੋਣੀ ਜਾਂ ਸੁਧਰਨੀ

ਪਰਨੀਂਦੜਾ—(ਵਿ.) ਵਿਆਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ

ਪ੍ਰੰਬੂਛਲੀ—(ਇ.) ਪੰਬੂਛਲੀ

ਪਰਵਈ—(ਇ.) ੧. ਪੈਰਵੀ ੨. ਪਰਵਰਸ਼ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਰਨੀ, ਹੋਣੀ)

ਪਰਵਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੈਰੋਂ ਵਾਹਣਾ

ਪਰਵਾਤ—(ਇ.) ਪਰਭਾਤ

ਪਰਵਾਤੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਰਭਾਤੀਂ

—ਰਾਤੀਂ ਪਰਵਾਤੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਰਾਤ ਦਿਨੇ

ਪਰਾ—(ਪੁ.) ਪਰ (ਪੈਨ)

ਪਰਾ—(ਵਿ.) ਪਰਲਾ

ਪਰਾ ਸਿਰਾ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਤਾ ਸਤਾ ਲੱਗਣਾ

ਪਰਾ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ

ਪਰਾਗਲਾ—(ਪੁ.) ਪਰਾਗਾ

ਪ੍ਰਾਂਬਲ—(ਇ.) ਪ੍ਰੰਬੂਛਲੀ

ਪਰਾਰ ਚਰਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਿਛਲੇਰੇ ਜਾਂ ਉਸਤੋਂ ਵੀ ਪਿਛਲੇ

ਸਾਲ

ਪਰੋਚਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਪਰੋਇਆ ਜਾਣਾ
 ਪਰੋ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਰ ਨੂੰ
 —ਪਰੋ ਪਰਾਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਰ ਪਰਾਰ
 ਪਰੂਣ } (ਇ.) ਛਾਨਣੀ
 ਪਰੂਣੀ }
 ਪਰੂਨੀ—(ਇ.) ਪਲੁਣੀ
 ਪਲੋਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਲਟਣਾ
 ਪਲਤਾ—(ਪੁ.) ਫਾਹਿਆ
 ਪੱਲਾ—(ਪੁ.) ਦੁੱਪਟਾ
 —ਪੱਲਾ ਚਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣਾ
 —ਪੱਲਾ ਪਾਕ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਿਸਾਬ ਨਿੱਬੜ ਜਾਣਾ
 ਪਲਾਹ—(ਪੁ.) ਫਲਾਹ
 ਪਲਾਹੀ—(ਇ.) ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਗਿਰਦ ਨਵਾਹੀ
 ਪਲਾਤਾ ਪਲਾਤਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ
 ਪਲਾਤੇ ਪਲਾਤੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ
 ਪਲਿਉ—(ਪੁ.) ਲੇਓ, ਲੇ
 ਪਲਿਅੱਸ—(ਪੁ.) ਵਲਿਅੱਸ, ਪਲੇਚ
 —ਪਲਿਅੱਸ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਲੇਚ ਪੈਣਾ
 —ਗੁੱਤੀ ਆਂ (ਕੀ) ਪਲਿਅੱਸ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਤ
 ਪੁੱਟੀ ਜਾਣੀ
 ਪਲਿਆਰ—(ਇ.) ਵਾੜ
 ਪਲਿੰਗੜੀ—(ਇ.) ਕਲਿੰਗੜੀ
 ਪਲਿੰਬਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਪਲਮਣਾ
 ਪਲੇਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲਪੇਟਣਾ
 ਪਰੂਨੀ } (ਇ.) ਲੂਣਕ
 ਪਲੂਣੀ }
 ਪਵੰਦ—(ਪੁ.) ਮੁਹਾੜ
 ਪਵਾਣਾ } (ਵਿ.) ਪੈਰੋਂ ਵਾਹਣਾ
 ਪਵਾਹਣਾ }
 ਪੜਸਾਂਗ—(ਇ.) ਪੋੜਸਾਂਗ
 ਪੜਕੱਟ—(ਪੁ.) ਪਿਛਲੱਗ
 ਪੜਕੋਡੀ—(ਇ.) ਕਬੋਡੀ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ
 ਪੜੱਛਾ—(ਪੁ.) ਪਾੜਛਾ
 ਪੜਾਂਗ—(ਪੁ.) ਪੰਗਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਵਣਾ, ਦੇਣਾ, ਲੈਣਾ)
 ਪੜਾਟ—(ਪੁ.) ਪੜ
 ਪੜਿਹੱਟ—(ਇ.) ਭੜਿਹੱਟ

—ਸੱਟੇ ਨਾਲੋਂ ਪੜਿਹੱਟ ਡਾਢੀ—(ਅਥੋ.) ਸੱਟ ਤੋਂ ਭੜਿਹੱਟ
 ਭੈੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਪੜੁੱਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬੋਚਣਾ
 ਪੜੁੱਲ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਸਬਜ਼ੀ ਜੋ ਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਲੰਮ
 ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਪਾਂ—(ਇ.) ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਖਾਰਸ਼
 ਪਾਈ ਲਾਈ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ.) ਪਾ ਲਾ ਕੇ
 ਪਾਸ—(ਪੁ.) ਪਾਸਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਰਤਣਾ, ਲਾਉਣਾ)
 ਪਾਸਵਾ--(ਪੁ.) ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕਪੜਾ ਭਿਉਂ ਕੇ ਰੋਗੀ ਦੇ
 ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ.
 ਕਰਨਾ)
 ਪਾਸਵਾਨ—(ਪੁ.) ਪਸੇਲ
 ਪਾਹ—(ਪੁ.) ਗੋਹਾ, ਰੇਹ
 ਪਾਂਕਲ—(ਵਿ.) ਪਾਂ ਵਾਲਾ
 ਪਾਕਾ—(ਪੁ.) ਫੋੜੇ
 ਪਾਚਾ } (ਪੁ.) ਪਾਉਂਚਾ, ਪੌਂਹਚਾ
 ਪਾਂਚਾ }
 ਪਾਂਜਿਆਂ ਚੋਂ ਕੱਸਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ
 ਹੋਣਾ
 ਪਾਂਜੀ—(ਇ.) ਪੰਜੀ
 ਪਾਂਡ } (ਇ.) ਪਾਸਾ
 ਪਾਂਡੀ }
 ਪਾਣਾ—(ਪੁ.) ਸੀਰਾ
 ਪਾਣੀ ਚਖਾਣਾ—(ਪੁ.) ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪਿਹਲੀ ਵਾਰੀ ਪਾਣੀ ਮੂੰਹ
 ਲਾਉਣ ਦੀ ਇਕ ਰਸਮ
 ਪਾਧ ਪੱਟਣੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੂੰਦ ਪਾਣੀ
 ਪਾਧੋ ਪਟੜਾ—(ਵਿ.) ਪਾਧਾਂ ਪੱਟਣ ਵਾਲਾ
 ਪਾਪੜੀ—(ਇ.) ਘਾਰ
 ਪਾਰਾ—(ਵਿ.) ਪਾਰਲਾ
 ਪਾਰੋਂ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਤਰਫੋਂ, ਵੱਲੋਂ
 ਪਾਲੀ—(ਇ.) ਕਤਾਰ
 ਪਾਂਵਚਾ—(ਪੁ.) ਪਾਂਚਾ
 ਪਾਂਵਟੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਪਾਉਂਟੇ
 ਪਿਹਲਾ—(ਪੁ.) ਢੱਕਮਕੋੜਾ
 ਪਿਹਲਾ—(ਪੁ.) ਮਹੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬੀਮਾਰੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ
 ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਲ ਆਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ
 ਜਾਂਦੀ ਹੈ
 ਪਿਹਲੀ—(ਇ.) ਕੀੜੀ

ਪਿਛੜ੍ਹੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੀਂ
 ਪਿਛਾਂਗੜਾ—(ਪੁ.) ਪਿੱਛੁ
 ਪਿਛਾਵਾਂ—(ਪੁ.) ਪਰਛਾਵਾਂ
 —ਪਿਛਾਵਾਂ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਰਛਾਵੀ ਪੈਣਾ
 ਪਿੱਟ ਕਰੁੱਟਾ } (ਪੁ.) ਪਿਟੋਕੁੱਟਾ, 'ਪਿੱਟ ਕਰੁੱਟੇ ਵਿਚ ਮੁਹੰਮਦ,
 ਪਿੱਟ ਕਲੁੱਟਾ } ਗੁਜ਼ਰੀ ਇੱਕ ਛਿਮਾਹੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਪਿੰਡ—(ਇ.) ਖਜ਼ੂਰ
 ਪਿੰਡ ਖਜ਼ੂਰ—(ਇ.) ਖਜ਼ੂਰ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਫਲ
 ਪਿੰਡ—(ਪੁ.) ਪਿੰਡ ਦਾਦਨ ਖਾਂ ਨਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ, ਜਿਹਲਮ ਦੀ
 ਤਸੀਲ ਤੇ ਏਸੇ ਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ
 ਪਿੰਡ ਦਾਦਨ ਖਾਂ—(ਪੁ.) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਿਹਲਮ ਦੀ ਇਕ ਤਸੀਲ ਤੇ
 ਏਸੇਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ
 ਪਿੰਡੀ—(ਇ.) ਗਵਲਪਿੰਡੀ
 ਪਿੰਡੋਚੀ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਪਿੰਡ ਦਾਦਨ ਖਾਂ ਦਾ ਵਸਨੀਕ
 ਪਿਤ—(ਇ.) ਮੀਟੀ
 ਪਿੱਦੀ ਬੁਲਾਈ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪਿੱਦ ਬੁਲਾ ਦੇਣਾ
 ਪਿੱਦੀ ਬੋਲੀ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪਿੱਦ ਬੋਲ ਜਾਣਾ
 ਪਿੰਨ ਖਜ਼ੂਰ—(ਇ.) ਪਿੰਡ ਖਜ਼ੂਰ
 ਪਿੰਨਾ—(ਪੁ.) ਮਿੰਨਾ, ਮੱਲਾ
 ਪਿਪਣ—(ਇ.) ਪਿਪਣੀ, 'ਹਰ ਪਿਪਣ ਦੇ ਵਾਲੋਂ ਕਿਰਦੇ ਰੰਬੂ
 ਮੋਤੀ ਗੁਲੀਆ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਪਿਪਲੀ—(ਇ.) ਪਿਪਣੀ
 ਪਿਲਛੀ—(ਇ.) ਪਿਪੜੀ
 ਪਿੜ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੰਡਾਰ ਮੇਲਣਾ
 ਪਿੜਾ—(ਪੁ.) ਪੱਛੜਾ
 ਪੀਹੂੰ—(ਪੁ.) ਪਿੱਸੂ
 —ਪੀਹੂੰ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਿੱਸੂ ਪੈਣੇ
 ਪੀਚਕ—(ਇ.) ਪੇਚਕ
 ਪੀਂਢਾ—(ਵਿ.) ਪੀਢਾ
 ਪੀਣਾ—(ਵਿ.) ਪੀਢਾ
 ਪੀਲਕ—(ਇ.) ਪਲਿੱਤਣ
 ਪੀਲਕਾ—(ਵਿ.) ਪੀਲਾ
 ਪੀਲ ਪਲਾਂਘੜਾ }
 ਪੀਲ ਪਲਾਂਘਾ } (ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ
 ਪੀਲਿਆਈ—(ਇ.) ਪੀਲਿਆਈ
 ਪੁਆਣਾ }
 ਪੁਆਹਣਾ } (ਵਿ.) ਪਵਾਹਣਾ, ਪਰਵਾਹਣਾ
 ਪੁਚੁ ਪੁਚੁ ਕਰੁੰ, ਅੰਨ ਤਲੀ ਤੇ ਨਾ ਧਰੁ—(ਅਥੋ.) ਜ਼ਬਾਨੀ
 ਮਿੱਠਾ ਬਣਨ ਪਰ ਤਲੀ ਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਧਰਨ
 ਵਾਲੇ ਸਬੰਧੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਪੁੱਛ—(ਇ.) ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਏ ਮਿੱਤਰ
 ਦਵਾ ਦਾਰੂ ਲਈ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 —ਪੁੱਛ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਬੀਮਾਰ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਰਤ ਲੈਣ
 ਗਿਆਂ ਕੁਝ ਰਕਮ ਦੇਣੀ
 ਪੁੱਜਤ—(ਇ.) ਪੁੱਜ
 ਪੁਜੀਂਦੜ—(ਵਿ.) ਪੁੱਜ ਵਾਲਾ
 ਪੁਟਪੜੀ—(ਇ.) ਪੁੜਪੁੜੀ, 'ਅਖੀਂ ਕੱਜ ਚੱਟੇ ਭਰਵੱਟੇ, ਪੁਟ-
 ਪੜੀਆਂ ਵਿਚ ਟੋਏ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਪੁਠੀ—(ਇ.) ਅਸ਼ਟਾਮ ਜਾਂ ਪਰੋਨੋਟ ਆਦਿ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਸੂਲ
 ਹੋਈ ਰਕਮ ਦਾ ਅੰਦਰਾਜ
 —ਪੁਠੀ-ਪਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਵਸੂਲੀ ਦਰਜ ਕਰਨਾ
 ਪੁਰਬੀਆਂ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੌਜਾਂ ਲੱਗਣਾ
 ਪੁਰਬੀਆਂ ਲੁੱਟਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੌਜਾਂ ਲੁੱਟਣਾ
 ਪੁਰਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੜ੍ਹਛਣਾ
 ਪੁੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਚੁੱਭਣਾ
 ਪੁੜੇ ਲੱਗਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਪੁੜੇ ਪੈਣੇ
 ਪੁਛਲ—(ਇ.) ਪੁਛਲ
 ਪੁੜੀ ਪੰਗਾ—(ਪੁ.) ਪੰਗਾ
 ਪੁੰਦ—(ਇ.) ਰੋਜ਼ ਦੀ ਘਿੱਚ ਘਿੱਚ
 ਪੁੰਦ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪਾਪ ਪੱਟਣੀ
 ਪੁੰਦਲ—(ਵਿ.) ਪੁੰਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ
 ਪੁਰਨ—(ਪੁ.) ਭਰਤੀ
 ਪੇਸ਼ਕਾਰਾ—(ਪੁ.) ਮਿਲਣੀ ਵੇਲੇ ਚਲਾਈ ਆਂਤਸ਼ਥਾਜ਼ੀ
 ਪੇਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਭੇਜਣਾ
 ਪੇਹਲੀ—(ਇ.) ਕੀੜੀ
 ਪੇਚਕ—(ਪੁ.) ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਗੋਲਾ
 ਪੇਟ ਚਟਾਈ—(ਇ.) ਗੁਜ਼ਰਾਨ
 ਪੇਤਲਾ—(ਵਿ.) ਪਿੱਤਲ ਦਾ
 ਪੇਨਾ—(ਵਿ.) ਪਿੰਨਣ ਵਾਲਾ
 ਪੇਪਣੀ—(ਇ.) ਕਮੀਜ਼
 ਪੇਵਰਾ—(ਪੁ.) ਪਿਉ
 ਪੇਵੇ—(ਪੁ.) ਵੜੇਵੇਂ
 ਪੇਵਰੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਪੇਈਅੜੇ
 ਪਾਂਸਾ—(ਪੁ.) ਪੈਸਾ
 ਪੈਂਸਿਆ—(ਪੁ.) ਤਾਣੇ ਵਿਚ ਪੰਜ ਸੌ ਤੀਦਾਂ ਵਾਲਾ ਖੰਦਰ
 ਪੈਹਣਾ—(ਪੁ.) ਪਹਿਣਾ

ਪੈਣ ਪਟੋਕੇ }
 ਪੈਣ ਪਟੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੈਟ ਪਟੋਕ, ਪੈਂਦੀ ਸੱਟ
 ਪੈਂਤਰੀ—(ਇ.) ਪੈਂਤੀ
 ਪੈਂਤਰੀਆਂ—(ਵਿ.) ਪੈਂਤੀਆਂ
 ਪੈਨਿਆਂ ਲੈਨਿਆਂ }
 ਪੈਣਿਆਂ ਲੈਣਿਆਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੈਂਦਿਆਂ ਲੈਂਦਿਆਂ
 ਪੈਨੀ ਸੱਟੇ }
 ਪੈਣੀ ਸੱਟੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪੈਂਦੀ ਸੱਟੇ
 ਪੌਤ—(ਪੁ.) ਪਤ, ਫੁਲਕਾਰੀ
 ਪੌਦ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਪਹਿਲਾਂ
 ਪੌਲੇ ਪੈਨਿਆਂ ਵਾਰੀ ਨਾ ਅੱਛਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੁੱਤੀਆਂ ਪੈਂਦਿਆਂ
 ਵਾਰ ਨਾ ਆਉਣਾ
 ਪੌੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੜਨਾ

ਫ

ਫਈਂ ਸੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੈਹ ਸੁੱਟਣਾ
 ਫਈਂ ਮਾਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਫੈਂਹ ਮਾਰਨਾ
 ਫਹਾਉੜਾ—(ਪੁ.) ਫੋਹੜਾ
 ਫੱਕਾ—(ਪੁ.) ਫਸਲ, ਅਨਾਜ
 —ਫੱਕਾ ਵੰਡਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਨਾਜ ਵੰਡਾਉਣਾ
 ਫਗਵਾੜਾ—(ਪੁ.) ਅੰਜੀਰ
 ਫੰਗ }
 ਫੰਘ } (ਪੁ.) ਖੰਭ
 ਫੰਘੜ—(ਪੁ.) ਖੰਭੜ
 ਫਜਰੀ }
 ਫਜਰੀਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਵੇਰੇ
 —ਫਜਰੀ ਵੇਲਾ }
 —ਫਜਰੀਂ ਵੇਲਾ } (ਪੁ.) ਸਵੇਰ ਵੇਲਾ
 ਫਟਾ—(ਪੁ.) ਫਾਂਟਾਦਾਰ ਕਪੜਾ
 ਫੰਡੀ—(ਇ.) ਮੂਹੜਾ
 ਫੱਛਾ—(ਪੁ.) ਵੱਛਾ
 ਫਭਾ }
 ਫੰਭਾ } (ਪੁ.) ਪਰਾਂਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਉੱਨ
 ਫਤਿਆ—(ਇ.) ਫਤਿਹ
 —ਫਤਿਆ ਘਿੰਨਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਲੈਣੀ

ਫਤਿਆ-ਮੰਦ—(ਵਿ.) ਫਤਿਹਮੰਦ
 ਫਤਿਆ ਲੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਲੈਣੀ
 ਫਧਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੜਨਾ
 ਫਧਾਈ ਨਾ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਿਆ ਨਾ ਜਾਣਾ
 ਫਧਾਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੜਾਉਣਾ
 ਫਬਨਾ ਢੁਕਨਾ—(ਵਿ.) ਫਬਦਾ ਢੁਕਦਾ
 ਫੱਭਾ—(ਪੁ.) ੧. ਪੰਥਾ ੨. ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਈ ਸਿਕਰੀ
 ਫਰੱਕਾ—(ਪੁ.) ਫਰਕਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਫਰਕੋ ਫਰਕ }
 ਫਰਕੋ ਫਰਕੀ } —(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਖ ਵੱਖ
 ਫਰਗਲ }
 ਫਰਗਲਾ } (ਵਿ. ਪੁ.) ਖੁਲ੍ਹਾ ਬੱਗਾ ਜਾਂ ਦੇਗਾ
 ਫਰੜ—(ਪੁ.) ਟੇਢ
 ਫਰੜਾ—(ਵਿ.) ਟੇਢਾ
 ਫਰੜੀ—(ਵਿ.) ਫੰਡਰ
 ਫਰਿਮਣੀ—(ਇ.) ਫਿਮਣੀ
 ਫਰੋਲਣੀ—(ਇ.) ਫੋਲਣੀ
 ਫਰੋਲਾ ਫਰਾਲੀ—(ਇ.) ਫੋਲਾ ਫਾਲੀ
 ਫਲਾਹਲ—(ਇ.) ਫਲਾਹਾਰ
 ਫਲਿਆਟੀ—(ਇ.) ਫਲੀਆਂ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਛਿੱਲੜ
 ਫੜ—(ਪੁ.) ਰੱਫੜ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾ ਬਹਿਣਾ, ਬਾਹਣਾ)
 ਫੜਕਾ—(ਪੁ.) ਟੋਟਾ
 ਫੜਲ—(ਵਿ.) ਫਰੜ
 ਫਤਿਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਫੜਕਣਾ
 ਫਤਿਕੀ ਕੈ ਮਰੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਕ ਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ
 ਫਤਿਕੀ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਕ ਪੈਣਾ
 ਫਤਿਕੀ ਮਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਕ ਮਰਨਾ
 ਫਤਿਕੀ—(ਇ.) ਸ਼ਰਾਰਤ
 ਫਤਿਕੀਆਂ ਪੜੁਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਸਿਖਣੀਆਂ
 ਫਤਿਕੀਆਂ ਪੜੁਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਉਲਟੀਆਂ ਸਿੱਪੀਆਂ
 ਪੜੁਉਣਾ
 ਫੜੀਆ—(ਵਿ.) ਰੱਫੜੀ
 ਫੜੁਤ ਫੜੁਤ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਟੱਪੁ ਟੱਪੁ ਕਰਨਾ
 ਫੜੁਕਣਾ—(ਪੁ.) ਫੜੁਕਾ
 ਫਾਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਫਸਣਾ
 ਫਾਸੀ—(ਇ.) ਫਾਂਸੀ
 ਫਾਥੀ ਨਾ ਫਤਿਕਣ ਕੈ ?—(ਅਖੋ.) ਫਸੇ ਦਾ ਫਟਕਣ ਕੀ ?

ਫਿਸ—(ਇ.) ਦਾਬ, ਚੋਟ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਆਵਣੀ, ਆ ਜਾਣੀ)
 ਫਿੱਸੀ—(ਇ.) ਦਮੁੰਹੀਂ
 ਫਿਹ—(ਇ.) ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸੰਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੂੜ ਉਡਾਉਂਦੇ
 ਹਨ
 ਫਿਹ ਨਾਲ ਉਡਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚੀ
 ਕਰਨੀ
 ਫਿੰਜਰ—(ਇ.) ਪਤੰਗ ਦੀ ਬਾਂਸ ਦੀ ਤੀਲੀ
 ਫਿਲੁਕਲਾ (ਪੁ.) }
 ਫਿਲੁਕਲੀ (ਇ.) } ਫੁਨਸੀ
 ਫਿੰਡ—(ਇ.) ਗੇਂਦ
 ਫਿੰਡ ਮਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜ ਮਾਰਨਾ
 ਫਿਤਨਾ—(ਵਿ.) ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕੱਦ ਦਾ
 ਫਿਦਕਣਾ—(ਵਿ.) ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ
 ਫਿਮਣੀ—(ਇ.) ਫਿਮੁਣੀ
 ਫਿੜੀਏਂ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦੁਬਧਾ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ
 ਫਿੜੀਏਂ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦੁਬਧਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਣਾ
 ਫੀ ਪੈਣੀ }
 ਫੀ ਬੱਝਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਨਿਯਮ ਬਣ ਜਾਣਾ
 ਫੀਸ—(ਇ.) ਫੂਸੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਫੀਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੂਸੀ ਮਾਰਨਾ
 ਫੀਸਲ—(ਵਿ.) ਫੂਸੀਆਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ
 ਫੀਸੀ—(ਇ.) ਫੂਸੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ)
 ਫੀਹਕਰ }
 ਫੀਕਰ } (ਇ.) ਠੀਕਰ
 ਫੁਹਾਰਾ—(ਪੁ.) ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਮੌਸਮ
 ਫੁੰਘਾ }
 ਫੁੰਘਾ } (ਪੁ.) ਖੰਭ, ਖੰਭੜੀ (ਕਸ਼ੀਦਾਕਾਰੀ ਵਿੱਚ)
 ਫੁੰਘਾ }
 ਫੁੰਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਫੁਲਣਾ
 ਫੁੰਡਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੁਲਾਉਣਾ
 ਫੁੰਡੀ ਫੁੰਡੀ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫੁਲ ਫੁਲ ਬਹਿਣਾ
 ਫੁਫੁੜ }
 ਫੁਫੁੜਾ } (ਪੁ.) ਫੁੱਫੜ
 ਫੁਤ ਫੁਤ—(ਇ.) ਪੁਤ ਪੁਤ
 ਫੁਲਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਫੁਦਕਣਾ
 ਫੁੱਲੜੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਫੁਲੀਆਂ

ਫੁੱਲੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਗੋਲ ਗੱਪੇ
 ਫੁੰਹ—(ਇ.) ਫੂਹੀ
 ਫੁੰਹ ਭਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਫੂਹੀ ਭਰ
 ਫੂਹਾਂ—(ਪੁ.) ਫੂਹੀ
 ਫੂਟ—(ਇ.) ਫੜ
 ਫੂਟਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
 ਫੂਟੀ—(ਵਿ.) ਫੂਟਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ
 ਫੇਹ ਨਾਲ ਉਡਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫਿਹ ਨਾਲ ਉਡਾਉਣਾ
 ਫੈਣੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਫੈਣੀਆਂ
 ਫੈਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਫਜਰ
 —ਫੈਰ ਵੇਲਾ—(ਪੁ.) ਫਜਰ ਵੇਲਾ
 ਫੈਰੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਫਜਰੀਂ
 —ਫੈਰੀਂ ਵੇਲੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਫਜਰੀਂ ਵੇਲੇ
 ਫੋਂਡ—(ਇ.) ਫੂਹੰ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦਸਣੀ, ਕਰਨੀ, ਮਾਰਨੀ)
 ਫੋਂਡੀ—(ਵਿ.) ਫੋਂਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
 ਫੋਫੜ—(ਪੁ.) ਗੰਦੀ ਗਾਲ੍ਹ
 ਫੋਲੀਆਂ ਦਾ ਪਟ—(ਪੁ.) ਕਢਾਈ ਦਾ ਰੇਸ਼ਮ

ਬ

ਬਸ਼ਕ ਬਸ਼ਕਾ—(ਪੁ.) ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ਾ
 ਬਸ਼ਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਬਖਸ਼ਣਾ
 ਬਸ਼ਕਿਆਲ—(ਪੁ.) ਬਖਸ਼ੀ (ਜ਼ਾਤ)
 ਬਸ਼ਕੀ—(ਪੁ.) ਬਖਸ਼ੀ
 ਬਸੁਰਾ—(ਵਿ.) ਬੇਸੁਰਾ
 ਬਹਾਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਹਾਰ
 ਬਹਿਲ—(ਇ.) ਵਹਿਲ
 —ਚਿਰੋਂ ਬਹਿਲ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਰੀ ਘਟਨਾ ਛੇਤੀ ਵਾਪਰ
 ਜਾਣੀ
 —ਚਿਰੋਂ ਬਹਿਲ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਕਿਸੇ ਮੰਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ
 ਵਾਪਰਨ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਣਾ
 ਬਹਿਲਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਹਿਲਾ
 ਬਹਿੜ—(ਇ.) ਵਹਿੜ
 ਬਹਿੜਕਾ—(ਪੁ.) ਵਹਿੜਾ
 ਬਹਿੜਕੀ—(ਇ.) ਵਹਿੜੀ
 ਬਹਿੜਾ—(ਪੁ.) ਵਹਿੜਾ
 ਬਹੀ—(ਇ.) ਬੀਹ
 ਬਹੀ-ਦਾਣਾ—(ਪੁ.) ਬੀਹ ਦਾਣਾ

ਬਹੁਸ਼ਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਹਿਸ਼ਣਾ
 ਬਹੁਛਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮੱਛਰਨਾ
 ਬਹੁਟੜੀ—(ਇ.) ਵਹੁਟੜੀ
 ਬਹੁਟੀ—(ਇ.) ਵਹੁਟੀ
 ਬਹੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬਹੁ
 ਬਹੈਕੜ } (ਪੁ.) ਇਕ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਕੇ ਤੰਦੂਰ
 ਬੈਕੜ } ਵਿੱਚ ਬਾਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁਲ
 ਦਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ਬਹੈੜਾ—(ਪੁ.) ਬਹੇੜਾ
 ਬਹੋਲਾ—(ਪੁ.) ਬਸੋਲਾ
 ਬਹੋਲੀ—(ਇ.) ਬਸੋਲੀ
 ਬਕਹਿੰਦ—(ਵਿ.) ਅਮੋੜ
 ਬਕਰੈਣ—(ਇ.) ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੋਟਾ ਸੱਪ
 ਬਕਰੋਟਾ—(ਪੁ.) ਬਕਰੀ ਦਾ ਬੱਚਾ
 ਬਕਰੋਟੀ—(ਇ.) ਬਕਰੀ ਦੀ ਬੱਚੀ
 ਬੱਕਾ ਬੁਈ—(ਇ.) ਹਰੂਆ
 ਬਕਿੰਦ—(ਵਿ.) ਬੇਗ਼ੈਰਤ
 ਬੱਖ—(ਇ.) ਵੱਖ
 ਬਖਤ—(ਪੁ.) ਵਖਤ
 ਬੱਖਰ—(ਪੁ.) ਵੱਖਰ
 ਬੱਖਰਾ—(ਵਿ.) ਵੱਖਰਾ
 ਬਖਿਆਂਧ—(ਪੁ.) ਬਖੇੜਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਨਿਕਲਣਾ)
 ਬੱਖੀ—(ਇ.) ਵੱਖੀ
 ਬਖੋੜ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਾੜ ਤੇ ਨਾੜ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਬਗ—(ਇ.) ਵੰਗ
 ਬਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵਗਣਾ
 ਬਗਨਾ—(ਵਿ.) ਵਗਦਾ
 ਬਗਰੋਟਾ—(ਪੁ.) ਬੱਕਰੋਟਾ
 ਬਗਰੋਟੀ—(ਇ.) ਬੱਕਰੋਟੀ
 ਬੱਗੜ—(ਪੁ.) ਜੁਆਰ ਦਾ ਫਿੱਕਾ ਟਾਂਡਾ
 ਬਗਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਗਾਉਣਾ
 ਬਗਾਣਾ—(ਵਿ.) ਬਗਾਨਾ
 ਬਗਾਰ } (ਇ.) ਵਗਾਰ
 ਬੰਗਾਰ }
 ਬਗਾੜ—(ਪੁ.) ਵਿਗਾੜ
 ਬਗਾੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਿਗਾੜਨਾ
 ਬੰਗਿਆਰਾ—(ਪੁ.) ਵੰਗਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ

ਬੰਗਿਆਰਨ—(ਇ.) ਵੰਗਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ
 ਬੱਚੀ ਬਾਚ—(ਪੁ.) ਬਾਲ ਬੱਚੇ
 ਬਟੰਕ } (ਪੁ.) }
 ਬੰਟੰਗ } } ਇਕ ਫਲ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ
 ਬਟੰਕੀ } (ਇ.) } ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਬਟੰਗੀ }
 ਬਟਵਾਣੀ—(ਇ.) ਵਟਵਾਣੀ
 ਬੱਡਾ—(ਵਿ.) ਵੱਡਾ
 ਬਣੂਠੀ—(ਇ.) ਮਣਛਿੱਟੀ
 ਬੱੜੀ } (ਵਿ.) ਬੱਤੀ
 ਬੱਤਰੀ }
 ਬੱਤਰੀ ਸੁਲੱਖਣਾ—(ਵਿ.) ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ
 ਬੱੜੀਆਂ } (ਵਿ.) ਬੱਤੀਆਂ
 ਬੱਤਰੀਆਂ }
 ਬਤਰੀਹ—(ਇ.) ਮਸੂੜਾ
 ਬਦਨਾਂ—(ਵਿ.) ਬਦਨਾਮ, 'ਰੰਡੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਬਦਨਾਂ ਸੁਹਾਗਣਾਂ
 ਪੱਟੇ ਗਿਰਾਂ'
 ਬਦਨਾਈਂ } (ਇ.) ਬਦਨਾਮੀ
 ਬਦਨਾਵੀਂ }
 ਬਦਰਾਹਣਾ } (ਕ੍ਰਿ.) ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ
 ਬਦਰੂਹਣਾ }
 ਬਦਲਾਟ—(ਇ.) ਬੱਦਲਵਾਈ
 ਬਦਾਨ—(ਪੁ.) ਵਦਾਨ
 ਬੰਦੂੜੀ—(ਇ.) ਬੋਦੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਖੋਹਣੀ, ਪੱਟਣੀ)
 ਬੱਧਰ—(ਪੁ.) ਵੱਧਰ
 ਬੱਧਰੀ—(ਇ.) ਵੱਧਰੀ
 ਬੰਧਾ—(ਪੁ.) ਰਹਿਨ ਰੱਖੀ ਚੀਜ਼
 ਬੰਧਾ ਛੁਡਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਹਿਣਾ ਛੁਡਾਉਣਾ
 ਬਧਾਰ—(ਪੁ.) ਬੁੱਧਵਾਰ
 ਬਧਾਰੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ
 ਬਧਾਰੈਂ }
 ਬੰਧੇ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਹਿਣੇ ਪਾਉਣਾ
 ਬੰਧੇ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਹਿਣੇ ਪੈਣਾ
 ਬੰਧੇ ਰੱਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗਹਿਣੇ ਰੱਖਣਾ
 ਬਧੋਗਾਹੀ—(ਇ.) ਮਜ਼ਬੂਰੀ, ਪਿੰਗੋਲੋਰੀ
 ਬਧੋਗਾਹੀ ਨਾ ਸੌਦਾ—(ਪੁ.) ਬਦੇਬਦੀ ਦਾ ਸੌਦਾ

ਬੰਨ੍ਹ } (ਇ.) ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰ ਕੇ ਰੋਕਿਆ ਪਾਣੀ
 ਬੰਨ੍ਹੀ }
 ਬੰਨ੍ਹਣੀ—(ਇ.) ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਣਾਵਟ
 ਬਨਵਾੜ—(ਇ.) ਕਪਾਹ ਦੀ ਫਸਲ
 ਬੰਨ੍ਹਾਂ—(ਇ.) ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਸਿੱਧ ਬਰਸਾਤੀ ਨਦੀ
 —ਬਨ੍ਹਾਈ—(ਪੁ.) ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਵਸਨੀਕ
 ਬਨਾ ਪੱਟੀ ਛੋਡਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਬੁਨਿਆਦ ਪੁੱਟ ਛੋਡਣੀ
 ਬਨਾ ਮਾਰੀ ਦੇਣੀ }
 ਬੰਨ੍ਹੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਲਾ ਜੋ ਬਰਸਾਤੀ ਪਾਣੀ ਬੰਨ੍ਹ ਮਾਰੇ
 ਬੰਨੀ—(ਇ.) ਲਾੜੀ
 ਬੰਨੀ ਬੰਨਾ ਰਾਜੀ ਤੇ ਕੇ ਕਰੇਸੀ ਕਾਜੀ—(ਅਖੌ.) ਮੀਆਂ
 ਬੀਵੀ ਰਾਜੀ ਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਕਾਜੀ
 ਬੰਨ੍ਹੀ ਰੁਨ੍ਹੀ ਕੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬੰਨ੍ਹ ਰੁੰਨ੍ਹ ਕੇ
 ਬਨ੍ਹੌੜਾ—(ਵਿ.) ਬੰਨ੍ਹ, ਟੋਭਾ
 ਬਬੀਹਾ—(ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੀਟੀ ਜੋ ਸਾਹ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਦਿਆਂ
 ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਢਦਿਆਂ ਦੋਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ
 ਬੋਲਦੀ ਹੈ
 ਬਬੋਹਾ—(ਪੁ.) ਕਹਿਣਾ, ਮੱਕੜ
 ਬੱਭੜ—(ਪੁ.) ਬੱਧਰ
 ਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀ—(ਇ.) ਬ੍ਰਹਮਭੋਜ
 ਬਰਮ—(ਪੁ.) ਵਰਮ
 ਬਰਲਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਰੜਾਉਣਾ
 ਬਰਾ—(ਪੁ.) ਭੁੰਨਿਆਂ ਹੋਇਆ ਲੇਲਾ
 ਬਰਾਗ—(ਪੁ.) ਵਰਾਗ
 ਬਰਾਗਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਿਰਾਗਿਆ ਜਾਣਾ
 ਬਰਿਉਂ—(ਇ.) ਇਕ ਬੂਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਵਿਚ ਖਾ ਜਾਣ ਨਾਲ
 ਪਸ਼ੂ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ਬਰਿਹਾਲ—(ਇ.) ਵਰਿਹਾਲ
 ਬਰਿਠ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਰਿਠ
 ਬਰੁਰੀ—(ਇ.) ਮਛਿੱਟੀ
 ਬਰੁੰ—(ਪੁ.) ਬਰੁ
 ਬਰੁਟੀ—(ਇ.) ਬਰੋਟਾ
 ਬਰੁਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੂੜਨਾ
 ਬਰੁਲਾ—(ਵਿ.) ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਾਲਾ
 ਬਰੋਹਬੀ—(ਇ.) ਬੇਇਜ਼ਤੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਕਰਨੀ,
 ਕਰਾਣੀ)
 ਬੱਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਲ

ਬਲਖੀ } (ਇ.) ਲੜਾਕੀ (ਰੰਨ)
 ਬਲਖੋ }
 ਬਲੰਗਣਾ } (ਪੁ.) ਟੰਗਣਾ
 ਬਲੰਘ }
 ਬਲਵਾਜੀ—(ਇ.) ਖੜਬਾਜੀ
 ਬਲੁਹਣਾ—(ਪੁ.) ਵਾਵਰੋਲਾ
 ਬਲੂਰ—(ਪੁ.) ਬਲੁੰਗੜਾ
 ਬੱਲੇਂ ਜਹੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਲੀ ਜਹੀ
 ਬੱਲੇਂ ਨਾਲ }
 ਬੱਲੇਂ ਬੱਲੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ
 ਬਲੁ ਨਾ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੱਥੇ ਫੁੱਲੀ ਤੇ ਹੋਸੀ—(ਅਖੌ.)
 ਪਿਤਾ ਪਰ ਪੁਤ, ਘੋੜੇ ਪਹਿ ਘੋੜਾ, ਬਹੁਤਾ
 ਨਹੀਂ ਪਰ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ
 ਬਲੋਚਣ—(ਪੁ.) ਬਲੋਚਣ, ਬਲੋਚਣਾ
 ਬਲੋਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਲੋਟਣਾ
 ਬਲੋਕਣੀ—(ਇ.) ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਦਵਾਤ
 ਬੱਢੁੱਟਾ—(ਪੁ.) ਬੱਢੁੱਟਾ
 ਬਵਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੁਆਉਣਾ, ਬੁਹਾਣਾ
 ਬੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵੜਨਾ
 ਬੜੁਆਂ—(ਪੁ.) ਬੁੜਾ, ਫਰੁੰਹਾਂ
 ਬਾਇਰਾ—(ਪੁ.) ਬਾਜਰਾ
 ਬਾਸ਼ਾ—(ਪੁ.) ਤਿਤਲੀ
 ਬਾਂਹ ਪੌੜਨੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵੀਣੀ ਫੜਨੀ
 ਬਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਾਉਣਾ
 ਬਾਹਰਲਾ—(ਪੁ.) ਸੂਰ (ਕੇਵਲ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ)
 ਬਾਹਰਾ—(ਵਿ.) ਬਾਹਰਲਾ
 ਬਾਹਵਲੀ—(ਵਿ.) ਬਾਹਰਲਾ
 ਬਾਘੜ ਬਿੱਲ—(ਇ.) ਗਿੱਧ
 ਬਾਘੜ ਬਿੱਲਾ—(ਪੁ.) ਮੋਟਾ ਬਿੱਲਾ
 ਬਾਜਰੀ ਕੁੱਦਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੱਖ ਲੜਨੀ
 ਬਾਜਰੇ ਨੀ ਰੋਟੀ ਸਾਗੇ ਨਾ ਪਿੰਨਾ } (ਅਖੌ.) ਕਿਸੇ
 ਮਾ ਮਿੰਘੀ ਦੇਈ ਰਹੀ, ਮੈਂ ਨਾ ਘਿੰਨਾ } ਰੀੜ ਦੀ ਯਾਦ
 ਹਾਏ ਓਏ ਓਸ ਵੇਲਿਆ } ਜਾਂ ਪਛਤਾਵੇ
 ਹਾਏ ਮਾੜੇ ਵਤਨੈ ਨੀਏਂ ਬੂਟੀਏ } ਵਜੋਂ ਕਹਿੰਦੇ
 ਹਨ
 ਬਾਜਾ—(ਪੁ.) ਬਾਜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ, ਚੜਨਾ)
 ਬਾਜੇ ਨੀ ਮੁਕਾਣ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਬੱਡੀ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿੱਚ
 ਇੱਕ ਬਾਜੀ ਜਿੱਤ ਕੇ ਜੇਤੂ ਧੜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦਾ
 ਹਾਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਲ ਕੋਡੀ ਦੇਣ ਜਾਣਾ

ਬਾਜ਼ੂ—(ਪੁ.) ਬਾਜ਼ੂ
 ਬਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਆਖਣਾ
 ਬਾਦਰ—(ਪੁ.) ਹੈਸੀਅਤ, ਤੌਫੀਕ, ਪਾਇਆ
 ਬਾਂਦਾ—(ਵਿ.) ਵਾਂਦਾ
 ਬਾਫਕ—(ਵਿ.) ਵਾਫਕ
 ਬਾਫਕੀ—(ਇ.) ਵਾਫਕੀ
 ਬਾਲੇ ਨਾ ਪੱਜ ਮਾਊ ਨਾ ਰੱਜ—(ਅਥੋ.) ਬਾਲ ਦਾ ਪੱਜ ਤੇ
 ਮਾਂ ਦਾ ਰੱਜ
 ਬਿਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵਿਸਾਹ ਕਰਨਾ
 ਬਿਸਲਾ—(ਵਿ.) ਵਿਸਲਾ, ਵਿਹੁਲਾ
 ਬਿਚਕਲ—(ਇ.) ਜੋਕ, ਜਲਮ
 ਬਿੱਚੂ—(ਪੁ.) ਬਿੱਛੂ
 ਬਿੱਜਸ—(ਵਿ.) ਬਿੱਜ
 ਬਿਜਨ—(ਅਵ.) ਬਿਨਾ
 ਬਿਜ਼ੀ—(ਪੁ.) ਬਿੱਜੂ
 ਬਿੱਟੀ—(ਇ.) ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੋਹਰ
 ਬਿਠ—(ਇ.) ਵਿੱਠ
 ਬਿੰਡੜਾ—(ਪੁ.) ਬਿੰਡਾ
 —ਬਿੰਡੜੇ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਬਿੰਡਾ—(ਪੁ.) ਬਿੰਡੜਾ
 —ਬਿੰਡੇ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿੰਡੜੇ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਬਿੰਡੀ—(ਇ.) ਪੀਂਘ ਦੀ ਫੱਟੀ
 ਬਿੱਤ—(ਪੁ.) ਵਿੱਤ
 ਬਿੱਤੋਂ ਬਾਹਰਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਿੱਤੋਂ ਬਾਹਰਾ
 ਬਿਬਤਾ—(ਇ.) ਬਿੱਪਤਾ
 ਬਿੱਲ ਨਾਖ—(ਇ.) ਮੋਟੀ ਤੇ ਖੱਟੀ ਨਾਖ
 ਬਿੱਲਾ ਖ਼ਾਰਜੀ—(ਵਿ.) ਬਿੱਲਾ
 ਬੀਆ—(ਪੁ.) ਘਰ, ਘੁਰਾ
 ਬੀਸ਼ੀ } (ਇ.) ਬਿੱਲੀ
 ਬੀਸ਼ੋ }
 ਬੀਚੀ—(ਇ.) ਭੋਗੀ
 ਬੀਚੀ ਮਿਲਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਦੰਦਲ ਪ ਜਾਣੀ
 ਬੀਚੀ ਮਿਲ ਜਾਣੀ }
 ਬੀਚੀ ਬਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਚੁਪ ਸਾਧਣਾ
 ਬੀਜਾ—(ਪੁ.) ਲੋਂਗ ਕੋਲੀ ਕੋਕੇ ਆਦਿ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਰਿਪਟ
 ਜਹੀ ਜੋ ਨੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਲੋਂਗ ਦੇ ਛੇਕ
 ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਬੁਆਣਾ }
 ਬੁਆਹਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪੁਆਉਣਾ
 ਬੁਹਾਣਾ }
 ਬੁਸ—(ਪੁ.) ਬੁੱਟ
 ਬੁੱਸ ਭੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁੱਟ ਦੂਰ ਕਰਨਾ
 ਬੁੱਸਾ—(ਵਿ.) ਬੁੱਟਾ
 ਬੁਹਾਰ—(ਪੁ.) ਵਿਹਾਰ, ਬਿਹਾਰ
 ਬੁਹਾਰੀ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਵਿਹਾਰੀ, ਬਿਹਾਰੀ
 ਬੁਹਾਰੇ ਨੀ ਗਲ—(ਇ.) ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਗੱਲ
 ਬੁਖਾਰ—(ਪੁ.) ਲੋਹੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗੋਹੇ ਲੱਕੜਾਂ ਆਦਿ
 ਨੂੰ ਹਰ ਸ਼ਨੀਚਰਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਲਣ
 ਦੀ ਇੱਕ ਰਸਮ
 ਬੁਖਾਰ ਮੰਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੋਹੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰ ਸ਼ਨੀਚਰ-
 ਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅੱਗ ਬਾਲਣ ਲਈ ਲਕੜਾਂ
 ਆਦਿ ਮੰਗਣਾ
 ਬੁਖਾਰ ਵਿਆਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ
 ਇੱਕ ਅੱਧ ਲੱਕੜ ਲਿਜਾ ਕੇ ਦੂਜੀ ਢੈਣੀ ਵਿੱਚ
 ਪਾਉਣਾ
 ਬੁਗਦਰੂ—(ਪੁ.) ਬੁਗਦਰ
 ਬੁੱਚੜੀ—(ਇ.) ਬੋਦੀ
 ਬੁਝੱਕਾ (ਪੁ.) }
 ਬੁਝਾਤ (ਇ.) } ਬੁਝਾਰਤ
 ਬੁੱਟ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੰਦ ਹੋਣਾ (ਨੱਕ ਦਾ)
 ਬੁੰਡਰੀ } (ਇ.) ਫੂਈ, ਬੁੰਡ, ਚਿੱਤੜ
 ਬੁੰਡੜੀ }
 ਬੁੱਢ-ਮਰਨਾ } (ਪੁ.) ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ
 ਬੁੱਢਾ ਮਰਨਾ }
 ਬੁੱਢਾ ਮਰਨਾ ਕਰਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ
 ਬੁੱਢਾ ਮਰਨਾ ਕਰਨਾ }
 ਬੁੱਢਾ ਜਰੀਠ—(ਪੁ.) ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ
 ਬੁੱਢੀ ਨਾ ਰੋਹ ਖੰਧੋਲੇ ਤੇ—(ਅਥੋ.) ਮਾੜਾ ਆਦਮੀ ਗੁੱਸਾ ਵੀ
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਵੇਵੇਗਾ
 ਬੁਧਕੀ—(ਇ.) ਬੁੱਧਤੀ
 ਬੁਧਾਰ—(ਪੁ.) ਬੁੱਧਵਾਰ
 ਬੁਧਾਰੀਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬੁਧਵਾਰ
 ਬੁਧਾਰੇਂ }
 ਬੰਨੂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੇਠਾਂ, ਤੱਲੇ

ਬੰਨੁਲਾ—(ਵਿ.) ਹੇਠਲਾ
 ਬੰਨੁ (ਵਿ.) } ਬੰਨੁਲਾ
 (ਅਵ.) } ਬੰਨੁ
 ਬੰਨੁਰਾ—(ਵਿ.) ਬੁਨੁਲਾ
 ਬੁਨੁਲਣ—(ਇ.) ਗਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਪੂਰਬ ਵਲ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਵਸਨੀਕ
 ਬੁਨੁਲਾ—(ਪੁ.) ਗਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਵਸਨੀਕ
 ਬੁਨੁੜ }
 ਬੁਨੁੜ } (ਇ.) ਗਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਪੂਰਬ ਵਲ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ,
 ਬੁਨੁੜ }
 ਬੁੱਬ—(ਇ.) ਫੁੱਫੀ, ਭੂਆ
 ਬੁੱਬੀ—(ਇ.) ਛਿੱਕੂ
 ਬੁੱਭੜ—(ਪੁ.) ਬੁਭਭੜੀ
 ਬੁਰਖਾ—(ਪੁ.) ਬੁਰਕਾ
 ਬੁਲਬਲ ਗਈ ਚਟੋਕਾ ਲਾ } (ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਖੁਰਸੂ ਬੈਠ ਚੂਰੀਆਂ ਖਾ } ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਬੁਲੁ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਬਿਲੁ
 ਬੁਲੁ—(ਪੁ.) ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਤੋਹ
 ਬੁੜੁ—(ਇ.) ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ
 ਬੁੜੁਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵੁੜੁਨਾ, ਵਾਹਿਆ ਜਾਣਾ
 ਬੁੜੁਮਾਂ—(ਪੁ.) ਬੁੜਾ, ਬੁੜੁਆਂ
 ਬੁਹਣੀ—(ਇ.) ਬੋਹਣੀ
 ਬੁਹੇ ਅੱਗੇ ਕਿੱਕਰੀ, ਰਹੀ ਸਵਾਰੀ ਸਿਕਰੀ—(ਅਖੌ.) ਨੁਤੀ ਧੋਤੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਮੂੰਹ ਤੇ ਮੱਖੀ ਬਹਿ ਗਈ
 ਬੇ—(ਇ.) ਬੇਬੇ
 ਬੇਓੜਕਾ—(ਵਿ.) ਬੇਓੜਕ
 ਬੇਓੜਕਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਬੇਓੜਕ
 ਬੇਓੜਾ—(ਵਿ.) ਬੇਓੜਕਾ
 ਬੇ ਅਬਰੋਇਆ—(ਵਿ.) ਬੇਆਬਰੂ
 ਬੇ ਅਬਰੋਈ—(ਇ.) ਬੇਇਜ਼ਤੀ
 ਬੇਕਹਿੰਦ—(ਵਿ.) ਅਮੋੜ, ਕਹੇ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ
 ਬੇਕਹਿੰਦ ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਅਮੋੜਪੁਣਾ
 ਬੇ ਕਿਆਸਾ—(ਵਿ.) ਜੇ ਨਿਆਂ ਨਾ ਕਰੇ, ਜੇ ਕੀਤੀ ਨਾ ਜਾਣੇ
 ਬੇ ਕਿਆਸੀ—(ਇ.) ਅਨਿਆਂ, ਕ੍ਰਿਤਘਣਤਾ
 ਬੇਕੁਰਬਾ—(ਵਿ.) ਬੇਕਦਰਾ
 ਬੇਕੁਰਬੀ—(ਇ.) ਬੇਕਦਰੀ
 ਬੇਖਪੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੜੁ ਪੁਟਣੀ

ਬੇਖ ਮਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੜੁ ਮਾਰਨੀ
 ਬੇਗ ਆਉਣਾ (ਅੱਛਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਵੇਗ ਆਉਣਾ
 ਬੇਗਮਰਾਹ—(ਵਿ.) ਲਾਪਰਵਾਹ
 ਬੇਗਮਰਾਹੀ—(ਇ.) ਲਾਪਰਵਾਹੀ
 ਬੇਗਣਾ—(ਵਿ.) ਬੇਸਮਝ, ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ
 — (ਵਿ.) ਬੇ ਬਰਕਤਾ
 ਬੇਜਮਨੀ—(ਇ.) ਬੇ ਬਰਕਤੀ
 ਬੇਜੋਂਕ }
 ਬੇਜੋਂਕਾ } (ਵਿ.) ਬੇਜੋਕ
 ਬੇਜੋਂਕੀ—(ਇ.) ਬੇਜੋਕੀ
 ਬੇਡਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਡੇਡਰਨਾ
 ਬੇਬੋਕਾ—(ਵਿ.) ਬੇਇਤਬਾਰਾ
 ਬੇਵੇ—(ਇ.) ਬੇਬੇ
 ਬੇੜਾ ਸੱਖਰ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੇੜਾ ਡੁੱਬ ਜਾਣਾ
 ਬੇੜਾ ਟਾਂਗ ਲੱਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਲੱਗਣਾ
 ਬੇੜੀ ਬਹੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੜਾ ਬਹਿ ਜਾਣਾ
 ਬੇੜੀ ਬੁੱਡਾ—(ਵਿ.) ਬੇੜੀ-ਡੁੱਬਾ
 ਬੈਂਸਰੀ—(ਇ.) ਬੈਸਰੀ
 ਬੈਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਹਿਣਾ
 ਬੈਂਡਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਡੇਡਰਨਾ
 ਬੈਰ—(ਪੁ.) ਬੇਰ
 ਬੋ—(ਇ.) ਭੈਣ
 ਬੋਹਣੀ ਰੰਨ ਬਹਾਨੇ ਨੀ—(ਅਖੌ.) ਬੋਹਣੀ ਰੰਨ ਬਹਾਣੇ ਦੀ
 ਬੋਦੀ—(ਇ.) ਪਰਾਂਦੀ
 ਬੋਂਬੀ—(ਇ.) ਬੁੱਬੀ
 ਬੋਲੀ ਕੈ ਆਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁਲੁ ਕੇ ਆਖਣਾ
 ਬੋਵੋ—(ਇ.) ਬੋ, ਭੈਣ
 ਬੋੜਨਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਡੋਬਣਾ
 ਭ
 ਭੱਸਠ—(ਇ.) ਭੱਸ
 —ਭੱਸਠ ਬਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਘਟੀਆ ਕੰਮ ਕਰਨਾ
 ਭਖਨੀ ਤੇ ਤੇਲ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭਖਦੀ ਤੇ ਤੇਲ ਪਾਉਣਾ
 ਭੱਖਾ—(ਪੁ.) ਬੁਖਾਰ
 ਭਖਾਂ ਭਖਾਂ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੱਖ ਭੱਖ ਕਰਨਾ
 ਭੱਗਲ—(ਪੁ.) ਪੜਦਾ; ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇੱਜ਼ਤ; ਉਹਲਾ; ਭੂਰਾ, ਉੱਨ ਦਾ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ

ਭੱਗਲ ਬਣਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਇੱਜ਼ਤ ਬਣਾਉਣਾ
 ਭੱਗਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਇੱਜ਼ਤ ਬਣੀ
 ਹੋਈ ਹੋਣੀ
 ਭੱਗਲ ਲਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੋਣੀ
 ਭੱਗਲ ਲਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨੀ
 ਭੰਗੂਰ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਗਿੱਲੇ ਮੋਠ
 ਭੱਚਰ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਭੁੱਚਰ
 ਭੱਚਰ ਮੇਲ—(ਪੁ.) ਭੁੱਚਰ ਮੇਲ
 ਭੱਛਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬਰੜਾਉਣਾ
 ਭਛਾਣਾ—(ਕਿ. ਸਕ.) ਭੜਕਾਉਣਾ, ਭਜਾਉਣਾ
 ਭਛੁੰਨਾ—(ਵਿ.) ਨਗੂਣਾ
 ਭੰਜ—(ਪੁ.) ਰਵਾਜ
 ਭੰਜਾਲ—(ਪੁ.) ਹਿੱਸੇਦਾਰ
 ਭੰਜਾਲੀ—(ਇ.) ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ
 ਭਟਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.ਸਕ.) ਭਿਟਾਉਣਾ
 ਭਠੂਰਾ—(ਪੁ.) ਪੀਠੀ ਵਾਲੀ ਪੂਰੀ
 ਭੰਡਾ ਭੰਡਾਰੀਆ—(ਪੁ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖੇਡ
 ਭੰਡੀ—(ਇ.) ਅੜੀ, ਜ਼ਿੱਦ
 ਭੰਡੀ ਖੋਰ } (ਵਿ.) ਜ਼ਿੱਦਲ
 ਭੰਡੀ ਖੋਰਾ }
 ਭਣਈ—(ਇ.) ਭਣੇਵੀਂ
 ਭਣਿਉਂ ਜਵਾਈ—(ਪੁ.) ਭਣੇਵੀਓਂ ਜਵਾਈ
 ਭਣਿਉਂ ਨੂੰਹ—(ਇ.) ਭਣੇਉਂ ਨੂੰਹ
 ਭਣੀਆ—(ਪੁ.) ਭਣਵਈਆ
 ਭਣੇਆ—(ਪੁ.) ਭਣੇਵਾਂ
 ਭਤਰਿਓਂ ਜਵਾਈ—(ਪੁ.) ਭਤਰੀਉਂ ਜਵਾਈ
 ਭਤਰਿਓਂ ਨੂੰਹ—(ਇ.) ਭਤਰੀਉਂ ਨੂੰਹ
 ਭੱਦਰਾ } (ਪੁ.) ਭਾਦਰੋਂ
 ਭੱਦਰੇਂ }
 ਭੰਨ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਾਰ ਕੁਟ ਪੈਣੀ
 ਭੰਨ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਜ਼ਾਮੰਦ ਕਰ ਲੈਣਾ
 ਭਨੀਯਾ—(ਪੁ.) ਭਣੀਆ
 ਭੰਨੇ ਘੜੇ ਕਪਾਹ ਬਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਸਫਲ ਜਤਨ ਕਰਨਾ
 ਭਨੋੜਾ—(ਪੁ.) ਟੋਭਾ
 ਭੰਬ (ਪਸ਼ੋਰ) } (ਪੁ.) ਭੁਬਲ, ਭੁੰਕੰਪ, ਭੁਚਾਲ
 ਭੰਮ }
 ਭੰਬਕੜ—(ਪੁ.) ਭਮੱਕੜ

ਭੰਬੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਵਰਗਾ ਇਕ ਖੱਟਾ ਮਿੱਠਾ ਫਲ
 ਭਯਾਲ—(ਪੁ.) ਭਿਆਲ
 ਭਯਾਲੀ—(ਇ.) ਭਿਆਲੀ
 ਭਰਥਾ } (ਪੁ.) ਭੜਥਾ
 ਭਰਥੁੰ }
 ਭਰਨ ਫਿਸਣ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਫੋੜਾ
 ਭਰਨੀ—(ਇ.) ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾਈ ਦੀ ਚੁੰਢੀ
 ਭਰਮੱਟਾ—(ਪੁ.) ਭਰਵੱਟਾ
 ਭਰਮਰਦਾਨ—(ਵਿ.) ਸਹਿਨਸ਼ੀਲ
 ਭਰਾਪੁਰੀ—(ਇ.) ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲੀ ਸਾਂਝ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧ,
 ਭਰਾਪੁਣਾ, ਭਰਾਗਤੀ
 ਭਰਾਵੱਲੀ—(ਇ.) ਭਰਾਪੁਰੀ
 ਭਰੀਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਭਰੁਚਣਾ
 ਭਰੀਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਭਰਿਆ ਜਾਣਾ
 ਭਲ ਖੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭਲਾ ਖੱਟਣਾ
 ਭਲ ਭਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਕਹਿਣਾ, ਉੱਤੋਂ ਵਾਰੀ
 ਕਹਿਣਾ
 —ਭਲ ਭਲਾਇਆ ਤੇ ਟੱਬਰ ਲੈ ਕੇ ਬੁਹੇ ਆਇਆ—
 (ਅਖੋ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਪਰਲੇ ਦਿਲੋਂ ਕੀਤੀ
 ਹੋਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਏ ਤਾਂ
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਭਲਤ—(ਇ.) ਭੁਲੇਖਾ, ਭੁਲ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣੀ)
 ਭਲਮਣਸਈ } (ਇ.) ਭਲੇਮਾਣਸੀ
 ਭਲਮਣਸਾਈ }
 ਭਲਵਾਂ—(ਪੁ.) ਭੁਲੇਖਾ
 ਭਲਿਆਈ ਖੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੋਭਾ ਲੈਣੀ, ਨਾਮਣਾ ਲੈਣਾ,
 ਵਾਹ ਵਾਹ ਲੈਣੀ
 ਭਲੀਉ ਭਲੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲਗਦੇ ਹੱਥ, ਸਬੱਬ ਨਾਲ
 ਭਲੀਉਂ ਭਲੀ ਪਈ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਇੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ
 ਹੋਣਾ
 ਭਲੇ ਕੰਮੇ ਨਾ ਕਹਿ ਪੁੱਛਣ—(ਅਖੋ.) ਭਲੇ ਕੰਮ ਦਾ ਕੀ
 ਪੁੱਛਣਾ
 ਭਵਾਂਟੜੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਭਵਾਟੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ
 ਭਵਾਣੀ—(ਇ.) ਭੁਆਂਟਣੀ
 ਭੜਕਾਰ } (ਪੁ.) ਭੜਕਾ
 ਭੜਕਾਰਾ }
 ‘ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾ ਫੂਕਾਂ, ਮਤ ਦੇਵੇ
 ਭੜਕਾਰੇ’ (ਸੈਫੁਲ)
 ‘ਆਤਸ਼ ਭੜਕ ਲੱਗੀ ਸ਼ਾਹਪਾਲੇ, ਜਿਉਂ
 ਭੜਕਾਰ ਝੱਲਾਂ ਦੇ’ (ਸੈਫੁਲ)

ਭੜਕੀ—(ਇ.) ਡਾੱਢੀ ਪਿਆਸ
 ਭੜਘੇਲਾ—(ਪੁ.) ਭਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ, ਭੜੇਲਾ
 ਭੜਥੂ—(ਪੁ.) ਭੜਥਾ
 ਭੜਿਆਕ—(ਪੁ.) ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਦਾਲ
 ਭੜਿਆਂਡਾ—(ਪੁ.) ਦੋਰ
 ਭੜਿਆਨੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਟੱਡੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ
 ਭੜਿਆਨੀਏਂ ਤੱਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਨੇਂ ਕੱਢਣਾ
 ਭੜਿਹੱਟ—(ਇ.) ਪੜਿਹੱਟ
 ਭਾ—(ਪੁ.) ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਵਾਸਤਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ)
 —ਭਾਏ ਕੀ ਭਾ ਹੋਨੈ—(ਅਖੌ.) ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਭਾ ਭੁੱਤਾ—(ਪੁ.) ਨਿਰਖ
 ਭਾਈਆ—(ਪੁ.) ਜੀਜਾ
 ਭਾਈਆਣਾ—(ਪੁ.) ਭਾਈਆਂ ਦਾ ਖਾਨਦਾਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਦਾ
 ਭਾਈਆਣੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਭਾਈਆਂ ਦਾ ਖਾਨਦਾਨ
 ਭਾਏ ਨੇ ਭਾ ਦੇਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਭਾ ਦੇ ਭਾ ਚੀਜ਼ ਦੇਣੀ
 ਭਾਖ } (ਇ.) ਜਾਣ ਪਛਾਣ
 ਭਾਖ ਦਾਖ }
 ਭਾਂਗੜਾ—(ਪੁ.) ਭੰਗੜਾ
 ਭਾਜੀ ਜਾਂਵੀ—(ਇ.) ਭਾਜੀਦਾਰੀ
 ਭਾਜੀਉਂ ਜਾਵੀਉਂ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਭਗਵਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਟੁੱਟਣੀ
 ਭਾਂਡਾ ਤੱਕੀ ਕੇ ਖੈਰ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭਾਂਡਾ ਵੇਖ ਕੇ ਖੈਰ ਪਾਉਣਾ
 ਭਾਦਰਿਉਂ } (ਪੁ.) ਭਾਦਰੋਂ
 ਭਾਦਰਿਹੋਂ }
 ਭਾਨੀ—(ਇ.) ਭਾਂਜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਮਾਰਨੀ, ਪਾਣੀ)
 ਭਾਪਾ—(ਪੁ.) ੧. ਵੱਡਾ ਭਾਈ, ਭਰਾ ੨. ਪਿਉ, ਪਿਤਾ
 ਭਾਰ ਪਏ ਮਲਿਆਰੀ ਜਾਂ ਚੁੰਗਾਂ ਆਈਆਂ ਖਾਰੀ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਾਹਕ ਵਧੇਰੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮਾਲ ਵਾਲਾ ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਭਾਰਾ ਹੋਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭਾਰਾਂ ਤੇ ਪੈਣਾ
 ਭਾਰਾ ਗੌਰਾ—(ਵਿ.) ਗਹਿਰ ਰੀਭੀਰ, ਸਹਿਨਸ਼ੀਲ ਤੇ ਸਾਊ (ਇ.) ਭਾਰੀ ਗੋਰੀ
 ਭਾਰਾਂ ਤੋਲਾਂ ਨਾਲ—(ਮੁਹਾ.) ਭਾਰਾਂ ਨਾਲ
 ਭਾਵੀ—(ਇ.) ਭਾਬੀ
 ਭਾੜੀਆ—(ਪੁ.) ਭਾੜੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਾੜੇ ਦਾ ਟੱਟੂ ਢੋਣ ਵਾਲਾ

ਭਾੜਨ—(ਇ.) ਭਾੜੀਏ ਦੀ ਤੀਵੀਂ
 ਭਿਆਣੀ—(ਇ.) ਭਾਈਆਣੀ
 ਭਿੱਕ—(ਇ.) ਸੂਸੀ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਵੱਟ ਕੇ ਬਣਾਈ ਬੇਡੌਲ ਕੱਚੀ ਇੱਟ
 ਭਿੱਡ—(ਇ.) ਭੇਡ
 ਭਿੰਨਾ—(ਵਿ.) ਭਿੱਜਾ ਹੋਇਆ
 ਭੀੜ } (ਇ.) ਭੀੜ ਔਖ
 ਸੌੜ ਭੀੜ }
 ਭੀੜ ਭਾੜ—(ਇ.) ਭੀੜ ਭੜੱਕਾ
 ਭੀੜਾ—(ਵਿ.) ਤੰਗ
 ਭੁਆਂਟੜੀ—(ਇ.) ਭਵਾਂਟੜੀ
 ਭੁੱਸ—(ਪੁ.) ਇਕ ਰੋਗ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਖੂਨ ਘਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਭੁਸਰਾ—(ਵਿ.) ਭੁਸਲਾ
 ਭੁੱਸਾ ਡਕਾਰ—(ਪੁ.) ਖੱਟਾ ਡਕਾਰ
 ਭੁਹਾੜਾ—(ਪੁ.) ਭੋਹ (ਤੂੜੀ) ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਚਿਰ ਲਈ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਉਚੇਰੀ ਵਿਉਂਤ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਤੇ ਉਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਲਿੱਪਿਆ ਵੇਰ
 ਭੁੱਖ ਭਾਂਸੜੇ ਪਾਨੀ ਹੈ—(ਅਖੌ.) ਭੁੱਖ ਨੰਗ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਹੈ
 ਭੁੱਖਾ ਜੱਟ ਮੂਲੀ ਖਾਏ, ਮੂਲੀ ਭੁੱਖ ਵਧੇਰੀ ਲਾਏ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਾਧਨ ਵਰਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਮੰਤਵ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਭੁੱਖਾ ਭਾਣਾ—(ਵਿ.) ਬਿਲਕੁਲ ਭੁੱਖਾ
 ਭੁੱਗ—(ਪੁ.) ਭੁੱਗਾ ਪਨ, ਥੋਥਾ ਪਨ
 ਭੁੰਗ—(ਪੁ.) ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਪਈ ਬੋਲ
 ਭੁਗਾ—(ਵਿ.) ਥੋਥਾ, ਥੋਖਲਾ
 ਭੁਝੱਲ—(ਪੁ.) ਭੁੰਚਾਲ
 ਭੁਝੱੜ—(ਮੁਹਾ.) ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਛਾਲਾ
 ਭੁਮਣਾ—(ਪੁ.) ਅੰਨ ਨੂੰ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੀੜਾ
 ਭੁਲਵਾਂ—(ਪੁ.) ਭੁਲੇਖਾ
 ਭੁਲਾਊ ਬੋਰ—(ਪੁ.) ਗਲਘੋਟੂ ਬੋਰ
 ਭੁੜ ਭੁੜ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨਾ
 ਭੁੜੀ—(ਇ.) ਮਿਹਨਤ, ਮੁਸ਼ੱਕਤ, ਘਾਲ, ਘਾਲਣਾ
 —ਭੁੜੀ ਕਬੂਲ ਪੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਘਾਲ ਸਫਲ ਹੋਈ ਥਾਂ ਪੈਣੀ
 ਭੁੰ—(ਇ.) ਮੁਹਾਠ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚੁਕਾਠ ਦੀ ਹੇਠ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ
 ਭੂਈਐਂ—(ਅਵ.) ਭੁੰਢੇਂ

ਭੂਏਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਭੁੰਵੇਂ
 ਭੂਏ ਲਹਿਣਾ (ਲਹਿ ਜਾਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਭੁੰਵੇ ਲਹਿਣਾ
 ਭੂਏਂ ਲਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੁੰਵੇਂ ਲਾਹੁਣਾ
 ਭੁੰਏ ਲਾਹੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੁੰਵੇਂ ਲਾਹ ਦੇਣਾ
 ਭੂਹੜ } (ਵਿ.) ਜ਼ਿੰਦੀ, ਅੜੀਅਲ
 ਭੂੜ }
 ਭੂਹੜ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਹੋਣਾ
 ਭੂਹੜ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਕਰਨਾ
 ਭੂਣ—(ਇ.) ਇੱਕ ਗਾਹਲ ਹੈ ਜੋ ਤੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਢਦੇ ਹਨ
 ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਸੱਤੁੰ ਹੋਈ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂੰ ਭੜੱਕ ਹੋਣਾ
 ਭੂਤਿਆਮ—(ਪੁ.) ਭੂਤਪੁਣਾ, ਭੂਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕੱਢਣਾ)

ਭੂੜੀ—(ਇ.) ਭੂੜੀ
 —ਭੂੜੀ ਕਬੂਲ ਪੈਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿਹਨਤ ਬਰ ਆਉਣੀ
 ਭੇਡ ਚਾਲ } (ਇ.) ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਦੀ ਰੁਚੀ, ਦੂਜੇ
 ਭੇਡਾ ਚਾਲ } ਵਲ ਵੇਖਕੇ ਉਹਦੇ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨਾ
 ਭੇਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਭਿਉਂਣਾ
 ਭੇਤ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਿਲ ਅੰਦਰਲੀ ਗੱਲ ਜਾਣਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ
 ਭੇਰ—(ਇ.) ਨਗਾਰਾ, ਪੌਂਸਾ
 ਭੈਂਹ—(ਪੁ.) ਭੈਂ
 ਭੈਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਭੋਣਾ
 ਭੈਣਾ ਝੈਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਭੋਣਾ ਝੋਣਾ
 ਭੈੜ ਖੋਆ } (ਵਿ.) ਭੈੜੀ ਖੇ ਜਾਂ ਆਦਤ ਵਾਲਾ
 ਭੈੜ ਖੋਇਆ }
 ਭੈੜਕਾ—(ਵਿ.) ਭੈੜਾ
 ਭੈੜਕਾ ਮੇਲ—(ਵਿ.) ਭੈੜਾ ਮੇਲ
 ਭੈੜ ਬਾਬ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਕਰਨੀ
 ਭੈੜਾ ਭਛੁੰਨਾ—(ਵਿ.) ਨੀਵਾਂ, ਨੀਚ, ਕਮੀਨਾ
 ਭੈੜੀ—(ਇ.) ਬੁਰੀ
 ਭੈੜੇ ਭੈੜੇ ਯਾਰ ਭੈੜੀ ਫੱਤੋ ਨੇ—(ਅਖੌ.) ਬੁਰੇ ਦੇ ਬੁਰੇ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ
 ਭੋਂਹ—(ਪੁ.) ਭੋਹ
 ਭੋਹ ਕਰੀ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰਾਂ ਮਾਰਨਾ
 ਭੋਹੇ ਨੇ ਭਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਭੋਹ ਦੇ ਭਾ
 ਭੋਹਰਾ—(ਪੁ.) ਤਿੰਜਣ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ) 'ਭੋਹਰੇ ਕਤਦੀ, ਹਸਦੀ ਵਤਦੀ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁਮਾਨਾਂ' (ਸੈਫੁਲ)

ਭੋਗਣ ਭੋਗਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਭੋਗ ਭੋਗਣੇ, 'ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸੈਫ ਮਲੂਕੇ ਜੋ ਕੁਝ ਭੋਗਣ ਭੋਗੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਭੋਛਣ—(ਪੁ.) ਦੁੱਖਣਾ
 ਭੋਛਣੀ—(ਇ.) ਛੋਟਾ ਭੋਛਣ, ਦੁੱਖਣੀ
 ਭੋਨਵਾਂ—(ਵਿ.) ਭੁੰਨਵਾਂ
 ਭੋਰੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਚੂਰੀ
 ਭੋੜਾ—(ਪੁ.) ਫੋੜਾ
 ਭੋਣੀ—(ਇ.) ਭਾਵਣੀ
 ਭੋਂਥਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਥੋਂਢਲਣਾ
 ਭੋਰ ਕਲੀ—(ਇ.) ਇਕ ਗਹਿਣੇ ਦਾ ਨਾਂ

ਮ

ਮਈ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਕਢਾਈ ਵਾਲਾ ਰੰਗਦਾਰ ਰੇਸ਼ਮ
 ਮਸਤਿਆਰਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਕੋੜੀ ਤੇ ਖੂਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ
 ਮਸਾਧਾ—(ਪੁ.) ਦੱਭ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਜੋ ਮਸ਼ਾਲ ਦੀ ਥਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਸ਼ਾਲ
 ਮਸਿਅੱਸ } (ਇ.) ਮਸੇਸ
 ਮਸਿਹੱਸ }
 ਮਹਬਤੀ—(ਵਿ.) ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
 ਮਹਾਣ—(ਪੁ.) ਟੱਲਾ
 ਮਹਾਲਾ—(ਪੁ.) ਮਹੱਲਾ
 ਮਹਿਗਾ—(ਵਿ.) ਮਹਿੰਗਾ
 ਮਹਿੰਡ ਤਹਿੰਡ—(ਪੁ.) ਮੇਰ ਤੇਰ
 ਮਹਿੰਡਾ—(ਪੜ.) ਮੇਰਾ
 ਮਹਿੰਦੀ—(ਇ.) ਇਕ ਗਹਿਣਾ
 ਮਹਿਲ—(ਪੁ.) ਸੁਫਾ, ਪਸਾਰ
 ਮਹੀ—(ਪੜ.) ਮਿਘੀ
 ਮਹੁਰੀ—(ਇ.) ਭੈੜੀ
 ਮੱਕ—(ਇ.) ਮਕਈ
 ਮਕਾਮੀ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਡੇਰਾ ਕਰਨਾ
 ਮਕਾਲਾ—(ਪੁ.) ਮੁਕਾਲਾ
 ਮਗਜ਼ਾਲੀ—(ਇ.) ਮਜ਼ਾਲੀ
 ਮੰਗਤ—(ਪੁ.) ਮਾਂਗਤ
 ਮੰਗਤਿਆਂ ਤੀਂ ਮੰਗਣਾ ਲਾਣਤੀਆਂ ਨਾ ਕੰਮ—(ਅਖੌ.) ਗ਼ਰੀਬ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਣ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਨ

ਮੱਗਰ—(ਪੁ.) ਮਗਰ
 ਮਗਰਾਂ—(ਇ.) ਮੋਰ, ਮੋਰਾਂ
 ਮਗਰਾਈ—(ਇ.) ਮਰਗਾਈ
 ਮੰਗਲਾ ਮਾਈ—(ਇ.) ਇਕ ਦੇਵੀ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਥਾਨ
 ਜਿਹਲਮ ਦੀ ਤਸੀਲ ਵਿਚ ਹੈ
 ਮੰਗਲਾਰ—(ਪੁ.) ਮੰਗਲਵਾਰ
 ਮੰਗਲਾਰੀਂ }
 ਮੰਗਲਾਰੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ
 ਮੰਗਲੈਂ }
 ਮਚਕੁੱਲੀ }
 ਮਚਕੁੱਲੀ } (ਇ.) ਖਿਚਕਿੱਲੀ
 ਮਚਕੁੱਲੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਖਿੱਲੀ ਪਾਉਣਾ
 ਮਛੰਦਰ—(ਵਿ.) ਸ਼ਰਾਰਤੀ, ਨਟਖਟ
 ਮਛਿੱਟੀ—(ਇ.) ਮਨਛਿੱਟੀ
 ਮਛੂਆ—(ਪੁ.) ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ
 ਮਜਮੂਨ—(ਪੁ.) ਮਹਿਮਾਨ
 ਮਜਮੂਨੀ—(ਇ.) ਮਹਿਮਾਨੀ
 ਮਜਮੂਨੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਮਹਿਮਾਨੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ
 ਮਜਲ—(ਇ.) ਨੜੋਆ
 ਮਜਲੇ (ਜਾਣਾ) ਵੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨੜੋਏ ਜਾਣਾ
 ਮੰਜਾਲੀ—(ਇ.) ਮਿੱਝ
 ਮੰਜੀ ਨਾਲ ਮੰਜੀ ਹੋਈ ਗਸ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ
 ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਮੰਜੀ ਉੱਪਰ ਬਾਹੀ ਸੋੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੰਜੇ ਤੇ ਪਾ ਛੱਡਣਾ
 ਮਜੇਰਾ—(ਪੁ.) ਮੁਜ਼ਾਰਾ
 ਮੇਂਬਲ—(ਵਿ.) ਮੱਝਲ
 ਮਝਲਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਪੁ.) ਤਹਿਮਤ
 ਮਝੇਰੂ—(ਪੁ.) ਮਹੀਆਂ
 ਮੰਡਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਦੱਬ ਕੇ ਭਰਨਾ
 ਮਣਕਤ—(ਇ.) ਮਣਾਂ ਦਾ ਤੋਲ, ਮਣਾਂ ਦਾ ਕੁਲ ਵਜ਼ਨ
 ਮਣਤਾਰੂ—(ਵਿ.) ਅਣਤਾਰੂ
 ਮੱਥੀ ਸੜਿਆ—(ਵਿ.) ਮੱਥਾ ਸੜਿਆ
 ਮਥਿਉਂ ਹਿਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਥਿਉਂ ਹਰਨੀ
 ਮਥੁੰਨ—(ਵਿ.) ਬਥੁੰਨ
 ਮੰਦਰਾਵਣੀ—(ਇ.) ਮੰਧਾਵਣੀ
 ਮਧੂਲ }
 ਮੰਧੂਲ } (ਪੁ.) ਅਧਮੂਲ

ਮੰਧੂਲ ਆਣਨਾ }
 ਮਧੂਲ ਆਣਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਅਧਮੂਲ ਲਿਆਉਣਾ
 ਮੰਧੂਲ ਆਵਣਾ }
 ਮਧੂਲ ਆਵਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਪੰਗਾ ਆਉਣਾ
 ਮੰਧੂਲ ਦੇਣਾ }
 ਮਧੂਲ ਦੇਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਅਧਮੂਲ ਦੇਣਾ
 ਮੰਧੂਲ ਮਚਾਣਾ }
 ਮਧੂਲ ਮਚਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਅਧਮੂਲ ਪਾਉਣਾ
 ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇ, ਨਹੀਂ }
 ਤਾਂ ਕੰਧੀ ਨਾ ਲੈ } (ਅਖੌ.) ਸਤਕਾਰ ਸਨਮਾਨ
 ਮੰਨੈ ਤਾਂ ਪਿਉ, ਨਾ ਮੰਨੈ } ਸਭ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ
 ਤਾਂ ਕੰਧੈ ਨਾ ਲਿਓ } ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ
 ਮੂੰਬੀ—(ਇ.) ਅਫੀਮ (ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ)
 ਮਮਾਰਖ (ਲਹਿੰ.)—(ਇ.) ਮੁਬਾਰਕ
 ਮਮਾਰਖ ਝੱਲਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਬਾਰਕ ਲੈਣੀ
 ਮਰੁਸਾ—(ਪੁ.) ਅਮਰੱਸਾ
 ਮਰਜੀ ਰੱਬੈ ਨੀ—(ਇ.) ਰੱਬੈ ਨੀ ਮਰਜੀ, ਮਰਜੀ ਰੱਬ ਦੀ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਰਦਾਨ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਐਲਾਨੀਆਂ
 ਮਰਨ ਮਰੁੰਦੇ—(ਇ.) ਮਰਨ ਮਰਾਂਦ
 ਮਰੱਬਤ—(ਇ.) ਮਰੱਵਤ
 ਮਰੱਬਤ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਅਹਿਸਾਨ ਕਰਨਾ
 ਮਰੱਬਤੀ (ਵਿ.) ਮੁਰੱਵਤੀ
 ਮਰਵਲ—(ਇ.) ਮਲਮਲ
 ਮਰੂਜ—(ਪੁ.) ਲਾੜਾ
 ਮਰੂਣਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਮਹਿੰਗਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਦਾ
 ਮਰਾੜ—(ਪੁ.) ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੂ
 ਮਰੀ ਕੈ ਮਿੱਟੀ ਹੋਈ ਗਸ਼ਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਰ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋ
 ਜਾਣਾ
 ਮਰੀ ਗਏ ਮਰਦੂਦ ਨਾ ਫਾਤਿਆ ਨਾ ਦਰੂਦ—(ਅਖੌ.)
 ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਮਰੀ ਢਹਿਣਾ }
 ਮਰੀ ਲਹਿਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਮਰ ਲਹਿਣਾ
 ਮਲ—(ਇ.) ਕਾਂਗ ਦਾ ਚਿੱਕੜ, ਭੁੱਲ
 ਮਲਤ—(ਵਿ.) ਮਲਿਆ ਦਲਿਆ, ਘਸਿਆ ਹੋਇਆ
 ਮਲੱਲੇ 'ਚ ਰੱਖਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਕ ਸੰਸੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ
 ਮਲਵਾ—(ਪੁ.) ਮਲਬਾ
 ਮਲਾ—(ਵਿ.) ਮੈਲੇ ਦਿਲ ਵਾਲਾ
 ਮਲਿਆਰ—(ਪੁ.) ਅਗਾਈ

ਮਲਿਆਰੀ—(ਇ.) ਅਗਇਣ

—ਭਾਰ ਪਿਆ ਮਲਿਆਰੀ ਕੀ } (ਅਖੌ.) ਭਾਰ ਪਿਆ ਮਲਿ-
ਚਾਈ ਚਾਈ ਮਾਰੈ ਖਾਰੀ ਕੀ } ਆਰੀ ਜਾਂ ਚੁੰਗਾਂ ਆਈਆਂ ਖਾਰੀ

ਮਲੀ (ਮੱਲੀ)—(ਇ.) ਖੂਨ ਦੀ ਖਰਾਬੀ

ਮੱਲੀ—(ਇ.) ਆਢਾ

ਮੱਲੀ ਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਆਢਾ ਲਾਉਣਾ

ਮਲੂਟਾ—(ਵਿ.) ਮੈਲਾ

ਮਲੁੱਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮਲਣਾ

ਮੜਦ—(ਪੁ.) ਮਰਦ

ਮੜਦਾਨਾ }
ਮੜਦਾਵਾਂ } (ਵਿ.) ਮਰਦਾਨਾ, ਮਰਦਾਵਾਂ

ਮੜੁੱਨੀ—(ਇ.) ਪੜਛੱਤੀ

ਮੜਿੱਲੀ—(ਇ.) ਚਰਖੇ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਮੁੰਨੀ

ਮੜੇ—(ਅਵ.) ਅੜੀਏ

ਮੜੂਕ—(ਪੁ.) ਪੰਗਾ

ਮੜੂਕ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੜਾ ਆਉਣਾ

ਮੜੂਕ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੜਾ ਦੇਣਾ

ਮੜੂਕ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪੰਗਾ ਲੈਣਾ

ਮਾ ਜਹੀ ਮਾਸੀ, ਕੰਧ ਕਣੇ ਤੇ ਜਾਸੀ—(ਅਖੌ.) ਭਾਵ ਹਰ
ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਅਸਲੇ ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਮਾਂ ਮਣਸੈ ਧੀ ਖਾਐ, ਘਰੈ ਨੀ ਬਲਾ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਐ
—(ਅਖੌ.) ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਵੰਡੇ ਸ਼ੀਰਨੀਆਂ, ਮੁੜ ਮੁੜ
ਆਪਣਿਆਂ

ਮਾਉ ਨੀ ਸੌਕਣ, ਧੀਉ ਨੀ ਸਹੇਲੀ (ਸੁੈਲੀ)—(ਅਖੌ.)
ਮਾਂ ਦੀ ਸੌਕਣ, ਧੀ ਦੀ ਸਹੇਲੀ

ਮਾਇਆਂ }
ਮਾਈਂ } (ਇ.) ਮਾਇਆ, ਮਾਵਾ

ਮਾਂਹ—(ਅਵ.) ਮੈਂਨੂੰ

ਮਾਂਹਗਾ—(ਪੁ.) ਮਾਘਾ

ਮਾਹਿਆਂ—(ਪੁ.) ਨੱਥ ਤਵੀਤੜੀਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਵਾਲਾਂ ਵਿਚ
ਅਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੁੰਡੀ

ਮਾਂਘਾ—(ਪੁ.) ਮਾਘਾ

ਮਾਜੁੰ—(ਪੁ.) ਮਾਜੂ

ਮਾਝ—(ਇ.) ਮਾਂਝ

ਮੁਾਣ—(ਪੁ.) ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜੋ ਦਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਹੇਠ
ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਮਾਤਾਂ—(ਇ.) ਮਾਤਾ (ਚੇਚਕ)

ਮਾਂਦਰੀ—(ਇ.) ਬੀਮਾਰੀ, 'ਬਾਹਰ ਬਹਾਨਾ ਮਾਂਦਰੀਆਂ ਦਾ,
ਅੰਦਰ ਮਰਜ ਪਿਰਮ ਦੀ' (ਸੈਫੁਲ)

(ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਕਟਣੀ, ਬਾਗਣੀ, ਦੇਖਣੀ)

ਮਾਦਰਗਾਹ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਇਕ ਗਾਲੂ

ਮਾਦਰਗਾਹੀ—(ਇ.) ਇਕ ਗਾਲੂ

ਮਾਂਦੜਾ—(ਵਿ.) ਮਾਂਦਾ

ਮਾਨਣੀ—(ਇ.) ਮਾਨੀ

ਮਾਂਬਲਾ—(ਪੁ.) ਮਾਮਲਾ

ਮਾਮਕਾ—(ਵਿ.) ਮਾਮੇ ਦਾ

ਮਾਮਕੇ—(ਪੁ.) ਮਾਮੇ ਦਾ ਘਰ, ਮਾਮੇ ਦਾ ਪਿੰਡ

ਮਾਰਿਉਂ }
ਮਾਰਿਆਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮਾਰੇ
ਮਾਰੇਂ }

ਮਾਰੀ ਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮਾਰੀ ਦਾ

ਮਾਰੂ ਵਤਾਉਂ—(ਪੁ.) ਭੜਥੇ ਵਾਲਾ ਮੋਟਾ ਵੈਂਗਣ

ਮਾਲਾ ਨੇ ਮਣਕੇ }
ਹਾਰ ਸਿੰਬਰਨਾ } (ਮੁਹਾ.) ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਨਾ

ਮਾਵਾਂ—(ਪੁ.) ਮਾਮਾ

ਮਾਵੀਂ—(ਇ.) ਮਾਮੀ

ਮੁਾੜ ਤੁਹਾੜ—(ਇ.) ਮੇਰ ਤੇਰ

ਮਾੜਕਾ—(ਵਿ.) ਮਾੜਾ

ਮੁਾੜਾ—(ਪੜ.) ਮੇਰਾ

ਮਿਆਣਾ—(ਪੁ.) ਸੱਯਦ, ਸੱਯਦ-ਜ਼ਾਦਾ

ਮਿੱਸ—(ਇ.) ਮਿੱਸਾ ਆਟਾ

ਮਿੱਸਾ ਭੋਹ—(ਪੁ.) ਮੁੰਗੀ ਮੋਠ ਆਦਿ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਪੱਤੇ ਅਤੇ
ਡੰਡੀਆਂ ਦਾ ਚਾਰਾ

ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ }
ਮਿਹਰਵਾਨਗੀ } (ਇ.) ਮਿਹਰਬਾਨੀ

ਮਿਹਰੀਂ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਣਾ

ਮਿੱਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮਿੱਚਣਾ

ਮਿੁਕੀ }
ਮਿਘੀ } (ਪੜ.) ਮੈਂਨੂੰ
ਮਿੰਘੀ }

ਮਿੱਖ—(ਇ.) ਮਿੱਝ

ਮਿਜਮਾਨ—(ਪੁ.) ਮਹਿਮਾਨ

ਮਿਜਮਾਨੀ—(ਇ.) ਮਹਿਮਾਨੀ

ਮਿਜਮਾਨੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਮਹਿਮਾਨੀਆਂ ਖਾਣਾ

ਮਿੱਝ—(ਇ.) ਮਿੱਝ

ਮਿੱਥ ਕੱਢੀ ਛੋੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿੱਥ ਕੱਢ ਛੱਡਣੀ
 ਮਿਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਸਿਮਟਣਾ
 ਮਿਟਿਆ ਹੋਇਆ—(ਵਿ.) ਧਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਂਕੜ ਨਾ ਕਰਨ
 ਵਾਲਾ
 ਮਿਟੀ ਕੈ ਖਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਪਣੀ ਔਕਾਤ ਅਨੁਸਾਰ
 ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ
 ਮਿਟੀ ਕੈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਚਲੇ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿਣਾ
 ਮਿਠਲਾਸ—(ਇ.) ਮਿਠਾਸ
 ਮਿੱਠੀ—(ਇ.) ਚੁੰਮੀ
 ਮਿੱਠੀ ਚੋਣ—(ਇ.) ਥੋਹੜੀ ਥੋਹੜੀ ਚੋਰੀ ਕਿ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ
 ਲੱਗੇ
 ਮਿੱਠੀ ਚੋਣੇ ਚੁਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਇਸ ਤਰਾਂ ਲੁਟਦਾ
 ਜਾਣਾ ਕਿ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗੇ
 ਮਿਣਤਰੀ—(ਇ.) ਮਿਣਤੀ
 ਮਿੱਧਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮਿੱਧਣਾ
 ਮਿੰਨਾ—(ਅਵ.) ਕਾਕਾ, ਮੱਲਾ
 ਮਿੰਨੀ—(ਇ.) ਮਿੰਨਤ
 ਮਿੰਨੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰਨਾ
 ਮਿਲਣਾ ਭਿਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮਿਲਣਾ ਜੁਲਣਾ
 ਮਿੱਲੀ ਭਿੱਟੀ ਕੈ ਵਰਤਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿਲ ਜੁਲ ਕੇ
 ਰਹਿਣਾ
 ਮਿਲਖ ਮੇਲੀ ਆਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿਲਖ ਮੇਲ ਲਿਆਉਣਾ
 ਮਿਲਤੀ—(ਵਿ.) ਮਿਲਾਪੜਾ
 ਮਿੜੇ } (ਅਵ.) ਅੜੀਏ
 ਮਿੜੇ }
 ਮੀਹ } (ਪੜ.) ਮਿਘੀ
 ਮੀਹਕੀ }
 ਮੀਹਣਾ—(ਪੁ.) ਮਿਹਣਾ
 ਮੀਹਣਾ ਤਾਹਣਾ—(ਪੁ.) ਤਾਹਨਾ ਮੋਹਣਾ
 ਮੁਆਹ—(ਇ.) ਖੁਲ੍ਹ, ਆਜ਼ਾਦੀ
 —ਖੁਲ੍ਹ ਮੁਆਹ—(ਇ.) ਪੂਰੀ ਖੁਲ੍ਹ
 ਮੁਸਕਿਆਲਾ—(ਵਿ.) ਮੁਸਕ ਵਾਲਾ
 ਮੁਸੁਣਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਬੁਸਣਾ, ਬੁੱਸ ਜਾਣਾ
 ਮੁੱਸੀ ਜਾਣਾ }
 ਮੁਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮੋਹਣਾ, ਮੁੱਠਣਾ, ‘ਜੇ ਤੱਕੇ ਸੋ ਉਠ ਨਾ
 ਸਕੇ, ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਦਿਲ ਮੁੱਸੇ’ (ਸੈਫਲ ਮਲੂ.)
 ਮੁਸਲਮਾਨੀਆ—(ਇ.) ਸੁੰਨਤਾਂ

—ਮੁਸਲਮਾਨੀਆਂ ਬਹਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੰਨਤਾਂ ਕਰਨਾ
 ਮੁਸਲਮੱਕਾ—(ਵਿ.) ਮੁਸਲੱਕਾ
 ਮੁਹਰ—(ਇ.) ਪਹਿਲ
 —ਮੁਹਰ ਮਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਪਹਿਲ ਕਰਨੀ
 ਮੁਹਾਠ ਪੌੜਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਹਾਠ ਮੱਲਣੀ
 ਮੋਹਲਾ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਫੁਲਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਦੀ
 ਜ਼ਮੀਨ ਚਿੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਮੁਹਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮੁਹਾਉਣਾ
 ਮੁਹਾਂਡਾ—(ਪੁ.) ਐਣਾ
 ਮੁਹਾਰ—(ਇ.) ਕਰਾਇਆ
 ਮੁਹਾੜ—(ਪੁ.) ਪਵੰਦ
 ਮੁਹਾੜ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਈ ਹੋਣੀ
 ਮੁੱਕ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੱਕਣ ਤੇ ਆਉਣ
 ਮੁਕਣੀ ਗੱਲ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁਕਦੀ ਗੱਲ
 ਮੁਕਨੀ ਗੱਲ }
 ਮੁਕਲੇਰਾ—(ਵਿ.) ਮੋਕਲਾ
 ਮੁਖਤਾ—(ਵਿ.) ਮੋਕਲਾ
 ਮੁਖਤੇ ਨਾ ਮਾਲ } (ਪੁ.) ਮੁਫਤ ਦਾ ਮਾਲ
 ਮੁਖਤੈ ਨਾ ਮਾਲ }
 ਮੁਖਤੇਰਾ—(ਵਿ.) ਮੁਕਲੇਰਾ
 ਮੂੰਗਾਂ ਨੀ ਦਾਲ } (ਇ.) ਮੂੰਗੀ
 ਮੂੰਗੀ ਨੀ ਦਾਲ }
 ਮੁੱਚ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਬਹੁਤ
 ਮੁੱਛਲ ਖਾਸ਼ਾ—(ਪੁ.) ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਤਲਾ ਖਾਸ਼ਾ
 ਮੁੱਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਭੇਜਣਾ
 ਮੁਝਾਖਰਾ (ਪੁ.) } ਸਾਬਰਾ
 ਮੁਝਾਖੜੇ (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) } ਸਾਹਬਰੇ
 ਮੁੱਠ } (ਇ.) ਚਾਰਾ
 ਮੁੱਠੀ }
 ਮੁੱਠੀ ਨਾ ਮਾਲ—(ਪੁ.) ਮੁੱਠ ਦਾ ਮਾਲ
 ਮੁੰਡ (ਪੁ.) } ਲੰਕਾ
 ਮੁੰਡਾ (ਵਿ.) } ਲੰਗੜਾ
 ਮੁੰਡੀ—(ਇ.) ਧੌਣ
 ਮੁੰਢ ਕਦੀਮ } (ਪੁ.) ਮੁੰਢ ਕਦੀਮ
 ਮੁੰਢ ਕਦੀਂਵ }

ਮੁੰਢਲਾ—(ਵਿ.) ਮੁੰਢਲਾ
 ਮੁੰਢਰਾ—(ਪੁ.) ਮੱਢਾ
 ਮੁੰਢੁੰ ਸੁੰਢੁੰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁਢੇਂ ਸੁਢੇਂ
 ਮੁਣਸ—(ਪੁ.) ਖਾਵੰਦ
 ਮੁਣਸ ਕਰ ਵੰਝਣਾ (ਘਿੰਨਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਖਸਮ ਕਰ ਲੈਣਾ
 ਮੁਣਸ ਖਾਈ }
 ਮੁਣਸ ਖਾਣੀ } (ਵਿ.) ਖਸਮ ਖਾਣੀ (ਗਾਲੂ)
 ਮੁਣਸ ਪਿਟੀ—(ਵਿ.) ਖਸਮ ਪਿੱਟੀ
 ਮੁਣਸਬੀ ਬਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਨਸਫੀ ਕਰਨੀ
 ਮੁਤਰੱਕ—(ਪੁ.) ਨੁਤਫਾ
 ਮੁਤਰੱਕਾ—(ਵਿ.) ਬੇਢੱਥਾ
 ਮੁੱਥਰ ਲੱਗਣਾ }
 ਮੁੱਥਰ ਲੱਗੀ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਥੁੱਕ ਲੱਗਣਾ
 ਮੁੱਥਰ ਲਾਣਾ }
 ਮੁੱਥਰਾ ਲਾਈ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਥੁੱਕ ਲਾਉਣਾ
 ਮੁਥਾਜਗੀ—(ਇ.) ਮੁਥਾਜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੱਸਣੀ, ਦੇਖਣੀ)
 ਮੁੰਧਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮੂਧਾ ਹੋ ਜਾਣਾ
 ਮੁੰਧਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਮੂਧਾ ਕਰਨਾ
 ਮੁਨਾਵਣ—(ਵਿ.) ਸਿਰਮੁੰਨੀ
 ਮੁਨਾਵਣੀ ਨਾ—(ਵਿ.) ਸਿਰਮੁੰਨੀ ਦਾ
 ਮੁਮਟੀ—(ਇ.) ਮਮਟੀ
 ਮੁਮਾਰਖ (ਲਹਿੰ.)—(ਇ.) ਮੁਥਾਰਕ
 ਮੁਰਦੇ ਵੰਨੀ—(ਇ.) ਮੁਰਦਨੀ
 ਮੁਲ ਟੁੱਕੀ ਛੋਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ
 ਮੁੱਲਖਈਆ—(ਪੁ.) ਮੁਲਖ
 ਮੁਲੰਟਾ—(ਪੁ.) ਮੁੱਲਾਣਾ (ਘਿਰਨਾ ਨਾਲ)
 ਮੁਲੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁਲੀਂ
 ਮੁਲੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁਲੇਂ
 ਮੁੜਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮੁਰਕਣਾ
 ਮੁੜਨੀ ਨਾ ਮੋੜ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਰ ਕੇ ਬਚਣਾ
 ਮੁੜਾ—(ਪੁ.) ਮੁੰਡਾ
 ਮੁੜਾ ਖੁੜਾ—(ਪੁ.) ਮੁੰਡਾ ਖੁੰਡਾ
 ਮੁੜੀ ਕੇ ਵੱਟੀ ਨਾ ਵਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੜ ਕੇ ਵਾਤ ਨਾ ਪੁੱਛਣੀ
 ਮੁੜੀ ਘਿੜੀ (ਕੇ) }
 ਮੁੜੀ ਘੁੜੀ (ਕੇ) } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁੜ ਘਿੜ ਕੇ
 ਮੁੰਹ ਸੁੰਜੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੰਹ ਸੁੰਜ ਜਾਣਾ

ਮੁੰਹ ਸੁਜਾਈ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੰਹ ਸੁਜਾ ਲੈਣਾ
 ਮੁੰਹ ਚਿੱਤ ਲੱਗਣਾ—(ਵਿ.) ਚੰਗੇ ਨਕਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ
 ਮੁੰਹ ਜੁਠਿਆਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁੰਹ ਜੁਠਾ ਕਰਨਾ
 ਮੁੰਹ ਦਰੁਹੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮੁੰਹ ਦਰ ਮੁੰਹ
 ਮੂਟਾ—(ਪੁ.) ਮੁਆਤਾ
 —ਮੂਟਾ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਆਤਾ ਲਾਉਣਾ
 ਮੂੜ—(ਪੁ.) ਮੂੜਾ
 —ਮੂੜ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੜਾ ਦੇਣਾ
 ਮੂੜੀ—(ਇ.) ਮੂਲ, ਰਾਸ, ਪੂੰਜੀ
 ਮੇਸਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਮੀਸਣਾ
 ਮੇਝਰ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੜਮੱਸ ਪਾਉਣਾ
 ਮੇਝਰ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਘੜਮੱਸ ਪੈਣਾ
 ਮੇਟ ਪਵਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿੱਟ ਮਿੱਟਾ ਕਰਾਉਣਾ
 ਮੇਣ }
 ਮੇਣਤਰੀ } (ਇ.) ਮਿਣਤੀ
 ਮੇਣਵਾਂ—(ਵਿ.) ਮਿਣਵਾਂ
 ਮੇਲਾ ਮੇਲੀਆਂ ਨਾ, ਪੈਸੇ ਧੋਲੀਆਂ ਨਾ—(ਅਖੋ.) ਮੇਲਾ ਮੇਲੀਆਂ
 ਦਾ ਪੈਸੇ ਧੋਲੀਆਂ ਦਾ
 ਮੈਂਢਾ—(ਪੜ.) ਮੇਰਾ
 ਮੈਂਢੇ ਗਲ ਤੈਂਢੇ ਹੱਥ—(ਅਖੋ.) ਗਲ ਮੇਰੀ ਹੱਥ ਤੇਰੇ
 ਮੈਦੀ—(ਇ.) ਮਹਿੰਦੀ
 ਮੈਲਟਾ—(ਵਿ.) ਘਸਮੈਲਾ
 ਮੈਲਾ ਖਲੱਟ—(ਵਿ.) ਮੈਲਾ ਖੱਲੜ
 ਮੋਇਆਂ ਤੇ ਹਲ ਵਗਣੇ ਆਏ ਨੁ—(ਅਖੋ.) ਮੋਇਆਂ ਤੇ ਹਲ
 ਵਗਦੇ ਆਏ
 ਮਹੋਟਾ—(ਪੁ.) ਮੁਆਤਾ
 ਮੈੜਾ—(ਪੁ.) ਸੁਹਾਗਾ
 ਮੋਹਛਾ—(ਪੁ.) ਮੋਛਾ
 ਮੋਹਰਲਾ—(ਵਿ.) ਮੂਹਰਲਾ
 ਮੋਸ—(ਇ.) ਮੋਰ
 ਮੋਸਿਆ ਜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਮੋਰ ਆ ਜਾਣਾ
 ਮੋਹਰ—(ਇ.) ਮੂਹਰ
 ਮੋਹੜਾ—(ਪੁ.) ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ
 ਮੋਖਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਖਾਮਣਾ
 ਮੋਂਗ ਫਲੀ—(ਇ.) ਮੁੰਗਫਲੀ
 ਮੋਂਗਰਾ ਨਿਕਲਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕਾਂਚ ਨਿਕਲਣਾ
 ਮੋਟ-ਬੁੱਧਾ—(ਵਿ.) ਮੋਟੀ ਬੁੱਧ ਵਾਲਾ

ਮੋਮਾਂ ਨਾ ਨੱਕ }
 ਮੋਮੇ ਨਾ ਨੱਕ } (ਪੁ.) ਮੋਮ ਦਾ ਨੱਕ
 ਮੁੱਕੜ (ਪੁ.) }
 ਮੁੱਕੜੀ (ਇ.) } ਛਣਕ ਮਮੋਲੀ
 ਮੋਤੜੀ—(ਇ.) ਮੋਤ

ਮੋਤੜੀ ਮਾਰਿਆ—(ਵਿ.) ਮਰਨ ਜੋਗਾ
 ਮੋਤੀ ਕੀ ਆਲੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੋਤ ਨੂੰ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
 ਮੋਤੀ ਨੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੋਤ ਦੇ ਦਿਨ ਗਿਣਨੇ
 ਮੋਰ—(ਅਵ.) ਦੁਰ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ
 ਮੋਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮਗਰ
 ਮੋਰ ਮੋਰ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਮਗਰ ਮਗਰ
 ਮੋਰਲਾ—(ਵਿ.) ਮਗਰਲਾ
 ਮੋਲ ਆਵਣਾ (ਬੱਝਣਾ)—(ਮੁਹਾ.) ਅੰਗੂਰ ਆਉਣਾ

ਯ

ਯਉਂ ਯਉਂ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰਨਾ
 ਯਹੀ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਯਹਿ ਮਾਰਨਾ
 ਯੁਭਾਂ ਨਿਕਲ ਆਵਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਹੜਬਾਂ ਨਿਕਲ ਆਉਣੀਆਂ
 ਯਰਬੁੱਲ —(ਪੁ.) ਯੱਭਲੀ
 ਯਰਬੁਲ ਮਾਰਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਯਭਲੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
 ਯਾਹਰੀ—(ਇ.) ਯਭਲੀ, ਬਥਵੀ ਗੱਲ, ਉਪਰਦੜਾ
 ਯਾਹਰੀਆ ਮਾਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਯਭਲੀਆਂ ਮਾਰਨੀਆਂ
 ਯਾਤੀ—(ਇ.) ਹਯਾਤੀ
 ਯੋਰ ਪਿੱਦੀ ਨਾ ਫੁੰਹਕਰ ਸੰਢੇ ਨਾ—(ਅਖੋ.) ਜ਼ੋਰ ਪਿੱਦੀ ਦਾ ਫੁੰਹਕਰ ਸੰਢੇ ਦੀ
 ਯੋਰ ਫਬਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਾਹਵਾ ਜਾਂ ਹੱਕ ਹੋਣਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ
 ਯੋਰ ਫਬਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸਾਰਾ ਤ੍ਰਾਣ ਲਾਉਣਾ
 ਯੋਰ ਬਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ
 ਯੋਰੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜ਼ੋਰੀ
 ਯੋਰੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜ਼ੋਰੇ
 ਯੋਰੇ ਜ਼ੁਮਾ ਜੰਢੇ ਨਾਲ—(ਅਖੋ.) ਤੂੰ ਕੋਣ ਮੈਂ ਖਾਹਮਖਾਹ
 ਯੋਰੇ ਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆ—(ਮੁਹਾ.) ਰੋਹੇ ਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ
 ਯੋਰੇ ਯਰਬੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜ਼ੋਰੀ ਜਬਰੀ
 ਯੋਂਗਈ—(ਇ.) ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਖੇਡ

ਯੋਡ—(ਪੁ.) ਚੌੜ
 ਯੋਡ ਸਾੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੌੜਾਂ ਸਾੜਨੀਆਂ
 ਯੋਡ ਦੱਸਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਚੌੜਾਂ ਦਸਣੀਆਂ

ਰ

ਰਸ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਾਸ ਹੋਣਾ
 ਰਸ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਾਸ ਕਰਨਾ
 ਰਸਲਾ—(ਵਿ.) ਰਸ ਵਾਲਾ
 ਰਸਾਂ—(ਪੁ.) ਰਾਹਦ, ਪਸ
 ਰਹਾਂ }
 ਰਹਾਂ } (ਇ.) ਸੁਰ (ਗਲਾ)
 ਰਹਾਂਸੁ—(ਇ.) ਰਹਾਉ, ਰਹਾ
 ਰਹਿ ਵੰਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਮਾ.) ਰਹਿ ਜਾਣਾ
 ਰਹਿਤ ਹੋਈ ਜਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਰਹਿ ਜਾਣਾ
 ਰਹਿਨਾ ਖੂਹਨਾ—(ਵਿ.) ਰਹਿੰਦਾ ਖੂੰਹਦਾ
 ਰਹੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਹਿ ਜਾਣਾ
 ਰਹੁਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਰਹਿਣਾ
 ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਨੀ }
 ਰੱਖਾਂ ਸਾਈਂ ਨੀਆਂ } (ਅਖੋ.) ਰਖ ਸਾਈਂ ਦੀ
 ਰੱਖ ਰਖਾਤ—(ਇ.) ਰੱਖ ਰਖਾ
 ਰੱਖੀ ਜਾਗੀ—(ਇ.) ਰੱਖੀ ਰਖਾਈ
 ਰੰਗ ਰੰਗਾਂ ਨੇ—(ਵਿ.) ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ
 ਰਗਪਿੱਤੀ—(ਇ.) ਕਹਿਣ, ਛਪਾਕੀ
 ਰਗੜੀ ਕੇ ਧਰੀ ਛੋਡਣਾ }
 ਰਗੜੀ ਕੇ ਰੱਖੀ ਛੋਡਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਰਗੜ ਦੇਣਾ, ਰਗੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦੇਣਾ
 ਰਗਾਹ—(ਇ.) ਅਰਗਾਹ
 ਰੰਗੀ ਬਸਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਵਸਣਾ
 ਰਗੇਦਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਰਗੜਨਾ
 ਰਘ ਪਿੱਤੀ—(ਇ.) ਰਗਪਿੱਤੀ
 ਰੱਚ ਵੰਜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫਿੱਟ ਜਾਣਾ
 ਰੱਚੜ—(ਵਿ.) ਲੀਚੜ
 ਰਚੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਵਾਲਾ ਕੱਢਣਾ
 ਰਚੀ ਮਿਚੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੱਚ ਮਿੱਚ ਜਾਣਾ
 ਰੱਛ ਕਾਨ—(ਪੁ.) ਜੁਲਾਹਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦ
 ਰਜਾ ਬੁਲਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਲਾਉਣਾ, ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਜਾਣਾ

ਰੰਜਾਣਾ, (ਲਹਿੰ.)—(ਵਿ.) ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੰਜ ਪਹੁੰਚਾ ਹੋਵੇ, ਰੰਜੀਦਾ
 ਰੱਟਣ—(ਪੁ.) ਰੱਟਣ
 ਰੰਡੀ ਛੋੜ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਰੰਡੀ ਛੋਡ, ਰੰਡੀ ਛੱਡਣਾ
 ਰੰਡੀਆਂ ਨੇ ਨਾਂ ਬਦਨਾਂ } (ਅਖੌ.) ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਬਦਨਾਮ ਭੈੜਾ
 ਸੁਹਾਗਣਾ ਪੱਟੇ ਗਰਾਂ }
 ਰਣੀ ਚੁਣੀ—(ਇ.) ਰਾਸ ਪੂੰ
 ਰੱਤ ਬਛੋਲ—(ਵਿ.) ਲਹੂ ਲੁਹਾਨ
 ਰਤਵਾਂ—(ਪੁ.) ਪੇਚਸ਼ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣੇ)
 ਰਤਲਾ—(ਵਿ.) ਰੱਤਾ
 ਰਤਲਾਈ—(ਇ.) ਰੱਤਾਪਨ, ਲਾਲੀ
 ਰਤਿਆਈ—(ਇ.) ਰਤਲਾਈ
 ਰੱਤੂ 'ਚ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੂੰਹ ਤੇ ਲਾਲੀਆਂ ਹੋਣਾ
 ਰੱਤੂ ਨਹਾਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਨਹਾਉਣਾ, 'ਯਾਰ
 ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਤੂ ਨਹਾਵਣ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਰੱਤੂ ਨਾ ਵਗਾੜ—(ਪੁ.) ਖੂਨ ਦੀ ਖਰਾਬੀ
 ਰਤੋਕਾ—(ਵਿ.) ਰਾਤ ਦਾ, ਰਾਤ ਵਾਲਾ
 (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਰਾਤ ਦਾ, 'ਯਾਰ ਰਤੋਕਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ
 ਛਪ ਗਏ ਨੈਣ ਲੁਟੇਰੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਰੰਨ ਜ਼ਨਾਨਾ—(ਵਿ.) ਖੁਸ਼ਰਾ
 ਰੱਬ ਕੰਡੀ ਹੋਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਮੁਹਾ.) ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਰੱਬ ਹੋਣਾ
 ਰਬਟ—(ਪੁ.) ਰਬੜ
 ਰਬਟੀ—(ਵਿ.) ਰਬੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ
 ਰੰਬਾਲ—(ਪੁ.) ਰੁਮਾਲ
 ਰੰਬਾਲੀ ਚੁੰਨੀ—(ਇ.) ਇੱਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਚੁੰਨੀ ਜਿਸ ਨੂੰ
 ਕੇਵਲ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੀਵੀਆਂ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ,
 ਇਹ ਛਪੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਰੱਬੇ ਤੇ ਛੋੜਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਰੱਬ ਆਸਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ
 ਰੱਬੇ ਨੇ ਵਾਲੇ—(ਪੁ.) ਰੱਬ ਦੇ ਹਵਾਲੇ
 ਰਮਜਾਂ ਪੁਣਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਮਜ਼ ਸਮਝਣਾ, 'ਜੇ ਸੁਣਸੀ ਤਾਂ
 ਕਿੱਸਾ ਉਤਲਾ, ਕੋਈ ਨਾ ਰਮਜਾਂ
 ਪੁਣਦਾ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਰਮਾਂਹ—(ਪੁ.) ਰਵਾਂਹ
 ਰਮਾਹੀਂ—(ਇ.) ਛੋਟੇ ਰਵਾਂਹ
 ਰਮਾਨੀ—(ਵਿ.) ਅਰਮਾਨ ਭਰਿਆ
 ਰਲਗੱਡਾ—(ਪੁ.) ਰਲੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਤੇ ਉੱਘੜ ਦੁੱਘੜੀਆਂ
 ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਵੇਰ
 ਰਲ ਚੁਕਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਆਪਸ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਲ ਮਿਲ
 ਜਾਣਾ
 ਰਲਾ ਗੋਭਲਾ—(ਪੁ.) ਰਲਾ

ਰਲਾ ਬਾਹੀ ਛੋੜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਲਾ ਪਾ ਛੱਡਣਾ
 ਰਲਾ ਰੋਹਲ—(ਪੁ.) ਰਲਾ ਰੋਲ
 ਰਲਿਆ ਨਹੀਂ ਮੈਂਢਾ ਤੇ } (ਅਖੌ.) ਰਲਿਆ ਨਹੀਂ
 ਮੁਕਾਲਾ ਹੋਇਆ ਤੈਂਢਾ } ਮੇਰਾ ਤੇ ਮੁਕਾਲਾ
 ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ
 ਰਵਾਂਸ—(ਪੁ.) ਰੀਂ ਰੀਂ (ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਦੀ)
 ਰਵਾਂਸ ਪਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੀਂ ਰੀਂ ਲਾਉਣਾ
 ਰਵਾਹੀਂ—(ਇ.) ਰਮਾਂਹੀ
 ਰਵਾਠੀ—(ਇ.) ਹੜਵਾਠੀ
 ਰੜਕਾ—(ਪੁ.) ਮੋਟੀਆਂ ਤੀਲੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਕਰ
 ਰੜ ਖੇੜ—(ਇ.) ਰੇੜਕਾ
 ਰੜ੍ਹਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਰਾਹਿਆ ਜਾਣਾ
 ਰਾਹ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨਾ, ਠੀਕ ਗੱਲ
 ਕਰਨਾ
 ਰਾਹ ਖੁਲ੍ਹੀ ਗੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰਾਹ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਾ
 ਰਾਹ ਗੁਜਰੂ—(ਪੁ.) ਰਾਹੀ
 ਰਾਹ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਕਰਾਉਣੀ
 ਰਾਹੇ ਜਾਨੀ (ਵੈਨੀ) ਲੜਾਈ ਮੁੱਲ ਘਿੰਨਣੀ—(ਮੁਹਾ.)
 ਰਾਹ ਜਾਂਦੀ ਲੜਾਈ ਗਲ ਲੈਣੀ
 ਰਾਹੇ ਤੇ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਠੀਕ ਰਵੱਯਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਨਾ
 ਰਾਖਵੀਂ ਕੰਨੀ—(ਇ.) ਖੱਡੀ ਤੇ ਬੁਣੇ ਖੇਸ ਦੀ ਚੋੜੀ ਕੰਨੀ
 ਰਾਖੀ ਚੋਖੀ }
 ਰਾਖੀ ਜਾਗੀ } (ਇ.) ਰਾਖੀ
 ਰਾਂਗਲਾ—(ਵਿ.) ਰੰਗਲਾ, (ਇ.) ਰਾਂਗਲੀ
 ਰਾਜਵਾਂ—(ਵਿ.) ਰੱਜਵਾਂ
 ਰਾਜੂ }
 ਰਾਜੂ ਬਾਜੂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਰਾਜ਼ੀ ਬਾਜ਼ੀ
 ਰਾਜੂ ਨਾਵਾਂ—(ਪੁ.) ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਮਾ
 ਰਾਤ ਆਈ ਫਾਲੀਏ ਜਹੀ ਆਵੇ ਤਹੀ ਜਾਲੀਏ
 —(ਅਖੌ.) ਭਾਵ ਔਖਾ ਸਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ
 ਕਰ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
 ਰਾਤ ਦਿਹਾਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਦਿਨੇ ਰਾਤੀਂ
 ਰਾਮ ਸੱਤ—(ਇ.) ਤੀਵੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਦੂਜੀ ਦੇ ਗਲ
 ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਿਰਿਆ
 'ਰਾਮ ਨਾ ਲੁਤਫਾ—(ਪੁ.) ਹਰਾਮ ਦਾ ਨੁਤਫਾ
 'ਰਾਰ—(ਪੁ.) ਉਰਾਰ
 ਰਾਰਾ—(ਵਿ.) ਉਗਰਲਾ

—ਰਾਰਾ ਪਾਰਾ—(ਵਿ.) ਉਰਾਰਲਾ ਪਾਰਲਾ
 ਰਾਰੀਆਂ ਪਾਰੀਆਂ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਏਧਰ ਓਧਰ ਦੀਆਂ
 ਮਾਰਨਾ
 ਰਿਜਕੇ ਨੇ ਮੁਹਾਰਾਂ ਚਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਰਿਜਕ ਉਦਾਸ
 ਹੋਣਾ
 ਰਿਜਕੇ ਆਂ ਲੱਤ ਮਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਰਿਜਕ ਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰਨਾ
 ਰਿਜਕੇ ਨੀ ਮਾਰ—(ਇ.) ਰਿਜਕ ਦੀ ਮਾਰ
 ਰਿੰਜਗੀ—(ਇ.) ਨਾਰਾਜਗੀ
 ਰਿਬ ਭੁੱਖ ਲਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਰੀਬ ਭੁੱਖ ਲਾਹੁਣਾ
 ਰੀਂਹਗੜ—(ਇ.) ਰੀਹੜ (ਦੀ ਹੱਡੀ)
 ਰੀਂਬ—(ਇ.) ਰੀਬ
 ਰੀਂਬਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਰੀਬਣਾ
 ਰੀਂਦੜ—(ਵਿ.) ਰੋਂਦੜ
 ਰੀਤ ਲਗਣੀ }
 ਰੀਤਾਂ ਲਗਣੀਆਂ } (ਮੁਹਾ.) ਰੀਤਾਂ ਹੋਣੀਆਂ
 ਰੁਸਮਤ—(ਪੁ.) ਰੁਸਤਮ
 ਰੁਸਮਤੀ—(ਇ.) ਰੁਸਤਮੀ
 ਰੁੱਡ—(ਇ.) ਖੁੱਡ
 ਰੁੰਬਲ—(ਪੁ.) ਫਗਵਾੜਾ, ਅੰਜੀਰ
 ਰੁੜ—(ਇ.) ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦਾ ਭਾਵ
 ਰੁੜਾਂ ਕਰਨੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣਾ
 ਰੇਖਾਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਮੇਖਾਂ (ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ), ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਿੱਲ
 (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲਵਾਣੀਆਂ, ਲਾਣੀਆਂ)
 ਰੇਠੜਾ—(ਪੁ.) ਰੇਠਾ
 ਰੇਠੜੇ ਖੇਡਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੇਠਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ
 ਰੇਤੂ ਨੇ ਰੱਸੇ ਵਟਣੇ }
 ਰੇਤੂ ਨੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰਨੀ } (ਮੁਹਾ.) ਰੇਤ ਦੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰਨੀ
 ਰੇਵੰਦ—(ਇ.) ਰਿਉਂਦ
 ਰੈ—(ਇ.) ਰਾਇ
 ਰੋ ਰੋ ਮੋਈ ਤੇ ਸਾਹਵਰੇ ਵੀ ਨਾ ਗਈ—(ਅਖੋ.) ਰੋ ਰੋ
 ਮੋਈ ਤੇ ਸਹੁਰੇ ਵੀ ਨਾ ਗਈ
 ਰੋਇਆਂ ਈ ਰਿਜਕ ਐ—(ਅਖੋ.) ਕੰਜੂਸੀ ਨਾਲ ਹੀ ਧਨ
 ਇਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਰੋਹਲ—(ਇ.) ਰੋਂਦ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣੀ, ਮਾਰਲੀ)
 ਰੋਹਲੀ—(ਵਿ.) ਰੋਂਦਲ
 ਰੋਹਲੀਆਂ ਨੇ ਰੋਹਲ ਫਬਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਰੋਂਦਿਆਂ ਦੇ ਰੋਂਦ
 ਪੁਗਣੇ
 ਰੋਰੋ ਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ

ਰੋਠਾ—(ਵਿ.) ਇਤਨਾ
 ਰੋਠਾ ਕ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਰਤਾ ਕੁ
 ਰੋਣਿਆ ਨੇ ਰੋਣ ਫਬਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਰੋਂਦਿਆਂ ਦੇ ਰੋਂਦ ਪਗਣੇ
 ਰੋਨਾ ਮਾਉ ਨਾ, ਹਸਨਾ ਪਿਉ ਨਾ—(ਅਖੋ.) ਹਸਾਏ ਦਾ
 ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਤੇ ਰੁਵਾਏ ਦਾ ਉਲਾਭਾ

ਲ

ਲੁਸੀ—(ਇ.) ਲੱਸੀ (ਕੇਵਲ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ)
 ਲੁਾਈ—(ਇ.) ਲਹਾਈ
 ਲਹਿਨਾ—(ਪੁ.) ਲਹਿੰਦਾ
 ਲਹਿਰ ਅੱਛਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਲਹਿਰ ਉੱਠਣੀ (ਆਉਣੀ)
 ਲਹੁਕਾ—(ਵਿ.) ਛੋਟਾ, ਹਲਕਾ
 ਲਹੁਕਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੋਲਾ ਪੈਣਾ
 ਲਹੁਕਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹੋਲਿਆਂ ਕਰਨਾ
 ਲਹੁਕਾ ਫੁੱਲ—(ਵਿ.) ਹੋਲਾ ਫੁੱਲ
 ਲਹੁਕਾ ਲੱਦ ਸਵੇਲੇ ਆ—(ਅਖੋ.) ਥੋੜਾ ਲੱਦ ਸਵੇਰੇ ਆ
 ਲਹੁਕਿਹੱਤ—(ਇ.) ਲਹੁਕਾਪਨ
 ਲਹੁੰਚ ਪੱਟਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਰੋਂਦ ਪਾਣੀ, ਰੋਂਦ ਮਾਰਨਾ
 ਲਹੁੜ ਪਣਾ—(ਪੁ.) ਮੁੰਡਪੁਣਾ
 ਲਹੁੜਾ—(ਪੁ.) ਨੀਂਗਰ
 ਲਹੁੜਾ ਖਹੁੜਾ }
 ਲਹੁੜਾ ਪਹੁੜਾ } (ਵਿ. ਪੁ.) ਮੁੰਡਾ ਖੁੰਡਾ
 ਲੱਕ—(ਪੁ.) ਡੱਗ ਕੁੱਤਾ
 ਲੱਕ ਤਰੋੜੀ ਛੋੜਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੱਕ ਤੜ ਛੱਡਣਾ
 ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੀ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣਾ
 ਲੱਕਬ—(ਪੁ.) ਖਮ, ਟੇਫ
 ਲੱਕਾ—(ਵਿ.) ਪਤਲੇ ਲੱਕ ਵਾਲਾ
 ਲੱਕੀ—(ਇ.) ਤਹਿਮਤੀ
 ਲੱਕੇ ਨਾ (ਪੁ.) } ਲੱਕ ਦਾ
 ਲੱਕੇ ਨੀ (ਇ.) } ਲੱਕ ਦੀ
 ਲਖ ਲੁੱਟ—(ਵਿ.) ਸ਼ਾਹ ਖਰਚ
 ਲੱਖਾਂ ਜਹੀ ਹਿੱਕਾ }
 ਲੱਖਾਂ ਨੀ ਹਿੱਕਾ } (ਇ.) ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕੋ
 ਲੱਖੀ }
 ਲੱਖੀਆ } (ਵਿ. ਪੁ.) ਲਖ-ਪਤੀ
 ਲੰਗ ਲਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਸ਼ਕਮ ਲਹਿਣੀ

ਲੰਗ ਲੱਥ } (ਵਿ.) ਬੇਸ਼ਰਮ, ਬੇਹਯਾ, ਨਿਰਲੱਜ
 ਲੰਗ ਲੱਥਾ }
 ਲੰਗ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੀਕ ਲਾਉਣਾ, 'ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਫਰਜ਼ੀਦੀ ਮੇਰੀ
 ਨਿੱਤ ਪਈ ਲੰਗ ਲਾਂਦੀ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਲੰਗ ਲੁਕੀਕ—(ਇ.) ਲੀਕ
 ਲਗਤ } (ਇ.) ਲਾਗਤ ਬਾਜ਼ੀ
 ਲਗਤ ਬਾਜ਼ੀ }
 ਲਗਦਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਗਦਣਾ
 ਲਗਦਰ—(ਪੁ.) ਨਗਦਰ
 ਲਗਦਰਾ—(ਪੁ.) ਲਗਦਰਾ
 —ਲਗਦਰੇ ਲਾਹੀ ਛੋੜਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਲਗਦਰੇ ਲਾਹੀ ਸੋੜਨੇ
 ਲਗਦਾਈ—(ਇ.) ਨਗਦਾਈ
 ਲਗਦਰਾ—(ਪੁ.) ਲਗਦਰਾ
 —ਲਗਦਰੇ ਲਾਹੀ ਸੋੜਨੇ—(ਮੁਹਾ.) ਲਗਦਰ ਲਾਹ ਛੋੜਣੇ
 ਲਗਨੇ ਹੱਥ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲਗਦੇ ਹੱਥ
 ਲਗਨੇ ਹੱਥੀਂ }
 ਲੰਗਰਾ—(ਪੁ.) ਵੱਡੀ ਲੰਗਰੀ
 ਲੰਗਰੀ—(ਇ.) ਦੋਰੀ, ਕੁੰਡਾ
 —ਲੰਗਰੀ ਸੋਟਾ—(ਪੁ.) ਦੋਰੀ ਡੰਡਾ
 ਲੰਗੀ-ਕਟਾਰ } (ਇ.) ਲੰਕੀ ਡੋਡੀ
 ਲੰਕੀ-ਕਟਾਰ }
 ਲੰਘਣ ਕੱਟਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਲੰਘਣ ਲੰਘਾਉਣਾ
 ਲੰਘਨਾ ਪਲੰਘਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲੰਘਦਾ ਜਾਂਦਾ
 ਲਚਕਾਰ ਨਿਕਲਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਚੁੱਕ ਨਿਕਲਣਾ
 ਲਚਕਾਰ ਨਿਕਲੀ ਜਾਣਾ }
 ਲਚੱਟ—(ਇ.) ਚਾਟ
 ਲਚੱਟੀ—(ਵਿ.) ਚਸਕੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ
 ਲੱਟ—(ਵਿ.) ਆਵਾਗਾ, ਭੌਂਦੂ
 ਲਟਕਣ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਬੁਮਕੇ
 ਲੱਟਣਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਉਲੱਟਣਾ
 ਲੱਟਰ—(ਵਿ.) ਲਟੋਰ
 ਲੱਟਰ ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਲਟੋਰਪੁਣਾ
 ਲਟਾਈ—(ਇ.) ਉਲਟਾਈ, ਉਲੱਟਣ ਦਾ ਭਾਵ ਜਾਂ ਮਜ਼ਹੂਰੀ
 ਲਟਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਉਲਟਾਉਣਾ
 ਲਠਮ—(ਪੁ.) ਬੜੱਮ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ, ਪੈਣਾ)
 ਲਡਿਆਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲਡਾਉਣਾ

ਲੱਡੂ—(ਪੁ.) ਲੱਡੂ
 ਲਤਿਆੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲਤਾੜਨਾ
 ਲੱਤੀ—(ਇ.) ਡੋਰ (ਲਾਟੂ ਦੀ)
 ਲੱਦੇ ਦਾਂਦੇ ਨਾ ਪੈਰ ਅੱਛਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਸਿਰ ਪੈਣੀ
 ਲਧਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ. ਤੇ ਸਕ.) ਲੱਭਣਾ
 ਲਪਕੂਹਰ ਲਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੱਪਾਂ ਭਰਨੀਆਂ (ਜੀਭ ਨਾਲ
 ਚੱਟਣਾ)
 ਲਪੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਨਪੜਨਾ, ਫੜਨਾ
 ਲਪੜਾਈ ਨਾ ਦੇਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਾਈ ਨਾ ਦੇਣੀ
 ਲਪੜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਫੜਾਉਣਾ
 ਲਪਾੜਾ—(ਪੁ.) ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਪੈਲੀ
 ਲੱਪੀ—(ਇ.) ਲੇਟੀ, ਸੀਰਾ
 ਲੰਬ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ੧. ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ (ਸਾਹ ਦਾ) ੨. ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ
 ਹੋਣਾ
 ਲੰਬ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ੧. ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ (ਸਾਹ ਦਾ) ੨. ਰੁੱਸਾ
 ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
 ਲਭਤ—(ਇ.) ਲਾਭ
 ਲੰਭਾ—(ਪੁ.) ਅਲੰਭਾ
 ਲਮਕਾਰ—(ਪੁ.) ਲੁਕਾਰ
 ਲੰਮਜੀਭਲਾ—(ਵਿ.) ਲੰਮ-ਜੀਭਾ
 ਲਮਤੁਰਲ } (ਵਿ.) ਲੰਮਤੁੱਤਰ
 ਲਮਤੁਰਲਾ }
 ਲੰਮਾ ਬਾਹੀ ਘਿੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਫੜਕੇ ਢਾਹ ਲੈਣਾ
 ਲਮਿਆਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ.) ਲੰਮਾ ਕਰਨਾ
 ਲਮਿੱਤਣ—(ਇ.) ਲੰਬਾਈ
 ਲਮਿੱਤਣੋਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲੰਬਾਈ ਵਿਚ, ਲੰਮੇ ਪਾਸਿਓਂ
 ਲਰ—(ਇ.) ਚੀਰੀ ਹੋਈ ਇਮਾਰਤੀ ਲਕੜੀ ਦੀ ਲੰਮੀ ਫੱਟੀ
 ਲਰਝੇ ਲੰਮਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲੀਰਾਂ ਲਮਕਾਣਾ
 ਲਰਝੇ ਲਾਹਣੇ—(ਮੁਹਾ.) ਲੀਰਾਂ ਲੀਰਾਂ ਕਰ ਦੇਣਾ
 ਲਰੇ ਸਰੇ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਅਬਾ ਤਬਾ ਬਕੀ ਜਾਣਾ
 ਲਲਕਰ—(ਇ.) ਲਲਕਾਰ
 ਲਲਕਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਲਲਕਾਰਨਾ
 ਲਲਕਰੀ ਕੈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲਲਕਾਰ ਕੇ
 ਲਲੁੜ—(ਵਿ.) ਲੋਲੁੜ
 ਲਲਾਰਨ—(ਇ.) ਗਰੜ (ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ)
 ਲਵਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਹਿਨਾਉਣਾ
 ਲੜ ਲਪੜਨਾ - (ਮੁਹਾ.) ਪੱਲਾ ਫੜਨਾ

ਲੜਮ—(ਵਿ.) ਲੱਠਮ
 ਲੜੀ—(ਇ.) ਬੇੜੀ ਦਾ ਵੰਬ
 ਲਾ—(ਅਵ.) ਲੈ ਕੇ
 —ਮੂੰਢੀ ਲਾ—(ਅਵ.) ਮੂੰਢੇਂ ਮੁੱਢ, ਮੁੱਢ ਤੋਂ
 ਲਾਇਕਦਾਰ—(ਵਿ.) ਲਾਇਕ, ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ, ਲਾਇਕਦਾਰਾਂ
 ਪਾਇਆ ਆਲੀ ਪਾਇਆ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਲਾਇਕਦਾਰੀ—(ਇ.) ਲਾਇਕੀ
 ਲਾਇਰਾ—(ਪੁ.) ਲਵੇਰਾ
 ਲਾਇਰੀ—(ਇ.) ਲਵੇਰੀ
 ਲਾਈ ਪਾਈ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲਾ ਪਾ ਕੇ, ਲੈ ਦੇ ਕੇ
 ਲਾਂਹ—(ਇ.) ਲਾਂ
 ਲਾਹ ਛੋੜੀ ਲੋਈ ਤੇ ਕੈਹ ਕਰੇਸੀ ਕੋਈ—(ਅਖੌ.) ਜਦ
 ਲਾਹੀ ਲੋਈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਕੋਈ
 ਲਾਹ ਲਿਆ ਪਲਾਣਾ ਖੋਤੀ ਉਹੈ ਜਹੀ—(ਅਖੌ.) ਜਦੋਂ ਕੋਈ
 ਬਣਾਉ ਸਿੰਗਾਰ ਲਾਹ ਛੱਡੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ
 ਦੇ ਅਧਕਾਰ ਖੁਸ਼ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਲਾਹਦੀ—(ਵਿ. ਇ.) ਅਲਹਿਦੀ
 ਲਾਂਘ—(ਇ.) ਲਾਂਘਾ
 ਲਾਂਘਣ—(ਇ.) ਲਾਂਘੜ
 ਲਾਟੀ—(ਪੁ.) ਲਾਟੂ
 ਲਾਟੀ—(ਇ.) ਉਠ ਦੀ ਨਕੇਲ ਦੀ ਗੁੱਲੀ
 ਲਾਡਿਕਾ—(ਪੁ.) ਲਡਿਕਾ
 ਲਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਪਹਿਨਣਾ
 ਲਾਦੀ—(ਇ.) ਛੱਤ ਤੇ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ
 ਲਾਦੂ—(ਵਿ.) ਲਾਦੂ
 ਲਾਦੂ ਕੱਢਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਲਾਦੂ ਕੱਢਣਾ
 ਲਾਧ—(ਇ.) ਲੱਭਤ
 ਲਾਧ ਲਧਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਲੱਭਤ ਲੱਭਣਾ, ਭੇਤ ਪਾਣਾ
 ਲਾਪਚਾਰੀਆਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਖੁਸ਼ਾਮਦਾਂ
 ਲਾਪਚਾਰੀਆਂ ਲਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁਸ਼ਾਮਦਾਂ ਕਰਨੀਆਂ
 ਲਾਲ ਕਰੀ ਲੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੱਲ ਮੁਕਾ ਲੈਣੀ
 ਲਾਲਾ—(ਪੁ.) ਵੱਡਾ ਭਰਾ (ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ)
 ਲਾਂਵ—(ਇ.) ਲਾਮ
 ਲਾਵਣ—(ਪੁ.) ਲੋਢ ; ਨਾਲ ਦਾ
 ਲਿਆਟ }
 ਲਿਆਟਾ } (ਪੁ.) ਲੇ (ਕੰਧ ਦਾ), ਲੋਊ
 ਲਿੱਸਾ ਨਿਆਂ ਮੰਨਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਧੀਕੀ ਜਰ ਗੁਜ਼ਰਨਾ

ਲਿੱਸਾ ਨਿਆਂ ਪਗੜਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਦਾਦ ਨਾ ਮਿਲਣ ਪੁਰ
 ਸਬਰ ਸੁਕਰ ਕਰਨਾ
 ਲਿੱਸੇਰਾ—(ਵਿ.) ਲਿੱਸਾ
 ਲਿਹਲ—(ਇ.) ੧. ਰਾਲ ੨. ਸ਼ਹਿਤੂਤ
 ਲਿਹਲਾਂ ਵੱਗੀ ਪੈਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਰਾਲਾਂ ਡਿੱਗਣੀਆਂ
 ਲਿਹਲੂ—(ਵਿ.) ਰਾਲੂ
 ਲਿਕੜਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਨਿਕਲਣਾ
 ਲਿੱਤ—(ਇ.) ੧. ਛਿਲਤਰ ੨. ਟੁੰਮ ਟੱਲਾ
 ਲਿੱਦ ਚੈੜੀ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਹੋਣਾ
 ਲਿੱਦ ਚੈੜੀ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਕਰਨਾ, ਸਿਰ ਤੇ
 ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ
 ਲਿੱਦ ਫੁੰਡਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਹੋਣਾ
 ਲਿੱਦ ਫੁੰਡਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਕਰਨਾ
 ਲਿੱਦ ਭੂਹੇ ਹੋਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੇ ਹੋਣਾ
 ਲਿੱਦ ਭੂਹੇ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਭੂਹੜੇ ਕਰਨਾ
 ਲਿੱਫੀ ਖਾਣੀ }
 ਲਿੱਫੀ ਮੰਗਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਪਤੰਗ ਵਿਚ ਲਿੱਫੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ
 ਲੋੜ ਹੋਣੀ
 ਲਿੱਲਵਾਂ—(ਇ.) ਲਿੱਲ (ਲਾ. ਕਿ. ਲੱਗਣੀ)
 ਲਿੜਫ—(ਇ.) ਲੀਰ
 ਲਿਲੁੜ—(ਵਿ.) ਲੋਲੁੜ
 ਲਿੜੀ ਲਗਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲੱਗਣਾ
 ਲੀਆ—(ਪੁ.) ਸਰਫਾ, ਲਾਲਚ
 ਲਾਆ ਲਾਂਝਾ }
 ਲੀਆ ਲਾਲਚ } (ਪੁ.) ਲੋਭ ਲਾਲਚ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣਾ)
 ਲੀਜ ਨਾ ਆਵੁਣੀ—(ਇ.) ਸ਼ਾਂਤ, ਤਸੱਲੀ ਨਾ ਹੋਣੀ, ਪਰਤੀਤ
 ਨਾ ਆਉਣੀ
 ਲੀਰ ਪਤੀਰ—(ਇ.) ਲੀਰ ਕਚੀਰ
 ਲੁੱਸਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਲੂਸਣਾ
 ਲੁੱਕ—(ਇ.) ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰਮੜਾ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ
 ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ
 ਲੁਕਾਰ—(ਇ.) ਪੁੱਸਾ, ਲੋਈ
 ਲੁੱਗੜ—(ਵਿ.) ਲੱਟਰ
 ਲੁੰਡੀ ਵਾਂ—(ਇ.) ਹਵਾਈ
 (ਵਿ.) ਲੁੱਤੀਆਂ ਲਾਵਣ ਵਾਲਾ
 ਲੁੱਤ ਘੜੁੱਤ—(ਇ.) ਵਾਧੂ ਗੱਲ ਬਾਤ
 ਲੁਤਫਾ—(ਪੁ.) ਨੁਤਫਾ

ਲੁਤਫਾ ਹਰਾਮ—(ਪ.) ਹਰਾਮ ਦਾ ਨੁਤਫਾ
 ਲੁਤਰਾ—(ਵਿ.) ਤਿੱਖੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ੋਖ
 ਲੁਤਰੀ—(ਇ.) ਜੀਭ (ਘਿਰਨਾ ਨਾਲ)
 ਲੁਤਰੀ ਕੱਪਣੀ }
 ਲੁਤਰੀ ਕੱਪ ਛੋਭਣੀ } (ਮੁਹਾ.) ਜੀਭ ਵੱਢਣੀ
 ਲੁਪਰੀ—(ਇ.) ਪੁਲਟਸ
 ਲੁਪਰੀ ਲਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਛਿੱਲ ਲਾਹੁਣੀ
 ਲੁੜਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਲਭਾਉਣਾ
 ਲੁੰ—(ਇ.) ਲੂ (ਗਰਮ ਹਵਾ)
 ਲੁੰਈ—(ਇ.) ਲੁੰ
 ਲੁਣ ਪਾਣੀ ਖਾਣਾ ਤੈ }
 ਨੱਕੇ ਨੀ ਸੋਧੇ ਜਾਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਸੰਜਮੀ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣਾ
 ਲੁਣਕੀ—(ਵਿ.) ਲੁਣ-ਦਾਨੀ
 ਲੁਣ-ਵਾਢਾ—(ਪੁ.) ਖਾਣ ਵਿਚੋਂ ਲੁਣ ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ
 ਲੂਰ ਲੂਰ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਵਾਗ ਫਿਰਨਾ
 ਲੇਂਹਦੜਾ }
 ਲੇਂਹਦਾ } (ਪੁ.) ਲੇਹ, ਅਲੇਹਾ
 ਲੇਹਲ—(ਇ.) ਲਿਹਲ
 ਲੇਤਰਾ—(ਪੁ.) ਲਾਵਾ
 ਲੇਂਧਾ }
 ਲੇਂਧੜਾ } (ਪੁ.) ਲੇਂਹਦੜਾ, ਲੇਂਹਦਾ
 ਲੇਲ—(ਇ.) ਲਿਹਲ
 —ਲੇਲਾਂ ਵਗਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲਾਂ ਵਗਣੀਆਂ
 —ਲੇਲਾਂ ਵਗਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਗਲਾਂ ਵਗਾਉਣੀਆਂ
 ਲੇਲਾਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਸ਼ਤ੍ਰੁਤ
 ਲੋਈ ਲੋਈ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਲੋਏ ਲੋਏ, ਚਾਨਣੇ ਚਾਨਣੇ
 ਲੋਹਕਾ—(ਵਿ.) ਲਹੁਕਾ
 ਲੋਹਕਾ ਫੁਲ—(ਵਿ.) ਲਹੁਕਾ ਫੁੱਲ
 ਲੋਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਲੋਚਣਾ, ਸਿੱਕਣਾ
 —ਲੋਹ ਲੋਹ ਕੇ }
 —ਲੋਹੀ ਲੋਹੀ ਕੇ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਿੱਕਾਂ ਸਿੱਕ ਸਿੱਕ ਕੇ
 ਲੋਹਲਚ—(ਪੁ.) ਰੋਹਲ, ਰੋਂਦ
 ਲੋਹੇ ਨਾ ਬਣ—(ਵਿ.) ਕੁਝ ਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
 ਲੋਕੋ ਅੱਗੇ ਜਾਤਕੋ (ਮੁੜਿਉ) ਪਿੱਛੇ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ
 ਆਪਣੇ ਸਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਜ ਕੇ ਠੱਖੇ ਤੇ ਬਿਗਾ-
 ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਔਖ ਵਿਚ ਪਾਏ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਲੋਹਕਾ—(ਵਿ.) ਹੋਲਾ, ਹਲਕਾ
 ਲੋਹਕਾ ਫੁੱਲ—(ਵਿ.) ਹੋਲਾ ਫੁੱਲ
 ਵ
 ਵਈ—(ਅਵ.) ਭਈ
 ਵਸਕਾਰ—(ਵਿ.) ਵਿਚਕਾਰ
 ਵਸਕਾਰਲਾ—(ਵਿ.) ਵਿਚਕਾਰਲਾ
 ਵਸਕਾਰਾ—(ਵਿ.) ਵਿਚਕਾਰਲਾ
 ਵੱਸਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਸ ਵਿਚ, 'ਜੇ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਵੱਸਾ, ਹੋਸੀ ਦੀਨ
 ਈਮਾਨੋ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਵਸਾਹ—(ਪੁ.) ਉਹ ਪੈਲੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਣਕ ਬੀਜਣੀ ਹੋਵੇ
 ਵਸਾਹਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਸਾਹ ਦੇਣਾ
 ਵਸਾਹੀ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਸਾਹ ਕੇ
 ਵਸਾਹੀ ਕੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਸਾਹ ਕੇ ਮਾਰਨਾ
 ਵਸਾਹ ਦਈ ਕੇ ਮਾਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਸਾਹ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਨਾ
 ਵਸਾਖੀ—(ਇ.) ਵਸਾਖੀ ਦਾ ਫੋਲ
 ਵੱਸੀਂ ਵੱਸੀਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਸ ਲੱਗਦੇ
 ਵਸੁੰਗਰਾ—(ਪੁ.) ਵਿਸੁਗਾ
 ਵਸੁੰਗਰਾ ਪਾਈ ਬਹਿਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਿਸੁਗਾ ਪਾ ਬਹਿਣਾ,
 ਭਸੁੜੀ ਪਾਉਣਾ
 ਵੱਸੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਸ ਲੱਗਦੇ
 ਵੱਸੇਂ ਵੱਸੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਸੀਂ ਵੱਸੀਂ
 ਵਸੋਸ—(ਪੁ.) ਅਫਸੋਸ
 ਵਸੋਸਿਆ }
 ਵਸੋਸੀ } (ਵਿ.) ਅਫਸੋਸ ਵਾਲਾ
 ਵਹਿਤਰ—(ਪੁ.) ਪਸ਼ੂ
 ਵਹਿਤਰ ਪੁਣਾ—(ਪੁ.) ਪਸ਼ੂਪਨ
 ਵਹਿਨਾ ਵਗਨਾ }
 ਵਹਿਨਿਆਂ ਵਗਨਿਆਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਗਦਾ ਵਹਿੰਦਾ,
 ਵਹਿਲ—(ਇ.) ਛੇਤੀ ਵਹਿੰਦਿਆਂ ਵਗਵਿਆਂ
 —ਚਿਰੋਂ ਵਹਿਲ ਕਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ
 ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਦੇਣਾ
 ਵਹਿਲਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਛੇਤੀ ਬਬਦੇ, ਬਟ ਪਟ, ਫੌਰਨ
 (ਵਿ.) ਉੜਾਵਲਾ, ਕਾਹਲਾ

ਵਹਿਲਾ ਵਹਿਲਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ, ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ
 ਵਹਿਲੇ ਵਹਿਲੇ }
 ਵਹੁਸ਼—(ਵਿ. ਪੁ.) ਦਰੁਸ਼
 ਵਹੈ } (ਅਵ.) ੧. ਹੈ ੨. ਹੋਵੇ
 ਵੈ }
 ਵਖਤਾ—(ਪੁ.) ਵਖਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ, ਪੈਣਾ)
 ਵਖਤੇ ਕੀ ਦਗਾ ਦੇਣਾ } (ਮੁਹਾ.) ਵਕਤ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ
 ਵਖਤੇ ਕੀ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ }
 ਵਖਤੇ ਕੀ ਪੌੜਿਆ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਖਤ ਨੂੰ ਫੜਿਆ
 ਜਾਣਾ
 ਵਖਤੇ ਅੱਗੇ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਖਤ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ, ਬਿਪਤਾ
 ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਣਾ
 ਵਖਤੇ ਮਾਰਿਆ—(ਵਿ.) ਵਖਤਾਂ ਮਾਰਿਆ
 ਵਖਰਿਆਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਖਰਾ ਕਰਨਾ
 ਵੱਖੀਪਾੜ—(ਵਿ.) ਅੜਬ
 ਵਖੇਵਾਂ—(ਪੁ.) ਵਖਰੇਵਾਂ
 ਵਗਨਾ ਵਹਿਨਾ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਹਿਨਾ ਵਗਨਾ
 ਵਗਨਿਆਂ ਵਹਿਨਿਆਂ }
 ਵਗਲਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਲਗਣਾ, ਬਗਲਣਾ
 ਵਗਲਾ ਵਹਿਨ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵਗਦਾ ਵਹਿੰਦਾ
 ਵਗਾਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਤੋਰਨਾ, ਭੇਜਣਾ, ਰਵਾਨਾ ਕਰਨਾ,
 ਦੇ ਖੁਸ਼ ਖਬਰ ਵਜੀਰੇ ਕਾਸਦ, ਆਸਮ ਤਰਫ
 ਵਗਾਏ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਵੰਗਾਰ—(ਇ.) ਵਗਾਰ
 ਵਗਿਆਰ—(ਇ.) ਵਗਾਰ
 ਵੰਗਿਆਰਾ—(ਪੁ.) ਚੂੜੀਗਰ
 ਵਗੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਗ ਜਾਣਾ
 ਵਚਵਾਲ—(ਪੁ.) ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ
 ਵਛੀਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਸੁੜ੍ਹਕਣਾ
 ਵੰਜਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਜਾਣਾ
 ਵਜਾਹ—(ਪੁ.) ਵਿਜਾਹ
 ਵਜੀ ਵਜਾਈ ਕੇ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਵੱਜ ਵੱਜਾ ਕੇ
 ਵੰਜਾਣਾ (ਲਹਿੰ.)—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਗੁਆਉਣਾ
 ਵੰਜਾਪ—(ਪੁ.) ਵਿਰਲਾਪ, 'ਕਰੇ ਵੰਜਾਪ ਮਿਲਾਪ ਸਜਣ ਦ,
 ਉੱਚੀ ਸੱਦ ਸੁਣਾਵੇ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਵੰਜਾਪਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਵੰਜੀਵਣਾਂ
 ਵਜੀਂਹਦੜ—(ਵਿ.) ਵਿਆਂਹਦੜ

ਵਟਾਵਾਂ—(ਵਿ.) ਵੱਟਵਾਂ
 ਵੱਟੀ ਨਾ ਵਾਹਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਵੱਟੀ ਨਾ ਪਾਉਣੀ
 ਵਡਮਾਂ—(ਇ.) ਵੱਡੀ ਮਾਂ (ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ)
 ਵਡਿਅਤ—(ਪੁ) ਵਡਿਆਈ, ਵਡੱਪਤ
 ਵਡਿਕਾ—(ਵਿ. ਪੁ.) ਵਡਕਾ
 ਵਡੀਰਨਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਡਿਆਉਣਾ
 ਵੰਡੀਜਣਾ } (ਲਹਿੰ.) (ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ
 ਵੰਡੀਣਾ }
 ਵੰਡੇ ਨਾ—(ਵਿ.) ਵੰਡੇ ਦਾ
 ਵੱਢ ਖਾਇਆ—(ਵਿ.) ਵੱਢ ਖਾਣਾ
 ਵਣਛਿੱਟੀ—(ਇ.) ਮਲਛਿੱਟੀ, ਮਣਛਿੱਟੀ
 ਵਣਾਂ ਵਣਾਂ ਨਾ ਕਾਠ (ਪੁ.) } ਵਣ ਵਣ ਦੀ ਲਕੜੀ
 ਵਣਾਂ ਵਣਾਂ ਨੀ ਲਕੜੀ(ਇ.) }
 ਵਣੇ ਵਣੇ ਨਾ ਕਾਠ (ਪੁ.) }
 ਵਤ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਫੇਰ
 ਵਤਫੇਰਾ—(ਪੁ.) ਮੁਕਲਾਵਾ
 ਵੱਤਰ—(ਪੁ.) ਨਮੀ
 ਵੱਤਰ ਆਈ ਕੀ ਵਾਹਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਮੁਆਫਕ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ
 ਵਰਤਣਾ
 ਵੱਤਰ ਲਗੀ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਥੁਕ ਲੱਗ ਜਾਣਾ
 ਵੱਤਰ ਲਾਈ ਜਾਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਥੁਕ ਲਾ ਜਾਣਾ
 ਵਤਰੀਹ } (ਇ.) ਬੱਤੀ ਦੰਦਾਂ ਦੀ
 ਵੜੀਹ }
 ਵਧ—(ਇ.) ਸੁੰਡਾ
 ਵਧ ਚੜ੍ਹਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਸੁੰਡਾ ਚੜ੍ਹਨਾ
 ਵਧੰਤ—(ਪੁ.) ਵਧਾਣ
 ਵਧਾਰਾ—(ਪੁ.) ਵਧਾਉ
 ਵਧੀਕੂ—(ਵਿ.) ਵਧੀਕ
 ਵਨ ਵਨਾਂ ਨਾ—(ਵਿ.) ਵੰਨ ਵੰਨ ਦਾ
 ਵੰਨੀਆਂ ਨਾ (ਪੱਟ)—(ਪੁ.) ਵੰਨ ਵੰਨ ਦਾ (ਰੇਸ਼ਮ)
 ਵਫਾਈ—(ਵਿ.) ਵਫਾਦਾਰ, 'ਬੇ-ਵਫਾਈ ਕੰਮ ਤੁਹਾਡਾ, ਪਰੀਆਂ
 ਲੋਕ ਵਫਾਈ' (ਸੈਫੁਲ)
 ਵਰ ਸਰ ਆਵਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਪੂਰੀ ਪੈਣੀ, ਵਾਰੇ ਸਾਰੇ ਆਉਣਾ
 ਵਰਗ—(ਪੁ.) ਇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਫੁਲਕਾਰੀ
 ਵਰਗਾ—(ਪੁ.) ਬਾਲਾ
 ਵਰਤੱਬ—(ਪੁ.) ਵਰਤਾਰਾ, 'ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਉਹ ਵਰਤੇ
 ਸੇ ਵਰਤੱਬ ਭਲੇਰੇ' (ਸੈਫੁਲ ਮਲੂ.)

ਵਾਰਾ ਸੂਹੀ—(ਇ.) ਵਰੀ ਸੂਹੀ
 ਵਰਿਹਾਂ ਬੱਧੀ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਾਲਾਂ ਤੀਕ
 ਵਰਿਹਾਲ—(ਇ.) ਵਾਹੀ ਹੋਈ ਜ਼ਮੀਨ
 ਵਰਿਠ—(ਵਿ.) ਨਿਰਾਲਾ, ਨਿਆਰਾ, ਅਨੋਖਾ
 ਵਰੀ—(ਇ.) ਟਿੰਡਾਂ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਰੱਸੀ
 ਵਰੀ—(ਇ.) ਵਰਿਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜਿਵੇਂ ਚੁਵਰੀ
 ਦੁਵਰੀ
 ਵਰੀ—(ਇ.) ਵਿੜੀ, ਬਿੜੀ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚੜ੍ਹਨੀ, ਲਾਹੁਣੀ)
 ਵਰੀ ਨੀ ਵਰੀ, ਖੋਟੀ ਨਾ ਖਰੀ—(ਅਖੋ.) ਜਦ ਕੋਈ ਆਪਣੀ
 ਵਾਰੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਲਾਹ ਲਵੇ ਤੇ ਅਗਲੇ ਦਾ ਘਰ
 ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਵਰੇਡ (ਇ.) ਵਰੇਜ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਲੱਗਣੀ)
 ਵਲ—(ਵਿ.) ਠੀਕ
 ਵਲੁ—(ਇ.) ਵਧ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਚੜ੍ਹਨੀ)
 ਵਲੱਸ—(ਪੁ.) ਵਲਿਅੱਸ
 ਵਲੰਗਣਾ—(ਪੁ.) ਟੰਗਣਾ
 ਵਲਟੋਹਾ—(ਪੁ.) ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਤਲੀ ਹੇਠ ਉਠਿਆ ਛਾਲਾ
 ਵਲਿਅੱਸ—(ਪੁ.) ਵਲੱਸ
 —ਗੁੱਤੀ ਕੀ ਵਲਿਅੱਸ ਦੇਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਗੁੱਤ ਮਰੋੜਨੀ
 ਵਲੰਗਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਵਲੰਗਣਾ, ਬਗਲੰਡਾ
 ਵਲੇ ਨਾਲ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਲੀ ਜਹੀ
 ਵਲੇ ਵਲੇ }
 ਵਲੇਂ ਵਲੇਂ } (ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ
 ਵਲੇਵਾ—(ਪੁ.) ਸਾਮਾਨ
 ਵਲੇਵਾ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਬਟ ਟਪਾਉਣਾ
 ਵੜਨਾ—(ਪੁ.) ਪਹਿਲੀ ਵੇਰ ਕੁੜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਰਸਮ
 ਵੜਾ—(ਇ.) ਵੱਡਾ
 ਵੁਾਂ—(ਇ.) ਹਵਾਈ
 ਵਾਊ ਕੀ ਭੌਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਹਵਾ ਨੂੰ ਭੌਕਣਾ
 ਵਾਊ ਦਾਰ ਨਾ ਤਕਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਵਾ ਵਲ ਨਾ ਵੇਖਣਾ
 ਵਾਊ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਿਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਹਵਾ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ
 ਵਾਇਆ—(ਪੁ.) ਛੱਤ ਦੇ ਦੋ ਖ਼ਤੀਰ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਫਾਸਲਾ
 ਵਾਇਦਾ (ਲਹਿ)—(ਪੁ.) ਵਖਤ, ਮੁਸੀਬਤ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਪਾਣਾ,
 ਪੈਣਾ)
 ਵਾਈ—(ਪੁ.) ਵਈ (ਬਈ)
 ਵਾਈਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਹਵਾਵਾਂ
 'ਵਾਈਆ—(ਪੁ.) ਅਵਾਈ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਉਡਣਾ, ਉਡਾਣਾ)

ਵਾਹਣੀਂ ਪੈਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਕੁਰਾਹ ਟੁਰਨਾ
 ਵਾਹਲ—(ਇ.) ਜੁਮੇਵਾਰੀ
 ਵਾਹਲ ਚਾਣੀ—(ਮੁਹਾ.) ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਚੁਕਣੀ
 ਵਾਕ—(ਪੁ.) ਉਬਾਕ
 ਵਾਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਅਕ.) ਉਬਾਕਣਾ
 ਵਾਂਕਣਾ—(ਕ੍ਰਿ. ਸਕ.) ਹਵਾਂਕਣਾ
 ਵਾਕੀ—(ਇ.) ਉਬਾਕ, ਉਲਟੀ
 ਵਾਕੇ 'ਚ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਆਖੇ 'ਚ ਹੋਣਾ
 ਵਾਕੋਂ ਬਾਹਰਾ—(ਵਿ.) ਆਖੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ
 ਵਾਂਗ—(ਇ.) ਵਾਗ
 ਵਾਂਛਾਂ—(ਇ. ਬ. ਵ.) ਵਰਾਛਾਂ
 ਵਾਛਾਂ ਖੁਲ੍ਹੀ ਜਾਣੀਆਂ—(ਮੁਹਾ.) ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਿਹਰਾ ਖਿੜ ਜਾਣਾ
 ਵਾਜ ਸਵਾਜ—(ਇ.) ਬਿੜਕ, ਥੋੜੀ ਜਹੀ ਆਵਾਜ਼
 ਵਾਜ ਸਹਾਰਨੀ—(ਮੁਹਾ.) ਬਿੜਕ ਲੈਣੀ
 'ਵਾਜਾ—(ਪੁ.) ਅਵਾਜ਼ਾ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਦੇਣਾ, ਮਾਰਨਾ)
 ਵਾਂਡਲ—(ਵਿ.) ਵਾਂਢਲ
 ਵਾਂਡੇ ਪੈਣੇ—(ਪੁ.) ਗਲੇ ਪੈਣੇ
 ਵਾਂਢੇ—(ਪੁ. ਬ. ਵ.) ਗਲੇ
 ਵਾਂਢਲ—(ਵਿ.) ਵਾਂਢੇ ਆਇਆ ਜਾਂ ਗਿਆ (ਹੋਇਆ)
 ਵਾਣਾ ਵਰਤਣ—(ਮੁਹਾ.) ਭਾਣਾ ਵਰਤਣਾ, 'ਕੈਸਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤੇ
 ਕੈਸਾ ਬੰਗਲਾ, ਵਰਤ ਗਿਆ ਕੇ ਵਾਣਾ ?'
 (ਸੈਫੁਲ)
 ਵਾਂਦ—(ਇ.) ਵਿਹਲ (ਲਾ. ਕ੍ਰਿ. ਹੋਣੀ, ਮਿਲਣੀ)
 ਵਾਂਦਾ—(ਵਿ.) ਖਾਲੀ, ਵੇਹਲਾ, ਲੁੱਗਾ
 ਵਾਂਦਾ ਹੋਣਾ—(ਮੁਹਾ.) ਖਾਲੀ ਹੋਣਾ
 —ਮੁੜਾ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਕੁੜੀ ਢਿੱਡ ਵਾਂਦਾ ਹੋਵੇ—(ਅਖੋ.)
 ਭਾਵ ਸਿੱਟਾ ਭਾਵੇਂ ਕੁੜ ਨਿਕਲੇ ਪਰ ਜਿੰਦ
 ਖਲਾਸੀ ਹੋਵੇ
 ਵਾਂਦੇ ਕਰਨਾ—(ਮੁਹਾ.) ਨੰਗਿਆਂ ਕਰਨਾ, 'ਤਕ ਤਕ ਅੰਬ ਨਾ
 ਕਰਦੇ ਵਾਂਦੇ, ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਕਦਾਈ'
 ਵਾਧਕੂ }
 ਵਾਧਕੂ ਨਾ } (ਵਿ.) ਵਾਧੂ, ਵਾਧੂ ਦਾ
 ਵਾਫਕ—(ਵਿ.) ਵਾਕਫ
 ਵਾਫਕੀ—(ਇ.) ਵਾਕਫੀ
 ਵਾਰ—(ਪੁ.) ਸਨਿੱਚਰਵਾਰ
 —ਵਾਰੇਂ—(ਕ੍ਰਿ. ਵਿ.) ਸਨਿੱਚਰਵਾਰ ਨੂੰ
 ਵਾਰਾ—(ਪੁ.) ਵਾਰੀ

ਸੁੱਧੀ-ਪੱਤਰ

ਪੰਨਾ	ਕਾਲਮ	ਸਤਰ	ਅੰਸੁਧ	ਸੁਧ	ਪੰਨਾ	ਕਾਲਮ	ਸਤਰ	ਅੰਸੁਧ	ਸੁਧ
੨	੨	੯	ਅਸ ਕੀ	ਅਸਾਂ ਕੀ	੩੦	੧	੧੧	ਕੰਭੈ	ਕੁੰਭੈ
੩	੨	੧੭	ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਭਵਣਾ	ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਭਵਣਾ	੩੨	੧	੧੯	ਕਡਿੱਕਲ	ਖਡਿੱਕਲ
੪	੧	੧੨	ਅੱਜੈ	ਅੱਜੈ	੪੦	੧	੩੩	ਘਾਹ	ਘਾਰ
੪	੧	੧੩	ਅੱਜੈ ਈ	ਅੱਜੈ ਹੀ	੪੧	੨	੩	ਵਜਾਉਣ	ਵਜਾਉਣਾ
੭	੨	੩੦	ਇੰਵੇ- ਆਰ	ਇੰਵੇ ਆਰ	੪੫	੧	੧	ਚਹਾਂਏ	ਚੁਹਾਏਂ
੮	੨	੬	ਸੱਸ	ਸੱਸ ਨੇ	੪੫	੨	੮	ਕਕਨੀ	ਕਰਨੀ
੯	੧	੨੨	ਮਰਾ	ਮੇਰਾ	੪੮	੧	੧੩	ਹੋਈਐ	ਹੋਈ ਕੈ
੯	੨	੨੨	ਦੁਰ	ਦੂਰ	੪੮	੧	੩੪	ਜਦੀਆਂ ਜਾਣਾਂ	ਜੁਦੀਆਂ ਜਾਵਾਂ
੯	੨	੩੫	ਸਣਾਵਤ	ਸਣਾਵਤ	੫੫	੧	੧੯	ਥਥਥਾਉਣਾ	ਥਥਾਉਣਾ
੯	੨	੩੬	ਸਣਾਵਤਾਂ	ਸਣਾਵਤਾਂ	੫੫	੨	੨੨	ਬੂਹ	ਬੂਹ
੧੦	੨	੧੭	ਲੁਹਾਰਦੀ	ਲੁਹਾਰ ਦੀ	੫੯	੨	੫	ਨਮੋਹਾਪਾਨ	ਨਮੋਹਾ ਪਨ
੧੩	੧	੩੫	ਸਾਹਮਣਾ ਸਲੀਣਾ	ਸਾਹਮਣਾ ਸਲੀਣਾ	੫੯	੧	੩੧	੩ਬੰਧੀ	ਸਬੰਧੀ
੧੬	੧	੪	ਮੱਠਾ	ਮਿੱਠਾ	੬੩	੧	੩੬	ਪਚੁੰ	ਪੁਚੁੰ
੧੬	੧	੧੪	ਸੁਆਂ	ਸੁਹਾਂ	੬੩	੨	੩੪	ਪਾਂਸਾ	ਪੈਂਸਾ
੧੯	੨	੨੧	ਹਹਾਮ	ਹਰਾਮ	੬੫	੧	੨੭	ਫੁਫੁੜਾ	ਫੁਫੁੜਾ
੨੧	੧	੧੪	ਇੱ	ਇੱਥੇ	੬੫	੨	੧੪	ਫੂਹੰ	ਫੂਹ
੨੧	੧	੩੩	ਕੋਹਮਰੀ	(ਕੋਹਮਰੀ)	੬੬	੧	੨੫	ਬਗ	ਬੰਗ
੨੧	੨	੧੫	ਉਸੇ ਕ	ਉਸੇ ਕੀ	੬੬	੨	੩	ਬੰਟੰਗ	ਬਟੰਗ
੨੨	੧	੨੮	ਭੱਜਾ	ਭੱਜਿਆ	੬੭	੨	੨੮	ਸਾਗੇ	ਸਾਗੈ
੨੩	੧	੬	ਕੋਕਹ	ਕਕੋਹ	੬੮	੨	੨੩	ਬੁੱਢਾ	ਬੁੱਢ
੨੩	੧	੯	ਹੱਖਣੀ	ਰੱਖਣੀ	੬੯	੧	੩੭	ਬੇਖੱਪਣੀ	ਬੇਖ ਪਟਣੀ
੨੪	੧	੨੭	ਪਲੇਟੀ	ਲਪੇਟੀ	੬੯	੨	੧੫	ਬੇੜਾ	ਬੇੜਾ
੨੫	੨	੬	ਸੁੰਰੇੜ	ਸੁੰਗੇੜ	੭੦	੨	੧	ਭੰਬੇ	ਭੰਬ
੨੬	੧	੮	ਕੜਾ	ਕੋੜਾ	੭੫	੨	੧੨	ਆਵਾਜਾਈ	ਆਵਾਜਾਈ
੨੮	੧	੧੭	ਸਮੱਗੀ	ਸਮੱਗੀ	੭੬	੨	੨੫	ਮਹੋਟਾ	ਮੋਟਾ
੨੯	੨	੧੯	ਫਚੁਲ	ਚੁਫਲ	੭੭	੧	੧੭	ਬਥਵੀ	ਬੇਥਵੀ
					੮੪	੧	੨੦	ਬਗਲੰਣਾ	ਬਲੰਗਣਾ

B-1417

